

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MESSINA
CRIME
FAMILY
BOOK TWO

Cruel MIES

LILIAN HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

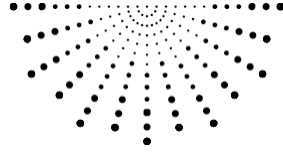
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACIMASIZ YALANLAR

MESSINA SUÇ AİLESİ

İKİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

LILIAN HARRIS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Altı Yıl Önce - Neredeyse 15

Bölüm 3

Bölüm 4

Dört Yıl Önce - 34 Yaşında

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

İki Hafta Sonra

Bölüm 19

Bölüm 20

İki Hafta Sonra

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[İki Ay Sonra](#) [Sonsöz](#)

[Çalma Listesi](#)

[Ayrıca Lilian Harris](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2023 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme/İç Formatlama: [CPR Düzenleme](#) :

[Judy's Proofreading](#)

Kapak Tasarımı: [Cormar Kapaklar](#)

OceanofPDF.com

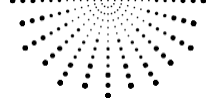
Bu kitap tüm kadınlara adanmıştır. çalışıyor, ister hayallerinizin peşinden koşuyor ya da bir aile yetiştiriyor olun. Ya da üçünü birden yaparken hala başarısız olduğunuzu hissediyor olun.

Seni görüyorum. Ben senim. Bu işte beraberiz.

Sen belalı bir kaltaksın.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

BAZEN BİZİ EN ÇOK INCİTEN İNSANLAR, BİZE EN YAKIN OLANLARDIR.
bizi sevmesi gerekiyordu.

Ben de bu yüzden buraya geldim. Ormanda bir katil tarafından kovalanıyordum. Ondan kaçmak imkansız ve eninde sonunda beni yakalayacak.

Ayak seslerinin kabarcıkları neredeyse zifiri karanlık ormanda yankılanıyor, ay bana sadece yeterince ışık sağlıyor.

Karanlığın içinde yalınayak nefesim kesiliyor, gecenin içinde yutuluyorum. Burada başka ses yok. Ondan başka bir şey yok. Yırtıcı hayvanım.

Benim katilim.

Nabzım kulaklarımda atıyor, boğazıma çarpıyor.

Koş. Koşmaya devam et.

Beni bulduklarına inanamıyorum. Uzun zamandır kaçıyordum -o öldüğünden beri yaklaşık bir yıldır- ama eninde sonunda geçmişimin beni yakalayacağını biliyordum. Bir kez daha av olacağımı.

Bir yerden bir yere saklanıyordum, bir an bile hareketsiz kalmaktan korkuyordum, tam da bu şeyden korkuyordum. Ama sonunda, kötü adam her zaman kazanır.

Kız kardeşimin katili beni buldu ve beni öldürmeyi planlıyor. Ya da en azından adamlarından biri.

Messina suç ailesinin patronu Giancarlo Marino, kız kardeşimin kayınpederiydi... ve aynı zamanda aptalca bir ilişki yaşadığı adamdı. Hamile kaldığı adam. Ve bu yüzden öldürüldü.

Yatak odasındaki dolapta saklanıyordum, Giancarlo ile kavgasını kaydediyordum. Ve o zaman onu vurdu.

O dolapta kaldım, titriyordum, bir ses duyarsa sıranın bana geleceğinden korkuyordum. Ama beni fark etmedi. Hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gitti.

Yeterince zaman geçtikten sonra saklandığım yerden çıktım ve kız kardeşimin bana bakan boş ifadesini, vücudunda biriken kanı gördüğümde hıçkırı hıçkırı ağladım. Bana karşı zalimce davranmış olabilirdi ama bunu hak etmemişti. Bunca zaman sonra bile onun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Ne zaman uyusam - ki bu kelimeyi gevşek kullanıyorum - o geceyi tekrar tekrar görüyorum. Ölüm onu almadan hemen önceki çaresizliğini duyuyorum. Kurşunun patlayışını ve sonrasındaki sessizliği duyuyorum.

Bianca'yla yakın olmayabilirdik ve fırsat buldukça bana kaltaklık etmeyi kendine görev edinmişti ama onun ölmesini istemiyordum.

Bianca'nın benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum. Aramızda neredeyse beş yıl vardı ve pek ortak noktamız yoktu. Ama onun için bundan daha fazlası vardı. Kötü niyetliydi ve benim acı çektiğimi görmeyi seviyordu. Her şeye sahipti: ailemizin sevgisi, onların tüm ilgisi, onu seven bir adam. Ama hiçbir şey yeterli değildi. Canımın yanmasını istiyordu.

On dokuz yaşında Raph ile tanıştıktan sonra daha da kötüleşti. Tüm dünyanın onu gösterdiğinden daha da harika olduğunu düşünüyordu.

Raph ondan otuz iki yaş büyüktü ve ailem yakışıklı, İtalyan, zengin bir iş sahibinin gururları ve sevinçleriyle ilgilenmesinden çok memnundu. Bu zengin adamın aynı zamanda mafya soylusu olduğunu bilmiyorlardı. Ama bu kız kardeşimi daha da mutlu etti. Tehlikeyi seviyordu. Ve annemle babam bu küçük şok edici haberi öğrendiklerinde hiç şaşırmadılar. Ne de olsa parası vardı. Ve bizim yoktu.

Ailem ona her şeyi verirken, ben kırıntıları aldım. Ben unutulmuşken o altın çocuktü. Görmezden gelinen, kendi kaprislerine bırakılan. Zamanları olduğunda ilgilendikleri. Çok çalıştıklarını anladım. Babamın birkaç içki dükkânı var ve annem terzi olarak çalışıyor. Ama benimle hiç ilgilenmediler. Onunla olduğu gibi değil. Onun hayatında olanları gerçekten önemsiyorlardı ama benimkini değil.

Neden? Beni sevilmez yapan neydi?

Bunu yüksek sesle söylememiş olabilirler ama bence ben bir hataydım. Beni istemediler. Hayal ettikleri kızları vardı ve ben sadece maddi bir yükümdü. Beslemek ve giydirmek zorunda oldukları biriydim.

Ben de gölgede kaldım. Ta ki o kadar. Raph.

Hayatımı değiştiren ve aynı zamanda mahveden adam. Sonunda beni gören adam. O karanlıkta kalırken bile kalbimi verdiğim adam. Ona nasıl hissettiğimi söyleyemedim. O onun çocuguıdu, bense bir çocuktan başka bir şey değildim.

Tanıştığımızda neredeyse on beş yaşındaydım ve anında vurulmuştum. Kalp şeklindeki gözleri falan düşünün. Bana ilk kez gerçekten gülümsediğinde, sanırım nerede olduğumu ya da hangi gün olduğunu unutmuştum. Ama sonra kız kardeşim ağzını açtı ve o anı mahvetti. Kim bilir ne dedi, ama anında transımı bozdu ve onun gibi bir adamın -üstelik otuz iki yaşında bir adamın- beni gülünç bulacağını hatırladım.

Tabii şimdi ne kadar gülünç olduğumun farkındayım. Tanrı aşkına, otuz iki yaşındaydı. Ama zaman geçtikçe, çocukça bir şekilde ona aşık olduğumu fark ettim.

Ve altı yıl sonra hâlâ öyleyim.

Sanırım hep öyle olacağım. O öldükten sonra onu unutmak için çok mücadele ettim ama ne kadar çok denediysem o kadar başarısız oldum. Beni güzel bulduğuna dair hiçbir belirti vermemiş olsa da, ben ona aittim.

Ama onunla tanıştığımda, ilk kez biri beni önemsedı. Birisi endişelendi.
Benim için.

Bunu kimse

yapmadı.

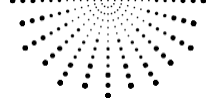
Raph'e kadar

değil.

Ve sonra onu kaybettim.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ANNE!" BIANCA ÖN KAPI ÇARPARAK KAPANIRKEN SESLENİR.

Annem el mikseriyle patates püresini karıştırırken ben bir bardağa biraz elma suyu koyuyorum.

"Mutfaktayım, güzelim," diye cevap veriyor annem, yaptığı işi neredeyse anında bırakarak.

Biz akşam yemeği için hazırlanırken yemeğin geri kalanı fırında ısıtılıyor. Onlara katılmamı pek umursadıklarını söyleyemem. Yeryüzünden kaybolsam kimsenin fark edeceğini sanmıyorum.

"Tanışman için birini getirdim." Bianca'nın sesi, yüksek topuklu ayakkabıları kısa bir mesafe ötedeki muşamba üzerinde takırdarken hoppa bir hal alıyor.

Büyük bir evimiz yok. Üç yatak odalı mütevazı bir ev. Tanrıya şükür kendime ait bir yerim var. Kız kardeşimle aynı odayı paylaşma düşüncesini midem kaldırmazdı. Muhtemelen sırf eğlence olsun diye suyuma ishal yapacak bir şey koyardı.

En iyi arkadaşım Brenda, onun şeytanın bir parçası olduğunu düşünüyor. Brenda Bianca'ı nefret ediyor ve bunu ona söylemekten çekinmiyor, özellikle de kız kardeşim bana kırıcı bir şey söylediğinde. Bunu çok yapar.

Ben ona var olmaktan başka ne yaptım ki? Onun yoluna çıkmıyorum. Onunla konuşmuyorum bile.

Annem kumral saçlarını karıştırıyor, birkaç kır düşmüş. Bianca'nın akşam yemeğine kimi getirdiğini biliyormuş gibi yüzünde bir gülümseme belirliyor. Daha az umursayamazdım. Muhtemelen o da kız kardeşim gibi pisliğin tekidir.

Bitişikteki yemek odasına yürüyorum, sandalyelerden birini kapıyorum ve üzerine oturup içimi yudumluyorum. Tam Bianca içeri girerken arkam dönük. Sakızını patlattığını duyabiliyorum.

"Anne," diyor, sesi rahatsız edici. "Seni yakışıklı erkek arkadaşım Raphael'le tanıştırmak istiyorum. Ama herkes ona Raph der."

Yudumun ortasında içmeyi bıraktım, omuzlarım gerildi.

Erkek arkadaş mı dedi?

Biri onu gerçekten istedi mi? Dışarıdaki erkeklerin aradığı şey bu mu? Bir Bianca mı? Ben lanetlendim. Sonsuza kadar bekar kalacağım.

Dünyanın Bianca'larına karşı hiç şansım yok. Onun kadar güzel değilim. Hiç . Onun büyük göğüsleri var -benim yaşımdayken bile vardı- benimse küçük göğüslerim ve oturduğumda kıvrılan bir karnım var. Onunki her zaman düzdü ve bununla yüzüme karşı övünmeyi kendine görev edinmişti.

Bu yüzden mi ailem onu daha çok seviyor? Daha güzel olduğu için mi? Daha zeki olduğu için mi? Ben zorlanırken o okulda hep başarılıydı. Hiçbir şeyde iyi değildim. Hâlâ da değilim. Zar zor arkadaş edinebiliyorum. Brenda benim tek arkadaşım. Belki de sadece sevimsizimdir.

Gözlerim yaşıyor ama ağlamıyorum. Onlar etraftayken olmaz. Reddedilmelerinin ne kadar acı verdiğini bilmelerini istemiyorum.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Ricci." Bu zengin tını tüylerimi diken diken ediyor.

Sesi daha yaşlı geliyor. Çok daha yaşlı.

Her parçam arkamı dönmek istiyor. Kim olduğunu görmek için. Ama parmaklarım bardağın etrafında kenetlenmiş, olduğum yerde kalıyorum.

Neye benziyor? Uzun mu? Çirkin mi? Umarım öyledir. Eğer sevimliyse, durmadan böbürlenecektir. Güneş onun etrafında dönüyor ve dünyanın geri kalanı önemsiz.

"Babam nerede?" Kelimeler sızlanarak uzadı. "Raphie'mle tanışmasını umuyordum."

Kusmuk. Sanki yavru köpeğiymiş gibi göğsünü tırmaladığını görebiliyorum.

Eve getirdiği ilk erkek arkadaşı da değil. Sonuncusu iki ay sürmüştü. Umarım bu daha kısa sürer. Kızgın değilim, söz veriyorum. Sadece iyi bir insan değil.

"Oh, çok yakında evde olur," diyor annem, sesi heyecanla kabarak. Bunun işe yaramasını gerçekten istiyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Raphael. Bianca bana senden çok bahsetti."

Öyle mi? Ne zaman?

Tabii ki bu bilgiye sahip olamazdım. Tabii Bianca bu bilgiyi bana zarar vermek için kullanmıyorsa.

"Bu gece seni getireceğini bilmiyordum," diye ekliyor annem. "Kendimi çok daha şık gösterirdim." Sinirli bir şekilde gülüyor.

"Bu halinizle çok güzel görünüyorsunuz Bayan Ricci."

Her kelimesinden bal damlıyor. Annemin kızardığına eminim.

"Ne tatlı bir çocuksun , yaşlı bir kadına kendini iyi hissettiriyorsun." "Sana onun bir koruyucu olduğunu söylemiştim, anne." Bianca iç geçiriyor, hülyalı.

Eminim zengindir. olmalı.

"Umarım açsındır," diyor annem. "Ev yapımı spagetti ile dana pirzola yaptım."

"Evet, öyleyim," diyor ona kibarca. "Teşekkür ."

"Benim için ızgara tavuk yaptın mı?" Bianca soruyor. "O kızarmış saçmalıkları yemediğimi biliyorsun."

O sinirleniyor, ben de gözlerimi biraz fazla devirip kıs kıs gülüyorum. Bilerek yapmadım. Belki de.

"Umm, bir şey mi dedin?" Bianca küçümseyerek bana doğru bağıyor.

Ama şu anda onunla uğraşmak istemediğim için orada öylece oturuyorum. Belki burada olduğumu unuttur. Keşke şu anda gerçek bir görünmezlik gücüm olsaydı.

"Hellooo! Seninle konuşuyorum."

Ugh. Lanet olsun. Kötü cadı ile yüzleşmek zorunda kalacağım.

Uzun bir nefes çekiyorum, içkimi iterek dönüyorum ve hızla onu huysuz bir bakışla yakalıyorum.

"Bir şey söylüyormuşum gibi mi geldi, yoksa söylememe izin yok mu-?" Hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı adama bakarken kelimelerin geri kalanı boğazımda düğümleniyor.

Bu bir abartı değil.

Adam uzun boylu, kızın üzerinde yükseliyor, kesinlikle iki metreden uzun. Kalın, simsiyah saçları geriye doğru taranmış, gözleri iri ve neredeyse bir o kadar da koyu. Sert görünüyor, sanki ona tuhaf bakan herkesi dövebilirmiş gibi. Ve bunun nedeni vücudundaki kaslar değil. Bu onun tüm kişiliği. Onu sokakta görsem, diğer tarafa geçerdim.

Merakla bana bakıyor, başını hafifçe yana eğiyor, muhtemelen benim kadar çirkin birinin kız arkadaşı kadar güzel biriyle nasıl akraba olabileceğini düşünüyor.

Çenemi daha yukarı kaldırıyorum. Sizi yere serdiklerinde, üzerinizdeki pisliği temizlemeniz ve yolunuza devam etmeniz gerekir. Sanırım bunu bir yerde okumuştum.

bir kez. Ya da belki de uydurdum çünkü hayatım sürekli düşüp tekrar ayağa kalkma döngüsünden ibaret.

"Dilini mi yuttun?" Bianca dudak büküyor, kolunu adamın beline doluyor ve diğer avucunu kalçasına dayıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Nasıl yediğimle ilgili bir sorunun mu var?"

Nasıl yediği umurumda değil. Benim sorunum, kendisi gibi yemeyen insanlar hakkında konuşması.

"Belki benden bir ders alsaydın, bu kadar..." Bana kuru bir bakış attı. "Biliyorsun... sen. Diyet yapmayı dene."

Zalimce bir kahkaha atıyor. Yüzü tiksintiyle dönüyor ve boğazımın arkası yeni bir acı katmanı ile ağrıyor.

"Ya da daha iyisi..." diye ekliyor. "Haftada en az bir kez akşam yemeğindeki pastayı atlayın. Belki de bu kadar chun-"

"Bianca," diye aniden uyarıyor Raph, gözleri Bianca'nın gözlerine kayıyor.

"Kes şunu.

Hemen şimdi." Sesi, iyi kontrol edilmiş bir öfke ile kıvrılıyor.

Az önce...

Az önce beni mi savundu?

Üzüntüm tam bir şoka dönüşüyor.

Annem bana zar zor bakıyor ve kalbim bir kez daha kırılıyor.

İşte bu benim hayatım.

Umurlarında

değil.

Hiç kimse

yapmadı.

Ta ki şu ana kadar.

İçgüdüsel olarak odama koşup ağlamak istiyorum. Geceleri kimse beni duymadığında yaptığım şey bu. Ve şu anda tek yapmak istediğim bu. Gözleri benimkilerle birleşiyor ve bu sefer gözlerinde sempati buluyorum.

Acınmak istemiyorum.

Dişlerimi sıkıyor, acımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Ama gözyaşlarımın gözlerimin içinde parıldadığını hissediyorum ve onun çarpıcı bakışlarında ne kadar çok acıma bulursam, o kadar çok ağlamak istiyorum.

"Ne?" diye homurdanıyor.

"Onunla bir daha asla konuşma," diye azarlıyor. "Bu kendi kız kardeşine söylenecek korkunç bir şey." Tüm yüzü sertleşir. "Senin neyin var böyle? Onu senin gibi insanlardan koruman gerekiyor, onlardan biri olman değil."

Kalp atışlarım boğazıma sıçradı.

Kadın ona kuşkuyla bakarken sessizlik uzar.

Tamam. Vay canına. Sanırım az önce ona kabadayı dedi. İçten içe ölüyor olmalı. Hafif bir gülümsemeyle gözlerini deviriyor. "Seni kandırmasına izin verme, bebeğim."

Kadın köpürüyor ama adamın yüzü aynı kalıyor, gram bile yumuşamıyor. Sert, gözünü kırpmadan ona bakıyor.

"Ağzıma koyduğum şeylere dikkat etmeye çalıştığım için sürekli benimle dalga geçiyor," diyerek acımasızlığına bir açıklama getirmeye çalışıyor. "Düşündüğün kadar iyi biri değil. İnan bana."

Gözümünden bir damla yaş süzüldüğünde, başparmağımı alt kirpiklerimin yanından gizlice geçiriyorum, ama başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buluyorum ve midem bulanıyor. Beni ağlarken gördü. Ve beni en zayıf anımda görmesinden nefret ediyorum. Onun gibi bir adam -güçlü, derli toplu- muhtemelen zayıf, acınası şeylere tepeden bakar.

"Tatlım, ben ," diye gürlüyor babamın sesi boşlukta.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ama Raph bakışlarındaki şefkatle bana doğru bakmaktan vazgeçmiyorum.

"Baba!" O içeri girerken Bianca da ona doğru koşuyor. "Bakın kim gelmiş."

Raph'a sırtıyor ve babam onu selamladığında, o zaman dikkatini benden ayırıyor. Ve kendimi yine yapayalnız hissediyorum.

Neden bana umursuyormuş gibi baktı? Neden o şeyleri söylediğinde ona kızdı? O onun erkek arkadaşı. Onun tarafında. Benim tarafımda değil.

Muhtemelen benim için üzülyordur. Hepsi .

Konuşmaya başladılar ve sonunda akşam yemeği için oturmaya geçtik. Kendimi görünmez kılmaya çalışıyorum, ki bu ben olduğumda hiç de zor değil. Sadece orada oturup var olmanız gerekiyor. Seni sadece bir şeye ihtiyaçları olduğunda görüyorlar.

Sessizce dana etinden minyatür ısırmalar alıyorum, makarnama dokunmuyorum bile. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve bundan nefret ediyorum.

Ama ya haklıysa? Ya kötü besleniyorsam? Belki de bu kadar çok tatlı ve karbonhidrat yemeyi bırakmalıyım. Belki onun gibi görünürsem beni daha çok severler.

Bianca dergilerdeki kızlardan biri gibi: ince bel, elaya yakın kahverengi gözler, her zaman parlak kalan siyah omuz hizasında saçlar. Oh, ve büyük göğsüne uyan büyük dudakları var. Erkekler ona bayılıyor.

Diğer yandan ben mi? Soluk yeşil gözlerim ve düz kahverengi saçlarım var. Diğer kızlar gibi dar kıyafetler giymiyorum. Kimse beni fark etmez. Ne evde, ne de okulda.

Yemek sonunda bitiyor ve Bianca ile annem masayı toplamaya başlarken, babam bir bira alıp oturma odasına gidiyor.

"Gel bana katıl," diye sesleniyor Raph'a, kanepeye yerleşiyor ve televizyonu açıyor.

Raph masada oturmaya devam ediyor ama gözleri önce dolu tabağıma, sonra da bana kayıyor. Bu beni tamamen tedirgin ediyor. Tabağıma alarak ayağa kalkmaya başladığımda midem sıkışıyor.

"Hiçbir şey yememişsin." Nabzım hızlandı.

Hayal kırıklığına uğramış gibi.

Bekle. Az önce benimle mi konuştu?

"Daha sonra acıkacaksın, Nicolette. Bir şeyler yemelisin."

Aman Tanrım. Adımı söyledi ve bundan hiç bu kadar hoşlanmamıştım. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ama kendimi ona bakmaya zorlayamıyorum. Tabak ellerimde titriyor, ben ise gergin bir aptal gibi öylece bakakalıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ben iyiyim. Normalde bu kadar yerim."

Yalan. Tamamen yalan.

Ama onun gibi bir adam zayıf kızlardan hoşlanıyorsa, belki ben de öyle bir kız olmalıyım. Kalçalarım kesinlikle kalın ve popom da çok büyük.

Sandalye yere sürtünüyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor, kademeli adımlarla bana doğru geliyor.

O yaklaştıkça büyüleniyorum. Kalbim öyle yüksek sesle çarpıyor ki, göğsümden .

Yeterince yaklaştığında, sert bir nefes vererek konuşuyor. "Böyle insanların seni kontrol etmesine izin veremezsin."

Sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi fısıldamak için eğilirken iki eliyle solumdaki masanın kenarını kavırıyor. Bana baktığında bakışları ciddi ve gerçek.

"Kazanmalarına izin veremezsin." Her heceyi bir yemin gibi vurguluyor. "Söylediği her şey doğru değil." Çenesi geriliyor. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Senin hiçbir sorunun yok. Sana aksini düşündürmesine izin verme. Tamam mı?"

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor; zorla hava alıyorum.

Sen olduğun gibi mükemmelsin.

*Gözyaşları anında gözlerimi dolduruyor.
Kimse bana bunu söylememişti. En azından ailem. Ama o
söyledi. Mükemmel olduğumu söyledi.
Yalan mı söylüyor? Sadece benim için üzülüyor mu?
Masayı itiyor ve oturma odasına doğru yürüyor. Ama gitmeden önce
sessizce şöyle der: "Tatlı servis edildiğinde yemeni bekliyorum. Anladın mı?"
Başımı salladım, nutkum tutulmuştu.
Ve yirmi dakika sonra, o çikolatalı pasta masaya konduğunda, bana bir
dilim kesiyor ve ben de aynen öyle yapıyorum.
O bana gülümsüyor, ben ona gülümsüyorum.
Hayatımda ilk kez kendimi biraz daha az yalnız
hissediyorum.*

O günden sonra ailem yanımda olmadığında o hep yanımdaydı. Beni tanımak için zaman ayırdı. Ev ödevlerime yardım etti. Bana yemek yapmayı öğretti. Ailem çok meşgul olduğunda okuluma geldi.

Bir keresinde zorbalığa uğramıştım ve kendimi savunduğum için başım derde girmişti. Ve o da oradaydı, müdür ona boş boş bakarken, okulun finansmanını kesmekle tehdit ettiğinde nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Görünüşe göre ailesinin hükümette de bağlantıları varmış. Anında dehşete kapıldı ve zorbam bir hafta uzaklaştırma alırken benim sihirli bir şekilde okula dönmeme izin verildi. Sürdüğü sürece güzel bir haftaydı.

Tanrım, onu özlüyorum. Göğsümün ortasında bir zonklama hissediyorum ve hızla gözlerimi kırıştıyorum, şu an onu düşünmenin zamanı olmadığını biliyorum, biri peşimdeyken değil.

Raph'ı bir daha asla göremeyeceğim. Onu kalbimin derinliklerine, gitmeye cesaret edemediğim, gidersem parçalanacağımı bildiğim bir yere özenle paketledim. Çünkü o beni hiç istemedi ve istemeyecek.

Belki onun için nezaketinin bir anlamı yoktu ama benim gibi bir kız için dünyalara bedeldi. Sonunda biri beni önemsedti. Sonunda biri beni kolladı.

Çocukluğumdaki gizli aşkı, on yedi yaşına geldiğimde tam bir karasevdaya dönüşmüştü. Ama onun hiçbir fikri yoktu... Ta ki bir gün olana kadar.

Her şeyi mahvedene kadar.

Ama benimle hiç ilgilenmedi. Ben kız kardeşim değildim. Onun kıvrımlarına sahip değildim. Onun egzotik güzelliği. Ben sadece bendim. Kimsenin arzulamadığı kız. Herkesin gerçek ödüle ulaşmak için kenara ittiği kız: Bianca.

Her yıl kız kardeşimin benim istediğim, ihanetleri ve yalanlarıyla hafife aldığı adama sahip izleyerek yaşadım. Onun için fazla iyi olan bir adam. Onun ne tür şeyler çevirdiğinden haberi yoktu. Ya da bilse bile belli etmiyordu.

Bilseydi neden onunla evlensin ki?

Giancarlo'yu öğrenmeden önce, onu bir adamla yemeğe öpüşürken gördüm. O beni görmedi. Ama ben sokağın karşısından her şeyi gördüm. Ondan sonra birlikte gittiler. Eminim başkaları da vardı.

Onunla yüzleştüğimde, Raph'a kıskanç olduğumu ve çocukluğumdaki gibi hikayeler uydurduğumu söyleyeceğini söyledi. Bunu ailemin dikkatini çekmek için yaptım. İşe yaramadı. Ama onu yakaladığımda on altı yaşındaydım ve artık çocuk değildim.

Raph'a birçok kez söylemek istedim ama asla cesaret edemedim. Çünkü iş o noktaya geldiğinde benim yerime ona inanacağını biliyordum. Ve sevdiğim tek insanın benden nefret etmesine neden olacaktım.

Ailem de onun ilişkisini ve yemek biletini mahvettiğim için benden nefret ederdi. Kimsem olmazdı. Bu yüzden sessiz kaldım ve aşık olduğum adamın başka biriyle evlenmesini izledim.

Ama sonra gidip aptalca bir şey yaptım ve onu yine de kaybettim.

O günden sonra benimle neredeyse hiç konuşmadı. Bana zar zor baktı bile. En önemli kişi için görünmez olmuştum ve bu beni bıçak gibi kesmişti. Ailemin ilgisizliği bile bu kadar acıtmamıştı.

Reddedilmesinin yarattığı aşağılanmadan sonra onunla yüzleşmek zorunda kalmak beni içten içe hasta ediyordu. Aile toplantılarında birbirimizin yanında olmamız gerektiğinde, beni görmezden gelmesine katlanıyordum. Kız kardeşim aramızdaki değişimi fark etmişti ve eğer sırtışları bunun bir göstergesiyse çok heyecanlanmıştı.

Onu kaybettiğimi bilmek acı veriyordu. Ona onun gibi sahip olmadığımı . Ama bir şeye sahiptim. Onun arkadaşlığına sahiptim. Yeterli olmayabilirdi ama en azından buna sahiptim.

Bir süre sonra korku öfkeye dönüştü. Ve ona baktığım her an, boğazımın arkası boğucu duygularla her zonkladığında, bunu daha derine doldurdum ve öfkemden zevk aldım. Elimde kalan tek şey buydu. Onun hiçbir anlamı yoktu. O da tıpkı umursamayan ailemin geri kalanı gibiydi.

Bianca öldükten sonra her şeyi geride bırakıp kaçmak daha kolay oldu. Hastalıklı bir şekilde, gitmek için bir nedenim olduğu için minnettardım. Zaten kimse beni özlemeyecekti. Onu bile.

Ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra aileme bir mektup göndererek yas tutmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu ve bir süre tek başıma yaşayacağımı söyledim. Eminim rahatlamışlardır.

Üzücü olan şu ki, gittiğimden beri telefonumu bir kez bile aramadılar. Bu acıttı. Gerçekten acıttı. Hâlâ beni sevecekleri umudunu taşıyordum ama bu hiç gelmedi.

Yine de aradı. Birçok kez. Ama hiç cevap vermedim. Sadece incindiğim için değil, beni bulmasını kolaylaştıracağından korktuğum için. Beni asla ele vermezdi ama babası kurnazdır. Beni takip etmenin bir yolunu bulurdu. Bu riski göze alamazdım.

"Hadi, şimdi. Benden kaçamazsın." Beni kovalayan adam dikkatimi şimdiki zamana geri çekiyor, kıkırdaması ısırtıcı bir ses çıkarıyor.

Hızını arttırıyor. Ayaklarımın altındaki dallar havada çatırdıyor. Alaycı bir melodi ıslık çalıyor, bir mermi ateşliyor. Burada ağaçlar ve karanlıktan başka bir şey yok. Çığlıklarımı kimse duymaz.

Kahkahası içimi dehşetle dolduruyor.

Nefesim kesiliyor, ayaklarım daha hızlı hareket ediyor.

Sığ nefeslerimin saldırısından göğsüm kabarıyor. Beni yakalayacak.

Beni öldürecek.

Koş. Koşmaya devam et.

"Ben her zaman işimi yaparım," diye alay ediyor, sesi gürleşiyor, daha yüksek çıkıyor. "Ve ne yazık ki senin için, patron gitmeni istiyor."

Siktir. Sikeyim. Siktir! Öleceğim! Ölmek istemiyorum. Raph'ı tekrar görmek istiyorum. Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Ona asla onun yaptığı gibi zarar vermeyeceğimi. Yaş farkımızı siktir et. Her şeyin canı cehenneme. İki insan aşksa bunun ne önemi var ki?

Tamam, belki şu an beni sevmiyor. Ama bu değişebilir.

İnsanlar bir katil tarafından kovalanırken bunları mı düşünür? İkinci bir şansları olsa farklı yapabilmeyi diledikleri şeyler mi? Çünkü ben ona tüm yarınlarımı bir saniye bile düşünmeden verirdim. Birlikte geçirmeyi tercih edeceğim başka kimse yok.

Tanrım, Nicolette! Ona odaklanmayı bırak ve nasıl kaçacağını bul! Ölürsen hayallerinin erkeğiyle gün batımına doğru gidemezsin.

Ana yola çıkan bir yol bulma umuduyla her yöne bakıyorum. Ama bu ormanda görünür bir açıklık bile yok. Omzumun üzerinden bakıyorum ama onu hiç göremiyorum. Sadece daha fazla karanlık. Kalbim güm güm atıyor ve yüzümü ileri döndüğümde vücudum geniş bir ağaç gövdesine çarpıyor.

"Kahretsin..." İnliyorum, dizlerim soğuk, vıcık vıcık toprağa çöküyor. Göğsümden aşağı vuran acıyla savaşıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Kahkahası tehlikeli derecede yakın bir yerden patlıyor, alaycı sesi gök gürültüsü gibi yankılanarak içimi gıcıklıyor. "Sadece bana nerede olduğunu söyle, ben de daha iyi hale getireyim."

Acıyı bastırıp ayağa fırlıyorum, tekrar koşmaya başlıyorum, nereye gittiğimi bilmeden ama ilerlemeye devam etmem gerektiğini bilerek.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Ondan kaçamayacağım. Yalnızım. Çaresizim. Biri cesedimi bulacak mı, yoksa Giancarlo asla bulunamayacağımdan emin mi olacak?

Ben aptal değilim. Onun ne kadar güçlü olduğunun farkındayım.

Ama Raph neler olduğunu öğrenirse bana yardım edeceğini biliyorum. Güvenebileceğim tek kişi o. Eğer onu bir şekilde bulup babası hakkında bildiklerimi anlatabilirim, beni koruyacaktır. Onu tekrar görmek zor olurdu ama ölmekten iyidir.

"Seni duyabiliyorum." Adımlarını daha da yaklaştırıyor ve yaprakların hışırtısı ile gürleyen ayak sesleri kollarımın titremesine neden oluyor.

Beni nasıl bulduğunu bile bilmiyorum. Dikkatliydim. Kız kardeşimin evindeki güvenlik kameralarını biliyordum. Ayrıca Giancarlo oraya varmadan önce eve girdiğimi çıkmadığımı görürse saklandığımı anlayıp peşimden geleceğini de biliyordum. Ben de o bunu yapmadan kaçtım.

Ayrıldığım gün çantamda biraz para vardı, otostop çekerek yakınlardaki bir eyalete gittim, yeterince yakınımda kalırsam Giancarlo'nun beni bulamayacağını düşündüm. Çok uzağa kaçtığımı düşüneceğini ve dikkatini yakınlarla vermeyeceğini umuyordum.

Kimsenin gitmek istemeyeceği motellerde kaldım. Sırf para kazanmak için birkaçında temizlikçi olarak bile çalıştım. Ama orada kalan biri tarafından saldırıya uğradığımda, onu bir lambayla bayılttım ve kaçtım.

Çaresizlikten arkadaşım Brenda'yı aradım, babası oradaysa ve benden bahsederse diye Raph'ı arayamayacağımı biliyordum. O benim en iyi arkadaşımdı ve güvenebileceğim tek kişiydi. Bulduğum yerden çok uzakta olmayan, ıssız bir yerde sahibi olduğu bir eve gitmemi söyledi. Büyükannesi ve büyükbabasının vasiyetinde ev ona bırakılmıştı ama o

zaten kocasıyla birlikte yaşıyordu, bu yüzden son kiracı taşındıktan sonra boş kaldı.

Orada huzurlu bir iki hafta geçirdim ama kapı çalındığında anladım. Beni bulmuşlardı.

Ben de masadan çantamı aldım ve arka kapıdan yalınayak dışarı koştum. Ama evin arkasındaki ormana girer girmez beni takip etmeye başladı. Neye benzediğini bile bilmiyorum ama beni istiyor ve istediğini elde edene kadar durmayacak.

Nefesim kesiliyor, koşmaya devam ederken omzuma astığım küçük spor çantanın sapını sıkıca kavıyorum. Baldırlarım ağrıyor, ayaklarımın tabanı acıdan zonkluyor. Dallar ve taşlar yüzünden kanadıklarını tahmin edebiliyorum.

Ama buradan çıkmak zorundayım, çıktığımda ne durumda olursam olayım. Eninde sonunda orman bitmek zorunda. Öyle değil mi? Birileri diğer tarafta olmalı.

Bir mil kadar koştuktan sonra, açıklıkta küçük bir ışık titreşimi gördüğümde duraklıyorum. Gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Gözlerim büyüyor ve umut canlanıyor ve ona doğru atılıyorum. Nabzım yenilenmiş bir coşkuyla kulaklarımı dolduruyor. Hayatta kalmak için tek şansım bu.

Ve her adımda ışık kaynağı biraz daha yaklaşıyor. Ağaçların arasında titreyerek benimle alay ediyor. Eğer oraya varıp yardım için yalvarabilirsem, belki Raph'a bir mesaj iletebilir ve gelip beni almasını sağlayabilirim.

Artık adamı ya da ayak seslerini duyamıyorum. Belki de onu kaybettim. Ama bir adım daha attığımda, sanki sert ve ağır bir şey bana çarpmış gibi başımın arkasında keskin bir acı hissediyorum.

Yuvarlanıyorum, göz kapaklarım çırpınıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Onun ağırlığını üzerimde hissederek yere çarpıyorum. Gözlerimdeki yarıklardan, üzerimde beliren bir gölge buluyorum.

Böyle mi bitecek? Ormanda tek başına ölmek mi? Çok az yaşadım. Üniversiteyi hiç bitirmedim, dünyayı hiç görmedim, hiç sevilmedim. Ellerini hiç üzerimde hissetmedim, onu hiç içimde hissetmedim. Ölmeden önce bir kez olsun beni sevdiğini söylemesi için her şeyi yapardım.

Raph.

Her şeyi ve her şeyi ifade eden tek adam. Şimdi ona gerçek hislerimi asla söyleyemeyeceğim. Arkadaşım olmayı bıraktığında nasıl hissettiğimi.

Ve o anda kalbimin üzerine bir ağırlık çöküyor. Çünkü şu anda tek görebildiğim o. O neredeyse obsidyen gözler beni sanki

Bana bakıyorlar, gülümsemesi sıcak, mükemmel yontulmuş çenesinin ince kirli sakalı parmak uçlarımda altında hissetmek istiyorum. Sanki tam buradaymış gibi.

teslim oluyorum, ruhum birlikte özgürce ve tamamen güleceğimiz bir zamana ve yere taşıyor.

Ailemin yanında kendimi görünmez hissettiğimde bana başımı dik tutmamı söylediğini kalbim kabarıyor. Çünkü o bunun nasıl bir his olduğunu anlıyordu. Babası ona karşı acımasızdı. Biz de öyleydik. İkisi arasında hiç iyi bir anısı olmadı ve bu beni onun için üzdü. Çünkü Raph tanıdığım en iyi adamdı. Verecek bu kadar çok sevgisi olan iki insan nasıl bu kadar sevilmediğini hissedebilir?

Onu tüm kalbimle özleyeceğim. Aptalca, bir zamanlar onunla bir şansım olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar saf bir kızmışım, asla var olmayacak bir gelecek yaratmışım. Ölürken bile, o onundu. Asla benim olamayacaktı. Bazen ona tüm yalanlarını söylemediğim için pişmanlık duyuyorum ama onu incitemezdim. O bunu hak etmiyordu.

Ama o da bir yalancıyla evlenmeyi hak etmiyordu. "Sonunda," diye fısıldıyor üstümdeki canavar.

Eli boynuma yapışıyor ve nefes alma yeteneğimi kaybedene kadar sıkıyor. Hiç gelmeyen hava için soluk soluğa kalıyorum, kolunu pençeliyorum. Göğsümdeki yanma, hayat yavaş yavaş sönmeye başlayana kadar yayılıyor.

Ama bu adrenalin pompalamamı ve vücudumun savaşmasını sağlıyor. Ayağımı kaldırıp dizimi kasığına vuruyorum. Bu onun elini üzerimden çekmesine neden oluyor ve bana yavaşça ayağa kalkma şansı veriyor. Işığa doğru baktığımda artık orada olmadığını fark ediyorum.

Lanet olsun. Hayal mi ettim? Zihnim bana oyun mu oynuyor?

Geri çekilmeye başladım, kaçmaya çalışıyordum.

"Seni küçük orospu!" diye kükreyerek silahını çıkardı.

Gözlerimi ona çevirdiğimde nihayet neye benzediğini görebiliyorum: siyah saçları arkaya kaymış ve kahverengi gözleri var sanırım. Hâlâ seçilemeyecek kadar karanlık. Yine de kocaman. Uzun boylu. Bir defans oyuncusu gibi yapılı.

Hiç şansım yok.

"Lütfen!" Yalvarıyorum, gözlerimden taze yaşlar akıyor. "Lütfen beni öldürme. Tek kelime etmeyeceğim. Söyle ona..." Nefes nefese kaldım. "Ona kimseye tek kelime etmeyeceğimi söyle."

Ağzı korku dolu bir küçümsemeye dönüşüyor. "Ben pazarlık yapmam." Silahını başımın hizasına kadar kaldırıyor. "Bunu çabuk yapacağım çünkü

Senden hoşlanıyorum."

Alt dudağım titriyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ve işte o zaman kabul ediyorum.

Kavga... beni terk ediyor. Çok yoruldum. Daha ne kadar kaçabilirim? Ölümde bile kız kardeşimin hayatımı mahvetmek için bir yol bulduğunu kabul etmenin zamanı geldi.

Göz kapaklarım yavaşça kapanmak için çırpınıyor ve derin bir nefes alarak ölmeye hazırlanıyorum.

Bir. İki. Üç. Altıya gelene kadar sayıyorum ve o zaman sesi duyuyorum.

Pop.

Bir mermi havayı delip geçiyor ve sol omzum anında en acı verici acıyla patlıyor. Geriye doğru sendelerken bir çığlık atıyorum ve gözlerim tetikçiye doğru uçtuğunda orada başka birini görüyorum.

Bir adam. Daha önce hiç görmediğim biri. O da mı bana zarar vermek için burada? Diğeri kadar uzun ama daha zayıf yapılı. Katilimi boğarak öldürürken bana bakan kara gözlerinde soğuk bir şeyler var. Adam çırpınırken ön kolu adamın boğazını sıkıyor.

Yabancı bakışlarını benimkilere dikeyor ve gözünü bile kırpmıyor. Tüylerim diken diken oldu ve tüm vücuduma yayıldı.

Artık korkacak başka biri var. Belki Giancarlo iki adam göndermiştir ve bu işi daha hızlı halledebilir.

Kolumdan aşağı sıvı damlıyor ama bunun kan olup olmadığını anlayacak vaktim yok. Buradan çıkmak zorundayım. Kalp atışlarım bir izdiham gibi pompalanıyor.

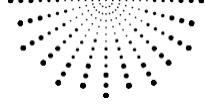
Bir, iki kez geri adım atıyorum, bunu yaparken göğsüm inip kalkıyor.

Ama fazla uzağa gidemiyorum. Ayağım sert bir şeye çarpıyor ve karanlık beni tamamen yutana kadar geriye doğru düşüyorum.

Ve bu sefer, sanırım işim bitti.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

KÜÇÜKLÜĞÜMDEN BERİ BABAM BANA İYİ OLMADIĞIMI SÖYLERDİ. Yeterince. Lafı dolandırmadı. Aklında ne varsa bana söylerdi. Bana ortanca kardeşim Michael'ın benden daha iyi olduğunu hatırlatırdı.

Bu kardeşimin suçu değil. Kardeşlerimi severim. İkisini de. Dayanamadığım babam.

Okulda bana sataşan bir çocuğu dövemediğim için beni bayılttığında on yaşındaydım. Annem araya girmeye çalıştığında, onu da yaraladı. Kötü bir şekilde. Ama onu korumak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bizim çevremizde polisleri aramayız. Bu seni öldürtür. Ben de babamın onayını kazanabileceğimi düşündüğüm şeyi yaptım: Daha güçlü oldum. Daha sert. İki kat daha fazla çalıştım, daha kalın bir cilt geliştirdim ve Messina suç ailesindeki en iyi infazcı oldum. Bir gün beni seveceğini umarak babamın her istediğini yaptım. Ailenin başına geçmeme izin vereceğini umarak. Çünkü bu, sonunda beni ismimize layık biri olarak gördüğü anlamına gelirdi.

Ama o gün hiç gelmedi. Yirmi beş yaşına geldiğimde, bana asla aileyi yönetmeme izin vermeyeceğini söyledi. Kendimi kanıtlamadığımı. Asla da kanıtlamayacağımı.

O gün babamın benden gerçekten nefret ettiğini anladığım gündü. Ve aynı zamanda umursamıyormuş gibi davrandığım gündü.

Yine de yapmam gerekeni yaptım. Bu hayattan ayrılmak yok. Ama artık kendimi ailenin bir üyesi olarak görmüyordum. Çünkü babamın onayı olmadan hiçbir şeyim yoktu.

Koltuğunun sonunda Michael'a geçeceğini açıkladığında, kardeşime onun adına mutlu olduğumu, bu işin yükünü asla istemediğimi söyledim. Ama bu bir yalandı. Sonunda kendimi bile inandırdım.

Bir gün babama nasıl bir adam olduğumu göstereceğime dair kendime söz verdim. Kendi köklerimi inşa edeceğime. Kendi ailem olacaktı. Değer verdiğim bir karım. Uğruna kalbimi parçalayacağım bir çocuğum. Onun benim için hiç yapmadığı bir şey. Bianca'yla ailemizin sahibi olduğu restoranlardan birinde tanıştığım da, tipim olmamasına rağmen onu itmedim. Başka kadınlarla da tanıştım ama hiçbirisi benim için bir bok yapmadı. Ama belki de bir şeyler hissetmek için ilişkilere daha fazla zaman tanımam gerektiğini düşündüm. Ve babamın ona nasıl baktığını görür görmez, onu kendisi için istediğini anladım. Ben de onu aldım. onun yerine, yapmamam gereken zamanlarda bile. Bununla gurur duymuyorum.

Genç kadınlara karşı bir ilgisi vardı ve onlarla ilişkilerini sergilemekten çekinmezdi. Annem buna katlanırdı. Ama gençken, onun eve gelmediği her gece ağladığını hatırlıyorum. Onu öldürmek istedim. Bunun asla ben olmayacağıma yemin ettim. Karımı sevecektim. Asla ayrılmayacaktım. Evliliğim için savaşıyordum. Evlilik kutsaldır ve yeminlerime sadık kalacaktım.

Bianca'nın hiçbir sorunu yoktu. Güzeldi, omuzlarına kadar uzanan siyah saçları, kahverengi gözleri vardı. Ama bana göre değildi. Ve daha da kötüsü, benim için çok gençti. Ama umurunda değildi. Bana olan arzusunu gizlemedi. Tanıştığımız gece resmen üzerime atladı ve itiraf etmekten utanıyorum ama babamın yüzündeki öfke onun arkadaşlığından daha çok hoşuma gitti.

Bana numarasını verdikten sonra çıkmaya başladık. Birlikte geçirdiğimiz zamanın kıymetini biliyordum. Hayatımda birinin olması en çok hoşuma giden şeydi. Bu yüzden yerleştim. Ama bu yanlıştı. Şimdi her şeyi o zaman gördüğümünden daha net görüyorum.

Aylar yıllara dönüştü ve şimdiye kadar hissedeceğimi düşündüğüm o ezici tutku duygusunu hala hissetmediğimi fark ettim. Bunun olmasını beklemeye, istemeye devam ettim. Ama bir türlü olmuyordu. Üç yılın ardından, onu hak ettiği şekilde sevecek bir adam bulmayı ona borçluydum. Hepimiz bunu hak ediyoruz. Belki ben bunun için yaratılmamıştım. Belki de aşkı, tutkuyu ve kimyayı hissetmek için yaratılmamıştım. Belki de berbat durumdaydım.

Ama tam içimde öldüğümü düşündüğüm anda o çıkageldi ve her şeyi değiştirdi. *Onun* için hissettiklerim... daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Ve bunun için kendimden nefret ettim. Her gün, her saniye kendimden nefret ettim.

dolgun, yumuşak dudakları benimkilere konduğu an. Kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi kökünden söküp attı ve tüm dünyamı ateşe verdi.

Bugün hâlâ onun için yanıyor. Her zaman da yanacak.

Ama bunu bilmesine izin vermedim. Veremezdim. O henüz on sekizindeydi, aşık bir çocuktuk, bense daha iyi bilmesi gereken bir adamdım. Onun için sadece çok yaşlı değil, aynı zamanda çok tehlikeli biriydim.

Unutulan kız kardeş, unutilan oğlana aşık oldu. Bu yönden birbirimize benziyorduk. Ama bizi imkansız kılan farklılıklarımızdı.

Beni öptüğünde hiçbir şey hissetmeye niyetim yoktu. Bir saniye bile. Ona daha önce hiç o şekilde bakmamıştım bile. Nicolette'e değil. O etraftayken uygunsuz düşüncelerle dolmamam gerekiyordu. Onu öpmenin, *gerçekten* öpmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmemem gerekiyordu. Ama yaptım. Bir piç gibi her şeyi kafamda canlandırdım.

Babam gibi olmak istemiyordum, benim için çok genç kadınlarla ilgileniyordum ama o yaptığını yaptıktan sonra bunu inkâr edemezdim. Derinlerde bir yerde, ben farkına bile varmadan önce bir bağ kurmuş iki ruh olduğumuzu inkâr edemezdim.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Benim için değildi. O dokunulmazdı. Yasaklanmıştı. Hayatının geri kalanında ona göz kulak olacaktım. Kendime yemin ettim. Ona zarar veren herkesi öldürecektim. Ama ona asla sahip olamayacaktım. Ona asla dokunmayacaktım. Bu doğru olmazdı. Yıllardır düşünebildiğim tek şey bu olsa bile.

Bianca ile ilişkiyi bitirme şansım hiç olmadı. Bunu engelleyen bir falsolu top fırlattı. Bu yüzden öldürüldüğü güne kadar o ailenin içinde kaldım.

Beni öptüğü andan itibaren Nicolette'ten uzak durdum, eğer öyle yaparsam ellerimin ona dokunmak, parmaklarımı uzun saçlarında gezdirmek için ne kadar çok kaşındığını unutacağımı umuyordum.

Ama hiçbir şeyi unutmadım. İhtiyaç daha da güçlendi.

Bazen onunla ilk tanıştığımında, belki de farklı bir hayatta, her şeyin ne kadar farklı olacağını merak ederdim. Onun daha yaşlı olduğu ya da benim daha genç olduğum bir hayat.

Ama işler böyle yürümüyor. Nicolette asla benim olmamalıydı. Onu düşünmek bile kendi kalbime kazık çakma isteği uyandırıyor.

Bianca'dan da boşanamazdım. Biz boşanmayız. Ve babamın başarısızlıklarım hakkında böbürlendiğini duyma düşüncesi... beni öldürdü. Bu yüzden kaldım ve evliliğimi yürüttüm. Yapılacak doğru şey buydu. Seçimlerimi yapmıştım.

ve onlarla yaşamak zorundaydım. O benim karımdı ve bu saygıyı ona borçluydum.

Öldürüldüğünde, intikamını almak için savaşa gittim. Ailesi ve onun için. Bunu hak etmişlerdi.

İrlandalıların onu açmalarına izin vermediğimiz kumarhane yüzünden öldürdüğünden şüpheleniyordum, bu yüzden yapılması gerekeni yaptım. Bir ordu topladım ve Quinn ailesiyle tek başıma savaştım. Kimse bana saygısızlık edemez ve bunu anlatacak kadar yaşayamaz.

Ailem savaşı onaylamayı reddetti, bu yüzden işleri kendi ellerime almaktan başka seçeneğim yoktu. Bugüne kadar mafyanın başı Patrick Quinn onların yaptığını inkar etti ve yeğeninin ölümüne sebep olduğum için kellemi istiyor.

Patrick peşime düşmeden önce yas tutmam için bana birkaç ay verdi, ama sonra tahsilat için geldi. Ve Michael onunla savaşmak yerine beni saklanmaya zorladı. Ben korkak değildim. Hepsini alt etmek istedim. Ama Michael ikna edici olabiliyor. Bunun bir ölüm cezası olacağını biliyordum. İrlandalıların yanında bir sürü insan var ve ben ölmek istemedim.

Ben gidersem onu kim koruyacaktı? Yaşamak istiyordum. Onu tekrar görmek, ona söylemek istedim.

Ona ne söyleyeceğim? Tek düşünebildiğim şeyin o olduğunu mu? Beni tükettiğini mi? Ona sahip olamazsam bunun ne yararı olur?

Ama hayatımı geri istiyorum. Patrick'e kendim gitmeden önce Michael'ın bunu çözmesine ihtiyacım var. Michael beni bu durumdan kurtaracağına söz vermişti. Ama İrlandalılar peşime düşeli aylar oldu ve ben hâlâ burada bekliyorum.

Burayı bilmiyorlar. Burayı yıllar önce konumu için satın almıştım. Etrafı ormanla çevrili, geniş ve ıssız bir yer. Huzurlu da. Kimsenin beni bulamayacağını bildiğim için burada saklandım.

Mülk bir paravan şirket tarafından satın alındı ve avukatımız Hudson Mackay mülkün izinin sürülememesini sağladı. Bu konuda çok iyiydi. Elleri bizimkiler kadar kirliydi ama tertemiz bir görünüm sergiliyordu. Kimse onun bizim için çalıştığından şüphelenmez, kendi karısı bile.

Michael'ın beni korumak için elinden geleni yaptığını biliyorum. Benimle birlikte savaşmadığı için ona kızgın olduğum zamanlarda bile hep benim yanımda oldu. Ama sonunda, öfkem geçtiğinde, bunu neden yaptığını anladım. Sophia onun tüm dünyasıydı ve onun hayatını riske atamaz ya da onu geride bırakamazdı.

Eşler bizim çevremizde yasak bölgedir. Çocuklar da öyle. Ama bazıları kurallara göre oynamaz.

Yakın ailem dışında kimse bu evde yaşadığımı, etrafımın sayısız asker ve yüksek teknoloji kameralarla çevrili olduğunu bilmiyor. Ama Michael yakında bir şeyler bulmazsa teslim olacağım. Saklanmaktan bıktım. Yaptıklarım yüzünden kimsenin ölmesini istemiyorum. Bir erkek gibi bedelini ödeyebilirim.

Bianca öldürüldüğünde -kanlar içindeki bedenini bulduğumda- yıkıldım. Ölmesi benim hatamdı. Elbette onu bir kocanın karısını sevmesi gerektiği gibi sevmemiş olabilirdim ama o yine de benim karımdı. Hayatını asla yaşayamayacak olması ve tüm bunların benim yüzümden olması beni çok üzdü.

Nicolette'le konuşmaya çalıştım, ona çok ihtiyacım vardı ama Bianca ölür ölmez gitti. Aradığımda hiç cevap vermedi. Nedenini anladım. Mesafemi koruyarak onu yıllarca incitmiştim. Ama buna mecburdum.

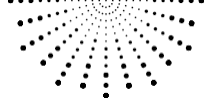
Uzakta kalmak istemiş olabilir ama ben yine de onu özlüyordum, sadece sesini duymak için telefonu milyonlarca kez açıyordum. Bir kez olsun cevap vermesini diledim.

Göğsüme bıçak gibi bir ağrı saplanıyor. Onu tekrar görmek istiyorum. Onu kollarımda tutmak.

Seni özledim, tesoro mio, her . Umarım mutlusundur. Senin için istediğim tek şey bu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RAPH

DÖRT YIL ÖNCE - 34 YAŞINDA

*"BU GÖMLEKLE ÇOK YAKIŞIKLI GÖRÜNÜYORSUN," DIYE MIRILDANDI BIANCA BEN YÜRÜR
YÜRÜMEZ*

Taze yapılmış domates sosu ve sarımsak kokusu havadaydı.

Uzun pembe tırnakları göğsümde bana açlıkla bakıyor. Soğukkanlılıkla gülümseyip elini nazikçe . Bu gece her şeyi bitireceğimi bile bile onu cesaretlendirmenin adil olduğunu düşünmüyorum.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyorum ona. "gereken bir iş vardı." Beni sinirlendiren çocuksu bir tavırla suratını asıyor.

"Seni özledim..." Ağzı çapkın bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Bu ayrılığı olması gerekenden karmaşık hale getirecekmiş gibi bir his var içimde.

"Artık buradayım."

"Bu Raph mı?" Babasının sesi tam da onun fuayeye doğru yürüdüğünü gördüğüm anda duyuluyor.

Onunla yalnız kalmak zorunda olmadığım için hemen rahatladım. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Bianca'nın tüm yüzü gerilirken o yaklaşıp omzuma bir tokat atıyor.

"Bir erkeğin yemek yemesi gerekir, Bianca," diye şakacı bir şekilde onu azarlar. ", gidip oturalım. Bettina lazanya yaptı. En sevdiğinden."

Bir yanımızda o, diğer yanımızda annesi Bettina'nın masayı hazırladığı, yuvarlak yanaklarının kıpkırmızı olduğu, bir kase Sezar salatası koyarken alnının terden sırılsıklam olduğu yemek odasına giriyoruz.

Gözleri benim boyumla buluşmak için yukarı fırlıyor. "Raph, tatlım." Kollarıyla uzanıp her iki yanağımı da öpüyor. "Gelebildiğine çok sevindim."

Yavaşça elimi okşadı. "Otursana. Yemek soğuyor." Bir sandalye çekerek içine yerleşti.

Ben Nicolette'in neden diğerleriyle birlikte olmadığını merak ederek etrafıma bakınırken hepimiz yerimize oturuyoruz. Hiçbir yerde görünmüyordu.

"Kız kardeşin nerede?" Sandalyesini benimkine doğru çeken Bianca'ya doğru sertçe dönüyorum.

"Oh..." Bettina masanın öbür ucundan el sallıyor. "O bize katılmayacak."

"Neden olmasın?"

Bunu söyleme şeklinden dolayı göğsüme bir tedirginlik çöküyor, sanki umurunda değilmiş gibi.

"Aşağı gelmesi için onu aradım." Omuz silkiyor. "Cevap vermedi. Boş ver gitsin. Yemek yemek istemiyor."

"Ee, işler nasıl?" Elio başlıyor ama ben ayağa kalkıyorum, tabağımı alıp lazanya, salata ve ekmekle dolduruyorum.

Gözlerim masanın karşısındaki Bettina'ya dik dik bakıyor ve o da utanmış gibi bakma nezaketini gösteriyor. Az önce kullandığım servis çatalını bırakıyorum ve sandalyemi geriye iterek merdivenlere yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?!" Bianca çığlık atıyor.

Öfke içinde dönüp duruyorum. "Kız kardeşine biraz yiyecek getireceğim."

Burun delikleri alevlendi. "Neden bu kadar umursuyorsun?" Dişleri kilitlenir. "O senin sadaka vakan değil. Sen benim erkek arkadaşım olmalısın."

İşte bu yüzden genç kadınlar genelde ilgimi çekmiyor. Drama. Kahrolası drama. Bianca bu şekilde davranmaması gerektiğini bilmeli. Neredeyse 22 yaşında. İleriye doğru tehditkâr bir adım atıyorum.

"Lanet olası sesini alçalt Bianca," diyorum.

Ben devam ederken o ağzını açıp geniş geniş bakıyor, ailesinin yüzündeki dehşet dolu ifadeyi de görmezden geliyor. Bu şekilde konuştuğumu hiç duymamışlardı.

"Siz yemek yerken o yukarıda tek başına. Herhangi birinizin aklına geldi mi..." İkisine de sert bir bakış fırlattım. "...belki de ailesinin umursuyormuş gibi davranmasını istiyordur?"

Bettina rahatsız bir şekilde boğazını ovuştururken, Elio utanmış görünüyor ve kucağına bakıyor. Ama Bianca? Yüzü kızgınlıkla kaynıyor.

Nicolette'i hiç umursamıyorlar mı? Ne kadar yalnız olduğunu? Ne kadar ihanete uğramış hissettiğini? Bana ailesinin ondan nefret ettiğini söyledi ve ona bunun doğru olmadığını söylesem de, derinlerde bir yerde öyle olduğundan şüpheleniyorum.

Hayatım boyunca hissettiklerimi onun da hissetmesini asla istemem. Ama en azından benim kardeşlerim ve beni seven bir annem vardı. Onun kimsesi yok. Benden başka kimsesi yok ve bana ihtiyacı olduğu sürece onun için burada olacağım.

Bianca'nın geri dönmem için ısrar etmesine aldırmadan üst kata çıkıyorum. Nicolette'in kapısına ulaştığımda kapıyı birkaç kez çalıyorum ve cevap vermeyince yavaşça açıyorum.

Onu yatakta buluyorum, yüzü yastığın içinde, boğuk çığlıklarıyla vücudu titriyor. Nabzım enseme atıyor, ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor.

Kafasını kaldırıp bakmadı bile. Beni duyup duymadığını bile bilmiyorum. Dikkatlice yemek tabağını komodinin üzerine indirdim ve yatağın kenarına oturdum.

"Nicolette? Ne ?"

"Raph?" Başını kaldırıyor, bana bakarken ağlamaklı gözleri ıstırap dolu. "Ne yapıyorsun burada?" Çılgınca gözlerinin altını siliyor. "Seni ailem mi gönderdi?"

Bir anlığına bakışlarında umut buluyorum ve onu söndürmek yerine ateşe veriyorum.

"Evet, tabii ki. Akşam yemeğine gelmeyince endişelendiler."

Gözlerini kısarak bakıyor. "Yalan söylüyorsun." Oturduğu yerden kalkıp yemek tabağına bakıyor. "Yalan söylediğinde anlarım."

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Nasıl?"

Muhtemelen yanılmıyor. Birbirimizin etrafında o kadar uzun süredir bulunuyoruz ki benim verdiğimi bile bilmediğim ipuçlarını . Nicolette akıllı, sezgileri kuvvetli ve gözlemcidir. Başkalarının fark edemediği şeyleri o fark eder. En kötü günümü geçirmiş olabilirim ve bunu ondan başka kimse anlayamaz.

"Çünkü yalan söylediğinde ağzın seğiriyor." Kaşlarını çatıyor ve sert bir nefes vererek yüzü düşüyor. Gözlerini kucağına indiriyor ve sade pembe tişörtünü çekiştiriyor. "Sorun değil. Benim iyiliğim için yalan söylemek zorunda değilsin. Bu ailede nerede durduğumu biliyorum."

Elimi beyaz bir yumruk haline getiriyorum. O bunu hak etmiyor.

"Senin ne kadar özel olduğunu görmeyenler aptaldır."

Kaşları geriliyor ve dudakları kasılıyor, duygular yüzünü kaplıyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Elbette seviyorum. Bir gün seni hak ettiğin gibi seven, senin için her şeyi yapabilecek birini . Söz veriyorum."

"Ya zaten ?"

Ona meraklı bir bakış attım. Erkek mı kastediyor? "Leo mu?"

Tabağı kaldırıp buharını üfleyerek soruyorum. "Boş ver."

Mağlup bir şekilde iç geçiriyor. "Yemek yemek istemiyorum."

"Pekala ufaklık, başka seçeneğin yok."

"Bana öyle deme," diye tersliyor. "Bunu yapmandan nefret ediyorum. Ben çocuk değilim." Çenesini yukarı kaldırıyor, yüzünde sert bir ifade var. "On yedi yaşımdayım. Neredeyse on sekiz."

Yumuşakça gülüyorum. "Özür dilerim. Şimdi bana neden ağladığını söylemeye ne dersin? Onlar yüzünden mi?"

"Önemli bir şey değil." Ben tabağı yatağın üzerine koyarken o benden kaçıyor.

Parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü benimkiyle buluşması için yukarı kaldırıyorum. "Bir dakika önce öyle görünmüyordu."

Omuzları düşüyor ve tekrar bir araya getirmek için zaman ayırmak istediğim kırık küçük bir kuş gibi bana bakıyor.

"Bugün Leo ile ilişkimi bitirdim." Omuz silkiyor.

Neden bilmiyorum ama erkek arkadaşının artık resimde olmadığını duyduğuma çok sevindim.

"Neden?"

Kafası tıraşlı ve berbat şakalar yapan aptal çocuktan hoşlanmamıştım. Onun için yeterince iyi değildi. Onu umursamadığını söyleyebilirdim. Neye sahip olduğunun farkında değildi.

"Çünkü...ugh..." Başını iki yana sallar. "Sana söyleyemem. Çıldıracaksın."

Anında , dişlerim ısırmanın şiddetiyle takırıyor.

"Ben zaten oradayım, Nicolette. O ne yaptı?" Sesim giderek yükseliyor.

Ona elini sürerse onu küçük parçalara ayıracağım.

Alt dudağı titriyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. "Ben... ben... bilirsin... onunla olmazdım ve o beni zorlamaya çalıştı."

İçimdeki her şey kırılıyor ve tek gördüğüm kırmızı oluyor. Ateşli bir öfke içimde kabarıyor ve kısa devre yapıyormuşum gibi vızıldıyorum.

"Onu öldüreceğim." Acı dolu kalp atışlarım göğsümde patlıyor; o daha tek kelime edemeden ayağa kalkıyorum.

Kapıya doğru koşuyorum, onu bulup çıplak ellerimle boğmaya hazırım.

"Lütfen yapma!" diye yalvarıyor arkamdan, bana istediği her şeyi yaptırabilecek o yumuşak melek sesiyle.

Omuzlarında dalgalanan yumuşak kahverengi saçlarının parıltısını yakalayıp bakmaya cesaret ediyorum, önümde dururken o yeşil gözleri kayıtsız, benim yükselen boyuma kıyasla küçücük.

Ne yapmaya çalıştığını hayal ederken omuzlarım daha hızlı yükselip alçalıyor. Onun izni olmadan kimse ona dokunamaz. Burada olmadığı için şanslı. Yapacağım şey...

Avuç içi ön koluma iniyor. "Lütfen, Raph, bir şey yapma.

Tamam mı? Her şey bitti ve o..."

Ağlamaya başlıyor ve kollarım anında ona sarılıyor, onu kendime doğru çekiyor, acısının sesinden nefret ediyorum.

"Tamam..." Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Onu öldürmeyeceğim. Sırf sen istedin diye."

Ağlamaklı bir kahkaha atarak geri çekiliyor, beni yatağa doğru çekerken burnunu çekiyor. O oturduğu yere oturuyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Sen iyi misin?" İkna olmamış bir şekilde sordum. "Sana hiç zarar vermedi mi?"

Çünkü sana yemin ederim-"

"Hayır." Başını sallıyor ve yaklaşıyor.

Gözleri benimkileri araştırıyor, yanıma doğru kayarken eli pazuma düşüyor ve kalçası benimkine sürtünüyor. Birden kendimi rahatsız hissederek hemen itmeye çalışıyorum ama alt dudağı titriyor ve hareket edemiyorum.

"Beni her zaman önemsendiğin için teşekkür ederim, Raph. Bunu yapan tek kişi sensin."

Onu sarmak ve kendime çekmek isterken bile ellerimi yanlarımda tutuyorum.

"Ne olursa olsun, seni her zaman önemseyeceğim," diye söz veriyorum.

"Sen ailedensin." "Ama sen değilsin," diye nefes alıyor, dizlerinin üzerinde yükseliyor, her iki elimi de kavırıyor.

Omuzlar. "Benim için değil. Sen..."

Söyleyeceği şeyi bitiremeden dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ve kalbim... çarpmaya başladı. Sert ve hızlı. Her santimim elektrik telleriyle çarpılmışım gibi canlandı.

Ayağa fırlayıp onu nazikçe itiyorum.

"Nicolette!" Neredeyse bağıracaktım ama gözlerinin acıyla dolduğunu görünce ses tonumu değiştirdim. "Bunu yapamazsın."

"Neden olmasın?" diye ağlıyor. "Benim ne kadar..." Gözyaşlarına boğulmuş sesi göğsümü yarıyor. "Ne kadar... Seni ne kadar seviyorum? O kadar çok acıtıyor ki." Burnunu çekiyor. "Beni görmeni bekliyordum, ilk senin söyleyeceğini umuyordum ama-"

"Siktir..." Çenemi gıcırdatıyorum. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin Nicolette. Biz... biz aileyiz. Sen benim için busun ve on yedi yaşındasın!"

"Biz aile değiliz," diye öfkeyle meydan okuyor. "Sen onun erkek arkadaşısın. Ve o seni benim sevdiğim kadar bile sevmiyor." Sözleri umutsuzca düşüyor. "Biz bir şey olabiliriz, Raph. Seni bekleyebilirim. Sadece bize zaman ver." Sesi tamamen dağılıyor ve ayaklarımın önünde paramparça oluyor.

"Yüce Tanrım." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu çok uygunsuz. Ben kız kardeşinin erkek arkadaşım ve senin iki katın yaşındayım. Sen ve ben asla bir şey olmayacağız, Nicolette. Dikkatimi daha fazlası için yanlış anladıysan özür dilerim."

Ellerini iki yanında kavuşturuyor ve gözyaşları dökülürken bile altın yeşili gözlerindeki vahşet eşsiz.

"Şu anda sadece üzgünsün," diyorum ona. " değil. Bir gün sana daha uygun biriyle tanışacaksın. Sana değer verecek biriyle. İlk seferin söz konusu olduğunda seni zorlamayacak ama bu süre boyunca seninle ilgilenecek biri."

Bir adım daha yaklaştırmaya çalışıyorum ama tiksintiyle irkiliyor.

"Bakire olduğumu mu sanıyorsun?" Acımasızca gülüyor. "Bir sürü erkekle birlikte oldum, Raph."

Bana meydan okurcasına bakıyor.

Lanet olsun. Yalan söylüyor olsa iyi

olur. O çok genç. Çok masum.

"Umarım bu doğru değildir."

"Evet, öyle." Alay ediyor, bakışları öfkeyle dolu ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Benden nefret etmeli. Artık aramızda başka bir şeye yer yok. O öpücükten sonra olmaz. Bana hissettirdiklerinden sonra olmaz. Onu uzaklaştırmalıyım. Bunun tekrar olmasına izin veremem.

"Bak, Nicolette. Ben kadınlarla çıkarım, küçük kızlarla değil. O yüzden, her ne , bir daha asla yapmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Siktir git," diye zehir saçıyor.

Daha önce hiç kimseyle bu şekilde konuştuğunu duymamıştım, en azından benimle.

Ona doğru ilerliyorum ve çenesini avucumun içine alarak yüzünü bana doğru çevirmeye zorluyorum. "Anladığını söyle. Söylediğini duymam gerek."

Onu böyle üzgün görmek beni ne kadar hasta etse de doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

"Evet," diye homurdanıyor ve elimi itiyor. "Her şeyi anlıyorum." Birden kapı açıldı ve Bianca bana dik dik bakarak içeri girdi.

"Neden hâlâ buradasın?" Tiz sesi kara tahtaya çakılmış çivi gibi. "Beni yeterince beklettin."

Nicolette'e bir bakış fırlatır ve alay eder. "Onun sorunu ne?"

"Onu rahat bırak. Erkek arkadaşıyla ayrıldılar." Hemen savunmaya geçtim.

Başkasına sataşan birinden daha itici bir şey olamaz ve Bianca bunu kız kardeşine yapmakta hiç zorlanmıyor. Eğer aramızdaki bağın olmaması ilişkiyi bitirmek için yeterli bir sebep değilse, Nicolette'e sürekli kötü davranması bunu yapabilir. Geçtiğimiz yıl daha da kötüleşti. Böyle biriyle birlikte olamam.

Bianca gülerek başını sallarken Nicolette ona sert bir bakış fırlatır.

"Beni dinlemeliydin." Nicolette'e küçümseyerek bakıyor. "O saçlarınla gerçekten bir şeyler yapsaydın ve biraz allık sürseydin, belki gerçekten güzel olurdun."

Nicolette'in gözleri anında yeniden yaşıyor. Bir saniye önce bana karşı duyduğu tüm o öfke yok oluyor... ve onun yerine tamamen ve bütünüyle parçalara ayrılmış bir kız geliyor.

Bianca'yı boğabilirim.

Tek istediğim Nicolette'e sarılmak. Ama artık bunu yapamam. Yaptığım her şeyi yanlış anlamasını göze alamam. Eskisi gibi olamayız.

Sanırım Bianca'dan ayrılmam iyi bir şey olacak. Nicolette'in artık hiçbir şeyi yanlış yorumlamasına izin vermeyeceğim. Onu uzaktan güvende tutabilirim. Yanına yirmi dört saat koruma vereceğim ve haberi bile olmayacak.

Göğüs göğüse gelene kadar Bianca'ya doğru . "Ondan özür dile. Şimdi."

"Ne?" diye alay ediyor. "Şu anda ciddi misin sen? Sanki onun parlak zırlı şövalyesiymişsin gibi onu kurtarmaya gelmeyi bırak."

"Özür dile Bianca," diye . "Beni daha fazla kızdırma."

Yüzümde bir şey fark etmiş olmalı çünkü bir an için gözlerinde korku görüyorum.

"Evet, her neyse. Özür dilerim." Kız kardeşine bakmıyor bile.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Daha kibar özür dile."

Gözleri fincan tabağı kadar büyüyor ve yemin ederim Nicolette'in ağzının zoraki bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum.

Bianca'nın göğsü korkunç nefes alış verişleriyle birlikte kabarıyor ve bana hırçınlık dolu bir bakış fırlatıyor. Ama bana bir kez daha baktıktan sonra Nicolette'e dönüyor.

"Üzgünüm, sevgili kardeşim." Topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı inmeden önce dudakları sahte bir sırıtışa dönüşüyor.

için mükemmel bir zaman gibi görünüyor. Ben bile görmeye dayanamıyorum

On

u. Nicolette'e bir bakış atıyorum, yüzü solgun.

Teşekkür ederim, . Tek
yaptığım bir kez başımı
sallamak.

Kontrollü bir ses tonuyla "Ye," diyorum.

Ama içimde sakin olmaktan başka bir şey yok. Önce o çocuk ona zarar vermeye çalıştı,

Sonra onu incittim, şimdi de Bianca .

Bakışlarımı tutarak tabağı kaldırıyor ve ağzına bir parça marul .

"Aferin kızıma." Dudaklarım titriyor, gülümsememe engel olamıyorum.

"Gitmem gerek, tamam mı?"

Birden telaşlandı ve tüm yüzü çöktü. Bunun onu son görüşüm olabileceğini şimdi gerçekten anlıyorum ve içimden bir şeyler çatlıyor. Onu ailesinden kim koruyacak? Ona zarar vermeye çalışan tüm o lanet çocuklardan? Ya uzaktan yeterince yapamazsam? Ya bir koruma yeterli olmazsa?

Bu yüzden mi Bianca'yla bu kadar uzun süre kaldım? Bilinçaltımda Nicolette'i korumak için mi kaldım?

Ama şimdi bunun için endişelenemem. Artık sırf onu korumak için kız kardeşimle kalamam. Bu doğru olmaz.

Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi titriyor ama sonunda . O geyik gözleriyle bana bakıyor ve ben kendimi

sarsıcı, ama gitmem gerektiğini biliyorum. Onu geride bırakmak zorundayım.

Ve bu beni öldürüyor.

Homurdanarak kız kardeşini bulmak ve bu ilişkiyi sonsuza dek bitirmek için kapıdan çıktım. Onu çamaşır odasında buluyorum, bir eli kalçasında, bir şeyler mırıldanarak volta atıyor. Beni görür görmez o uydurma gülümsemelerinden birini takınıyor, ki ben bunu hemen anlıyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken, umarım ailesi birazdan yapacağımız kavgayı duymaz.

"Bak, Bianca..." Ben başlıyorum.

Eli pazıma gidiyor ve oraya masaj yapıyor.

"Öncesi için özür dilerim." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Kız kardeşim tam bir baş belası, her şeyi kendisine bağlıyor. 'Vay başıma gelenler' numarasıyla seni bile kandırmayı başardı."

"Bianca, beni dinle." Dokunuşunu uzaklaştırıyorum. "Bu artık benim için işe yaramıyor. Seni incittiysem özür dilerim ama bu iş bitti."

Nefesi kesiliyor. Ağzı açık kalır, eli göğsüne gider. "Sen... ama... ben..."

Başını sallıyor, aldığı nefesler dışarı taşıyor.

ağzından. "Düşünmüyorsun. Bunu kastetmiyorsun. Beni seviyorsun. İstedğini biliyorum. Buna ihtiyacım var-"

Duraklıyor, nefesini içine çekiyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. Çaresizlik aniden kayboluyor ve onun yerine az önceki halinden oldukça farklı bir kadın geliyor.

"Neye ihtiyacın var?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, takım elbise ceketimin kolları geriliyor. "Söylemek üzere olduğun şeyi söyle."

Boğazını temizliyor. "Tek demek istediğim sana ihtiyacım olduğu, aptal." Parmaklarını omzumda gezdirerek baştan çıkarıcı davranmaya çalışırken ağzı sıkı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Ayrıca, bugün sana bazı haberler verecektim, ama şimdi sana söylemem gerektiğinden bile emin değilim."

Bir adım geri çekildi ve avucunu omzumdan çekti. "Bu ne

haber?" Göğsüm ağırlaşıyor.

Ses tonunu beğenmedim. Sanki kolunda bir şey varmış gibi.

Beni bir şey.

"Bunu size söylemenin berbat bir yolu ama..." Uzun bir nefes alıyor, bakışlarını sabit bir şekilde benimkilere dikeyiyor ve hiç beklemediğim o sözleri söylüyor. "Ben hamileyim. Baba olacaksın."

Kalbimin durup durmadığından emin . bir şey olamaz.

Onunla değil, tüm insanlarla. Bu şekilde olmaz.

Siktir!

"Emin misin?" Ses tonumu eşit tutuyorum ama içimde kırılma noktama yaklaşıyorum.

Onu şimdi bırakamam. Evlilik dışı bir çocuk sahibi olamam. Bizim çevremizde olmaz. Onunla evlenmem beklenecek. Ailem bunu talep edecek, onun ailesi de öyle.

Siktir!

Ve eğer onu terk edersem, babam bunu da bana karşı kullanacaktır. Zalimliğini şimdiden kulaklarımda duyabiliyorum. Artık onunla sıkışıp kaldım, değil mi?

"Elbette eminim hayatım," diye mırıldanıyor sanki bu şimdiye kadarki en iyi habermiş gibi. "Bu sabah öğrendim ve bu mutlu haberi paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Ama şimdi..." Gözlerinin altını siliyor ama orada gözyaşı yok. "Sanırım bunu kendi başıma yapmam gerekecek."

Çenemi gıcırdatıyorum. "Buna gerek kalmayacak. Evleneceğiz. Bunu doğru yapacağız. Yapmak zorundayız."

kahretsin. Hayatımın geri kalanında sevmediğim biriyle kapana kısılacığım. Bir zamanlar geleceğim için hayal ettiğim her şey... öylece gitti. Gerçek bir şey istemiştim. Tüm kalbimle seveceğim birini istedim.

Dudakları savaşmaya çalıştığı bir gülümsemeyle kıpırdıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Kollarını bana doluyor ve sıkıca kavıyor. "Mutlu olacağız. Sen ailen için çalışacaksın. Ben pratisyen hemşire olacağım. Bebeğimiz için bir hayat kuracağız. Birlikte. Hiçbir engel olmadan."

Hemşirelik diploması için ödeme yapıyorum. Bu yapmak istediğim bir şeydi ve daha fazla eğitim için ödeme yapmakta bir sorunum yok, ancak bunu yapmak için onunla evlenmek zorunda değilim.

"Ne müdahalesi?"

Bana bilmiş bir bakış atarak geri çekiliyor. "Belli değil mi?" Ağzı nefretle bükülüyor. "Kız kardeşim. Sana aşık." Gözlerini deviriyor. "Sırf senin kimin erkeği olduğun konusunda aptalca fikirlere kapılmasın diye onun yanında olmanı istemiyorum."

"Bana aşık falan değil." İki kolunu da boynumdan çekip birkaç adım atıyorum ve ona sertçe bakıyorum. "O on yedi yaşında bir çocuk. Oraya asla gitmezdim."

"Şey..." Sırıttıyor. "Tanıştığımızda ben on dokuz yaşındaydım, sen kaç yaşındaydın? Otuz iki mi? O da çok genç değil."

"Bianca, ben hile yapmam." Burun deliklerim alevlendi. "Madem beni bu kadar küçük görüyorsun, o zaman neden benimle evlenmek istiyorsun?"

Bakışlarını genişletiyor ve elini sallayarak gülüyor. "Tabii ki sana güveniyorum. Güvenmediğim o. Senin için pençelerini çıkarmış ve ben onun küçük masum rolünün içini görebiliyorum."

"Bunu daha fazla tartışmayalım." Tüm kaslarımda öfke dalgalanıyor; Nicolette hakkında konuşmasından nefret ediyorum.

Rol yapmıyor. Acı çekiyor ve Bianca bunu umursamaya zaman ayıramayacak kadar kibirli. Nicolette okulda zorbalarla sorun yaşadığında ve müdür ailesini arayıp onu almalarını istediğinde bile gelmediler. Bianca'yı aradılar, o da gidip ilgilenmem için beni aradı. Kesinlikle aradım.

Kendini savunduğu için başı belaya girdiğinde müdüre nereye sokacağını söyledim. Eve gittiğimizde onunla gurur duyduğumu söyledim. Ailesi eve geldiğinde ona ne olduğunu bile sormadılar. Kavga yüzünden yanağının morarmış olması umurlarında değildi. İşte böyle bir hayatı vardı. Ama Bianca'nın parmağına bir şey olsa, sanki bir uzvunu kaybetmiş gibi davranırlardı.

O düzeyde bir acı hissettim. Acıyı çok iyi biliyordum.

"Sanırım bugün nişanlandığımızı ailelerimize duyurmalıyız." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bizden önce bir yüzük alabilir misin? Büyük ve gösterişli olsun, olur mu?"

"Tamam."

"Gülümse." Başparmaklarını ağzımın köşelerine bastırıyor ve yukarı doğru itiyor. "Bunu istemediğini düşündürtüyorsun bana."

Bilmiyorum.

Bir ay sonra evlendik. Annemin etkinlikleri hızlı bir şekilde planlama konusunda bir becerisi var. Dünya çapında sahip olduğumuz tüm bağlantılar düşünüldüğünde, bu hiç de şaşırtıcı değil.

Messina suç ailesi New York'taki en bağlantılı ailedir. Biz buranın Casa Nostra'sıyız. Diğer tüm aileler bize ve kurduğumuz yasal saygı duyuyor. Michael'ın önderliğinde, her şeyi gerçekleştirmek için doğrudan onunla ve en küçük kardeşim Gio ile çalışabildim. Peki ya o bebek? Bianca düşünümüzden bir hafta sonra kaybetti. Belki bir gün üzüldü ama sonra hiçbir şey olmamış gibi işine geri döndü.

oldu, ben haftalarca ezildim.

O bebeği istemeye başlamıştım. Baba olmak istiyordum. Sahip olduğum her şeyle birini sevmek. Ona ya da ona dünyayı verecektim. Ama onun yerine, elimde hiçbir şey yoktu.

Ölmeden hemen önce, bana yükleyeceği damgayı bilmeme rağmen boşanmayı düşündüm. Hatta bunu Michael'a bile söyledim. Ama sonunda onu ölüm aldı.

Burnumun kenarını çimdikleyip kendime biraz viski doldurmaya yönelmiştim ki ocağım çaldı.

Beni o telefondan arayan tek kişi Michael. Acil bir durum olmadıkça asla aramaz.

"Öyle mi?"

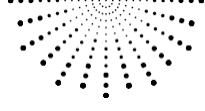
"Bizim eve gel. Hemen," diyor, sesi aciliyet taşıyor. "Nereye gittiğinizi kimsenin bilmediğinden emin olun, adamlarınızın bile."

Boynumdaki bir kas seğiriyor. "Ne oldu-"

"Sadece buraya gel. Ve acele et."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

"NEREDEYİM BEN?" İNLERKEN PANİK BENİ SARIYOR VE VÜCUDUMUN NEDEN OLUYOR.

Uzaklaşmak için mücadele ediyorum ama hareket edemiyorum. Başım arkaya doğru çarpıyor, yanıma biri otururken kolum zonkluyor. Gözlerimin aralığından bir adam seçebiliyorum, belki babam yaşında, saçlarının yanları gri, tepesi kahverengi.

"Ben doktorum. Güvendesiniz." Sesi nazik. Yumuşak.

Bir kanepeye mi uzandım? Evet, kesinlikle öyle görünüyor.

"Neredeyim ben?" Bir kez daha soruyorum, sıkıntım kendi kelimelerimden de belli oluyor.

"Güvenli bir yerdesin Nicolette," diye cevap veriyor başka bir adam. Anında nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım. Hayır... Beni buldu.

Göğüs kafesimden bir nefes hücumu geçiyor, ciğerlerim kabarıyor ve kendimi kanepeden itmeye çalıştığımda, ağır bir el beni tekrar aşağı indiriyor.

"Lütfen beni öldürme..." Ona bakarak yalvarıyorum.

Michael.

Açıklanamaz bir korku kollarıma hücum ediyor, en karanlık fırtına kadar soğuk. Korkunç biri. Sağ yanağındaki yara izi, o sert yüz hatları.

Beni değerlendirirken yutkundum.

Eğer babası ölmemi istiyorsa, eminim Michael da istiyordur. Belki de birlikte çalışıyorlar. Ama Raph kız kardeşimin ölmesine izin vermezdi. Belki Michael babasını koruyor. O kadar da uzak bir ihtimal değil. Mafya insanları birbirleri için bunu yapmaz mı? Birbirlerinin iskeletlerini kendi dolaplarında saklamak?

"Seni neden öldüreyim ki?" Meraklı bir bakış atıyor, belinde bir silah taşıyor.

Ve sisin içinden bile tek yapabildiğim ona bakmak, acaba çekip beni vuracak mı diye merak etmek. da iyisi, belki Giancarlo ve işi kendisi bitirir.

"Çünkü..." Doktor sararken üst kolum acımasız bir ağrıyla yanıyor.

Oh, lanet olsun. Vuruldum, değil mi? Harika. Eminim geriye dönüp baktığımda hoş bir yara izim olacak.

Michael, hemen ayağa fırlayan doktora ters ters bakarken başını yana eğiyor.

"İyileşecektir," diye açıklıyor aceleyle. "Başındaki darbe geçecek ve ayaklarında da mucize eseri sadece yüzeysel kesikler var. Sadece ona göz kulak olun ve eğer konuştuğumuz gibi bir beyin sarsıntısı belirtisi varsa, onu hastaneye götürmeniz gerekecek."

"Peki ya kurşun yarası?"

"Bu sadece bir sıyrık. İyileşecektir. Atardamara denk gelmediği için şanslı." Şanslı. Ha. Ne kadar *şanssız* olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Kız kardeşim o gün neden beni çağırdı? Bana ne istediğini bile söylemedi, çünkü birkaç dakika sonra Giancarlo geldi. Acaba onun geleceğini biliyordu da bilerek mi orada saklanmamı istedi? Hepimiz onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorduk. Belki de beni tanık olarak kullanıyordu.

Ensemden aşağı bir ürperti akıyor. Birlikte biraz zaman geçirerek ilişkimizi geliştirmek istediği için beni aradığını düşünerek çok aptallık etmişim. Bazen çok saf oluyorum. Ama hâlâ o küçük umudu taşıyorum. Sonunda önemli olduğuma dair bir umut. Beni sevdiğine dair.

"Teşekkürler, Doktor." Michael onu kapıya kadar götürdü ve arkasından kapattı. Kapı açıldıktan sonra bana doğru yürüdü ve sert bir bakış attı. "Şimdi bana tam olarak neler olduğunu ve kimden kaçtığını anlatacaksın Nicolette."

Dudaklarım kıpırdamaya başladığında, korku damarlarımda dolaşmaya başladığında, silahını rahatça çıkarıyor ve yanında tutuyor.

Titriyorum.

"Ve sakın bana yalan , çünkü senden bunu öğreneceğim."

Gözlerimden yaşlar akıyor. "Lütfen beni öldürmeyeceğine söz ver. Tek kelime etmeyeceğim."

"Ölüp ölmeyeceğin sana bağlı. Sen ne yaptın? Ve kime?"

"Ben mi?" diye inliyorum sırtımdaki yastıklara yaslanırken. "Ben hiçbir şey yapmadım. Gördüğüm şey buydu. Sen..."

Kafası karıştığında, Michael'ın babası hakkında bir şey bilmemesinin mümkün olduğunu anlıyorum. Bu mantıklı olurdu. Beni öldürmedi. Henüz öldürmedi.

"Ne yapmayayım? Konuş." Gözlerinin arkasına kaynayan bir delilik yerleşiyor. "Um...çantam. Çantam nerede?" Gözlerimi odanın içinde gezdirdim.

Yanımdaki küçük çantayı görünce.

Odanın köşesine gidip diz çöküyor ve kendini toparladığında onu görüyorum. Yavaşça yanıma koydu ve ben de telefonumu aramak için içini karıştırdım. Çalıştığım moteldeki misafirlerden birinden şarj aleti başarmıştım. En gurur duyduğum an değildi ama telefonuma ihtiyacım vardı ve şarj aletine para harcayamazdım. Yiyecek ve tuvalet malzemeleri için biriktirebildiğim her kuruşu biriktirmek zorundaydım. O yerlerde kazandığım para bok gibiydi.

Sonunda giysilerin altında hücreyi bulduğumda, onu çıkarıp tekrar açıyorum.

"Ölmenizi isteyecek kadar kötü birinden kaçırırsanız, telefonunuzu yanınızda bulundurmanız aptallık olurdu," diyor. "Sizi bu şekilde takip etmiş olmalılar."

"Dikkatliydim. Sadece acil durumlar için açtım."

"Fark etmez." Çenesini sıkıyor. "Bana gösterecek neyin var?"

Hemen galerimi açtım ve videoyu buldum.

"Bildiğini sanıyordum," diyorum elimi uzatıp telefonu ona verirken.

"Onun istediği gibi beni öldürmek için burada olduğunu sanıyordum."

"Kim?" Oynat tuşuna bastığı anda kaşları çatılır.

Bianca ve babasının sesleri geldiğinde, birlikte yatmaktan ve ardından Bianca'nın hamile olduğundan bahsettiklerinde, kabaca tekrar tekrar küfrediyor. Onları izlerken boşa kalan eli sıkıca toplanıyor.

"Ne zamandır tanırıyorsun?" diye soruyor, duraklayarak.

"Ölmeden birkaç ay önce. Bir gece onu öpüşürken arabasından çıkarken yakaladım. Tam bir öpüşme gibiydi."

"Görüyorum."

İsyan ederek başını sallıyor, videoyu izliyor ve silah sesini duyduğumda midem bulanıyor.

"Siktiğimin piçi." Adımlarken avucuyla yüzünü ovalıyor, telefon artık kaydı oynatmıyor. "Tamam, dinle." Sonunda durdu ve dikkatle bana baktı. "Raph yolda, ve-"

"Ne?" Nefes nefese kaldım, titremekten neredeyse kanepeden düşecektim. "Neden? Ben... Ben onu göremiyorum."

Topraktan yeni çıkarılmış gibi göründüğümü bildiğimden, bakışlarımı üzerime dikiyorum. Bunca zaman sonra onu bu halde göremem. Öpüşmeden sonra onu görmek de istemiyorum.

Yine de o öpücük. Dudaklarının dudaklarımda olduğunu düşünmek bile vücudumdan aşağıya bir ürperti gönderiyor. Çekilmeden önce onları uzun, nefes kesici saniyeler boyunca orada tuttu. Sanki gerçekten yapmadan beni öpüyor gibiydi.

Hayatıma giren her erkeği Raph ile kıyasladım. O mükemmeldi ve kimse ona yaklaşmadı. Bu yüzden ilişkilerim sadece birkaç ay sürdü. Kalbim onu unutamamıştı. Asla da olmayacaktı. Onu o zaman da sessizce sevdim, şimdi de sessizce sevmeye devam ediyorum. Aşk, biz istiyoruz diye öylece yok olmaz.

"Dediğim gibi..." diye vurguluyor. "Yolda ve ona neler olduğunu anlatacağız. Ama..."

Parmaklarını şakağına bastırıyor ve arkasına bakmadan önce bir anlığına gözlerini kapatıyor.

"Ona bu kayıttan ya da bebekten bahsedemezsin. Babamızın karısıyla yatmakla kalmayıp onu hamile bıraktığını bilmek onu öldürecektir."

"Katılıyorum. Ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum," diyorum aceleyle. "Ben de onu incitmek istemem."

Onu herhangi bir şekilde incitme düşüncesi görüşümü bulandırıyor. Kız kardeşimin yaptıklarını hak etmiyordu. O tam bir kaltaktı.

"Güzel." Telefonumdaki bazı tuşlara basıyor, sonra tekrar cebine sokuyor.

"Hey! Ona ihtiyacım var." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama anında bir baş dönmesine yenik düşüyorum. Gözlerimi zorla kapatarak nefes alıp veriyorum.

"Artık telefonuna ihtiyacın olmayacak," diye karşı çıkıyor Michael. "Ölmeyi planlamıyorsan tabii."

Kendimi düzeltiyorum ve o devam ederken ona sinirli bir bakış fırlatıyorum.

"Telefonunuzu, videonun kopyasıyla birlikte imha edeceğim. Ama bir kopyası bende kalacak."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onunla savaşmanın bir faydası yok. Belki daha iyidir. Brenda'dan başka kimi arayabilirim ki?

Aniden üşüdüğümü hissedince çantamdan bej bir hırka çıkarıp içine giriyorum. Bunu yaparken omzum ağrıyor ama kurşun yarası dışında kendimi çoğunlukla iyi hissediyorum. Acıya karşı her zaman oldukça yüksek bir toleransım olmuştur ve şu anda bunu kesinlikle kullanabilirim.

Yorgunluk gözlerimin arkasına yerleşiyor ve biraz uyumak istiyorum, ama daha iyi düşünemedim kapı açılıyor.

Birden dönmeye başladım, atlıkarınca gibi dönüp duruyorum. Zihnim, kalbim... ruhuma kadar. Bir çift derin, karanlık göz beni bulduğunda ve uyanık bir rüyada beni hareketsiz tuttuğunda her yerim karıncalanıyor.

O burada. Gerçekten burada. Bu odada.

Ve ben sadece onu görüyorum. Diğer her şey kayboluyor. İkimiz de zamanın içinde donmuş, birbirimize bakıyoruz - ya da daha çok birbirimizin içine bakıyoruz. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sanki onun kollarına koşmak ve ömrümün sonuna kadar orada kalmak istiyorum.

Ağzını açıyor ve kaşları söylenmemiş yoğun bir duyguyla eğiliyor ve tam şu anda benim hissettiklerimi hissedip hissetmediğini merak etmeye başlıyorum. İçindeki kemirme. Kalp atışlarının kreşendosu.

Kalbim çırpınır, yükselir ve sözlerini sadece onun bildiği bir şarkıyla dans ederken gözlerini benden alamıyor.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Bunu yüksek sesle itiraf etmek için yanıp tutuşuyorum. Ona göstermek için. Benim hissettiğim gibi hissetmesini sağlamak için. Onu sessizce sevmek şimdiye kadar kolay olmalıydı, ama uzun zaman sonra onu tekrar gördüğümde, bunun asla kolay olmayacağını anlıyorum. Bu şimdiye kadar hissettiğim en acı verici şey.

"Michael?" Sonunda gözlerini kaçırıyor, sesi sert, sanki beni hiç görmek istemiyormuş gibi.

Birden buz gibi oldum, tüm bedenim çalkantılı duygularımın dalgaları altında boğuldu, boğuluyor ve ölüyor.

"Onun burada ne işi var?"

O...

Bu kelimeyi sanki vücudundan yok etmek istediği bir hastalıkmiş gibi söylüyor. Solup ölene kadar çekip çıkarıyor.

Bunca yıl sonra bile, şimdi yirmi bir yaşında olsam bile, beni hala istemeyeceğini biliyorum. Artık onu on yedi yaşında öpen kız olmayabilirim,

Ama hala beni görmüyor, değil mi? Asla görmeyecek. Onunla hiç şansım olmadı.

Burnum yanıyor. Acıyor. Acıyor amına koyayım.

Reddedilmesi o zaman canımı yakmıştı ama nedense şimdi daha çok yakıyor.

"Burada çünkü elinde bilgi var ve bunun için oturmanız gerekecek."

Bakışlarını bana doğru sertleştirirken göğsü genişliyor. "Bize söyleyecek neyi olabilir ki?"

"Devam et," diye ısrar ediyor Michael hızlı bir bakışla. "Söyle ona."

Ama konuşamıyor gibiyim, alt dudağım kırık kalbimden dolayı titriyor. Ona bakarken gözlerimde yaşlar birikiyor, bir zamanlar nazik ve sevecen olan adamı diliyorum. Onun bu sertleşmiş halini değil.

Sanki benden nefret ediyor. Onu sevmekten başka ne yaptım ki? Tamam, onu öptüm.

Belki de yapmamalıydım. Ama gençtim.

Hayır, biliyor musun? Pişman değilim. Siktir et onu. Bu şekilde olmak istiyor. İki kişi bu oyunu oynayabilir.

Gözyaşlarımı kırıştırıp maskemi takıyorum. Bu konuda iyiyimdir. Ailemle yaşarken çok pratik yaptım.

"Sana da merhaba, Raphael." Ona daha önce hiç kullanmadığım tam adıyla hitap ediyorum.

Ona yakın olan herkes ona Raph der. Ama biz yakın değiliz. Artık değiliz.

"Uzun zaman sonra seni görmek bir zevk." Alaycı bir tavırla onu süzüyorum. "Güzel sakal.

Bugünlerde tıraş bıçağınız var mı?"

Tamam, tam olarak bir kocaayak gibi görünmüyor. Sakalı hatırladığımdan biraz daha uzun ve oldukça seksi. Ama kendimi ondan ya da onunla ilgili herhangi bir şeyden etkilenmiş gibi göstermeyi reddediyorum.

Michael gülümsemek için kendini zor tutuyor ve neredeyse hiç gülümsemeyen bir adama garip geliyor. "Neden buradasın Nicolette?"

Raph'ın iri pazuları Michael'inkilerin altında dalgalanıyor.

lacivert uzun kollu tişört.

Çekirdeğim anında nabız gibi atıyor ve bedenimin hâlâ ondan vazgeçmeyişinin çıldırtıcılığını söndürmek için savaşıyorum.

"Şimdi konuşmanızı ve şakaları başkasına saklamanızı öneririm."

"Vay canına, bunun bir hakaret olması mı gerekiyordu?" Zoraki bir kahkaha attım. "Beni yaralı kabul edin. Ow...fuck," diye mırıldanıyorum, yaralı omzumu hafifçe ovuyorum ve içgüdüsel olarak noktaya bakıyorum.

Işık hızıyla tam önümde, tepemde beliriyor, bana acıyı bir kez daha unutturuyor ve vücudumdaki her damardan damlayan tutkuyu hatırlamamı sağlıyor. Gergin bir şekilde ona bakarken nabzım kulaklarımda güm güm atıyor.

Kaşları geriliyor, bakışlarının karanlık havuzlarına endişe kazınıyor. "Sen iyi misin?"

Elini bana doğru uzatıyor ve bana dokunmasını, ellerini tenimde hissetmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama o duruyor ve yumruğunu sıkıyor.

"Yaralandın mı?" Bu fikir ona acı veriyormuş gibi nefesini içine çekiyor.

"Ben iyiyim." Bir an için kucağıma bakıyorum. "Bir kurşun bile beni durduramaz."

"Vuruldu mu?" Gözleri büyür.

Endişe yüz hatlarını kaplıyor ve nabzım boğazımda atıyor.

Umursuyor mu?

"Seni kim vurdu? Bana bir isim ver Nicolette," diye korkutucu bir şekilde nefes alıyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir iz akıyor.

Gözlerini gözlerime tutuyorum.

"Babanın adamı yaptı," diye fısıldadım.

Yüzündeki tüm renk uçup gider ve dikkatini Michael'a yöneltir. "Hangi *cehennemde* o? Hemen söyle bana."

Vücudu titriyor. Sanki her santimi her an kopacakmış gibi. "Raph. Otur.

Dahası da var," diyor Michael ciddiyetle. "Çok daha fazla. Ve ben biz size söylemeden önce silahlarınıza ihtiyacınız var."

Raph'ın kardeşine yoğun bakışından, reddetmek istediğini anlayabiliyorum. Kavga istiyor. Ama Michael ona aynı derecede karanlık ve ahlaksız bir bakış fırlatıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, belindeki silahı ve bileğindeki diğerini çıkarıyor, sonra yuvarlak ahşap masaya doğru yürüyor ve her ikisini de bir şangırtıyla masaya bırakıyor.

Michael'a öfkeli bir bakış fırlattı. "Onu bulup bunun için öldürmeden önce biriniz konuşmaya başlasa iyi olur."

Bu son kelimeyle birlikte bana kalbimi yerinden oynatan şefkatli bir bakış fırlatıyor. Gömmek için çok uğraştığım tüm duygularımı ortaya çıkarıyor. Sadece bir bakışla hepsini ortaya çıkarmayı nasıl başarıyor?

"Bana ne olacağını neden umursuyorsun?" Ben durduramadan ağzım hareket ediyor. "Yıllarını ben yokmuşum gibi davranarak geçirdin ve şimdi birden kahramanım mı oldun?"

Göğsümde bir ağrı hissediyorum ve burnumun arkası yanıyor ama bu duygularla sıkı bir gülümsemeyle savaşıyorum.

Bakışları amansız ve aniden tekrar önümde, avucu boğazımın kenarını kavırıyor, başparmağı çenemi en nazik şekilde okşuyor. Tüylerim diken diken olup tenimin her santimetresine yayılıyor ve bedenim acımasız bir ihtiyaçla uyanıyor.

"Çünkü kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim," diye vurguluyor.

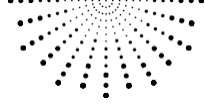
"Asla."

Bir nefes çektim. Bir an için sesi eski Raph gibi geldi. Beni koruyan kişi. Ona tekrar sahip olmak için her şeyi yaparım.

Ama elini , üşüyorum ve yalnızım. Beni asla gerçekten istemeyeceğini bir kez daha hatırladım.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

"BANA NE SÖYLEYECEKSİN NICOLETTE?"

Sinirli bir şekilde yutkunuyor, ağzı titreyerek açılıyor.

Hay sikeyim. Pislik gibi davranıyorum, değil mi? Bu kadar sert olmak istememiştim. Ama bunca zaman sonra onu görmek... İçimdeki her şey koptu. Onu yakalayıp nerede olduğunu sormak istedim. Neden aramalarımın cevap vermediğini. Neden bu kadar güzel olduğunu.

Onu öpme, kendimi onun içine gömmeye düşünceleri hücum etti. Ve sahip olamadığım tek kadın için böyle şeyler hissettiğimde her zaman yaptığım şeyi yaptım: Onlarla savaştım.

Soğuk ve mesafeli olmak bunu yapmamın yolu. O etraftayken hiçbir şey hissetmediğimi ona böyle gösteriyorum. Ama bu tamamen yalan. *Her şeyi* hissediyorum. Kalbim daha hızlı atıyor. Tenim canlanıyor. O odaya girer girmez her şey daha parlak ve daha gürültülü oluyor. Geçtiğimiz yıllarda da böyle oldu, tek istediğim günahlarımı itiraf etmekten mutlak bir sessizlik içinde acı çekiyorum.

Daha da kötüsü, umursamadığımı sanıyordu. O yıllarda her lanet olası günü, beni öpmeden önce sahip olduğumuz türden bir ilişkiye sahip olmayı dileyerek geçirmediğimi. Aramızdaki şeylerin daha basit olduğu zamanlar. En azından benim için.

Tek istediğim onu gerçekten öptüğümde ne yapacağını öğrenmek. Eğer ona gerçekten dokunursam. İçimdeki şeytanın arzuladığı gibi.

"Ben...uh..." Parmaklarıyla kıpırdanıyor, alt dudağını çekiştiriyor, kucağına bakıyor.

"En baştan başla küçüğüm." Önünde durarak başının arkasını okşuyorum ve bu onun bana bakmasını sağlıyor, kaşları çekiliyor, gözleri şefkatle doluyor.

Ve tek yaptığı kalbimin daha hızlı atmasını sağlamak.

Sikeyim.

"Bianca'dan sonra kaçmamın nedeni..." Sesi titriyor.

"Öyle mi?" Ona dokunmaya devam ediyorum, kafa derisine masaj yapıyorum, konuşmaya devam etmesini istiyorum.

"Tanrım, Raph. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Bana bakmaya devam ederken gözlerinin kenarları yaşlarla doluyor ve ben onun durmasını hiç istemiyorum.

"Her neyse, söyle bana."

Sinirli bir şekilde başını sallıyor, derin bir nefes alıp veriyor. "Ağzımdan kaçıracağım, tamam mı?"

"Pekâlâ." Ağzım küçük bir sırtışla titriyor. O etraftayken gülümsemeden edemiyorum.

"Demek babanla kız kardeşim takılıyorlardı."

"Ne?" Gözlerim irileşti ve bir adım geri atarak elimi onun üzerinden çektim.

"Evet. O bir şeytan. O da öyle." Başını sallıyor, ağzını sıkıca bastırıyor. "Onu o öldürdü, Raph."

"O ne?" Kan kulaklarıma hücum ediyor, yüksek sesle pompalanıyor.

"O gün evdeydim," diye açıklıyor endişeyle. "Ama içeri girdiğinde, onlar ilişki hakkında konuşurken ben dolaba saklandım. Sonra bu konuda tartışmaya başladılar ve adam onu vurdu. Onu gördüm, Raph." Bir elini ağzına bastırıyor, gözleri ıslanıyor. "Onun öldüğünü gördüm."

"Oh, lanet olsun..." Kalbim göğsümde daralıyor.

Hayır. Bu . İrlandalıların peşinden gittim. Bir savaş başlattım. Bir hiç uğruna mı?

"Raph?" diye sesleniyor, sanki uzaktan.

Ama boğuluyor gibiyim. Zar zor duyabiliyorum. "Otur."

Bir el omzumu sıkıyor.

Kendimi aşağı itildiğimi hissederken Michael, "Sadece otur, lanet olsun," diyor ve ben buna karşı koymuyorum.

Ne yaptım ben?

"Özür dilerim," diye ağlıyor usulca ve ben de ona dönüp bakıyorum.

Lanet olsun. Bunu bana nasıl yapabildi? Benden gerçekten bu kadar nefret ediyor mu?

Sonra da Nicolette'i mi vurdurdu? Tanık olduğu için onu öldürecek ? Onu öldüreceğim. Ondan her şeyi alacağım.

"Bunca zamandır kaçıyordun ve bana söylemedin mi?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Başını sallıyor. "Öğrenmesinden korkuyordum."

"Eğer bilseydim..." Yüzümü avucumun içine bırakmadan önce başımı sallıyorum. "Bu senin hatan değil," diye fısıldıyor.

"Cehennem gibi değil." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Seni güvende tutardım. Kimsenin sana zarar vermemesi için her şeyi yapardım."

Bakışlarını ayaklarına indiriyor ve orada kimsesi olmadığını bilmek kalbimi kırıyor. Yalnızdı. Korkmuştu.

Lanet olsun!

Bianca'nın ne yaptığını önemsemem gerektiğini biliyorum ama tek önemsedığım şey o. Benim Nicolette'im.

Ona bakmaya devam ediyorum, burada benimle olduğuna bile inanamıyorum, hala hatırladığım kadar nefes kesici. Hâlâ bir yıl önceki gibi görünüyor. Onu en son Bianca hayattayken Michael'ın evinde akşam yemeğinde görmüştüm. Ama nedense o da farklı görünüyor. Sanki yaşlanmış gibi.

Belki de hepsi kafamın içindedir. Beni öptüğü andan beri tek yapabildiğim şeyin onu düşünmek olduğunu itiraf etmek için onunla birlikte olmak için her türlü bahaneyi uydurabilirim.

Bu beni piç mi yapar? Evliyken başkasına karşı bir şeyler hissetmek? Hem de kız kardeşine?

Belki de öyleyimdir. Belki de bu unvanı hak ediyorum. Ama Nicolette gibi güzel ve masum birini asla hak etmediğimi biliyorum. Onun güvenliğe ihtiyacı var, kan dökülmesine değil ve benim olmam ona bunu getirecek. Ona ve kız kardeşine olanlara baksana.

Ben iyi bir adam değilim. İyi standartlara göre değil. Ben bir katilim. Acımasız bir katil. Onun doğum günlerinden daha fazla hayatı sona erdirdim ve bunu bir parça suçluluk duymadan yaptım. Bekar bir adam olsam da olmasam da o benim için doğru kişi değildi.

Ama bana bakarken, pembe yanakları, kısa boylu küçük şey, gergin bakışlarını bana sabitlerken, hayal ediyorum...

Ya benim olsaydı? Ya benim olsaydı? Ya ben ona layık bir adam olsaydım? Dokunuşumu hoş karşılar mıydı? Yoksa beni iter miydi?

Her sabah onun yanında uyanma düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyor.

Ne yapıyorum ben?

İki elimi de yüzümde gezdiriyorum. Onu şu anda düşündüğüm gibi düşündüğüm için bile kendimden nefret . Olmadığım bir kadınla evlenmek zorunda kaldığım için nefret ediyorum.

Çünkü yapılacak en doğru şey buydu. Sadık bile olmayan biriyle yıllarımı harcadığım için nefret ediyorum. Öz babamla bana ihanet eden biriyle.

Öfke, düşmanlarının kanını isteyen, ona ihtiyaç duyan uyuyan bir canavar gibi içimde çalkalanıyor. Bianca öldü, bu yüzden ona bir şey yapamam ama babam hâlâ hayatta.

"Bak," diye araya girer Michael. "Neler olduğunu anlamaya çalışacağım, ama bu arada..." Gözleri benimkilere kayd. "Burada seninle kalmalı."

"Hayır, bu iyi bir fikir değil." Ayağa kalktım.

Onu tutmamın hiçbir yolu yok. Bu güzel kadınla bu küçük kulübede kalıp hiçbir şey yapmamamın imkânı yok.

Kalbim, bedenim... O benim her lanet parçama sahip. Yalnızken duygularımı nasıl kendime saklayabilirim? Tek istediğim onu sevmekken?

"Ne? Hayır!" Nicolette kollarını kendine sarar ve başını sallar. "Burada kalamam. Yani... Ben..." Ağzı titriyor, gözleri Michael ve benim aramda gidip geliyor.

"Burada kalıyorsun ve bu son sözüm." Michael'ın sesi öfkeli bir hal alıyor ve tekrar bana bakmaya başlıyor. "O artık onun için bir tehdit olmaktan çıkana kadar, seninle kalmak zorunda. En güvenli seçenek bu. Onun burada olduğunu bilmeyecek. Hâlâ kaçtığını düşünecek."

Haklı olmasından nefret ediyorum. "Peki. Tamam."

"Güzel." Başını sallıyor. "Gitmem gerek." Kapıya doğru ilerliyor. "Bir sorun olursa beni ara, tamam mı?"

"Tamam."

İç geçiriyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Bunu . Yemin ederim."

"Biliyorum."

Ama ben bilmiyorum. Beni İrlandalılarla birlikte nasıl dışarı çıkaracak ve aynı zamanda Nicolette'i nasıl kurtaracak?

Babam emekli olduktan sonra onun yerine geçmesi gerekiyor ama kardeşim bir eş bulana kadar bu gerçekleşmeyecek. Ama o istemiyor. Sırf başkasını tehlikeye atmak için evlenmek istemiyor. Bunu onun fark ettiğinden daha iyi anlıyorum. Hayatımız çevremizdeki tüm insanlar için bir lanet gibi. Çünkü sonunda incinenler onlar oluyor.

Ama Michael başa geçtiğinde, adamlar ona sadık olacaklar. Elbette hepsi değil ama çoğu.

Baba.

Michael gitmeden önce kapıya doğru ilerliyor ve beni uzak durmak için deli gibi mücadele ettiğim kadınla baş bırakıyor. Ama şimdi bu imkansız olacak.

Babamı ve Bianca'yı hayal ederken nefesim kesiliyor. O hâlâ benim karımdı ve o da babamdı. Yaptıkları affedilemezdi.

Burnumun dibinde onunla ilişki yaşadığına inanamıyorum. O kadar kör müydüm? Ölmeden yaklaşık bir ay önce bir ilişkisi olabileceğinden şüphelenmeye ama bunun onunla olacağını hiç düşünmemiştim.

Bir gün onu öğle yemeğine götürmek için iş yerine gittim ama hastanedeki kızlar onun vardiyası olmadığını söylediler. Onu aradığımda bir bahane buldu. Bizim için sürpriz bir randevu planladığını ve bunu mahvetmek istemediğini söyledi.

Çılgınca olan şey, gerçekten de ayrıntılı bir randevu planlanmış olmasıydı. Ona inanmak istedim. Ama içimden bir ses yalan söylediğini söylüyordu. Yine de onunla yüzleşmedim. Kendi karımın birileriyle oynadığı ortaya çıkarsa rezil olmak istemiyordum. Ama babamla? Bu daha kötü olurdu.

Benden nefret ettiğini biliyordum ama bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Tanıştığımız andan itibaren ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama çıkmaya başladığımızda bunun bittiğini sanıyordum. Ama belki de bunca zamandır onunla yatıyordu.

Kendi karımı bile tanı mıyordum. Gerçekte kimdi o?

Bunun için onu öldürebilirim, ama özellikle Nicolette'i incittiği için. Michael'ın maaşlı polisinin o bölgede yaşaması ve boğuşmayı duyması büyük şans. Orada olmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

O kurşunu ona sıkkan orospu çocuğunu öldürmesi çok yazık. Onunla sadece beş dakika geçirmeyi çok isterdim.

Neler yaşadığını düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Eğer bir an bile korktuğu için gittiğini düşünseydim, onu hemen geri getirir ve gözlerinin önünde babamın boğazını keserdim. Böylece onun için her şeyi yapacağımı bilirdi.

Kanepeye çöküyor ve gergin bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. "Bu küçük kulübede seninle kalmamın imkanı yok."

Bakışlarının yoğunluğuyla eşleşerek kıs kıs gülüyorum. "Michael güvenli olduğunu söyleyene kadar öylesin. Tehdidi yok edene kadar."

"Babanı mı kastediyorsun?" Kaşlarını eğiyor.

"Bu doğru."

"Peki bu ne kadar sürer?"

"Haftalar sürebilir. Aylar."

"Aylar mı?!" Sarsılıyor, neredeyse ayağa fırlıyor. "Seninle aylarca kalmayacağım."

Bir adım öne çıkıyorum, ağzımın bir kenarı sırtıyor, kalbim küt küt atıyor, yüzündeki o sevimli ifadeyi dilimle silmek istiyorum.

Dudakları ayrılırken keskin bir nefes alıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Üzerimdeki ağırlıklarını hissedebiliyorum, sanki bana sahiplermiş gibi. Aramızdaki boşlukta, yoğunluk ikimizi de yutana kadar artıyor.

"Peki nereye gideceğini düşünüyorsun ufaklık?"

"Olmadığın bir yerde." Cesur bir yüz ifadesi takınmak için çok çabalıyor ama ben bu kadar yakinken hiç şansı yok. Bunu o da benim kadar hissediyor.

Ve bu bir sorun.

Burun delikleri bir nefesle genişler. Göğsü genişliyor. Ve kahretsin, bakışlarıyla beni tırmıklarken yanaklarındaki o kızarıklık, aletimin yapmasına izin verilmeyen bir şeyi yapmasına neden oluyor: sertleşmek.

Bana olan arzusu, yaptığı her harekete, bana attığı her bakışa kazınmış gibi. Nefret doluymuş gibi davrandığı bakışlarında bile. Beni gerçekten hor görseydi daha kolay olurdu. Hislerimin ölmesine izin vermek daha kolay olurdu. Ama o bana böyle bakarken duygularım nasıl yok olabilir ki?

Sahip olamayacağınız biriyle aynı dünyada yaşamak acımasız bir varoluş. Ve her gün onunla küçük bir alanı paylaşmak acımasız bir işkence biçimi olacaktır.

"Ve bir şey daha Raphael," diye ekliyor, ayağa kalkıyor, yüzü buruşuyor ve onun acı çektiğini düşünmek bile beni yeniden öfkeliyor.

Neredeyse göğüs göğüse gelene kadar bana yaklaşıyor.

"Burada sıkışıp kalacağımız süre boyunca barış içinde birlikte yaşamak istiyorsanız..." Bir elini kaldırıyor ve işaret parmağını göğsüme saplıyor. "Bana o korkunç lakapla hitap etmeyi bırakmanı öneririm."

Zehirli bakışlarıyla beni yakıyor ve o bana baktığı sürece yanmayı hoş karşılıyorum. Bana hiç bakmadığı düşüncesi bile beni tamamen uçuruma sürüklüyor.

Eğer sahip olabileceğim tek şey o gözlerse, ölene kadar seve seve alırım. Çünkü onunla, kalbime hayat verme şekli, kalbimin onun için atması... Bu başka kimseyle asla hissedemeyeceğim bir şey. O fark etmese bile ben sonsuza dek onunum. Yanlış olsa bile.

Gözlerindeki zümrüt rengi bakışlarım onu boydan boya süzüyor, üzerine sardığı hırkanın altında sakladığı küçük bedenini inceliyor.

Uzun saçları göğsünün her iki yanında kıvrılıyor ve ona bakmak, açmak için heyecanlandığınız bir hediyeye bakmak gibi.

"Ben küçük değilim, Raphael." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor; güzel pembe ağzının hareketini izliyorum. "İstersen kıyafetlerimi çıkarıp sana gösterebilirim."

Sikim o lanet olası alıngan ağzın tadını çıkarıyor. Ağır ve zonkluyor ve onun kalp şeklindeki ağzını etrafında istiyor. Onun benim için çıplak olduğu görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Nasıl hissedirdi? Yalvarır mıydı? Benim için genişçe yayılır ve her santimini alır mıydı? Eminim sıkıdır.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sertçe arkamı dönüp ona sırtımı veriyorum.

"Ne oldu, Raphael?" Parmak uçları kürek kemiğimden aşağı kayıyor ve hemen kolumdan yukarı süzülen sıcaklık yüzünden çenemi sıkıyorum. "Beni gerçekten becermek isteyebileceğini itiraf etmekten mi korkuyorsun?"

Dokunuşu aşağı yukarı hareket etmeye devam ediyor ve ben kendimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Kıyafetlerini yırtıp onu kanepeye domaltmanın neden yanlış olduğunu unutmama ramak kaldı.

"Tanrım, Nicolette..." Aniden dönüp narin boğazını avucumun içine alıyorum ve parmaklarımı daha derine kısıyorum.

Bu onun hatası.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, sevmeye başladığım o gözlere yoğun bir şekilde bakarken nefesim kesiliyor.

Büyük elim neredeyse onu içine alıyor ve her seferinde biraz daha sıkarak nefes almasına yetecek kadar yer açıyorum. Yüzümü o kadar yaklaşıtıyorum ki nefes alış verişlerindeki vahşiliği tadabiliyorum. Genişlemiş bakışlarını inceliyorum, dudaklarım tam onunkilerin üzerinde gezinirken nefes alış verişleri dengesizleşiyor.

"Ne yaptığının farkında değilsin ." Ses tonum sert, bastırılmış arzularla dolu. "Sana yapabileceğim şeyler..." Bu lakabı bilerek kullanıyorum, yüz hatlarındaki şehvet dolu öfkeyi seviyorum. "Eğer seni becermek isteseydim

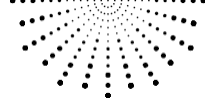
şimdiye kadar çoktan yapmıştır. Ve içine giren diğeri tüm piler anında unutulacaktı."

Nefes nefese kalıyor, dudakları titriyor, tatmam için yalvarıyor.

"Beni bir daha zorlama Nicolette," diye vurguluyorum, başparmağımı titreyen nabzına sokarak. "Yeterince zorlandığımda ortaya çıkan canavarı sevmeyeceksin."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

CANAVAR BENİM İSTEDİĞİM KİŞİ. BEN ONUN İSTEDİĞİ GIBI NARIN BİR ÇİÇEK
DEĞİLİM.

Hatırlıyor. Kaçıyordum ve bu bana güçlü olmayı, şeytanın dokunuşu karşısında sinmemeyi öğretti. Ve Raph benim sonum olan şeytanın her santimi.

Söz veriyorum, bu işin sonunda ona sadece bir kez sahip olacağım ve sonra onu terk edeceğim ve bir daha asla onu ya da bana hissettirdiklerini düşünmeyeceğim.

Hayır. Asla.

Kendime gözlerimi deviriyorum.

Kimi kandırıyorsun? Mahvoldun sen.

En azından bir kez daha gittiğimde, onun etrafında olmak zorunda kalmayacağım. Karmakarışık duygularımın içinde boğulurken onun yanında olmak çok daha zor.

Yavaş yavaş boğazımı bırakıyor ama vücudunu neredeyse benimkiyle aynı hızda tutuyor. Parmak uçlarım az önce dokunduğu yere , tekrar dokunmasını istiyorum. Bakışları midemdeki kelebekleri uçuşa geçiren manyetik bir güçle benimkilere saplanıyor.

"Seninle kalmanın neden gerekli olduğunu bile bilmiyorum," diye konuşmakta zorlanıyorum, göbeğim bir ağrıya geriliyor. O kadar tahrik olmuştum ki, bir anda boşalabilirdim. "Sana ihtiyacım yok, Raphael Marino." Boğazımı temizliyorum. "Geçtiğimiz yıl boyunca kendi başıma gayet iyiydim."

Bir kez daha ağızma eğiliyor. Ben ona bakarken, onun sıcak, sarhoş edici nefesi dudaklarımda dalgalanıyor, bundan başka bir şey yapamıyorum.

"Kolundaki kurşun aksini söylüyor, ufaklık." Orantısız, bilmiş sırtışı beni hem sinirlendiriyor hem de daha da batan bir cinsel ihtiyaç dalgasına sokuyor.

Şimdi bana küçük demesinden o zaman olduğundan daha çok nefret ediyorum. Bana küçük kızlarla çıkmadığını söylediğinde de aynı kelimeyi kullanmıştı. Bunu ve bu sözlerin ne kadar acı verdiğini asla unutamam.

Hızlı bir nefes alıyorum, bedenim titriyor, bana katman katman ihanet ediyor.

Ona olan açlığım hala dinmedi. Doymamış. Eşsiz.

Hiç kimse onun yaptığı türden şeyleri istememi sağlamaya yaklaşmadı, sadece yeterince yakın durmaktan başka bir şey yapmazken bile.

Zihnim onun heybetli etkisinden kaçmaya çalışıyormuş gibi her seferinde biraz daha geri çekilirken, kalbim çılgınca çarpıyor, yüzünü onu öpmek istiyorum.

"Nereye gidiyorsun ufaklık?" Adımlarıma eşlik ediyor, gözlerinde kapüşonlu bir bakış. "Bir saniye önce bana çıplak vücudunu gösterme sözü veriyorsun, sonra da kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Bir nefesle arkamdaki duvara çarptım. Ve bir yırtıcı gibi beni takip ediyor, kademeli adımlarla yürüyor, bakışları sanki beni çıplak hayal ediyormuş gibi kıvrımlarımda geziniyor.

Göğsüm hızlı, sarsıntılı nefeslerle yükselip alçalıyor ve gri eşofmanının içindeki çıkıntıyı fark ettiğimde içim kıvrılıyor. Meme uçlarım geriliyor. Zihnim tehlikeli bir bölgede dolaşıyor, beni çevirdiği ve duvara yasladığı bir bölgede.

Birkaç santim uzaktayken yumrukları iki yanında toplanıyor. Karanlık ifadesi akıldan çıkmıyor, sanki kendi arzusuyla savaşıyormuş gibi, sanki doruk noktasındaymış gibi. Gözlerinde bir anlık bir kayma oluyor ve sonra göğsü göğsüme değene kadar bana doğru yaklaşıyor, sırtım duvara dayanıyor.

"Çıldırıncısın." Gözlerini gözlerimin içine dikerken nefes verışı dudaklarıma yayılıyor. "Beni gitmeyeceğime yemin ettiğim bir yere götürüyorsun. Şimdi bana bak," diye homurdanıyor. "Seni duvara yapıştırdım ve bundan pişman bile değilim."

Sertleşmiş aletini karnıma bastırduğında nefesim titriyor ve vücudunun beni istediğini bilmek beni çıldırtıyor. Bunun için çok uzun süre bekledim ama bu yeterli değil. Beni istediğini söylediğini duymaya ihtiyacım var. Beni gerçekten istediğini. Ona yaptıklarımı kalbinde hissettiğini.

Kalçalarımın arasındaki titreşim daha da azgınlaşıyor. Kendimi çözülmüş hissetmeye ihtiyacım var. Hayatımda ilk kez bir erkekle bunu hissetmeye. *Onunla* hissetmek. Sadece onunla.

Bekaretim tamamen kasıtsızdı. Erkek arkadaşlarım oldu ve denediler, ama bir yere varamadan durdurdum. Çünkü her seferinde onu gördüm. Onu istedim.

Hiçbiri Raph olamazdı. Hiçbiri benim tanıdığım adama yaklaşılamazdı. Beni tanıyan, benimle ilgilenen adama. Böyle bir adamın benim ilkim olmasını istedim.

Hayır, kendime yalan söylüyorum. *Onun* ilkim olmasını istedim.

İşte buradayım, seksle tek deneyimi kendi parmaklarıyla olan yirmi bir yaşında bir bakireyim. Ama hiç klitorisime dokunmaktan öteye gitmedim. Sanırım bunu da onun için saklıyordum.

Ne kadar aptalım.

Şu anda bile, sahip olabileceğimiz şeyi reddederek uzaklaştığını hissedebiliyorum. Tüm gücüyle bununla savaşıyor. Buna ihtiyacım yok. Oyun istemiyorum. Gerçek Raph'ı istiyorum.

Öfke içimde birikiyor ve en başından beri benim olmayan bir adam için orada bekleyen açlığın üzerine damgasını vuruyor.

Sağ elimle kaslı göğsüne vurarak onu itmeye çalışıyorum ama adam lanet bir heykel gibi. Yüksek elmacık kemiklerine ve iki siyah elmas gibi parlayan yuvarlak gözlerine kadar her şey büyük, sert ve mükemmel bir şekilde yontulmuş, bana doğru ışıltı ışıltı parlıyor.

Girişimime gülüp geçiyor ve sesinin tınısı bile beni etkiliyor. Onunla ilgili her şey nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Aleti daha da derine inene kadar vücudunu daha da yaklaştırıyor. Dudaklarımdan istemeden bir inilti dökülüyor ve içim arzuyla titriyor, nasıl *bir his olduğunu, onun* nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Tanrım, kocaman. Kız kardeşimin çılgılık atmasına şaşmamalı.

Ugh. Hayır. Oraya gitmiyorsun.

Başparmağı ağzımın kenarına masaj yaparken, gözleri benimkilerle aynı hızda duruyor ve yemin ederim az önce beden dışı bir deneyim yaşadım.

Ölüyor olabilir miyim? Birinin kalbinin aşırı uyarılmadan dolayı durması mümkün mü?

Tenim karıncalanıyor ve titriyor, bana oksijen gibi verdiği en ufak dokunuştan bile hassaslaşıyor. Hiç böyle bir açlık hissetmemiştim. Hiçbir zaman hissetmedim. Sadece onunla.

Ağlamak ya da bana dokunması için yalvarmak üzere olduğumdan korkarak bakışlarımı ondan kaçırıyorum. Sadece bir kez. Böylece sonunda neyi kaçırdığımı anlayabilirim.

Elini yavaşça çeneme doğru uzatıyor ve sert, erkeksi kavrayışıyla çenemi kavlıyor. Çelik gibi bakışlarıyla buluşmak için çenemi yukarı kaldırıyor, parmak uçları

Etimi ısıyor. Bedenim üzerime yıkanan soğuk bir akımla titriyor.

"Söyleyecek şeyin yok mu ufaklık?"

"Sana söyledim, bana öyle ," diye fısıldıyorum.

"Sana istediğim her şeyi söyleyeceğim," diye söz veriyor ve ben de ona inanıyorum. "Burada kuralları ben koyarım ve senin görevin de onlara uymaktır."

"Peki ya yapmazsam?" Nabzımı zorlayarak meydan okuyorum. Ağzımın hâlâ çalışmasına şaşırıyorum.

Şeytani bir sırıtış ağzının iki yanını kaplıyor. "O zaman seni cezalandırmak benim işim olacak."

Neredeyse kendi kendime inliyorum, kıcımın onun istediği şeyi yapabileceği görüntüsüyle içim alev alev yanıyor. Ben de izin verirdim. Bana her şeyi yapmasına izin verirdim.

Sertçe nefes alıyor, bir kas seğiriyor, sıcak bakışlarını dudaklarıma indirirken elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar geriliyor.

"Git ," diye bağıyor derin göğüslü bir bariton sesiyle. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Ama benden hiç geri adım atmadı. Azıcık bile.

RAPH

Soğuk ve mesafeli olmak kafamda olduğu kadar işe yaramıyor. Ama ona bu kadar yakinken kendimi kontrol edemiyorum.

Lanet olsun, onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Birlikte olabileceğimiz şey... Özel bir şey olacağını biliyorum. Yine de bu yanlış. O tam önümde sallanan yasak meyve, ben yenik düşene kadar beni baştan çıkarıyor.

Ama direnmek zorundayım. Onunla savaşmalıyım.

Bana bakarken kaşları çatılıyor ve sanki hipnotik bir çekimle beni etkisi altına alıyor.

Böyle mi hissetmem gerekiyordu? Hayatım boyunca özlediğim şey bu muydu? Göğsümdeki bu sinir bozucu his, sanki kalbim göğüs kafesinden dışarı fırlamaya hazırmış gibi sadece onun gözlerine bakmakla mı?

Tesoro mio.

Kalbim istememesi gereken şeyleri istiyor. Onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki, bunun için ölebilirim, özlemini çektiğim bir uyuşturucu gibi.

Onu duvarla bedenim arasına sıkıştırmak istememiştim ama gözlerindeki o meydan okumaydı. Beni tanımıyor. Her şeyimi değil. Ve tanımak da istemiyor. Yine de buradayım, mantığım yerine duygularımın kazanmasına izin veriyorum.

Benim arpan nabzım kulaklarımı doldururken, onunki parmak uçlarımın altında çırpınıyor. Gitmesine izin veremiyorum, başparmağım çenesinin kıvrımında daireler çiziyor.

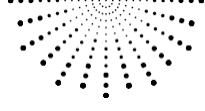
Aletim sertleşti ve zonkluyor, onun vücuduna hayal bile edemeyeceği şeyler yapmak istiyorum.

Ateşle oynuyorum. Bunu çok iyi biliyorum. Onu gerçekten ne kadar istediğimi gösteremem. Bundan bir şey çıkması için önümüzde çok fazla engel var. Kendi yaşında, güvenli biriyle birlikte olmalı. Benimse tek yapabileceğim uzaktan izlemek olacak.

Ama ne yazık ki, benden başka birinin ona dokunduğunu düşünmek bile beni cinnet geçirmeye itiyor.

Sikeyim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

SAAT GECE YARISINI ÇOKTAN GEÇTİ VE HAYATIMIN EN GÜZEL YEMEĞİNİ YENİ BITİRDİM. Hayat. Bana yiyecek bir şeyler hazırlayacağını söylediğinde, yediğim en iyi tavuk Sezar dürümünü değil, fıstık ezmeli ve jöleli sandviçi düşünüyordum. Buzdolabının dolu olduğunu kim bilebilirdi?

"Bu iyiydi. Teşekkür ederim," diyorum tabağımı lavaboya götürürken, yanından geçerken yoğun bakışlarından kaçınmaya çalışarak.

Yakındaki duvara yaslanmış, o belirgin kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Kolum yanlışlıkla ön koluna sürtündüğünde sesli bir nefes alıyor ve tenim kendi kendine karıncalanıyor. Sanki vücudumun tek anahtarı onda. Sanki hangi düğmelere basacağını bilen tek kişi o. Arkamdan bana doğru bastırıyor ve elini tabağa uzatıyor.

"Bana bırak. Dinlenmen gerek." Sesinin temposu içime sıvı bir ateş gibi yayılıyor.

Her yerim yanıyor. Her yerim acıyor. Her şeyi istiyorum. Bu adil değil. Bu tam bir eziyet.

"Ah, teşekkür ederim."

Arkasından koştururken kalbim güm güm atıyor, tabağı süngerle ovarken sırtının esnemesini izliyorum. Parmaklarım köprücük kemiğimde geziniyor; gözlerimi onun vücudundan ayıramıyorum.

"Omzun nasıl?" diye soruyor, hâlâ bana bakmadan.

Musluk kapanıyor ve tabağı kuruluyor, benimle yüzleşmek istemiyormuş gibi acele etmiyor.

"Sorun . Doktorun verdiği ilaçlar yardımcı oluyor."

Tabağı yavaşça bırakıyor ve avuçlarını tezgâha dayayarak dönüyor, gözleri yavaşça benimkileri tarıyor. "Hâlâ acı çekiyorsan bana söyle, sana daha fazlasını vereyim."

"İlaçlarımı kendim alabilecek durumdayım." Üzerimdeki o gözlerin ezici hissiyle savaşıyorum. "Ben yetişkin bir kadınıam."

Erimiş bakışlarını dudaklarımdan aşağı, kalçalarımın tepesine, sonra tekrar yukarı çeviriyor.

"Bunun tamamen farkındayım," diye mırıldanıyor. "Ama seninle ilgilenmek istiyorum. O yüzden benimle kavga etmeyi bırak ve bunu yapmama izin ver."

Sesi sıcaklık, bal ve güvenli olan her şey. Benimle ilgilenmek istiyor.

Kalbim ağırlaşıyor. Çok fazla anlam yüklediğimi biliyorum. Ama keşke daha anlamlı olsaydı. Keşke ben onun olsaydım, o da benim.

"Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok, Raphael," diye yalan söylüyorum. "Son yaptığında bana bunun ne anlama geldiğini yanlış anladığımı söylemiştin. Ve inan bana, *bu* hatayı bir daha asla yapmayacağım." Ona ters ters baktım. "Şimdi bana yatak odasını göster. Yoruldum artık."

Yüzü sertleşiyor ve parmağıyla sol tarafımdaki bir kapıyı işaret ediyor. Bu kütük kulübe mütevazı, alışkın olduğu malikanelere benzemiyor. Ana alanlar, bir tarafa yerleştirilmiş küçük beyaz mutfak ve diğer tarafta siyah kanepelerin bulunduğu yaşam alanından oluşuyor. Oturma odasının ortasında yanan bir şömine ve üzerinde uyunacak kadar yumuşak görünen beyaz tüylü bir halı var.

Sadece buranın görünüşüne bakarak yatak odalarının küçük olduğunu tahmin , ancak sadece iki kapı daha görüyorum, bunlardan biri banyo.

Zaten muhtemelen fazla uyuyamayacağım. Bugünlerde uykuya dalmak ve uykuda kalmak çok zor. Sürekli koşturmak, sürekli arkamı kollamak, sanki zihnim kapanamıyor. Uyuyabilmemin tek yolu günlerce uykusuz kalmak. O zaman da nerede olursam olayım kendimden geçiyorum.

Ama burada, şimdi, onunla... Gözlerimi kapatıp nasıl iyiymişim gibi davranabilirim? İyi *olduğumuzu* mu? Biri beni öldürmek istediği için birlikte sıkışıp kalmadığımızı? Ama belki de Raph'in yakınımda olması bilinçaltımı birkaç huzurlu saat geçirecek kadar rahatlatır.

"Senin odan nerede?" Benimkinin hemen yanında olmasını umuyorum. O yakınımdayken kendimi daha güvende hissedeceğim.

"Yani, odamız nerede?" Kıkırdıyor. "Burada sadece bir yatak var."

Bekle, ne?

Tamam, nefes almayı bıraktığım kısım olduğuna eminim. Onu doğru duymamın imkanı yok. Onun odasının benimkinin yanında olmasını istemek bir şey, ama adamla aynı yatağı paylaşmak bambaşka bir şey.

"Özür dilerim, ne dedin?" Bakışlarımı kısıyorum ve başımı öne eğiyorum. "Tekrar edebilir misin? Çünkü neredeyse birlikte uyuyacaktınız gibi geldi."

Dehşete kapılmış yüz ifademi görünce alçak sesle ve derinden kıkırdıyor. "Aynı odada. Aynı yatakta değil. Ben yerde yatarım."

Rahatlama ve üzüntü aynı anda üzerime çöküyor. "Kanepede uyuyamaz mısın, bilirsin, sana bakmak zorunda kalmayacağım bir yerde?"

Ya da seninle yatağa girmeyi düşünmeyi?

Titriyorum ve bunun sebebi havanın soğukluğu değil. Bu gece kesinlikle gözümü kapatamayacağım.

Hırkamı kavrayıp üzerime geçiriyorum. "Yerde donacağım."

Benim yüzümden acı çekmesini istemiyorum. Şu anda ondan nefret ediyor olabilirim ama o hâlâ Raph ve ben onu hâlâ seviyorum.

Ben ve aptal kalbim.

"Benim için endişeleniyor musun ufaklık?" Ağzı kıvrılıyor ve midem bulanıyor.

"Hayır." Ama bu kesinlikle inandırıcı gelmedi.

Sırtışı genişledi.

"Benim için endişelenme," diyor, ifadesi yavaşça gerginleşiyor. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim." Aramızdaki mesafeyi açıyor ve önümde duruyor, endişesi kaşlarını çiziyor. "Sana her zaman göz kulak olabileceğim bir yerde kalıyorum. Yoksa neredeyse öldüğünü unuttun mu?"

Omzuma bakıyor ve çenesi titriyor.

Eğer ona karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmasaydım, kollarımı ona dolardım.

"Peki." Çenemi eğiyorum. "Ama umarım horlamıyorsundur. Çünkü bu anlaşmayı bozar."

Topuklarımın üzerinde dönüp yatak odasına doğru ilerliyorum ve bunu yaparken kahkahasının da peşimden geldiğini fark ediyorum.

RAPH

"İyi misin?" Kapıyı çalıyorum, ikimizin de biraz uyuyabilmesi için üstünü değiştirmeyi bitirmesini bekliyorum.

"İçeri gel." Sesi hafif, daha öncekinden tamamen farklı.

Bana kızgın olmasına alışmaya başlamıştım. Sinirlendiğinde çok tatlı oluyor, muhtemelen beni öldürmenin yollarını düşünüyor.

Kapıyı iterek açtım, tamamen giyinik bir Nicolette görmeyi bekliyordum ama onun yerine...

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bakışlarımı zar zor örttüğü vücudunda aşağı yukarı gezdirirken kalbim hızla çarpıyor.

Yuvarlak, diri kıcını zorlukla örten dar şortlarla dolaşacağını sanıyorsa, çok yanılıyor. O tamamen örtülüken kendimi tutmak çok zordu. O *böyle* görünürken kendimi tutmamın hiçbir yolu yok.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Zorlukla bastırdığım bir öfkeyle fırlattım.

"Kıyafetler." Omuz silkiyor, masum ve şaşkın gözlerle, ama ben daha iyi biliyorum.

Çantasını karıştırırken yan dönüyor ve kıcının görüntüsüyle beni kızdırıyor. O umursamazca yastıkları kabartırken, gözlerim çıplak iç odaklanıyor, parmaklarım altlarındaki teni hissetmek için kaşınıyor, o küçük şortu kenara itmek istiyorum. Eminim orası yumuşak ve ıslaktır.

Şakaklarımı sıkıyor, gözlerimi kapatıyor ve düşüncelerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Ama faydası yok. Onu görünce sikim sertleşiyor. Göğüsleri bir avuçtan fazla, neredeyse beyaz atletinden dışarı taşıyor.

Bana bakıyor, dudakları seğiriyor. Bunu bilerek yapıyor. Beni öldürmeye çalışıyor, yaptığı şey bu. Ve iyi de yapıyor.

"Bunlar giysi değil," diye çıkıştım. "Giyecek başka bir şey bulsan iyi olur."

"Eminim bunlar..." Önce kendine, sonra da bakışlarında meydan okuyan bir ifadeyle bana bakıyor. "...giysi olarak kabul edilir."

"Benim için değil." Ona acımasız bir bakış fırlattım. "Değiş. Şimdi."

"Hayır." Bana ateşli bir bakış fırlatıyor. "Ayrıca, üzerimde pek bir şey yok. Ben yokken bununla uyudum."

"Lanet olsun, Nicolette." Ona doğru yürüyorum ve göğsü bir nefesle genişliyor, meme uçları gömleğinden fırlıyor.

Atletini indirip tadına bakmak çok kolay olurdu. Onun istediği de bu, değil mi?

Çenesini kavradım. "Kıçın neredeyse avuçlarım için yalvarırken seninle aynı odada uyuyacağımı sanıyorsan yanıyorsun ufaklık. İkimizin de başını belaya sokmadan önce o muhteşem vücudunu örteceksin."

Şaşkınlıkla yukarı bakıyor, dişlerimle kolayca koparabileceğim o ince kumaş parçasının altında göğüsleri titriyor. Pembe areolalarının küçük, yuvarlak şeklini de seçebiliyorum ve onları ağızma istiyorum.

Sikeyim.

Çenemi gıcırdatıyorum. Neden onu burada tutmayı kabul ettim ki? Onunla Michael'ın ilgilenmesine izin vermeliydim. Aklımı kaybetmeden onun etrafında olamam.

Kendimi onun yakınından uzaklaştırarak çekmecelerden birine doğru yürüyorum ve içinde katlanmış beyaz tişörtlerden birini çekip çıkarıyorum.

Kulübe güvenli evlerimizden biri. Ama burayı sadece Michael, en küçük kardeşim Gio ve ben biliyoruz. Babam diğer güvenli evlerimizi kendi kişisel sevişme alanı olarak kullanmayı seviyor. Michael bunu öğrendiğinde, güvenlik kameraları sayesinde, burayı satın aldı ve bize gizlilik yemini ettirdi. Babamın diğerlerine yaptığı gibi başka bir yeri daha kirletmesini istemedi.

Kabin, çeşitli bedenlerde kıyafet ve ayakkabılarla tamamen dolu olarak geliyor, ancak hepsi erkekler için. Ne yazık ki, burada onun için hiçbir şey yok.

"Al." Elimi uzatarak ona geri götürüyorum.

Kaşları savunmasız bir bakışla geriliyor ve onu o yatağa atıp kendimi o kadar içine gömmek istiyorum ki, nasıl bir his olduğunu her zaman hatırlayacak.

Sonunda, parmakları gömleği kapıyor ve ben ona bakarken, kalbim göğüs kafesimde bükülürken vücudunun üzerinde kaydırıyor. Bu dünyadaki cehennem.

"Daha iyi mi?" Yüzünü kindar bir gülümsemeyle eğiyor.

"Hayır..." Günahkâr bakışlarım, büyüleyici yeşil gözlerine inene kadar vücudunda bir yol çiziyor. "Şimdi şu yorganın altına gir. Hava soğuk ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"Böyle mi olacak?" Öfke, sözlerinin dalgasına karışıyor. "Bana ne yapacağımı söylüyorsun ve köpek yavrusu gibi dinlememi mi bekliyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Bu doğru. Ama sen bir köpek değilsin. Şimdi inatçılığı bırak ve şu lanet yatağa gir."

Ofluyor ama dediğimi yapıyor.

Şömineye doğru ilerliyorum ve kapısını açıp içine daha fazla odun atıyorum. Ben kapıyı kapatırken çıtırtılar odanın içinde yankılanıyor.

Yarın kesinlikle daha fazla kesmem gerekecek. Burası ormanda her zaman daha soğuk olur ve onun benimle olması burayı sıcak tutmam gerektiği anlamına geliyor. Benim gözetimim altındayken rahat etmesini istiyorum.

Ben dolaba doğru yürürken bana bakıyor. "Gerçekten yerde mi uyuyacaksın?"

"Beni bırakıp kaçman için seni yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Kaçmıyorum, Raphael." Bakışları yumuşak, kırık ve son derece güzel. "Kaçan sendin."

Sığ bir nefes alıyorum, gözlerimi ayıramıyorum, baldızım hakkında aklımdan geçen her saf ve kirli düşüncüyü itiraf etmek istiyorum. Ama onun kim olduğunu, kaç yaşında olduğunu hatırladığımda... Kendimden yeniden nefret ediyorum.

Sen baban değilsin.

Öyle miyim?

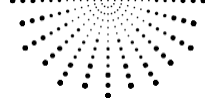
"Yapma, Nicolette. Bu konu hakkında konuşmayalım. Böylesi daha iyi."

Dolabın kapağını açıp bir uyku tulumu alıyorum, bir yastık ve battaniye de çıkarıyorum. Bu kez, yere yerleşip yastığı yere atarken ondan kaçıyorum ve başımı yastığa . Neyse ki artık onun yüzünü ıslatan ağrıyı görmüyorum.

Ne gözleri, ne de yüz hatlarındaki kısa acı bakışları. "Kimin için daha iyi?" diye nefes alıyor ve kalbim çarpıyor.

Neden zaten benim olan bir şeyi bırakıyormuşum gibi ?

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

ONUN YERDE UYUMASI BENI AYAKTA TUTMAKTAN BAŞKA BİR İŞE YARAMADI.

Bütün gece. Yirmi dakika uyumuş olabilirim. Kedi uykusu, koşarken hayatta kalmamın bir başka yoluydu. Onlara alıştım. Onlarla hayatta kalabilirim. Bütün gece tavana baktığımı, ormandaki dehşeti kafamda yeniden yaşadığımı, üzerimde beni öldürmeye hazır o adamı hatırladığımı bilmediğinden eminim.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırladıkça midem bulanıyor. Sanki gözlerimin önünde bir film oynuyormuş gibi.

Nefes alarak o gecenin paniğini uzaklaştırıyorum ve bunun yerine şu anda pencereden görünen çok daha iyi bir manzaraya odaklanıyorum.

Dışarı bakarken, Raph'in baltayı o kadar iyi kullandığını görüyorum ki neredeyse günah sayılacak. Bu adam tam bir mükemmellik abidesi. Bıçağı kesik bir ağaç gövdesine saplarken avuçlarıyla sapı kavıyor ve sanki dünyanın en kolay işiymiş gibi onu ikiye bölüyor.

Bakışlarım bronzlaşmış çıplak sırtında dans ediyor, kasları dalgalanıyor, trisepslerindeki damarlar parlak teninin altından dışarı fırlıyor. Kim üzerinde gömlek olmadan odun keser ki?

Raph, görünüşe göre.

Sanki benimle alay ediyor. Tıpkı benim o şortu giydiğim zamanki halim gibi.

Yine de umduğum kadar iyi gitmedi.

Onun çekingenliğini kaybetmesini amaçlamıştım ama bunun yerine tek elde ettiğim uykusuz bir gece oldu. Çantamdaki bir çift taytı giyebilirdim. Çantamda asla çok fazla şey bulundurmazdım, bu yüzden koşmak zor olmazdı.

İç çektim. Görev başarısız oldu. Bu adamı kırmak çok zor.

Aval aval bakmaya devam ediyorum. Belki o kapıdan içeri girer, ne kadar inatçı bir aptal olduğunu fark eder ve sonunda beni öper.

Her zamanki gibi kuruntulu. Seni asla o şekilde istemeyecek. Son gününe kadar bununla savaşacak.

Bedenim intikamcı bir ihtiyaçla kıvrılıyor, tırnaklarımı sırtına batırmak istiyorum. Gitmesine izin verdiğinde nasıl ses çıkardığını, nasıl hareket ettiğini bilmek istiyorum. Bir kadını aldığında. *Beni* aldığında.

Büyük bir sessizlik içinde birlikte krep yedikten sonra bana hazırladığı sıcak kakao bardağının etrafına parmaklarımı uzatarak onu izlemeye devam ediyorum.

Bu bizim olayımız haline geldi, ben önemsizmiş gibi davranırken birbirimizin alanında sessizce var olmak. İçim acımıyormuş gibi. Benimle eskiden olduğu gibi konuşmasını istemediğimi. Çok uzun zamandır aramızda görünmez bir kama var ve bu duvarı yıkıp eskisi gibi olabilir miyiz bilmiyorum.

İşini bitirdiğinde bir sürü odun parçası alıp kulübeye doğru ilerliyor. Ama beni burada, ona bakarken görür görmez donup kalıyor ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Sessizce, sanki hiçbir şey ve hiç kimse yokmuş gibi birbirimize bakıyoruz. Biz.

Vücudumdaki sıcaklığın yerini bir ürperti aldı, tüylerim diken diken oldu. Kollarımı delik deşik ediyor. Başka tarafa bakamıyorum, o da bakamıyor. Birbirimizin karşılıklı bakışlarına hapsolmuş halde kalıyoruz, aramızdaki ortak çekim inkar edilemez bir şekilde cızırdıyor. Uzun, acı dolu saniyeler onu daha çok istememe neden oluyor.

Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Beni önemsedici, konuşabildiğimiz, gülebildiğimiz ve arkadaş zamanlara götürüyor. Bunu umutsuzca özlüyorum. *Onu* çaresizce özlüyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve hızla başımı çevirip mutfağı doğru ilerliyorum, bardağı yere bırakıp tezgahın kenarına tutunuyorum.

Kapı açılıyor ve arkamda tıkırdıyor.

Zemine arpan tahtanın gümbürtüsü kulaklarımı dolduruyor. Yavaşça yaklaşıyor. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor. O yaklaştıkça nefes alışlarım daha yüksek sesle duyuluyor ve bu neredeyse çok fazla. Bu his. Bu arzu.

"İyi misin, tesoro mio?" diye soruyor ve bu sözler beni nefes nefese bırakıyor.

Onun hazinesi. Onun sevgisi. Bana böyle seslenirdi.

Sesinde gerçek bir endişe var ve ne zaman bu şekilde konuşsa, sanki beni önemsiyormuş gibi, kalbim yerinden fırlıyor. Göğsüm

sıkılaşıyor. Onun bu sözlerini duyup da nasıl hâlâ benim olmadığı bir dünyada yaşayabilirim?

Kaba, nasırlı parmaklar kollarımdan aşağı yuvarlanıyor ve vücudum titriyor. Tamamen çözülüyorum. Çünkü bana yaptığı şey bu. Her seferinde.

İçimde bir duygu dalgası savaşıyor; ondan nefret ediyorum, onu istiyorum, onu seviyorum. Hepsi çok fazla.

Ama ondan gerçekten nefret etmiyorum, değil mi? Bu benim acımın, her şeyden çok istediğim bu adama olan karşılıksız aşkımın bir tezahürü.

Derimin karıncalanması geri döndü. Haince bir şey. Bunu hissedebildiğini ve görebildiğini biliyorum.

Nefes verışı nefes alışıyla yarışıyor -ağır, ensemden zıplıyor- parmak uçları kollarımda aşağı yukarı geziniyor. Sanki hissettiklerimi hafızasına kaydediyor.

Başım geriye, onun terden sıırılsıklam olmuş çıplak göğsüne düşüyor, gözlerim kapanıyor ve olmadığım bir fahişe gibi inliyorum.

Ama onunla olmak istiyorum.

Durmuyor. Tüylü dokunuşu omuzlarıma kadar süzülüyor, orada daireler çiziyor. Nefesinin altında hırılıyor, seslerin titreşimi içime işliyor.

Bunun gerçek olduğunu hayal ederek bir inilti çıkardım. Birlikte olduğumuzu. Beni sevdiğini. Gözlerimi açmaya korkuyorum, boy farkımızla onu görebileceğimi biliyorum.

"Nicolette," diye inliyor, hışırtılı, acı dolu. Her hecesi özlem ve pişmanlıkla dolu.

Elim kalçasını buluyor ve sertçe kavrayarak altındaki sert kasa masaj yapıyorum. Ona bu şekilde dokunduğuma bile inanamıyorum.

İnliyor ve nabzım canlanıyor, şimdi daha hızlı.

Her parçam umut ve arzuyla uyandı. Onun olma hayalleriyle. Beni sevmenin. Beni kabul etmesi. Ama eğer bunu yapmayacaksa, eğer gerçek bir şey istemiyorsa, o zaman onun yerine tek bir şey istiyorum.

Onun ilkim olmasına ihtiyacım var. Buna çok ihtiyacım var. Bunu başkasına vermeyi reddediyorum. Bunu benim için yapar mı? Bana o tek şeyi verir mi?

Sonunda risk alıp gözlerimi açıyorum ve onu bakışlarının ardında aç bir sükûnetle beni kısıtırken buluyorum.

Çene kasları kasılıyor ve sırtıma doğru bastıran şişkinlik sadece aç değil, doymak bilmez olduğunun tek göstergesi.

Teslim olacak mı? İlk ısırığı alacak mı?

Kalçalarını sertçe içime sokuyor ve dudaklarımdan saf bir coşku sesi daha . Umurumda bile değil. Şu anda kendimde değilim.

Şu anda onu umutsuzca istiyorum. Delicesine sert ve tadının nasıl olduğunu merak ediyorum. Bunu da hiç yapmadım. Acınacak haldeyim. Muhtemelen tecrübesizliğime içten içe gülerdi. Onun gibi bir adam kesinlikle kadınlardan payını almıştır. Ne yapacağını bilmeyen birini istemez.

Bana dokunmaya devam ediyor, vücudu bedenime yapışmışken bana bakmaya devam ediyor. Beni açıklanamaz kavrayışında tutmaya devam ederken gözlerinde doyumsuz bir susuzluk oluşuyor.

Bedenlerimiz arasında kötü, sıcak bir şeyin kışkırtıcı uğultusu dolaşıyor.

Bu hissedilebilir. Dilimde tatlı bir tadı var. Onun dokunuşunu arzulayarak ürperiyorum.

Eli kolumun etrafında bir sıkılıp bir çözülüyor. Aramızdaki bu özlemle savaşıyor, sanki hayatının en önemli savaşıymış gibi kendini kontrol etmeye çalışıyor.

"Bana ne yapıyorsun?" Derin bir iç çekişle boğazı düğümleniyor, bakışları amansız.

"Senin bana yaptığın şeyin aynısını," diye mırıldandım.

O cennet gibi gözleri kapanırken geriye kayıyor. Ve ben bunu hissedebiliyorum. Aramızdaki bağın yavaş yavaş çözülen bir iplik gibi koptuğunu.

"İlaçlarını almalısın." Boğazını temizliyor ve benden tamamen uzaklaşana kadar yavaşça geri çekiliyor, beni yalnız bırakıyor.

Tıpkı arkadaşım olmayı bıraktığından beri her gün, her an hissettiğim gibi.

Az önce ne olduğunu ya da ilaçlarımı almaya ne zaman vakti olduğunu düşünecek zamanım bile yok ama şimdi elinde iki hap ve bir bardak suyla karşımda beliriyor. İlaçları ona bakmadan alıp buz gibi soğuk suyla ağzıma atarken kalbim hala hızla çarpıyor.

Bardağı benden alıyor, sonra omzuma bakıyor.

"Bandajlarını değiştirmem gerek." Elinin tersini alnıma koydu.

"Ateşim yok, Raphael. Ben iyiyim. Sadece biraz ağrım var. Benim için endişelenmene gerek yok." Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama kalp atışlarım hâlâ göğüs kafesimde çarpıyor ve bu kez ona bakma arzumdan kaçamıyorum.

"Senin için her zaman endişeleneceğim küçüğüm." Yoğun bir şekilde gözlerimin içine bakarken elinin tersi yanağımda geziniyor, sesi tüm derin duygularımı ortaya çıkaran yumuşak ve nazik bir salınım. "Senin için endişelenmek her zaman yaptığım şey. Farkında olsan da olmasan da her zaman yapacağım şey."

"Yalancı," diye nefes alıyorum ve beni duyup duymadığını bile bilmiyorum.

Yaptıysa bile, bunu görmezden gelmeyi seçer ve doktorun geride bıraktığı şeyleri almak için banyoya doğru yürür.

Birkaç saniye sonra geri döner. "Otur."

Başını eğerek kanepeye doğru ilerliyor. Onu takip ediyorum ve hemen yanındaki yumuşak mindere uzanıyorum.

"Çıkar şunu." Bu sözlerin emredici tutumu başımı döndürüyor.

Sadece hırkamı kastettiğini anlıyorum, ama bedenim henüz beni çıplak istediğini düşünmeye başlamadı. Onun için çıplak olma fikri beni hem utandırıyor hem de heyecanlandırıyor.

Acaba beni güzel bulur muydu? Bana sürekli çirkin olduğumu hissettiren bir kız kardeşle büyümek zordu. Onun kadar zayıf ya da güzel değildim. Sanırım Raph ve onun sürekli desteği olmasaydı, yeme bozukluğu geliştirebilirdim. Beni bu şekilde kurtardı. Kendimi olduğum gibi kabul etmemi sağladı.

Bir kolumu çekip çıkarıyorum ve diğer kolumla yüzümü buruşturup debelendiğimi görünce onu da özenle çekip çıkarıyor.

"Yanımdayım," diye beni rahatlatıyor, elimi tutuyor ve hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana bakıyor.

Biraz kıpırdanarak rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Acıyor mu?" Çenesi titrerken bana konsantre bir bakış fırlatıyor. "Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?" Omzuma bakıyor, gazlı bezi açmaya başlıyor.

Başımı sallıyorum, yüz hatlarına iştirilmiş endişe midemi düğüm düğüm ediyor. O kadar uzun zamandır ondan yoksunum ki -onun şefkatinden- neredeyse yabancı ama aynı zamanda rahatlatıcı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Onunla göz göze gelmek için bakarak söylüyorum.

"Sorabilirsin. Ama bu cevap vereceğim anlamına gelmez." Ağzı hafifçe yukarı doğru çekiliyor ve bana o şekilde gülümsediğinde içim titiyor, tamamen çapkın ve erkeksi.

"Neden görevi devralma sırası sende değil de Michael'da?"

Yıllar önce öğrendiğimden beri hep merak etmişimdir. En büyükleri o. Babasının yerine reis olması gerekiyordu. Michael ve diğer kardeşi Gio daha küçükler. Neden Raph görmezden geliniyor?

Elleri hala kolumda ama sadece bir saniyeliğine ve boynundaki damar seğiriyor. Çalışmaya devam ediyor, bir süre konuşmuyor ve konuştuğunda kalbim kırılıyor.

"Babamın benden nefret ettiğini biliyorsun. Kavgalarımızı gördün. Beni hiç sevmedi ve ben de bunu kabul ettim."

Bunu rahat bir şekilde söylemesi beni daha da yıktı.

"Bir insan seni nasıl sevmez?" Gözyaşlarıyla dolu bir sesle soruyorum.

"Belki de sevilmesi kolay biri değilimdir." Kelimeler ağzından dökülüyor ve bu çok üzücü bir şey. "Kız kardeşine bak."

Yaramın etrafına yeni bir bandaj sarıyor ve tıbbi bantla sabitliyor.

"Aptalın tekiydi," diye itiraf ediyorum, içine girmem için hırkamı uzatırken. *Onun yerinde olsaydım, sana asla ihanet etmezdim.*

Onu sevmiş olmasına imkan yok. Arkasından iş çevirdiği için değil. Eğer bir şey varsa, onu para için kullandı. Onunla çıkmaya başladıktan sonra her şeyini o ödedi. Onun parasını pahalı ayakkabılara ve çantalara harcamaktan çok mutluydu. Adam tek kelime etmedi. Ona iyi davranıyordu. Hak ettiğinden daha iyi.

"Artık bir önemi yok, mi?" diyor. "O burada değil. Ona nedenini soramam. Bu dünyada sevişebileceği onca insan varken neden beni hor gören tek adam olmak zorundaydı?"

Kalbimden geriye ne kaldıysa göğsümden sökölüp atılıyor. "Belki de hastanede çok fazla duman solumuştur."

Ağzımı bir gülümsemeyle sıkıyorum ve o çılgınca, güzel ve tamamen mükemmel bir şey yapıyor.

Yanağımı okşuyor ve sırtıyor. Gerçekten sırtıyor. Güneş ve yıldızlar bile onun büyüsunü gölgede bırakamaz.

"Bana nasıl unutturacağımı hep biliyordun, değil mi?" diye soruyor, gözleri yumuşuyor.

"Neyi unutayım?"

Tenim canlanıyor, vücudumun her parçası açıklanamaz ama derinden örülmüş bağımızın ruhani, umutsuz çekişine uyanıyor. Sanki yeterince uzansam onu yakalayıp tutunabilmişim gibi.

"Tüm kötü şeyleri unut." Ve o gözler -o büyük, kahverengi gözler- kalbimi tamamen kıran bir şey yapıyor: hüzünleniyorlar.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve yaklaşıyorum, o kadar yakın ki her an beni öpebilir. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve nabzım hızlanıyor.

mı? Teslim olacak mı? Beni öpecek mi?

"Bana da unutturdun. Bana görüldüğümü hissettirdin." Sesim fısıltıyla karışıyor.

"Seni hâlâ görüyorum ." Başparmağı ağzımın kenarını okşuyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Sadece senin istediğin şekilde değil."

Ve orada. İşte içgüdü çarpması.

RAPH

Yüzünün sertleştiği anı, o son birkaç kelimeyi söylediğim anı görüyorum.

Ama yapmak zorundaydım. Vücudumdaki her lanet molekül onu benim yapmak için çılglık atarken bile onu bizim için bir gelecek olduğuna inandıramıyorum.

Bedenimin tepki vermesini ya da kalbimin onu istemesini engellemek çok zor. Zihnim aramızdaki bu çekime karşı koyacak kadar güçlü değil.

İkimiz de otururken kollarını küçük bedeninin etrafında kavuşturuyor, sanki kendini benden koruyor.

Bu akıllıca olurdu. Benimle bir hayatın ne kadar tehlikeli olacağını anlamıyor mu? Bianca'ya baksana. Öz babam onu öldürdü. Neden böyle bir hayata bağlanmak istesin ki? Yaşımız bir faktör olmasaydı bile, bu tek başına bir faktör olurdu.

"Bu senin için," diyorum ve cebime uzanıp ona bir kullan-at telefon uzatıyorum.

Michael, radarın dışında yaşamaya başladığım ilk zamanlarda bana çok şey sağladı. Tek başıma olmaya alıştım. Ama kardeşlerimle birlikte çalışmayı özlüyorum. Ailemi, özellikle de altı yaşındaki yeğenim Sophia'yı özlüyorum. O benim

Ailenin ışığı. Yaşının çok ötesinde. Ağzından çıkan şeyler... Nereden aklına geliyor bilmiyorum.

Michael'ın onu eve getirdiği zamanı hala hatırlıyorum. O zamandan beri ailemizin bir parçası oldu, sanki bizim kanımızdan doğmuş gibi. Ama kan boku benim için bir şey ifade etmiyor. Babam bunun ne kadar az önemli olduğunun en iyi örneğidir.

"Neden bir telefona ihtiyacım var?" Gözleri endişeyle parlıyor.

"Bir yere gitmem ve sana ulaşmam gerekirse diye."

Bakışları bir parça genişlerken arkasına alarm yerleşiyor. "Beni yalnız bırakmayı mı planlıyorsun?"

"Hey..." Avucumu omzuna koyuyorum.

İşte gidiyorum, hiç işim yokken ona tekrar dokunuyorum. İkimizin de birbirimize karşı hissettiklerimiz ortadayken olmaz.

"Burada güvendesin. Söz veriyorum. Burayı bilmiyor. Hâlâ ormanda satın aldığım evde olduğumu sanıyor."

Kaşları . "Bekle, şimdi de ormanda mı yaşıyorsun?"

"Ormanda olmaz." Yüzündeki kuşkulu ifadeye kıkırdıyorum. "Sadece yanlarından geçtim."

"Orada da yerde mi uyuyorsun?" Kalbimi yerinden fırlatan bir kahkaha atıyor ve neden birlikte olamayacağımızın tüm nedenlerini ateşe veriyor.

"Hayır, küçüğüm." Kendimi ona doğru kayarken ve ona bakarken buluyorum. "Seçebileceğim bir sürü yatak odası var."

Ve her birinde seni becermek istiyorum.

"Orada saklanmıyor olmamız çok kötü," diyor bakışlarına yayılan bir eğlenceyle. "Böylece şu anki gibi uyumak zorunda kalmazdın."

"Nerede olursak olalım, tesoro mio..." Parmaklarım elini kendi elimde tutana kadar kolundan aşağı kayıyor. "Yine de yerde, ayaklarının dibinde yatacağım."

"Neden?" Bakışları içime işliyor, ancak yarı doğru olarak verebileceğim bir cevap arıyor.

"Çünkü... benim için önemli olan tek şey senin güvenliğin."

Çünkü senin yanında uyumama izin vermezdim. Çünkü senden uzak kalmak saf ve mutlak bir işkence olurdu.

Elini çeker ve parmaklarıyla oynayarak kucağına bakar.

"Evet... güvenliğim. Doğru." Ayağa kalkıyor. "Duş almam lazım. Kullanabileceğim bir şeyiniz var mı?"

Yüz hatları soğudu. Yine saklanıyor. Benden saklanıyor. Ve bunu benim yaptığımı bilmek... beni öldürüyor.

"Evet..." Ona uzanıyorum, parmak uçlarım neredeyse teninde kayıyor, gitmesini istemiyorum. Ama ona tekrar dokunamadan geri çekiliyorum. "Sabunum var."

"Sadece sabun mu?" Başını eğiyor. "Sana mağara kadını gibi mi görünüyorum?"

Hayır. Birçok şeye benziyorsun bebeğim. Ama bir mağara kadını kesinlikle onlardan biri değil.

Uzun bir nefesle, gözlerimi bir hayvan gibi vücudunda gezdirmek için kendime izin veriyorum. Sikim sarsılıyor, onun sıcaklığına ihtiyaç duyuyor, dilimin ucunda onun tadına bakmak istiyorum.

"İstersen seni şimdi markete götürebilirim. Stok yapabileceğin şeyler vardır."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Buradan ayrılmamıza izin var mı?"

"Sadece acil durumlar için ve sadece benimle." Aklına bir şey gelmesini istemiyorum. "Burada yürüme mesafesinde bir mağaza var. Yiyecek ve giyecek de var. Böylece artık o küçük şortlarla uyumak zorunda kalmazsın."

Seni onların içinde her hayal ettiğimde sertleşsem bile. Başka bir adam için giyersen Tanrı yardımcın olsun.

Ağzını büzerek bir kahkahayı bastırıyor ama gülümsemesi dışarı sızıyor. "Yani şortumu beğenmedin mi?"

Saçlarının uçlarıyla oynuyor ve gözleri sanki ağzını açmam ve onu boğmam için yalvarıyormuş gibi sikime kayıyor.

"Çünkü bence sevdin, Raphael. Bence bayıldın." Bükülmeyen bakışları benimkilere kilitleniyor.

Dişlerimi sıkıyorum, zar zor . Akıl sağlığını zar zor koruyabiliyorum. Ve onun tek yaptığı düğmelerime basmak, saldırmamı beklemek.

Anında kolundan tutup kendime doğru çektim. Hızlı sarsıntıdan nefesi kesiliyor, gömleğimi yumrukluyor.

"Ne yapıyorsun?" Aramızda neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar ağzımı onunkine yaklaştırarak soruyorum. "Burada olduğun süre boyunca bunu mu yapacaksın?" Sesim kaynıyor. "Beni delirtmek mi?"

Başının arkasını avuçluyorum ve yüz hatlarında arzu kükrerken benim için inliyor. Uzun ve sığ nefesimi sürükleyerek alnımı onunkine yaklaştırıyorum.

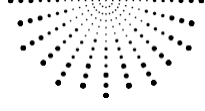
"Bana Raphael demeyi kes," diye fısıldıyorum, kalbim küt küt atıyor.
"Bana her zaman söylediğin şeyi söyle."

"Neden yapayım ki?" Beni iki avucuyla geriye itiyor, ben de izin veriyorum. Yüz ifadesi acıya dönüştü. "O isim arkadaşların için ayrılmış, ya sen ve ben? Biz artık arkadaş değiliz."

Peki ya o kelimeler? Kendi yarattığım bir kılıç gibi içime saplandılar.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

RAPH

SESSİZCE EVİMİZDEN ÇIKTIK VE ORMANA DOĞRU İLERLEDİK.

kelimenin tam anlamıyla aramızda çok mesafe vardı. İyi olduğumuz zamanlarda, her zaman söyleyecek bir şeyimiz olurdu. Benimle okul hakkında, bir gün veteriner olma hayalleri hakkında konuşurdu. Hepsini dinlerdim. Ben de öyle yaptım.

Ona kendi sorunlarımı anlatmaya cesaret edemezdim. O hâlâ bir çocuktü. Ama Nicolette'in onu dinleyecek birine ihtiyacı olduğunu biliyordum. Başka kimsenin yoktu. Bir arkadaşı vardı -adını hatırlamıyorum- ama onun dışında yalnızdı.

Bir zamanlar yaptığımız gibi onu dinlemeyi ve onunla konuşmayı bırakmak zorunda kalmak beni çok üzdü. Ve bunun onu hala incittiğini biliyorum. Onu incittiğim için her zaman üzgün olacağım ama bunu nasıl yaptığım için üzgün olamam.

Dolapta bulduğum ve sadece bir numara büyük olan bir çift spor ayakkabıyla yüzünü buruşturuyor.

Adımlarımın ortasında durup ona bakıyorum, bir elim kalçasını kavırıyor, diğeri çenesini tutuyor. "Seni oraya kadar taşıyacağım."

Ağzı hareket edince bir parmağımı kaldırıp ağzına bastırıyorum.

"Şimdi susacaksın. Kuralları ben koyarım, unuttun mu?"

Titreyen dudaklarını anında kapatır.

"Her zaman bu kadar cesur olmayı bırak," diyorum ona. "Ben buradayım, ba... Nicolette."

Söylemek istediğim kelime havada kayboldu. Söyleyemedim. Söyleyemedim işte. Ama lanet olsun, söylemek istiyorum.

Döndüm ve diz çöktüm. "Sırtıma atla."

Nefes almadan önce keskin bir şekilde nefes verdiğini duyuyorum. Dizlerinin altından tutarak onu kendime doğru sabitliyorum, o da kollarını boynuma doluyor. Ve birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık, ta ki o sessizliği bozana kadar.

"Tam olarak neredeyiz?" diye soruyor iki yanımızdaki çalıların yanından geçerken.

"Şehirden yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta. Bu bölge oldukça ölü. Eyaletteki en küçük kasabalardan . Bu yüzden Michael kulübeyi güvenli bir ev olarak kullanmak için satın aldı."

Kulübeye haciz gelmişti ve benimkinde olduğu gibi, avukatımız Hudson satın alma işlemini bir paravan şirket altında ayarladı.

Ön kolu omuzlarıma dolanıyor ve içimdeki her koruyucu molekül onu yatağıma bağlayıp orada tutmak istiyor.

"Buraya nasıl geldim? Hatırladığım tek şey beni kovalayan adama zarar veren bir adam gördüğümdü."

Bu hatırlatma karşısında dişlerimi sıkıyor, onu incittiği için babamın kanını dökmek istiyorum.

Ona bakabilmek için yüzümü geri çekerek olduğum yerde duruyorum. "Bedelini ödeyecek, Nicolette. Sonunda bu iş bittiğinde acı çekecek ve seni incittiği için pişman olacak."

Gözleri genişledi. "Sana inanıyorum."

Nabzım hızla atıyor, bakışlarım onun güzel ağzına kayıyor. Çok öpülesi.

Onu yakındaki bir ağaca fırlatmak ve kendimi içine gömmek istiyorum.

Sikeyim.

Elimi yumruk yapıyorum. İşte yine başlıyorum, onu becermeyi, onunla birlikte olmayı düşünmeden tek bir düşünciyi bile sürdüremiyorum. Ona her şekilde sahip olmayı.

Sadece vücudu değil. bu değil. Onunla değil.

Tekrar patıkaya doğru yola çıkıyorum, görünmeden geri dönebilmek için dükkâna acele etmemiz gerekiyor. Ne kadar az fark edilsek, hayatta kalmamız o kadar iyi olur. Babamın her yerde gözü olabilirdi. Bu yüzden araba kullanmak istemedim. İkimizin de trafik kameralarına yakalanmasını istemedim. Babamın onları hackleyebilecek adamları var.

"Beni bulan adam kimdi?"

"O civarda yaşayan bir polis. Bizim tarafımızda. Ehliyetinizde adınızı buldu ve hemen Michael'ı aradı, o da sizi ona getirmesini söyledi."

"Nerede olduğumu babana söylemeyeceğinden emin misin?"

"Eğer yaparsa, Michael'ın bundan haberi olur. Ama o sadıktır. Test edildi ve her zaman geçti. Konuşmayacak. Michael ona iyi para ödüyor."

Sonunda açıklığa ulaştığımızda iç geçiriyor, uzun süredir terk edilmiş bir yol buluyoruz, büyük alışveriş merkezi tam karşısında. Tek bir araba yavaşça bir country şarkısı çalarak ilerliyor, yaşlı bir adam vızır vızır geçerken bize el sallıyor.

"İçerideyken başını aşağıda tut ve kimseyle konuşma." "Tamam."

Caddenin karşısına geldiğimizde, onu ayağa kaldırdım ve içgüdüsel olarak elini uzattı.

Ve bunu hissediyorum, o anlık bağı. Vücudumun her bir parçasında hissediyorum. Sanki kalbimin atmasını sağlayan bir pompaymış gibi.

Kapıyı açıyorum ve önce onun içeri girmesine izin veriyorum, onu takip ediyorum. Gözlerim çevremizi tanyor. Tek bir kamera girişe doğru bakıyor. Yirmi yaşlarında, dikenli siyah saçlı ve siyah kazaklı genç bir adam sağımızdaki kasanın yanında duruyor ve ellerinde alışveriş arabaları olan gri saçlı iki yaşlı kadın birbirleriyle konuşuyor. Michael'ın kamerayı silmesi gerekecek.

"Tamam, hadi," diyorum ona, şampuan ve ihtiyacı olan diğer şeylerin olduğu reyona doğru ilerlerken. Onu daha yakına çekiyorum ve bir alışveriş sepeti alıyorum. "Çabuk ol."

"Kahretsin. Paramı getirmedi," diye fısıldıyor, bana endişeyle bakarak. "Cüzdanımı almayı tamamen unutmuşum."

Kıkırdıyorum. "Hadi ama. Beni ne zamandır tanıyorsun? Bir kuruş bile harcamana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Uzun kirpikleri dalgalanıyor ve dudaklarında bir gülümseme dans ediyor. "Teşekkürler," diyor ve arkasını dönüyor.

Ve bana doğru bakmayı bıraktığında, kalbim onu şimdiden özlüyor.

Benim için o. Ne kadar inkar edersem edeyim. Bu hisler durmayacak.

Birkaç şişe malzeme alıp elimdeki sepete atmasını izliyorum. Ve o bunu yaparken, ben onu izlerken, tek düşündüğüm bensiz bir hayat yaşaması. Başka biri ona dokunuyor, onu mutlu ediyor, ona bir aile veriyor. Şimdi görebiliyorum. Ona asla benim gibi bakmayacak başka bir pislik tarafından karnında bir bebekle.

"Gidip birkaç şey daha alacağım." Onun tatlı sesi beni kötü düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Ben de seninle geliyorum." İtiraz etmesine fırsat vermeden onu takip etmeye başladım.

"Uh...hayır." Yüzünü buruşturuyor, rahatsız oluyor. "Beni tampon seçerken izlemek istemediğine eminim."

"Beni rahatsız etmiyor, Nicolette."

"Ama bu beni rahatsız ediyor." Elini nazikçe benimkinin üzerine koyuyor. "Bir dakika burada kal, tamam mı? Ben hemen döneceğim."

Yemin ederim bensiz dolaşmasına izin verme fikrinden nefret ediyorum ama fazla uzaklaşmayacağım. "Pekâlâ. Git hadi. Ama seni hep izliyor olacağım."

"Eminim yapacaksın." Fikrimi değiştireceğimden korkuyormuş gibi kaçıyor.

Ve inan bana, yapmak üzereyim.

O iki koridor öteye giderken aramızdaki boşluk büyüyor. Başının üstünü görebiliyorum. Gözlerim mağazayı tekrar tarayıp yeni birinin girmediğinden emin olurken altı paket sabun ve tıraş bıçağı atıyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Öteden bir adamın sesi geliyor ama onu göremiyorum.

Ve birden ona doğru ilerliyorum, nabzım hızlanıyor. "Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor onu. "Ben sadece..."

Tam sözünü bitirmek üzereyken ortaya çıktım. Kasadaki o hıyar. Beni görür görmez gözleri büyüyor. Yüz ifademde bir şey görmüş olmalı.

Güzel.

"Gidelim," diyorum ona, ses tonum gergin ve bu da küçük pisliğin bana doğru bakmasını sağlıyor.

Ona bu kadar yakın durması hoşuma gitmiyor. Bir anda elini kırabilir ve çığlık atamasın diye soluk borusunu patlatabilirim.

Bana baktıkça ifadesi şoktan eğlenceye dönüşüyor. Ağzı uçlarından kıvrılıyor ve benimle gitmek yerine o şerefsizle yüzleşiyor.

"Aslında..." Sesi şurup gibi çıkıyor ve yapmak üzere olduğu şeyin bedelini ödeyeceğini şimdiden biliyorum. "Yeni bir şort bulmama yardım edebilir misin?" Kıkırdıyor, yan gözle beni süzüyor. "Elimdekiler biraz fazla dar."

"Nicolette," diye sesleniyorum alçak ve vahşi bir hırıltıyla.

"Ne tür bir şort?" Çocuk sırtıyor, beni tamamen görmezden geliyor, bir yandan da çaktırmadan onu süzüyor. "Kot pantolon gibi ya da..."

"Bilirsin işte, içinde uyuyabileceğim kısa, sportif olanlardan." Bana hınzırca bakıyor ve ellerim onu kucağıma atıp ona bir ders vermek için kaşınıyor.

"Elbette."

Benim kanım kaynarken o hâlâ onu çantada keklik görmüş gibi gülümsüyor.

"Benimle gel," diyor ona.

Kuyruklarındayım, avucum eşofmanımın kemerinde, parmaklarımı tabancanın üzerinde yuvarlıyorum. Diğer elimle sepeti daha sıkı kavırıyorum.

"Nicolette... hadi gidelim," diye mırıldanıyorum, öfkemi zar zor bastırabiliyorum. İkisi de beni görmezden geliyor ve adam bir kolunu onun sırtına doluyor.

Birden oradaydım, elini geri çekip büktüm.

"Ah!" diye bağılıyor, ikisi de keskin bir şekilde dönüyor. "Ne , kardeşim?"

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

Kimse ona dokunamaz. Ona sahip olmak için. *Benden* başka kimse.

Sepeti büyük bir gümbürtüyle yere bırakıyorum ve yüzüm ona doğru eğiliyor, göğsüm şiddetli nefeslerle inip kalkıyor, elini bırakmıyorum.

Korku gözlerinden okunuyordu. Ben daha uzunum, ondan 15 santim uzağım ve çok daha güçlüyüm. Onu bir dal gibi kırabilirim.

"Ona bir daha dokunursan..." "Ona baktığın için iki elini de keserim ve gözlerini oyarım. Beni anlıyor musun, *kardeşim*?"

"Tamam. Sadece yardım ediyordum." "Ellerinle mi?"

Sustum.

Ağzı sözsüzce titriyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kestirip attım. "Siktir git ve git başkasına yardım et."

Sinirlerime hakim olamıyorum. Babamın onu bulmasından endişe etmeseydim, çok daha kötüsünü yapardım. Ama bu pisliğin bizi ihbar etmesine izin veremem.

Ben cebime uzanıp cüzdanımı çıkarırken o iki elini havaya kaldırıyor ve bir tomar para çıkarıp ayaklarının dibine atıyor.

Bakışları benimkine kilitlenmiş, şoka girmiş Nicolette'e bakıyor. Yüzümün yan tarafından görebiliyorum. Onunla sonra ilgileneceğim.

Burun deliklerim alevlenip neredeyse dişlerimi gösterdiğimde gözleri irileşiyor ve aceleyle parayı topladıktan sonra sıvışıp gidiyor.

Adam gözden kaybolur kaybolmaz ona doğru koşuyorum, avucumu ensesine doluyorum ve vücudu düzgünce katlanmış giysilerin olduğu duvara çarpana kadar onu geriye doğru itiyorum.

Dudaklarım dudaklarının köşesine değene kadar ağzımı indiriyorum, dilimin ucu tatmak için yalvarıyor. "Bir daha başka bir adamın sana böyle dokunmasına izin verirsen, ona yapacağım şeyler senin üzerinde olacak."

Diğer elim kalçasından aşağı kayıyor, avucumu kıkına götürüp sertçe sıkıyorum. Parmaklarım etinde derinleşiyor ve derisi karıncalanıyor.

"Bu hiç adil değil," diyor nefes nefese.

"Öyle olduğumu hiç söylemedim."

NICOLETTE

Çenesi kilitli ve gözleri benimkileri her bulduğunda parlıyor. Sanki sakın görüntüsünün altında patlamaya hazır bir kaos varmış gibi.

Başka bir adamın benimle flört etmesi fikrini kıskanıyordu. Bana dokunmasını. Bu olmalı, değil mi? Hayal etmedim mi? Öyle olmasa neden başka erkekleri tehdit etsin ki?

O adamla konuşmamın aptalca olduğunu kabul ediyorum. Ya bir şekilde Giancarlo'nun adamlarını bize yönlendirirse?

Ama onunla konuşurken Raph'ın gözlerini üzerimde gördüğüm anda kendimi tutamadım. Ölümcül görünüyordu. Raph'ın onu öldürmeye yakın olduğundan şüphem yok. Onu hiç o şekilde görmemiştim. Bunu yaptığımı bilmek beni heyecanlandırdı. Onun duyguları üzerinde gücüm olduğunu bilmek.

İstediğim tek erkeğin o olduğunu anlaması için her şeyi yaparım. Aradan kaç yıl geçmiş olursa olsun, ne kadar çok konuşamamış olursak olalım, kalbimin istediği kişi hâlâ o.

Onu kıskandırabilirsem, bunu göreceğini düşündüm. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Yoksa sertleşmezdi. Tek ihtiyacım olan ona denemesi için bir sebep vermek. Sadece bir öpücük. Sonunda onun da beni öpeceği bir öpücük.

Sert dış görünüşü her türlü tahrik edici ve anında elimi kalın kirli sakalında gezdirmek istiyorum. İnanılmaz derecede erkeksi.

"Biliyorsun..." Siyah bir tayt ve ona uygun bir atlet alıp sepete atıyorum. "Yakalanmamızı istemiyorsan, genç bir çocuğu tehdit etmek muhtemelen en iyi fikir değil." Kimse duymasın diye ses tonumu alçaltıyorum.

Yanımdan gelen uğultulu nefesleri başkasını korkuturdu ama beni değil. Onu çok iyi tanıyorum.

Ters ters bakıyor. "Onunla böyle konuşmadan önce bunu düşünmeliydim."

"Sadece yardım ediyordu." Tabii ki tek yapmaya çalıştığı bu değildi, ama...

Uzun, derin bir nefes alıyor, tek bir adım daha yaklaşıırken gözleri benimkileri tutuyor. O yaklaştıkça ben de nefesimi tutuyorum. Bekliyorum. Umuyorum. Bir şey için. Herhangi bir şey için.

Kolu belime dolanıyor. Ağzını kulağıma götürüyor, dudakları kulağıma değiyor ve ben onun yakınlığı karşısında nefes nefese kalıyorum. Her yerimi kavurucu bir sıcaklık, arzu ve yıkıcı bir özlemle dolduran yakınlığı karşısında.

"Sana sahip olmama izin vermemem, küçüğüm, başkasının sahip olmasını istediğim anlamına gelmez."

Başka bir itiraf karşısında nefesim kesildi. Az önce beni istediğini itiraf etti. nevi.

Sayılır.

Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Ve kalbim atarken, burnumun arkası yanıyor. Çünkü bu itiraf? Hem olağanüstü hem de tamamen yürek parçalayıcı. Bu şekilde devam edemem, onu isteyip ona sahip olamadan.

Parmakları kalçamı sıkıyor ve boğazım kuruyor, kalp atışlarım kabaran göğsümde havai fişekler gibi çıtırdıyor.

"Vücudun günah işlemek için yaratılmış," diye devam ediyor, dudakları kulağımın kıvrımına usulca değiyor.

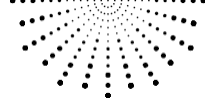
Nefesleri sarhoş edici derecede sıcak, boğazımdan aşağı telaşsız coşku dalgaları halinde akıyor. Kalçalarımın arası anında geriliyor, ihtiyaçtan ağrıyor, bana dokunmasını o kadar çok istiyorum ki yalvarıyorum.

"Belki de bir günahkâr olmalısın o zaman," diye fısıldıyorum.

İç çekiyor ve yavaş yavaş bir miktar geri çekiliyor. Gözlerindeki yoğun özlem beni mahvediyor.

"Hayatım boyunca günahkâr oldum, tesoro mio. Ama bazı günahlardan geri dönemezsin."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RAPH

SONRA BİZ GERİ DÖNDÜ GERİ İÇİN VE KABINSAATLER
ÖNCE, VE HUZURSUZLUK

aramızdaki bağ hissedilir hale geldi. Bana zar zor bakıyordu. Ben de ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Ama zor oldu. Bu küçük kulübede gidilebilecek çok fazla yer var. Aramızdaki bu gariplikten nefret ediyorum. Tekrar eskisi gibi kendimiz olmamızı istiyorum.

Onca yıl önce, onunla yalnız kalmak zorunda olmadığım zamanlarda duygularımı saklamak daha kolaydı. Ama şimdi, bu yerde? Kahretsin, mücadele ediyorum. yakalayıp öpmemek, ona sarılmamak ve özür dilememek için mücadele ediyorum. Ona nasıl hissettiğimi söylemeden onca yılı boşa harcadığım için üzgünüm.

Ama bu bir fantezi. Bunu asla yapamam.

Yine de, tek bir bakışıyla bile, ona karşı olan hislerimi iyi korumamı sağlayan duvarı yıkıyor. Gerçek niyetlerimin küçük parçalarını ortaya çıkarmadan onları yeterince uzun süre gömülü tutamıyorum gibi görünüyor. Yalnız olduğumuzda ve karanlıkta ne olabileceğimize tanıklık edecek kimse yokken ona dokunmayı bırakamıyorum.

Ben bataklıkken o benim depremim. Karşılıklı çekiciliğimize yavaş yavaş batıyorum ve çok yakında kimse beni kendimden kurtaramayacak.

Yatmaya hazırlanıyor, yorganın altına girerken yaralanmamış koluyla yorganı kabaca yukarı çekiyor. Bu sefer üzerinde mağazadan aldığı bir sweatshirt ve bir çift tayt var. Ama bu benim için önemli değil. Ne isterse giyebilirdi ve ben yine de sertleşirdim.

Şu anda zor durumdayım, bakmamam gerekirken bile bakmaya cesaret ediyorum. Nicolette'in yanında olmak sürekli bir yapmamalıydım ve yapamazdım durumunda olmak gibi.

Altın rengi kirpiklerinin altından yukarı bakıyor, ben yatağın dibinde durup onun beni izlemesini seyrederken sessizce beni içine çekiyor.

Bu odanın sessizliğinde saniyeler saatler gibi geliyor.

Kalbim göğüs kafesimin içinde dönüyor.

Kaşları geriliyor ve göğsü sürekli inip kalkıyor. Gözlerindeki yaralı bakış kalbimi yerinden oynatıyor.

Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum. Evim gibi hissettiren tek kişi sensin.

Dudaklarım bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye başlamadan önce, ait olduğum yerdeki yatağıma giriyorum.

Sessizleşene kadar, uykuya dalana kadar biraz kıpırdanıyor. Orada uzanıp tavana bakıyorum, kendimiz olduğumuz zamanları hatırlıyorum. Onunla birlikte gülebildiğim zamanları.

Yabancı olmadığımız, arkadaş olduğumuz zamanlar.

DÖRT YIL ÖNCE 34 YAŞINDA

"Hey, evde kimse var mı?" Ben ailesi için akşam yemeğini hazırlamakla meşgulken Nicolette kapıdan içeri girerken sesleniyor.

"Mutfaktayım," dedim ona. "Annen henüz eve gelmedi."

"Raph!" heyecanla bağılıyor ve kocaman bir sırtısla bana doğru koşup kollarını boynuma atmadan önce ayaklarını sürüyerek fuayeye giriyor.

Ona sıkıca sarılıyorum ve karşılığında gülümsüyorum. "Okul nasıldı?"

Ellerimin hareketini izlerken gömleğimin kollarını açıp dirseklerime iterek geri çekiliyorum.

Boğazını temizliyor ve parmaklarını uzun, kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Bilirsiniz, her zamanki şeyler." Omuz silkiyor. "Sinir bozucu gençler şikayet ediyor her şey ve hiçbir şey." O rulolar onu gözler ve nefes verir dramatik bir şekilde. "Liseyi sonsuza dek bitirmek için."

"Acele etme." Başımın üstündeki dolaptan bir kâse aldım. "Yetişkin olmak sanıldığı kadar kolay bir şey değil."

"Ergen olmak da öyle," diye alay ediyor.

"Tamam." Kıkırdıyorum. "Bu konuda haksız değilsin."

"Ee, ne yapıyorsun?" diye soruyor, bakışları hazırlamam gereken yumurta, domates ve bir kase kıymaya kayıyor.

"Köfte ve spagetti." "Klasik." Gülüyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Her

zaman. Git ellerini yıka."

", Kaptan." Ben başımı sallarken o beni selamlıyor.

Bana hep ona çocukmuşum gibi davrandığımı söyler. Ama bunun sebebi bir çocuk ve ben ona göz kulak olmak için buradayım. Her zaman.

Lavaboya yöneldi, yanıma gelmeden hemen önce ellerini hızlıca ovaladı. "Görev için rapor veriyorum, efendim."

"Ukalalık yapma." Omzuna dirsek atıyorum, o da kıkırdıyor.

"Olmamak çok zor. Bana sürekli ne yapmam gerektiğini söylüyorsun." Eğlenceli bir bakış atıyor.

"Evet, evet, hadi. Ben sosu hazırlarken sen de yumurtaları çırpmaya başla."

"Gördün mü!" Gülüyor. "İşte yine başladın."

"Sen imkânsızsın." Başımı sallıyorum, üç yumurta kaseye kırıyorum, yüzümdeki lanet gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Bianca için bile böyle gülümsemiyorum. Ama Nicolette ile durum farklı. Kendim olabiliyorum.

"Bunu ben de yapabilirdim." Gözlerini deviriyor ve bu sefer bana dirsek atan o oluyor.

"Belki de bu kadar çok konuşmak yerine bunu yapmalıydın."

Ona bir göz kırptıyorum ve o da dehşete düşmüş gibi yaparak nefesini tutuyor. "Raphael Marino. Bunu söylediğine inanamıyorum."

"İnan buna." Ağzım titriyor. "Şimdi yemek yapmaya başla, yoksa seni bu mutfaktan atarım."

"Ben burada yaşıyorum. Beni kendi mutfağımdan atamazsınız."

"Beni izle." Ciddi görünmek için kendimi zorluyorum, ama o benim içimi görüyor.

Dudakları kıvrılır ve vücudu daha fazla kahrkayla sarsılır.

"Tamam." Avucuyla göğsümü itiyor. "Şimdi git ve konsantre olmama izin ver."

Kıkırdarak tezgâhın diğer ucuna doğru ilerliyorum, taze sarımsak ve yağla kaynamakta olan tencerenin bulunduğu ocağa yaklaşıyorum.

Domatesleri doğramaya başlıyorum ve doğradıktan sonra tavaya atıyorum, çok sıcak oluyor. Normalde yaptığım gibi buraya gelmeden önce üstümü değiştirmeliydim,

Ama geç oluyordu ve buraya geri dönmek için eve kadar araba kullanmak istemiyordum.

Siktir et. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım, altındaki kolsuz beyaz tişörtü çıkarmadım.

Sanki hayatı buna bağlıymış gibi çılgınca yumurtaları çırparken gözleri bana kayıyor, ben gömleğimi yemek sandalyelerinden birinin üzerine yerleştirirken elleri hızla hareket ediyor. Her adımımı takip ediyor, dümdüz bana bakıyor, ne yaptığına neredeyse hiç dikkat etmiyor.

Eli kaymaya başlıyor ve ben onu durduramadan kase tezgâhtan aşağı yuvarlanıyor.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor yere düşerken, ben de onu almak için koşturuyorum. Deşsetle bakıyor, yanakları kıpkırmızı. "ok özür dilerim!"

"Sorun yok ufaklık." Diz kyorum, plastik kaseyi tezgâha geri koyarken gözlerim onunkilerde.

Aceleyle kağıt havlu getirip dağınlıklığın üzerine atıyor, sanki işi bitirmemi bekliyormuş gibi.

Kaşlarımı atıyorum. "Gerçekten mi?"

"Ne?" Ellerini havada çeviriyor. "Belki bir dahaki sefere, bu kadar... uh... bilirsin... dikkat dağıtıcı olma."

"Yani bu benim hatam mı?" Başımı sallıyorum. "Umm, tabii ki."

"Oh, Nicolette, yemin ederim..." Ben gülüyorum, gerçekten gülüyorum ve o da bir kahkaha patlatıyor.

Bir i çekiyorum, anı beni tam göğsümün ortasından vuruyor. Sanki onu silebilecekmişim gibi içimi kemiren ağrıyı ovuyorum. Ama daha az acı vermesi için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Onu zlyorum.

Bir süre sonra biraz dinlenmeye çalıştım ama bir şey beni durdurdu. Burnunu çektiğini duyduğuma yemin edebilirim. Nabzım hızlandı.

"Nicolette?" Fısıldıyorum. "Sen misin?" Kesinlikle burnunu çekiyor.

Ağlıyor mu? Hay sikeyim.

O yatakta olmamam gerektiğini unutarak bir anda ayağa kalktım. Onun yakınında olmamalıydım. Ama o acı çekerken hiçbir şey beni durduramaz.

Diğer tarafına yerleşiyorum ve lambayı açıyorum. Vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyor, sırtı bana dönük.

"Hey..." Avucumu omzuna indiriyorum ve derisi kolunun uzunluğu boyunca .

Lanet olsun... onu bu şekilde etkilediğimi bilmek... bana tarif edilemez bir şey yapıyor. Ona karşı zaten olduğumdan daha da sahiplenici oluyorum.

"Konuş benimle," dedim ona. "Ben buradayım."

Ağır ağır pantolonunu indiriyor ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Artık eskisi gibi değil. Seninle konuşamıyorum."

Omzunu sıkıyorum, başparmağımı kadifemsi tenine sürüyorum.

Daha ağır nefes alıyor.

"Evet yapabilirsin, tesoro mio. Ben buradayım. ."

Arkasını dönüp onu tutmama izin vermek yerine daha çok ağlıyor ve kalbim... parçalara ayrılıyor. Onu acı çekerken izleyemiyorum, ben de hissedemiyorum.

Bu yüzden muhtemelen pişman olacağım bir şey ama şu anda bunun bir önemi yok. Örtüleri kaldırıp yatağa girdim ve bedenimi onun arkasına kaydurdım. Ve kolumu karnına dolayarak, ağlarken onu kendime doğru çektim.

"Yanımdayım. Yalnız değilsin. Ben hâlâ buradayım." Dudaklarım başının arkasına bastırıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. "Hâlâ umurumda. Her zaman da umursayacağım. Ne olursa olsun."

"Raph..." diye fısıldıyor ağlamaklı bir nefesle ve bana dönüyor, yanaklarından aşağı dalgalar süzülüyor, gözleri ıstırap dolu.

Bana Raph derdi.

Onu daha yakına çekiyorum.

"Sana sahibim bebeğim," diye fısıldıyorum, bu kelime sanki sadece onun için yapılmış gibi ağızımdan kaçıyor.

Parmak uçlarım nemli yanağında iz bırakıyor. Onu öpmek, ona tapmak için duyduğum karşı konulmaz arzu aşılamaz hale geliyor.

Kaşları çatılır ve alt dudağı titrer.

Çok güzel. Çok fazla benim.

Sikeyim. Hayır, değil.

Ama kolları boynuma dolandığında, sanki öyleymiş gibi hissediyorum. Sanki hep öyleymiş gibi. Ve bu anla ilgili tek bir şeyden bile pişmanlık duymuyorum çünkü benim ona tutunduğum kadar o da bana tutunuyor. Ve yapmak istediğim tek şey onu elimde tutmak.

Onu göğsüme yasladım ve gömleğimi ıslatmasına izin verdim. Acısı ruhuma sızsın ve orada kalsın. Artık acı çekmediğini bilmek için her şeyi göze alırdım. O kızın gülümsemesini izlemek için her şeye katlanırdım.

"Düşündüm de..." Kelimeleri mırıldanıyor. "Beni öldüreceğini sandım. Ormandaki adam. Bana ulaşacağını düşünmüştüm. Düşündüm ki..."

Ağlamaklı sesi beni delice bir korumacılık duygusuyla doldurdu. Ölebilirdi.

Babama duyduğum öfke daha da artıyor. "Ne düşündün?" Nazıkçe sordum.

"Boş ver." Bana bakmayı reddederek başını sallıyor.

Geri çekilerek elimin tersiyle çenesini yukarı doğru eğiyorum ve yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. "Bunu yapma. Saklanma." Nabzım hızlanıyor. "Bana ne söylemek istediğini söyle."

"Düşündüm de..." Avuç içi yanağımı buluyor ve dikkatle gözlerimin içine bakarak beni orada tutuyor.

İşte gidiyor, istemem gereken şeyleri istememi sağlıyor. Ama o böyleyken, her şey bir şekilde mümkün görünüyor.

"Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm Raph ve bu düşünce bile tek başına kalbimi kırdı."

Bu benim de kalbimi kırıyor.

"O üzerimdeyken, hayatıma son vermeye çalışırken tek gördüğüm sendin," diyor, kaşları sımsıkı çatılmış, ham duygular bakışlarından dökülüyor.

Lanet olsun. Neden bu kadar basit olamıyor? Basit. O beni istiyor. Ben de onu istiyorum. Ama baldızımla birlikte olamam, benim için çok genç bir kadın. Benimle birlikte olursa muhtemelen hayatını kaybedecek kadınla. Ben olduğum için, yüzleşmek zorunda kalacağım tek düşmanım babam değil. Daha fazlası gelecek ve onun için gelecekler.

Uzun bir nefes çekiyorum, gözleri gözlerime dalıyor, parmak uçlarım yüzünün yan tarafını okşuyor. Ağzım alçalıyor, dudaklarından sadece birkaç nefes uzakta. Neredeyse tadını alabiliyorum. Onun nefes verişleri daha da artıyor, benim nefes alışlarım daha sıkı ve sık.

Ona sahip olabilirim. Tam burada. Şu anda. Kimsenin haberi olmazdı.

Dudaklarım onunkilere değdiğinde inliyor, sadece küçük bir dokunuş. Hepsi bu kadar. Elleri gömleğimi avuçluyor ve ağzını yaklaştırıyor. Ve ben onun tadını alıyorum. Kahretsin, onun tadını alıyorum.

Ve ben daha fazlasını istiyorum. Adım ağzından bir iniltiyle dökülüyor, sanki orada olmayı hak ediyormuşum gibi.

"Siktir," diye fısıldıyorum, kalbim kadar yüksek sesle atıyor ki duyabildiğini biliyorum.

Ne halt ediyorum ben? Ben daha iyi bilmesi gereken bir adamım. Onu 14 yaşından beri tanıyorum, Tanrı aşkına.

Seni piç.

İki avucumla yüzünü kavırıyorum ve ağzımı alnına doğru kaldırarak onu şefkatle öpüyorum. Dudaklarım uzun, acı dolu saniyeler boyunca orada kalıyor.

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diyorum ona, geri çekilerek. "Her zaman senin için burada olacağım."

Tekrar ona bakıyorum ve yüz ifadesi gerginleşiyor, ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor.

Gözünün altını sertçe siler ve boğazını temizler. "Beni rahatlattığın için teşekkürler. Şimdi daha iyi hissediyorum." Hızlı bir nefes verdi. "Gidebilirsin."

Görünüşe göre tek yaptığım benden daha çok nefret etmesini sağlamaktı. Biliyorum.

Bunu ben istedim.

NICOLETTE

Saatler geçti ve ben gözümü bile kırpmadım. Tek düşünebildiğim onun dudaklarının neredeyse benimkini öpecek olmasıyken olmaz. Ama onları hissettim. Sert, yumuşak.

Kırılmak üzereydi, ama tabii ki piçin kararlılığını koruması gerekiyordu.

Ama bu beni defalarca tekrarlamaktan, gerçekten öpüşmüşüz gibi davranmaktan alıkoymuyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana teslim olduğunu. Ama asla yapmayacak. Bunu şimdi anlıyorum. Çünkü o andan sonra beni öpmediyse ya da bana dokunmadıysa, asla dokunmayacak.

Bana sahip olmasına asla izin vermeyecek, değil mi? Her bununla mücadele edecek. Sanki kararını vermiş gibi, ve hiçbir şey ve hiçbir şey

kimse değiştirmek. Yolumuza çıkan şeyler olduğunu biliyorum. İnsanların bizi nasıl gördüğünü biliyorum. Ama bunların hiçbirisi önemli değil, benim için değil. Hiçbir şey sahip olabileceğimizi bildiğim gelecekle kıyaslanamaz.

Hayal etmeme izin verirsem, görebiliyorum: dört çocuğumuz için yeterince büyük bir ev, تنها bir yer. Ben veteriner olurum, Raph da Raph'ın işlerini yapar.

Ben saf değilim. Onun gibi bir adamın ne yaptığını biliyorum. Ellerinde muhtemelen kan olduğunu biliyorum. Ama kalbini biliyorum ve tek umursadığım da bu.

Bir geleceğimiz var. O gelecek orada. Bizi bekliyor. Keşke o da görebilseydi. Nefesimi tutup yanıma dönüyorum.

"Nicolette?" diye fısıldıyor. "Hala uyanık mısın?"

Gözlerim açılıyor ve içimde bir düğüm oluşuyor. Hâlâ uyanık ne halt ediyor? Saniyeler geçiyor ve ben donup kalıyorum, gözlerimi kapatıyorum, uykumda gürültü yaptığımı düşünmesini umuyorum.

Kımıldadığını duyuyorum ve birden yatağım hareket ediyor. Yüzüm ona dönük değil ama sanırım o yatağın üzerinde.

Saçmalık.

Onun ağzıyla başka bir yakın karşılaşmayı kaldıramam.

"Uyanık olduğunu biliyorum." Tek bir parmağım kolumu okşuyor ve oradaki her bir saç teli tepki olarak kıllanıyor. "Daha ne kadar orada yatıp uyuyormuş gibi yapacaksın?"

İçimden inliyorum.

Lanet olsun. Bir an önce bitsin bari.

Yuvarlanıyorum ve uyanırken gördüğüm tüm rüyalarım musallat olan adamın beliren gölgesiyle yüzleşiyorum.

Yatağın başucundaki lambaya uzanıyor ve oda aydınlanıyor. Merakla ve gergin bir ifadeyle beni değerlendiriyor.

"Hiç uyudun mu?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Kaşlarımı çatıyorum.

"Şey, sen sormadın. Ben sordum." Bakışlarını konsantre bir şekilde daraltıyor. "Şimdi söyle bana, hiç uyudun mu, çünkü dün gece de uyanık olduğunu duyduğuma yemin edebilirim."

"Bana emir yağdırma." Ayağa kalktım. "Ben ocuk değilim."

"Hayır..." Gözleri sertleşir. "Değilsin. Öyleyse öyleymiş gibi davranmaya başla."

"İyi," diyorum, sesim yenik düşmüş. "Pek uyuyamıyorum."

Bakışları yumuşuyor. Ve bana bakışla... Tüylerim diken diken oluyor.

Göğsü bir nefesle genişler. ", ceketini ve ayakkabılarını giy.
Gezintiye çıkıyoruz."

Geri çekildim. "Tam olarak nerede?"

Bir yastık ve battaniye kapıyor. "Küçükken, belki altı ya da yedi yaşındayken, iyi uyuyamadığım bir dönemden geçtim. Bu yüzden annem beni yastığım ve en sevdiğim battaniyemle birlikte arabasına alır ve ben uyuyana kadar etrafta dolaştırırdı. Sonra beni yatak odama taşırdı ve bir de bakardım ki okula gitmek için yeni yapılmış keklerin ve kreplerin kokusuyla uyanıyorum."

"Harika bir anneye benziyor." Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "O sahip olduğum tek gerçek ebeveyni."

Gözlerinin benimkilere bakışı. Acı çekişini. Hissedebiliyorum.

Ve kendimi onunla birlikte acı çekerken buluyorum.

"Sorun yok." Elinin tersiyle yanağımı okşuyor ve ürperiyorum. "Bir babam olmadığını uzun zaman önce kabul ettim."

Bana sahipsin, ona hatırlatmak istiyorum. Sonunda duyana kadar bunu yüksek sesle haykırmak.

Ama ben öyle bir şey yapmıyorum.

RAPH

Arka koltukta oturuyor. Onu dikiz aynasından görebiliyorum, başını yastığa koymuş cama yaslanmış, battaniyeyi vücudunun üzerine atmış.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını sanmıyorum," diye meydan okuyor.

Sadece kıkırdıyorum. "Neden her adımda benimle kavga etmek yerine gözlerini kapatıp bir denemiyorsun?"

"Seninle dövüşmek hoşuma gidiyor." Ağzı bir gülümsemeyle flört ediyor. "Bunu görebiliyorum."

yatakta kıstırmışken benimle dövüşmeni izlemek istiyorum.

Sikime kan hücum ediyor ve bu benim hatam. Her geçen dakika, tek yaptığım onu daha çok istemek.

Radyoyu açıyorum, sessiz enstrümantal müzik çalıyor ve bizi yola çıkarıyor.

"Bu tehlikeli değil mi?" diye soruyor. "Bizi bulamayacaklar mı?"

"Bırak onu ben düşüneyim. Şu anda tek derdim seni uyutmak."
Ben aynadan ona bakarken o hülyalı bir şekilde iç geçiriyor.
"Ne zamandır uykusuzluk çekiyorsun?"
"Uykusuzluk değil." Kaşları çatılıyor ve gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Doğru." Gülüyorum. "Peki, buna ne diyorsun o zaman?"
"Ummm..." Yüzünde şakacı bir ifadeyle konsantre oluyor. "Hayatta kalmak için iyi hesaplanmış bir girişim mi? Bilirsin... beni öldürmeye çalışan onca psikopat varken?"
Keskin bir nefes üflüyorum. "Bu ne zamandır ediyor?"
"Aşağı yukarı bir yıldır."
"Tanrım..." Öfke, midemin çukurunda spiraller çiziyor. "Özür dilerim."
Gözleri melankoliyle büyüyor, sanki bir çiçek gibi soluyor. "Hoşuma gitse de gitmese de artık bu benim hayatım."
"Şimdi , tesoro mio, ve eğer uyuman için bu gerekiyorsa seni gece gezintisine çıkaracağım."
"Sonra ne olacak?" diye esnerken fısıldıyor.
"O zaman o güzel kışını yatağa taşıyayım ve seni tekrar yatırayım."
"Kışımın güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" Bir sırtışla savaşıırken dişleri alt dudağına takılıyor.
"Bence hepiniz güzelsiniz." Ben durduramadan itiraf ağzımdan kaçırverdi.
"Bence hepiniz çok güzelsiniz, Raph."
"Beni ve güzelliği asla aynı cümle içinde kullanma." Yüzüme eğlence yayılıyor ve sırıtıyorum.
"Oh, kapa . Anı mahvetme."
İşte yine gülüyorum. Ama onun yaptığı şey bu: Beni mutlu ediyor.
Gözleri kaymaya başlıyor ve dakikalar sonra uyuyor ve bu sefer numara yapmadığını biliyorum.
Kulübeye dönmeden önce bir saat araba kullandım. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kola uzanıyorum ve arabanın kapısını yavaşça çekiyorum. Onu uyandırmamaya özen göstererek dikkatlice kollarıma alıyorum ve göğsüme gömülürken gülümsediğine yemin edebilirim.
Ve burada, gecenin soğukunda, onun uykusunu izliyorum. Hiçbir şey bu kadar güzel görünmemişti. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi. Sevmek için. El üstünde tutmak için. Korumak için. Ve ben bunların hepsini yapmak istiyorum.

İç çekerek dönüyorum, kulübeye doğru birkaç adım yürüyorum, cebimdeki anahtarlara uzanıyorum ve kilidi açıyorum. Kapıyı yavaşça aralayıp içeri giriyorum ve onu yatağa yatırmadan önce kapıyı kilitliyorum. Ben ayakkabılarını çıkarırken o bir şekilde uyumaya devam ediyor.

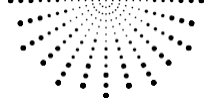
Tam o sırada eli benimkine uzanıyor, sanki rüyalarında bile beni düşünüyormuş gibi. Yerdeki yerime dönmek yerine ayakkabılarımı çıkarıp onun yanına kayıyorum.

Sadece bu . Sadece bu gece. Hepsi bu .

Sırt üstü uzanarak onu usulca kendime doğru çekiyorum ve bir kolumu doluyorum. Ne olduğunu anlamadan uyku beni de ele geçiriyor ve uzun zamandır en hızlı uykuya dalabildiğim bu oluyor.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

ÜSTSÜZ YUMURTA ÇIRPIYOR. BEN KUPAMA BAKARKEN

kahvemi yudumluyorum, ona umursamazca bakıyorum, utanmadan onu süzmüyormuşum gibi yapıyorum.

Tanrım, bana bak, ergen gibi salyalarım akıyor. Ergenlik çağındaki ben kesinlikle sürekli salya akıtıyordum. Ve *her* zaman demek istiyorum.

Sobanın önünde, gri eşofmanlarını kalçalarına kadar sarkıtan Raph'in gömleksiz hali hayalleri süslüyor. Ergenlik çağındaki ben bu görüntüye takılırdım. Yetişkin ben de daha iyi durumda değilim.

Elinin tersiyle alnını siliyor ve dağ gibi pazusundaki damar seğiriyor. Kadınların soğuk duşa ihtiyacı var mı? Çünkü şu anda bir tanesine ihtiyacım olabilir.

Ayrıca onun tıraş losyonu gibi koktuğumu düşünüyorum. Araba yolculuğundan sonra uyurgezer bir şekilde onun yatağına mı girdim yoksa beni taşıırken üzerime mi bulaştı? Açıkçası uyuduktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek bildiğim bu sabah çok iyi dinlenmiş olarak uyandığım. Kendimi yepyeni hissediyorum. Sürüşün gerçekten işe yaradığına inanamıyorum.

"Bana yardım etmek ister misin?" diye soruyor omzunun üzerinden, dudakları bir yandan kıvrılıyor. "Yoksa tüm zaman boyunca kıcıımı mı kontrol etmeyi planlıyorsun?"

Tamam. Demek fark etti. Önemli bir şey değil.

Yanaklarım kızardı. "Umm..." Bardağın kenarını ağzıma götürüp kocaman bir yudum alıyorum ve kendime düzgün bir cevap verebilmek için zaman tanıyorum. "Kıcını kontrol etmiyordum."

Yürek ısıtan bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırıyor.

"Ama kesinlikle saçlarına bakıyordum," diye yalan söylüyorum ve onun eğlenen ifadesinden içimi görebildiğini anlıyorum. "Yani, bu kadar mükemmel durması için kaç tane ürün kullanıyorsun?"

"Sorun değil , istediğin zaman kıcımı kontrol edebilirsin." Yanaklarımın fiziksel olarak ısındığını hissediyorum ve o sadece kıkırdıyor.

"Eski günlerdeki gibi bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Göğsüm ısınıyor. Aramızdaki ilişki böyleydi. Şakalar yapar ve eğlenirdik. Evimde her zaman birlikte yemek yapardık. Okuldan sonra annemle babam yokken ve kız kardeşim isteyken gelir, bana yemek pişirir ve nasıl yapılacağını öğretirdi.

Ya öyle ya da artık yemek kalmadığında ne yiyeceğimi bulmuştum. Annemin çalışma programından dolayı yemek pişirmeye her zaman vakti olmazdı, bu yüzden Raph devreye girer ve bizim için yemek yapardı. Kimse ona sormazdı. O gönüllü olarak yardım ederdi. O böyle bir insandı.

Yaptığı işi yapan bir adamın sert ve umursamaz olacağını düşünürsünüz ama o bunun tam tersiydi. Her zaman herkesin yanında olan biriydi.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyorum yüzümü buruşturarak, en son yardım ettiğimde neler olduğunu hatırlayarak.

"Neden?" Bu kez yüzünü bana dönüyor, tezgâha yaslanıp kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Ağzı titriyor. "Kaseyi tekrar düşürmekten mi korkuyorsun?"

Tabii ki benim çok küçük düşürücü anımı hatırlıyor. Onu öpmemden bir ay önceydi ve gerçekten de tüm bunları unutmuş olmasını umuyordum.

"O *bir* kereydi." Gülümsemeye karşı koyarak gözlerimi bir anlığına kapatıyorum.

"Evet, peki bu pisliği kim temizlemek zorunda kaldı?" Tekrar yukarı baktığımda dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve bu çok seksi bir şey.

"Merhaba, ben de yardım etmişim, hatırladın mı?"

Bakışları gözlerimden göğsüme sıçırıyor ve kısa bir an için neşeli ifadesi düşünceli bir hal alıyor.

Yanaklarım . Meme uçlarımın ne kadar sert olduğunu fark etti mi? Oh, . Yapmalı.

Eli pazısının üst kısmında esniyor, çenesi gerginlikten çukurlaşıyor. Ama sonra bir şalter gibi, yüzüne bir gülümseme geri dönüyor ve gözleri tekrar benimkileri tutuyor.

"Evet, yardım ettin, tamam." Kıkırdıyor. "Eğer düşürdüğün yumurtaların üzerine bir sürü peçete atmayı temizlik olarak görüyorsan."

"Denedim." Dudaklarımı sıkıyorum ve küçük bir atıyorum. "Ne kadar beceriksiz bir şeysin." Sesi boğuklaşıyor.

Bakışları tüm vücudumda geziniyor ve kendimi aniden çıplak hissederek keskin bir nefes alıyorum. Ürperti iki kolumdan aşağı yayılıyor ve meme uçlarım onun bakışları altında geriliyor. Tenim farkındalıkla karıncalanıyor, sanki elleri orada, az önce gözlerinin olduğu yere dokunuyor.

İhtiyatlı bir şekilde, ayak parmaklarıma kadar inen ağırlı ihtiyacı bastırmaya çalışarak iç uyluklarımı sıkıyorum. Uzun bir nefes çekerken gözlerindeki erimiş bakış orada kalıyor, bakışları kapüşonlu.

"Hadi bakalım ufaklık," diye seslendi. "O güzel kışını buraya getir ve bana yardım et. Tabii sana öğrettiğim her şeyi unutmadıysan."

Yemin ederim, bu ön sevişme gibi. Ya da en azından vücudum öyle düşünüyor. Boğuk sesi, bana bakıp durması... Sanki beni yatağına davet ediyor ve adamın ikinci kez sormasına gerek yok.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, şu anda tüm vücudumu işgal eden bu karıncalanmadan kurtulmaya çalışıyorum.

Tamam. Bunu yapabilirim. Rahat davranabilirim.

Bardağıma yere bırakıp boğazımı temizleyerek ona yaklaşıyorum.

Tezgâha erişmeme izin vererek kenara çekiliyor ve yumurtaları çırpma işini benim üstlenmeme izin veriyor.

Kayıtsızca arkamda durmaya geliyor ve ben onun yakınlığının aşırı farkında oluyorum. Kaba, nasırlı elleri kollarımı selamlıyor, ağır avuç içleri omuzlarımın üzerine inene kadar yavaşça yukarı çıkıyor.

"Bu sefer çok daha iyi gidiyorsun," diye fısıldıyor boynumun kıvrımına doğru, nefesleri boğazımı okşuyor.

Ciğerlerimde hava tutuyorum, midem dönüyor.

Şu anda ne oluyor?

", karıştırmaya devam edin."

Durdum mu?

O uzanıp bir fincan dolusu küp küp doğranmış domatesi alıp kaseye atarken bile daha hızlı gidiyorum.

Mikserin sesi, göğsünün derinliklerinden gelen alçak inleme seslerini bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Eli üst bacağıma doğru kayıyor, parmakları iç uyluğumda derinleşiyor ve arkamda sert ve kalın.

Beni istiyor. Ne kadar kötü istediğini hissedebiliyorum.

Kıçımı ona doğru kıvırıyorum ve kulağıma doğru tıslıyor, parmak uçları açgözlülükle daha yukarı tırmanırken etimi ısıyor, neredeyse ısladığım ve onu arzuladığım noktaya geliyor. Nabzım kulaklarımda sabit bir davul ritmi gibi atıyor.

Dudakları kulak mememe kadar indi.

"İnanılmaz güzelsin, tesoro mio," diyor hoyratça, parmakları yavaşça kalkıyor, bikini çizgime yaklaşıyor.

Ve beni oraya sürttüklerinde bir inilti çıkardım, başımı göğsüne yasladım ve mikseri büyük bir gürültüyle düşürdüm.

Kahretsin.

Kase tezgahtan kaymaya başlar. Tam zamanında uzanıyor.

"Aman Tanrım..." Tezgâhtan dönerek fısıldıyorum. Yüzüm . Çok utandım.

"Lanet olsun, kadın." Derin kahkahası odaya ve kalbime doğru yayılıyor. "Bu iki oldu. Bu sefer yakaladığım için şanslıyım." Benden uzaklaşıyor.

Dişlerim alt dudağıma batıyor ve kalkmış sikinin neredeyse beni işaret ettiğini görüyorum. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak tekrar ona bakıyorum, kalp atışlarım bir anda hızlanıyor.

Vücudum onunla arkamdaki tezgah arasında sıkışana kadar tek bir adım atarken yüzü çılgınca gerginleşiyor. Bir parmağı dudağıma takılıyor ve onu dişlerimden kurtarıyor.

"Yapma bunu." Göğsünün derinliklerinden gelen törpüsü içimi titretiyor. "Dudağını öyle ısıрма."

"Neden olmasın?" Hayvani bakışlarını tutarak nefes alıyorum. "Neden olmasın, Raph?"

İşte yine ona o ismi söylüyorum. Eskiden rahatlıkla kullandığım ismi. Bilerek ağzımdan kaçırdım çünkü şu anda eski Raph gibi hissediyor.

Göğsü uzun, sık bir nefesle genişliyor, iki eli yüzümü kavrarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Kaşları çatılıyor ve duygular -anlatılamaz, korkunç derecede güzel duygular- yüz hatlarını sarıyor.

"Öp beni..." Farkında olmadan söyledim. "Öp beni... sadece bir kez."

Yalvardım, yakardım ve umut ettim. Elimi koluna doladım ve sıktım.

Gözlerini kapatıyor, sonra uzun saniyeler boyunca tavana bakıyor ve bana zaten bildiğim şeyi söylüyor.

Onu kabaca kenara iterek yanından geçtim ve yatak odasına doğru fırladım.

O pes etmeyecek ve ben onun düşmesini beklemekten bıktım.

RAPH

Onu tezgâhın üzerine fırlatmaya ve kıyafetlerinin her bir parçasını çıkarmaya çok yakın olduğumu bildiğim halde onu takip ettim.

Nicolette benim en büyük sınavım ve en büyük zayıflığım. Gücü elinde tuttuğunu bile bilmeden beni dize getiriyor.

"Benden uzak dur, Raphael!" diye bağıyor, vücudu öfkeyle dolup taşıyor. "Defol git! Oynadığın bu sıcak-soğuk oyunundan bıktım." İki elini de havaya kaldırır. "Beni öpmeyeceksen bile, o zaman uzak dur."

Cesur görünmeye çalışıyordu ama sesindeki çatlak onu ele veriyordu.

"Kollarını, vücudunu, bana bakışını istemiyorum... Bunların hiçbirini istemiyorum. Bu adil değil." Sert bir iç çekti. "Sadece beni yalnız bırak."

Her haklı. Adil davranmıyorum ve bunu biliyorum. Sadece duramıyorum. Deniyorum da. Ama bir kez bana yaklaştı mı, tek yapabildiğim ona dokunmak oluyor. Sanki DNA'mın içine işlemiş gibi. Varlığımın ta kendisi. Ve ona sahip olamamak beni öldürüyor.

Göğsü hızla sallanıyor, gözleri kırılmış ve morarmış. Ve buna sebep olan pislik benim.

"Seni incitmek istemedim," diye itiraf ediyorum, kalbime yumruk yemiş gibi onunla birlikte paramparça oluyorum.

"Ama sen öylesin." Dudakları titriyor ve kaşları sıkıca toplanıyor. "Beni asla göremeyeceksin. *Onu* gördüğün gibi değil. *Onu* sevdiğin gibi değil. Ve bunu kabul etmek zorundayım."

Onu hiç sevmedim.

"Ama o seni hiç sevmedi, Raph. Eğer gözlerini açıp beni görseydin benim sevebileceğim gibi sevemezdin. Beni *gerçekten* görseydin."

Seni görüyorum. Seni o kadar uzun zamandır görüyorum ki acıtıyor.

"Belki de birlikte olman gereken kişinin ben olduğumu nihayet ne zaman anlayacaksın?" diye ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Bunu anlıyorum, ama seni benim istediğim gibi istemem yanlış. Siktir, bebeğim. Hiçbir fikrin yok.

"Seni mutlu edebileceğimi nihayet ne zaman anlayacaksın?" diye soruyor, hüznle bakarak.

Beni zaten mutlu ediyorsun. Her zaman. Bunu yapmak için burada olmadığında bile.

"Senin için doğru kişi olabileceğimi inkâr etmeyi ne zaman bırakacaksın?" Parmağının tersiyle gözlerinin altını siliyor.

Sen benim için doğru kişisin. Her zaman da öyle olacaksın. Ben yaşadığım sürece başka kimse olmayacak.

"İyi! Orada kal ve hiçbir şey söyleme!" Çileden çıkmış sözleri burnundan soluyarak dışarı fırladı. "Benden bu kadar."

Çenemi sıktım. "On yedi yaşındaydın."

O gün benim dudaklarımdaki dolgun dudaklarını hatırlayınca vücudum kaskatı kesiliyor.

Kıs kıs gülüyor. "Daha büyük olsaydım fark eder miydi?" Yüz hatları ham duygularla buruşuyor. "Bu tek bir şeyi bile değiştirir miydi?"

Parlayan gözleri benimkilere bakarken bir an duraksıyorum, bir parça gerçek bekliyorum ve sonunda ona gerçeği veriyorum.

"Evet. Bu her şeyi değiştirirdi."

Gözleri titreyerek kapanırken yeniden yaşlarla doluyor ve yavaşça başını sallıyor. Ve bana tekrar baktığında ifadesi sertleşiyor.

"Artık bir önemi yok, değil mi?" Gülümsemesi acı, ruhumu çürütüyor. "Çünkü ben bittim. Seni aştım, Raphael Marino. Gerçekten. Tamamen. Tartışmasız seni aştım." Çenesi yükseliyor, sanki bu noktayı gerçekten anlaması gerekiyormuş gibi.

Güneşin doğal bir şekilde öptüğü tenine, pembe yanaklarına bakarken kalbim hızla çarpıyor. Başından ayak parmaklarına kadar mutlak mükemmellik.

Ve işte bu anda, ona gerçekten aşık olduğumu fark ettim. Gerçekten. Tamamen. Tartışmasız bir şekilde aşığım. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Beni geçmeye çalışıyor ama elim havayı yararak bileğini kavırıyor ve onu bekleyen bedenime doğru sertçe çekiyor.

Kafamın içinde bana durmamı söyleyen sesi duymazdan geliyorum ve kolumu sırtının küçük kısmına dolayarak onu kendime çekiyorum.

Bileğini bırakıyorum ve bir parmağımı eğerek çenesini yukarı çekiyorum, kapüşonlu bakışlarından sızan kırılganlıkla buluşuyorum. "Sakin benden uzaklaşmaya cüret etme."

Neredeyse eriyor. Sıcak.

Yumuşak.

Benim olmak için yalvarıyor.

Nefeslerimiz. Aralarındaki sessizlik. Gözlerim dudaklarına indiğinde duyduğum tek şey bu. Sanki içgüdüsel olarak dudaklarını ayırıyor, sanki onları tatmamı istiyorlarmış gibi, böylece bu işkenceyi sonsuza dek sona erdirebiliriz.

Yüzümü onlara yaklaştırıyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. Dilim dudaklarını hızlıca yalamak için dışarı fırlıyor, hem bedenimi hem de kalbimi cesaretlendiriyor.

Küçük bir inilti çıkarıyor, gözleriyle ona her şeyimi vermem için yalvarıyor. Bakışlarımı onunkilerin derinliklerine diktiğinde kalbim sağır edici atışlarla yankılanıyor.

"Raph... lütfen," diye boğulur.

Ama o anda onun yüzünü görüyorum ve kahkahasını duyuyorum.

Benden daha iyi değilsin, diye alay ediyor babam. *O da ölecek.*

Hiçbir şeyin olmayacak.

Dişlerim sıkılıyor ve iki elimi de onun üzerinden çekerek geri çekiliyorum.

"İşte orada. O pişmanlık." Acı dolu bir kahkaha atıyor. "Bunun olacağını biliyordum."

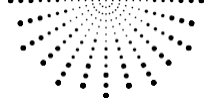
"Nicolette... Özür dilerim." Boynumun arkasını avuçluyorum ve acıyana kadar sıkıyorum.

"Özür dilemekten bıkmadın mı?" Bana boş boş bakıyor. "Bu yanlış değil, Raph. Biz yanlış değiliz."

Evet, . Her yanılıyoruz.

Gözlerinde yaşlar kabarıyor ve kalbim ikiye bölünüyor. Ellerim ona dokunmak, onu tekrar tutmak için kaşınıyor. Ama olduğum yerde duruyorum ve hiçbir şey yapmadan gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin veriyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

GÜNEŞ FİLDİŞİ PERDELERİN ARASINDAN SÜZÜLÜRKEN BENİM
GÖZLERİM SÜZÜLÜYOR

yakıcı ışığa karşı. Yine bok gibi uyuyordum ve geçen günkü gibi beni arabayla gezdirmesine izin veremezdim. Şu anda onunla aynı arabada olmaktansa bok gibi uyumayı tercih ederim.

Dün gece ağladığım için göz kapaklarım bir milyon kilo ağırlığında. Yastık hala gözyaşlarımla nemli.

Dün gece yatak odasında bile uyumadı. Hiç gelmediğini bilmek neden acı veriyor bilmiyorum. Uzak durması, ağladığımı duymaması beni mutlu etmeli. Ama yapmıyor. Beni sadece üzüyor.

Mesafemi koruyabilmeyi isterdim ama bu küçük alanda bu neredeyse imkânsız. Yatak odası, siyah kral boy sayvanlı bir yatak ve sade ahşap bir şifonyerden oluşan kare bir oda. Yatağın ayakucunda tüylü fildişi bir halı duruyor.

Aslında bu kulübeyi seviyorum. Güzel ve rahat. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir adamla paylaşmak zorunda olmasaydım, burada olmaktan gerçekten keyif alabilirdim.

Beni mutlu etmesi için büyük bir eve ihtiyacım yok. Tek istediğim evim diyebileceğim bir yer ve birlikte evim diyebileceğim biri. Ama kendime istediğim kadar yalan söyleyebilirim... Bildiğim tek ev o oldu.

Onu unuttuğumu söylemek, söylediğim en büyük yalandı. Raph'i unutmak, havasız kalmak gibi bir şey. İmkansız bir şey. Asla onsuz yaşayamayacağım bir şey. O her zaman benim bir parçam olacak ve bunu kabullenmemin zamanı geldi.

Bundan yıllar sonra bile kalbimi avucunun içinde tutuyor olacak. Çünkü ben kendimi bildim bileli kalbim onundu.

Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda olduğumu bildiğimden, ayaklarımı yere vurmadan önce isteksizce doğrulup esniyorum. En azından bu işi bitirebilirim. Kapıya yönelirken midem gurulduyor ve kapıyı açar açmaz yumurta ve kahve kokusu bir anda burnuma çarpıyor.

Dışarı çıktığımda bir şeylerin takırdadığını duyuyorum ve onun karıştırma sesi daha da artıyor. Köşeyi döndüğümde onu elinde bir tabakla buluyorum ve beni duyar duymaz dönüyor.

"Kahve?" diye soruyor temkinli bir ses tonuyla, bakışlarını parmaklarımın köprücük kemiğimde kayıtsızca gezindiği göğsüme indirerek.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, tenim ahlaksız bir ihtiyaçla çakıllanıyor.

Onun yanında olup da delicesine tahrik olmamak imkânsız.

Bana sorarsanız bu gerçekten haksızlık.

Kahve makinesine doğru yöneliyor ve ben sessiz bir nefes veriyorum, sandalyelerden birini çekip içine gömülüyorum.

Artık kafeini nasıl sevdiğimi biliyor, ben beyaz tişörtünün altından sırt kaslarının dalgalanışını izlerken o da biraz süt ve şeker ekliyor. Dikkatini bana verdiğinde elinde sadece kahve değil, benim için de bir tabak vardı.

"Ne yaptın?" Kendimi onun hakkında uygunsuz şeyler düşünmekten alıkoymak için havadan sudan konuşmaya çalışıyorum.

"En sevdiğin." Çakıllı sesi iç çamaşırlarıma girmenin kesin bir yolu.

Vücudum gerginleşiyor ve farkına varıyorum. Ve o gözler benimkileri tuttuğunda, sanki içlerinde söylenmemiş bir şey varmış gibi, sanki kalbini dökmek istiyormuş gibi. Ama Raph'ı tanıdığım için, bunu yapmayacağını biliyorum.

Yemeği ve kahveyi önüme koyuyor. Dumanı tüten tabağa baktığımda, duygularım anında boğazımın arkasını tıkıyor.

"Hatırladın mı?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

En sevdiğim kahvaltıyı ona bir ya da iki kez söyledim. Hatırladığına inanmıyorum. İki yumurta ve yanında mücver. Bu kalbime giden bir yol.

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum küçüğüm. Her bir detayı."

Bunu söylerken, sanki bunu hatırlıyor olması bile içini parçalıyor.

"Özür dilerim Nicolette. Her şey için." İç geçiriyor, kendi tabağını alıp karşıma oturuyor. "Haklısın. Sana karşı davranışlarımda adil değildim. Bugün duracak." Tabağıyla oynuyor.

masaya bakarak yemek yiyor. "Ben senin için doğru kişi değilim. Hiçbir zaman olmadım ve olmayacağım da."

Kalbim intikam duygusuyla sıkışıyor ve çatalı kapıp yumurtaya saplıyorum, bir parçasını ağzıma atıyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Bunu yaparsam duygularımın alt üst olacağını biliyorum.

"Beni dinliyor musun?" diye sesleniyor. "İnsanlara zarar veriyorum. Onları öldürdüm. Bunu duymak istemediğini biliyorum. Ama istediğin kişi ben değilim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, o kadar çok şey söylemek istiyorum ki, neredeyse dudaklarımdan damlayacak. Saniyeler akıp gidiyor ve ben bir an daha sessiz kalamıyorum.

Çatalımı tabağa vurarak bırakıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Benim için neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermeyi bırakmaya ne dersin? Bu kararı benim vermeme ne dersin?"

"Nicolette..." diye fısıldıyor, başını avucunun içine bırakarak.

"Hayır, bunu yapma," diye kestirip atıyorum ve o da bana bakıyor. "Eğer gerçekten bize bir şans vermek istemiyorsan, o zaman bana dokunan her erkeği incitecekmişsin gibi şeyler söylemeyi bırakmaya ne dersin? Bana lanet olası hazinem demeyi bırakmaya ne dersin, Tanrı aşkına! Karışık sinyaller gönderiyorsun."

Ben ona bakarak devam ederken çenesindeki kaslar titriyor. Bana bu şekilde işkence etmeye nasıl cüret eder?

"Ve hazır başlamışken..." Tersledim. "Bana senin için bir şey ifade ediyormuşum gibi bakmayı kesmeye ne dersin?"

Ses tonum tutuşuyor, her kelimede kırılıyor, acı dalga dalga kalp kırıklığı gibi içimde dalgalanıyor. Hiç bitmeyen bir kayıp ve boğucu bir keder denizi.

Hızlı bir hareketle ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor ve bedenimi sıcaklıkla dolduruyor. Hızlı bir sarsıntıyla sandalyemi ona bakacak şekilde çeviriyor ve ani hareketten, üzerimde beliren heybetli varlığından nefesim kesiliyor. Göğsü nefes alıp verdikçe yükseliyor, bakışları yavaşça ayrılmış ağzıma kayıyor. Çenemi yakalamadan önce elini masanın üzerinde yumruk yapıyor, yüzümü ateşli bakışlarıyla buluşturmak için zorlarken parmak uçları etime batıyor.

"Benim için bir şey ifade *ediyorsun*, Allah kahretsin," diye homurdanıyor alçak sesle, sözleri kontrolünü kaybetmiş bir adamın tınısını taşıyor. "Seni istediğim gibi istemek ve sana sahip olamamak beni ne kadar delirtiyor biliyor musun? Benim ellerimin ait olduğu yerde başka bir adamın ellerini hayal etmek? Benim olana dokunmaya cüret eden herhangi birini öldürmek istemek?"

Onun mu?

Boğazımdaki düğümü yutuyorum, hiç gelmeyen nefesler için soluk soluğa kalıyorum.

"Beni öptüğünde..." diye devam ediyor. "Tek düşünebildiğim buydu."

Elini bırakıyor ve birden beni kucaklayıp masanın üstüne koyuyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözleri gözlerimi arıyor ve yüz hatlarında o kadar çok duygu var ki, göğsümün içinde kabarıyor. İçimde attığını hissedebiliyorum.

Bacaklarım onun kalçalarına dolanıyor, bırakmak istemiyorum. Bırakırsam aramızda her ne oluyorsa onu bırakacağımdan korkuyorum.

Gözleri yüzümün her santimetresini incelerken parmak eklemleri yanağımı okşuyor.

"Sürekli seni düşünmeden nasıl yaşayacağımı bilmiyorum." Sesi çatlıyor ve kendi duygularım dışarı sızıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi tutamıyorum, bunlar olmuyormuş gibi davranmam gerekiyor. Çünkü tekrar pişman olacağını biliyorum. Bana dokunduğu için pişman olacak.

Ama onun yerine hissettiğim bir sonraki şey, sert dudaklarının yavaşça boynumu okşaması ve sıcak nefesinin kulağımı gıdıklaması oluyor. Bir iniltiyi bastırıyorum.

Bu gerçekten oluyor olabilir mi?

Bunun heyecanı kan dolaşımımı dolduruyor, içim çıldırtıcı bir ihtiyaçla dolup taşıyor. İri elinin genişliği enseme sıkıca kavrarken göbeğimi masaya sürüyorum.

"Tek istediğim sensin," diye fısıldıyor, parmak uçları sanki beni ömür boyu işaretliyormuş gibi ısıyor. "Ve doğru şeyi yapmaya çalışmaktan yoruldum. İşte tam burada..." Çenemin alt tarafını öpüyor, dişleri tenimi çiziyor ve bunu yaparken inliyor. "Bu benim zayıflığım."

Kıvılcımlar tutuşuyor ve klitorisime doğru cızırdıyor, vücudum bunca yıldır bastırdığım şehvetin her zerresiyle davul çalıyor.

Dudakları kabaca boğazımdan aşağı iniyor, nabzım onun becerikli ağzının altında gümbür gümbür atıyor. "Zayıf olmaya alışık değilim, Nicolette."

Emiyor, ısıyor ve tadına bakıyor. Gözlerimi zorla kapatıyorum, bana yaptığı her şeyi hissediyorum, cinsel sıcaklığa gömülüyorum.

Dokun bana, diye yalvarmak istiyorum ama korkarım tek yapacağım onu durdurmak olacak. "Oh, Tanrım," diye bağıyorum, elinin tersiyle gözlerimi açtığımda göğsümün alt tarafını izliyor.

"Tanrı değil," diye inliyor, güçlü yumruğuyla saçlarımı çekiştiriyor. "Ben. Bu ben ve sensin ve bunu sakın unutma."

Yapabileceğimi sanmıyorum.

Ateş saçan bakışlarını içime çekiyorum ve beni tutuşundaki sahiplenici tavır, onu içimde, bu masanın üzerinde ya da belki bir hayvan gibi yere yatırılmış halde hissetmek istememe neden oluyor.

Kulak mememi sıcak ağzına çekip inlediğinde nefesim kesiliyor ve içimden çıkan sesler bana bile benzemiyor.

Çenemin kenarını öpücüklere boğuyor, dudakları dudaklarımın köşesine konuyor, o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum.

"Benim de tek istediğim sensin..." İtiraf ediyorum, elim başının arkasına gidiyor, parmaklarım kalın saçlarında kıvrılıyor ve onu daha da yakınlaştırıyor.

Vücudum ve zihnim olanlara ayak uyduramadı. Bu gerçek olabilir mi? Kalp atışlarım göğsümde patlıyor, kalçalarım masanın üzerinde dönüyor.

Gözlerinde yanan alevle karşılaşmaktan başka seçeneğim kalmayana dek başımı geriye doğru çekiyor.

"Öyle deme," diye hışırıyor, diğer elini kalçamın üstüne indirip sıkıyor, günahkâr bakışlarını üzerime dikerken çenesi geriliyor.

"Sana yalan söylemeyeceğim, Raph. Seni o kadar çok istiyorum ki içim acıyor. Her zaman.

Her yerde. Sadece senin için."

"Siktir," hırıldayarak yumruğunu saçlarımda sıkıyor.

Elimin tersi yanağını okşuyor ve gözlerini kapatıp uzun ve derin bir nefes alıyor.

"Lütfen, Raph." Diğer avucumu gömleğinin altına kaydırıyorum ve dokunuşumla kaslarının seğirdiğini hissetmek beni daha da heyecanlandırıyor.

Onun beni etkilediği kadar benim dokunuşum da onu etkiliyor.

Bakışları beni daha derine sabitliyor, nefesleri ondan dışarı taşıyor. Ve gözlerinde, kaybolmuş bir adam buluyorum. Sadece bizim yaratabileceğimiz ateşe teslim olmak isteyen biri. Keşke kibriti çaksa ve alevlerin bizi yutmasını izlese.

Biraz daha yaklaşp kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştiriyor ve o çıkıntıyı fark etmemek çok zor. Çenesini gıcırdatıyor, gözleri benimkileri arıyor.

Kalbindeki savaşı kazanmak istiyorum. Beni seçmesini istiyorum. Sadece bu seferlik.

"Lütfen," diye bir kez daha yalvarıyorum, yüzündeki kararsızlığı görünce.

"Lütfen-"

Ve bu sefer, ağzını benimkine çarpıyor ve tüm işkence günlerini sona erdiriyor. Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor ve beni alışında hiçbir naziklik yok. Aramızdan çiğ bir tutku akıyor ve beni yıllardır taşıdığı özlemin her zerresini serbest bırakmış gibi öpüyor.

Parmaklarım sırtında geziniyor, gömleğini yırtmak istiyorum ve omurgasını kaşıdığımdaya inliyor, kendi inlemelerim baş döndürücü dudaklarında titreşiyor.

Uzun saçlarımı bileğinin etrafına doluyor ve başımı geriye doğru çekiyor, hiddetli gözleri kötücül, tarifsiz şeylerle parlıyor.

"Bana bunun olduğunu söyle." Sesi gergin. "Sana sahip olabileceğimi."

Kavrayışına karşı koyuyorum, onu bir kez daha öpmek istiyorum, istekli kalçalarımın arasında arzu birikiyor.

"Evet," diyorum. "Asla sormak zorunda değilsin."

Sonra ağzı tekrar üzerimde, avucu titreyen boğazımı çevreliyor, dili benimkini dolaşırken başparmağı nabzımın derinliklerine doğru ilerliyor.

Dişleri alt dudağımı ısıyor, siki kalın ve sert bir şekilde karnıma dayanıyor. Bu his boyum boyunca nabız gibi atıyor. Ona dokunmak için neler yapmazdım. İçimde hissetmek için. Bekaretimi kaybetmeye çok hazırım. Nazik davranacağını biliyorum. İyi hissedip hissetmediğimi önemserdi. Bundan emin olurdu. Belki ona söylersem, başka kimse olmasın diye benim ilkim olmak ister.

Çoğu erkeğin istediği bu değil mi? Bir kadının ilki olmak?

"Çok güzel," diye geveliyor, alt dudağımı ağzına almadan hemen önce, diğer eli saçlarımın arasına giriyor. "Seni tatmak istiyorum. Her yerini."

İtirafları vücudumu sarıyor ve Raph Marino'nun benim olmasını gökyüzündeki her yıldızdan diliyorum.

"Bana sahip ol," diye nefes alıyorum.

Sinir, şehvet ve içimde kabaran tüm bu duygularla ona Brenda'dan başka kimseye söylemediğim tek şeyi söylüyorum.

"Dokun bana," diye umutsuzca nefes alıyorum. "İlkim ol."

Kelimeler ağzımdan döküldüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

İnliyor, aniden durmadan hemen önce parmak uçları kafa derime masaj yapıyor. Kendini geri çekmeye zorlayarak bana bakıyor, yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor.

"Önce mi?" Üzerimden biraz gevşiyor, elleri yavaş yavaş yanlarına düşüyor. "Yani diyorsun ki..."

Başımı sallıyorum, alt dudağımın kenarını çekiştiriyorum, yanaklarım utançtan yanıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, aramızda çok fazla boşluk kalana kadar geriye doğru adım atıyor. "Fuuuck." Duraklıyor, başını sallıyor. "Sen bakire misin?"

İnanılmaz sesi yanaklarımı utançla tokatlıyor.

"Nasıl?" Aç bir bakışla beni süzüyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Utanç yüzümü dolduruyor.

"Bana söylemiştin..." Gözlerini kapatıyor ve burun deliklerinden uzun bir nefes çekiyor. "Yalan mı söyledin?"

"Evet..." Fısıltılı bir iç çekişle itiraf ediyorum.

İki eliyle saçlarını çekiştirirken gözlerini tavana dikeyor.

"Beni reddettiğinde kızmıştım," diye açıklıyorum. "Ve düşünmeni istedim... Bilmiyorum, erkeklerin beni istediğini mi? Ama hiç kimse olmadı."

Cesaretle bakıyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Beni reddetme," diyorum. "Bir daha olmaz."

"Allah kahretsin..." Hızla bana doğru yaklaşıyor ve yanaklarımı sıkıyor. "Tesoro mio, bekaretini alan kişi ben olamam. Ben o adam olamam."

Sesi yumuşak ve trajik. Alnını benimkine dayıyor. Ve bana baktığında, kalbimi yeniden parçalayacağını biliyorum.

"Bekaretini kaybetmek geriye dönüp baktığında hatırlayacağın bir şey. Ve hatırlamanı istediğim son şey benim. Sana asla layık olamayacak olan adam."

Göğsümde acı zonkluyor ve ağlamamak için kendimi zor tutmama rağmen gözlerim yaşıyor. Ama zorla dışarı çıkıyorlar ve başparmakları orada, onları siliyor.

"Lütfen beni affet küçüğüm." Duygular kendi gözlerini doldurur. "Seni inciten kişi ben olmak istemedim. I-"

Midem bulanıyor.

Söyle hadi. Sadece beni sevdiğini söyle.

"Sen ne?" Ağlıyorum. Bekliyorum. Umuyorum.

Sadece söylediğini duymam gerek.

"Özür dilerim," diyor onun yerine. "Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm." Geri çekiliyor. "Seni bir kez olsun umutsuzca istedim, ama bakire olduğunu bildiğim için... Yapamam."

Parmağı gözlerimin altında şefkatle geziniyor ve yanağımı öpüyor, azap dolu bakışları benimkileri delip geçiyor.

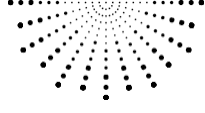
"Tek kelime daha etme." Kederli kelimelerim aramızdaki boşluğu dolduruyor, kalbim ikiye bölünüyor.

Umutsuzlukla iç çekiyor.

"Mutlu ol." Uzun zaman önce ona söylediğim sözleri söylüyor.
Her şeyin bu şekilde dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmesi komik
ve dokunaklı. *Sensiz mutlu olmak imkânsız.*

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RAPH

SAATLER SONRA ONU KOLTUKTA KANALDAN KANALA GEÇERKEN IZLEDİM.

Kanal, etrafındaki battaniyeyi çekiştiriyor, ben diğer tarafta otururken bile benden kaçıyor.

O kadar güzel ki, ona bakmak bile acı veriyor. Bencilce davranıp benim olana sahip çıkamadan onu bu kadar çok istemek.

Kıyafetlerini parçalamaya çok yaklaşmışım. Bunun neden yanlış olduğunu unutmaya bu kadar yakındım. Çünkü onu öpmekle ilgili hiçbir şey yanlış değildi. Ve bu başlı başına bir sorun.

Bana bakire olduğunu nasıl söylemez? Bu her şeyi değiştirir. Ona kimsenin dokunmadığını bilmek, benim onun ilk ve son bakiresi olabileceğimi bilmek... Kahretsin, içimdeki sahiplenici piç onu tamamen kendine istiyor.

Ama bunu ondan asla alamam. Bunu hak etmiyorum.

Bundan yıllar sonra, ilk seferine dönüp bakacak ve bunun neden ben olmak zorunda olduğunu merak edecek. Neden bir geceden fazlasını istemeyerek onu incittim? Bunu yapamam. Nicolette'e yapamam.

Ama onun kendini bir başkasına verme düşüncesi beni delicesine kıskançlığa sürüklüyor.

Ama katlanacağım. O güvende olduğu sürece, benim dışımda biriyle bir hayat kurmasını izlemeye katlanacağım. Önemli olan tek şey onun güvenliği. Ve onu benden ve ailemden uzak tutmak, onu oraya götürmenin tek yolu.

Nicolette Ricci asla benim olmayacak, onu ne kadar istersem isteyeyim, yakınımda olduğunda ne kadar iyi hissedersen hissedeyim.

Pantolon cebimdeki telefonum çalıyor ve hemen alıp ekranda Michael'ın numarasını görüyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum ve gözleri hemen benimkilere kayıyor.

"Dinle," diyor Michael kısık bir sesle. "Geçen gün bana bir saldırı oldu."

Daha dik oturuyorum. Nabzım boğazımda

çarpıyor. "Ben iyiyim," diye devam ediyor.

"Beni yakalayamadılar."

"Bununla başlayabilirdik..." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Lanet olsun. Vurulduğunu sanmıştım."

Nicolette battaniyesini üzerinden atar ve bakışları genişleyerek ona yaklaşır.

Ve şimdi bile ona baktığımda kalbim kıpır kıpır oluyor ve tek yapmak kafamda oynaşan her şüphe kırıntısını silmek. Çünkü onu istiyorum. Hayatımda. Kalbimde. Yatağımda.

Onu sevebilirim. Onu gerçekten kimsenin sevmediği kadar sevebilirim. Benimleyken, el üstünde tutulmadığı, takdir edilmediği tek bir günü bile olmazdı. Ona her şeyi verirdim.

Michael bir şeyler söylüyor ama artık onu duyamıyorum. Pembe lekeli yanakları ve iri gözleriyle bana bakarken duyamıyorum.

Avucunu dizime koyuyor. "Bu Michael mı? O iyi mi?"

Ve babamın yaptığı her şeyden sonra bile kardeşimi hâlâ önemsiyor olması onu daha çok istememe neden oluyor.

Elim onunkinin üzerine düşüyor ve sıkıyorum. "O iyi."

"Beni duydun mu?" Michael arıyor. "Seni öldürmek istediğini söyledim."

"Kim?" Ben devam ederken gözlerimiz bağlı kalıyor. "İrlandalılar mı? Bunu zaten biliyorum."

"Hayır, Raph. Babamız. Bana yapılan suikastı senin üzerine yıkmaya çalışıyor." "Ne?" Burun deliklerim alevlendi, nefes alışım yoğunlaştı.

"Evet. Suçu senin üzerine atıyor. Aileye karşı geldiğin tohumunu kafama ekmeye çalışıyor."

"Siktir," diye homurdandım.

Babam benden gerçekten nefret ediyor. Bu beni neden artık şok ediyor?

"Ama ben adamı öldürmeden önce onun konuştuğundan haberi yok," diye devam ediyor Michael. "Vuruş ondan geldi."

Bir parmak eklemimi kırdım. "Seni öldürmeye mi çalıştı?"

Kaslarım dalgalı bir öfkeyle geriliyor. Ayağa kalkıyorum.

Michael sertçe iç geçirir. "Bak. Bakalım başka ne yapacak. Adamlarla da konuşuyor. Hepsini sana karşı kışkırtmaya çalışıyor. Bu yüzden benim devralmam gerekiyor."

"Bir eş bulmaya yaklaştı mı?" Babamın tahtına oturmak için buna mecbur olduğunu bildiğimden soruyorum.

"Üzerinde çalışıyorum." Bir bardak şingirtisi duyuyorum ve büyük olasılıkla içtiğini anlıyorum. "Muhtemelen Nicolette'in seni bulup konuşmasından korkuyor. Sen gidersen kimsenin ona inanmayacağını düşünüyor."

Her zerrem onu bulmak istiyor. Ailemize karşı işlediği tüm günahlar için onu yok etmek.

Michael sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "Aptalca bir şey yapma," diye uyarıyor. "Sadece... sadece onu güvende tut."

Ayrıca kendimi güvende tutmam gerektiğini de eklemek istediğini biliyorum. Kardeşimi tanıyorum ve bu ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Birimiz hariç hepimiz için.

"Ondan korkmuyorum, Michael."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim ama şu anda yetki onda ve adamlar ona sadık. Görevi devraldığımda, çoğu bana sadakatini gösterecek ve bu işi ne kadar ileri götürmek istediğimize karar verebiliriz."

"Onun peşinden geldi, Michael." Duraksıyorum, Nicolette'e bakıyorum, bakışları beni yumuşak bir şekilde değerlendiriyor. "Bunun geri dönüşü yok. Bunun ve yaptığı diğer her şeyin bedelini ödemek zorunda."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. İrlandalılarla savaşa girmem onun suçuydu. Patrick'in yeğeni öldü. Hepsini ödemek zorunda.

"Söz veriyorum kardeşim, seni İrlandalılarla birlikte çıkaracağım," diye beni temin ediyor Michael. "Bunu düzeltereğim. Sadece biraz daha dayan."

"Sonsuza kadar beklemeyeceğim, Michael."

"Senden bunu istemezdim."

"Gio'nun bunlardan haberi var mı?" Merak ediyorum.

"Hayır." İç çekiyor. "Ve ona söyleyebileceğimizi sanmıyorum. Babamızın ne yaptığını öğrenirse kendini tutamayacağından ve planımızın başarısız olacağından korkuyorum."

Bunu düşündüm. O haklı. Gio benden otuz, yaklaşık sekiz yaş küçük ve katil gibi. Aile sadakatini ciddiye alır ve babamın yaptığından hoşlanmayacaktır.

"Tamam. Şimdilik aramızda kalsın.

Şimdilik aramızda kalsın." "Baba!" Sophia sesleniyor.

Kalbim eriyor, yüzüme bir gülümseme yerleşiyor.

"Akşam yemeği için calzone yapmak istiyorum. Yapabilir miyiz? Lütfen?" diye yalvarıyor o hayranlık uyandıran küçük haliyle.

O kız benim tüm kalbim.

"Gitmeliyim," dedi bana.

"Biliyorum." Başımı salladım. "Onu sevdiğimi ve deli gibi özlediğimi söyle, olur mu?" "Söyleyeceğimi biliyorsun. İrtibatta olacağım." Telefonu kapattı.

Piç babam bunu da benden aldı. Ailemle birlikte olmayı. Benden çok şey aldı ve ben de ondan her şeyi almak istiyorum.

"İyi misin?" Nicolette'in şefkatli alto sesi tünel görüşümden içeri giriyor.

Ve arkamda belirip vücudunu sırtıma bastırdığında, kollarını bana doladığında, şu anda önemli olanın o olduğunu hemen hatırlıyorum. Benim intikam ihtiyacım değil. O bekleyebilir. Korumam gereken kişi o. Onun güvende olduğundan emin olmak için ne kadar sürerse sürsün burada saklanacağım.

Ellerini göğsüme doğru çekip kendi ellerimde kavıyorum. Uzun parmakları kalın parmaklarımın arasından kayıyor ve ben aralarındaki farka bakıyorum. O narin küçük bir şey. Bunca zaman tek başına nasıl hayatta kalabildi?

Orada olmalıydım. Onu korumalıydım. Kalbim bir mengene gibi sıkılıyor. Beni savunmasız bırakıyor ve onunla olmak istiyorum. Hiç kimseyi onu istediğim kadar isteyemeyeceğimi acı bir gerçeikle biliyorum.

"Seni aradım," diye fısıldıyorum, parmak uçlarını dudaklarıma götürüp her birini öpüyorum. "Sen gittiğinde. İyi olduğundan emin olmak için seni aradım. Eğer kaçtığını bilseydim-"

"Biliyorum." Ellerimi sıkıyor ve yanağını sırtımın ortasına yaslıyor. "Kırılmadan sesini duyamıyordum, Raph. Aramızdaki bağları koparmak zorunda kaldım. Böylesi daha kolaydı."

"Bunların hiçbiri kolay değil," diye itiraf ediyorum. *Seni benim istediğim gibi istemek asla kolay olmayacak.*

"Biliyorum," diye nefes alıyor.

"Keşke orada seninle olsaydım. Yalnız olduğunu bilmek... Kahretsin, Nicolette. Bu beni öldürüyor."

Artık yapamam. Bana bakan güzel yüzünü görmezden gelmeye devam edemem. Yavaşça arkamı dönüyorum ve ellerim hemen yanaklarını kavıyor, yumuşak tenini kucaklıyor, her zaman kalbime tutunan ve bırakmayı reddeden duygulu gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"Keşke sen de benimle olsaydın." Gözleri acı veren güzellikte iki yıldız gibi parlıyor. "Daha kolay olurdu."

Başıma kan hücum etti. Çenemdeki bir kas patlıyor.

"Biri seni incitti mi?" Soruyu sorarken nabzım atıyor, cevabı duymaktan korkuyorum.

Kederle gülümsüyor. "Bazıları denedi."

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazım .

Nefes alamıyorum.

"Bu senin hatan değil." Nazik bir elini boynuma koydu.

Ona baktığımda tek gördüğüm, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim bir kadın. Koruyamadığım bir kadın.

"Tabii ki benim hatam," diyorum ona. "Bunu sana babam yaptı. *Benim* aile."

"Sen baban değilsin, Raph. Asla olmadın ve olmayacaksın." Kaşları çatılıyor ve elini bana daha sıkı sarıyor.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım."

Benim için çok genç olan bir kıza aşık olmak buna en iyi örnektir. Sevmediğim bir kadınla evlenmek de başka bir örnek. O zamanlar başka seçeneğim olmadığını hissettiğimi biliyorum ama... Kahretsin, artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Belki ben de biraz onun gibiyim. Belki de gerçekte kim olduğumdan kaçamıyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Bir cevap beklerken gözleri benimkileri arıyor.

"Herhangi bir şey." Bakışlarını benimkilere o kadar derin saptırıyor ki, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, lanet ruhumun canlandığını hissediyorum.

"Bana ne yaptığını söylediğimde Leo'ya bir şey mi yaptın?"

Başımı geriye atıyorum, soruya ve neden aniden sorduğuna şaşırıyorum. O serserinin adını uzun zamandır duymamıştım. Ona ne yaptığını bana anlattığından beri. Ona yalan söylemek istemiyorum ve gerçeği nasıl karşılayacağını da bilmiyorum.

"Söyle bana, Raph. Ona zarar verdin mi?"

"Umurunda mı?" Kalp atışlarım göğsümde çarpıyor.

Ona karşı bir şey hissederse bu beni öldürür. Herhangi bir adam için.

Bunun bencillik olduğunu biliyorum. Hayatıma tekrar girdiği andan beri tek yaptığım bencillik. Bir saniye önce ona onunla olamayacağımı söylüyorum ve bir saniye sonra onu kollarımın arasına alıp işlediğim her günahı, sahip olduğu her düşünceyi itiraf etmek istiyorum. Duygularım lanet bir yapboz gibi ve hiçbir şey olması gerektiğini düşündüğüm yere tam olarak uymuyor.

"Onun hakkında mı?" Küçük kalbimi ateşe veriyor. "Hayır, hiç de değil. Ama iki gün sonra okula koltuk değnekleriyle geldiğini hatırlıyorum.

kırık bir burun." Kaşlarını eğiyor. "Ve hep merak etmişimdir. Her zaman bunu yapanın sen olduğunu umdum."

Kıkırdıyorum, başının arkasını tutuyorum ve ağzımı daha aşağı eğiyorum. Onu tekrar öpmeyi çok istemem dışında nedenini bile bilmiyorum. Çünkü paylaştığımız o öpücük... Tanrım, inanılmazdı.

Onun yerine burnumu onunkinin ucuna sürterek çiçekli kokusunu içime çekiyorum. Şampuanından mı yoksa sadece ondan mı bilmiyorum, ama lanet olsun, cennet gibi kokuyor.

"Vay, vay, küçüğüm. Kötü bir tarafın olduğunu kim bilebilirdi?"

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Raph Marino." Sinsi ses tonuyla sikim şimdiden sertleşmeye başladı.

Bana ilgili her şeyi anlat. Hiçbir detayı atlama.

Uzun uzun içime çekiyorum, dudaklarımı alına yerleştiriyorum. "Bana Raph demene bayılıyorum."

Bana tam adımla seslendiğini duymak, aramızda olduğundan çok daha fazla mesafe varmış gibi hissettirdi.

"Yani sana Raphael dememden hoşlanmadın mı?" Ses tonundan eğlence yayılıyor.

İnliyorum, çünkü o böyle konuşurken nasıl inlemeyebilirim ki? Ben ona dönüp bakarken eğlenceli bir bakış atıyor.

"Hiç de değil, tesoro mio. Asla."

Bakışları yumuşuyor ve parmak eklemlerim yanağının yumuşak hatlarında yuvarlanıyor.

"Bana bir daha asla öyle deme."

"Tamam," diye mırıldanıyor, gözleri yapışmış, avuçları boynumdan omzuma doğru iniyor.

Her zaman hissettirmesi gerekiyordu. Aşık olmak.

"Ve evet, ufaklık," diye itiraf ediyorum. "O pisliğin ağzını burnunu kırdım." Yüzüme bir sırtma yayıldı. "Ve her saniyesinden zevk aldım."

Ağzı açık kalıyor ve gülüyor. "Biliyordum!"

Elini benden çekti ve ben birden üşüdüm. Ama sonra avuç içi kalçamın etrafında ve neredeyse şaşkınlıkla bana bakıyor ve her şey yine mükemmel.

"Bana her şeyi anlat."

Beni yine kıkırdattı.

"Şey... bana ne yaptığını söyler söylemez çıldırdım." Avuç içlerimi sırtının küçük kısmına yerleştirdim. "Sana göstermemiş olabilirim ama o anda sana yaptıkları yüzünden canının yanacağını biliyordum."

Duyguları gözlerinden okunuyor. Ve nedenini anlıyorum. Bu kızı daha önce kimse savunmamıştı.

"Evinizden ayrıldıktan sonra, her zamanki yerlerine giderek onu aramaya çalıştım. Basketbol sahası. Parka. Ama orada değildi. Ama ertesi gün, okuldan sonra, işte oradaydı," diyorum ona. "İki arkadaşıyla birlikte esrar içiyorlardı."

Dudaklarını büzüyor. "Anlaşıldı."

"Diğer ikisini korkutup kaçırdım ve sadece o ve ben kaldık," diye devam ediyorum. "Beni gördüğünde altına işemeye hazırdı. Çünkü ne olduğunu biliyor olmam gerektiğini biliyordu. 'Özür dilerim, bunu bir daha asla yapmayacağım' dedi." Alay ettim. "Ama burnuna indirdiğim tek bir yumrukla yere yığıldı ve şey... bacağına mı? Üzerine bastım. Kazayla tabii ki." Sırıyorum.

"Tabii ki," diye kıkırdıyor ve bu çok sevimli. "Ben de seni tatlı sanıyordum."

"Sadece seninle, küçüğüm. Sana dokunan ölür. Senin için her şeyi yaparım. Bu kadar basit." Dudaklarımı bir kez daha alnına bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve tam şu anda onun için her şeyi hissediyorum. "Hayatta kalmasının tek nedeni yaşıydı. Ama yemin ederim, eğer bunu başka bir kadın üzerinde denerse, bunu bileceğim ve bu sefer onu hiçbir şey kurtaramayacak."

Çocuk o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, bunu kaydedip ona hediye olarak göndermek istedim. Daha kötüsünü hak ediyordu. Bu pislikler kadınlara istedikleri her şeyi yapabileceklerini sanıyorlar. Sanki sikleri varmış da onların sahibiymişler gibi. Onu öldürmediğim için şanslı.

"Teşekkür ederim, Raph." Sesi ağlamaklı bir hal alıyor ve yanağını göğsüme bastırıyor. "Hiç kimse senin her zaman olduğun gibi yanımda olmadı."

Elimin tersiyle çenesini yukarı çekiyorum. "Her zaman öyle olacak, tesoro mio. Asla yalnız olmayacaksın. Sonunda kiminle olursan ol, ne kadar acı çekersen çek, ben hep yanında olacağım. Seni her zaman güvende tutacağım. Çünkü sen benimsin, olmasan bile."

Parlak bakışları duygu dolu ve eğer ağlarsa onu en yakın duvara fırlatacağım ve sonunda ona benim için ne anlama geldiğini göstereceğim.

"O salakta ne buldun ki zaten?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ondan gerçekten hoşlanmadım bile. Ben... sadece..."

Yere bakmaya çalışıyor ama çenesini sertçe kavırıyorum ve bırakmayı reddediyorum.

"Bana bak."

Sertliğim karşısında nefesi kesiliyor, yanakları hafifçe kıpkırmızı oluyor.

Neden bu kadar sikilebilir görünüyor? Şu anda kafamda ona yaptığım şeyler.

"Söyleyeceğin şeyi bitir," diyorum kaba bir ses tonuyla. "Bunu duymak istemeyeceksin."

"O güzel ağızdan çıkan her şeyi duymak istiyorum."

"Güzel kış ve güzel ağız mı?" diye alay ediyor. "Raph, bir kız tüm bu iltifatlara alışabilir."

"Daha çok gelecek var. Şimdi söyle bana, neden o?"

Ağır bir nefes aldı. "Seni onunla görmekten bıkmıştım, bu yüzden bana çıkma teklif ettiğinde kabul ettim. Seni her öpüşünden nefret ettim. Sana seni sevdiğini her söylediğinde. Çünkü onun yerinde olmak istiyordum."

Alt dudağını ısıırıyor ve benim ağzım o dudakları arzuluyor. Günlerimin geri kalanında bunu tekrar tekrar yapan kişi olmak istiyorum.

"Biriyle birlikte olursam, sonunda beni göreceğini düşündüm. Kıskanacağını. Ama kıskanmadın."

"Nicolette..." Nefes alıyorum, başparmağımla kalp şeklindeki ağzını okşuyorum. "Ona hiç aşık olmadım. Bir an bile."

Duraksıyorum, ne kadarını açıklamam gerektiğinden emin değilim ama sonunda ona söylemeye karar veriyorum.

"Beni öptüğün gün bitirmeye çalıştım."

"Ne?" Gözleri büyür.

"Evet." Başımı salladım. "Ama bana hamile olduğunu söyledi, ben de onunla kaldım."

Bebeği kaybettiğinde zaten evliydik, o yüzden yapamazdım-"

"Sana hamile olduğunu mu söyledi?" Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor, yüz hatları şokla dolup taşıyor.

Bir ürperti ensemden aşağıya doğru iniyor. "Ne oldu Nicolette?"

"Onunla hiç doktor randevularına gittiniz mi?"

"Hayır..." Kollarım iki yanıma düşüyor ve başım dönmeye başladığında bir adım geri çekiliyorum. "Kan tahlili için bir kez geldiğini ve hepsi bu kadar olduğunu söyledi. Yeni hamile olduğunu söyledi."

İki parmağını şakağına bastırıyor, ifadesi sanki o zamana dair her şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi uzaklaşıyor. Saniyeler sonra, ve

kafasını sallıyor.

"Hamile olamazdı, Raph. Düğünden sonra senin yanına taşınana kadar evde hep içiyordu. Onu neredeyse her gece yemekte elinde bir kadehle görürdüm. Hamile olsaydı bunu neden yapsın ki?" diye soruyor. "Ve onu tanıyorsam, annelere söylerdi, böylece ona daha fazla yaltaklanabilirlerdi."

Kulaklarımı bir uğultu dolduruyor ve o daha fazlasını söylerken bile bana ne söylediğini anlayamadığım için hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

"Seni tuzağa düşürmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüş olmalı. Bunu ona hiç yakıştıramadım."

Haklı olabilir mi? Bianca beni aptal yerine mi koydu? "Siktir!" Kükrüyorum. "Lanet olsun!"

Yumruğumu burnumun üstüne bastırıyorum. Buna inanamıyorum. Doğrulamıyorum bile.

Muhtemel bir yalanla benden yıllarımı çaldı. O kadar işbirlikçi miydi? Yani, arkamdan babamı becerdi. Neden bunu sorguluyorum ki?

"Duş almam lazım."

Nicolette'e uzanıyorum, kalçalarını kavriyorum ve yanağından öpüyorum, ona kızdığımı düşünmesini istemiyorum. Beni gerçekten önemseyen tek insanlardan biri o. Onu kaybedemem.

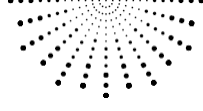
"Tamam," diye iç geçiriyor. "Akşam yemeği hazırlamamı ister misin?"

"İşim bittiğinde birlikte yaparız." Ağzıma kolayca bir gülümseme düşüyor. "Bana böyle gülümsemene bayılıyorum," diye nefes alıyor.

O bana baktıkça kalbim daha hızlı atıyor. "Seninleyken tek yapmak istediğim gülümsemek."

Ve o lanet olası alt dudağını tekrar ağzına aldığı anda, hızla dönüp hayatımın en soğuk duşuna koşuyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

SU YAĞMUR GIBİ AKIYOR VE ONUN YAĞMURUN ALTINDA OLDUĞUNU BİLİYOR.
kendi bedenimin delicesine farkında hissetmemi sağladı.

Leo'yu dövdüğüne inanamıyorum. Bunu yapacak kadar önemsiyordu. Bugün bir sürü gelişme kaydettik. Sadece ahmak eski sevgilimi dövmekle kalmadı, aynı zamanda -işte büyük olanı- kız kardeşime aşık değilmiş! Times Meydanı'ndaki reklam panolarından birini satın alıp bunu dünyaya duyurabilseydim, duyururdum.

Bunca zaman onu gerçekten sevdiğini düşünmüştüm. Bu arada, sadece iyi bir insan olmaya çalıştığı için sevmediği biriyle birlikteydi. Fark ettiğimden daha da mükemmelmiş.

Kendimi mutfakta meşgul ediyorum, ortalığı toparlıyorum, dikkatimi onun şu anda orada çıplak olduğu gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Islak, çıplak ve yeri sert.

Evet. İşte bu görsel. Kendimi bundan başka bir şey düşünmeye zorluyorum ama yine de aklımdan çıkmıyor.

"Nicolette," diye inliyor.

Gerçekten alçak ve şehvetli. Ses . O...

Hayır. Tabii ki adımı söylerken *bunu* yapmıyor.

"Nicolette," diye sesleniyor, bu sefer daha derinden ve omurgamda bir ürperti dolaşiyor.

Yani belki de gidip iyi olduğundan emin olmalıyım. Kendini yaralamış ve yardım için beni arıyor olabilir. Zavallı adamı duşta yaralı bırakmam hoş olmazdı. Çıplak.

Ayaklarım kısa mesafeyi kat etmeye başladı bile ve kapıyı aralık bulduğumda kalp atışlarım hızlandı. Sırtımı duvara dayamış, kapının hemen yanında kıpırdayamadan, nefes alamadan ya da dinlemekten başka bir şey yapamadan hareketsiz dururken, nefes nefese nefesleri patlıyor.

"Siktir..." Hırıltılı hırıltıları kalçalarımı sıkıkmama neden oluyor.

Tamam, yani kesinlikle yaralı değil. O... Düşüncemi bitiremiyorum bile.

Bakıp teyit edeyim mi?

Avucumla ağzımı kapatıyorum. Hayır, bunu yapamam. Bu mahremiyet .

Bu yanlış. Ayıp bir şey.

Sen bundan daha iyisin, Nicolette Ricci.

Öyle miyim?

"Lanet olsun, Nicolette," diye fısıldayarak homurdanıyor.

Ve kendimi durduramadan içeri bakıyorum ve... Aman

Tanrım... Haklıymışım. Kocamanmış.

Kalbim duracak gibi oluyor, çünkü kalın sikini yumruk yapmış, sırtını ve başını fayanslara dayamış, gözlerini kapatmış kendini okşuyor.

Bu gerçekten şu anda oluyor mu? Ve ben gerçekten izliyor muyum? Kollarının dalgalanan kaslarını, temposunu hızlandırdıkça gerilen belirgin karın kaslarını gördüğümde klitorisim anında zonkluyor.

Su, iyi tonlanmış göğsünden keskin bir şekilde aşağıya inen V'ye doğru akıyor. Kendime dokunma ihtiyacı beni ele geçirdi.

Dişlerini sıkarak kabaca vuruyor, sanki çok yaklaşmış gibi nefesinin altında küfrediyor.

"Sei così fottutamente bella," diye . Az

önce bana çok güzel dedi.

Oh, Tanrım.

Eli hızla aşağı yukarı hareket ederken yüzü geriliyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey. Raph'ın kendine dokunması. Bana.

Göbeğim titriyor ve içgüdüsel olarak kalçalarımı döndürüyorum, kendi arzusunun kabarması zonklamaya daha fazla dayanamayana kadar yükseliyor.

Kendini daha sert yumrukluyor ve ben ne yaptığımı anlayamadan elimi taytımın bel bandına sokuyorum, külotumun kenarını geçip onun için sıcak ve ağrılı olduğum yere iniyorum.

Kapıdaki aralıktan gözlerim onun sıırıslıklam, bronzlaşmış vücuduna takılı kalıyor. İki parmağı klitorisimi okşarken çoktan ıslanmışım, istediğim adamın beni düşünerek kendine dokunmasını izliyorum. O ne kadar hızlı hareket ederse, ben de o kadar hızlı hareket ediyorum.

Boğuk bir nefesle adım tıslıyor ve ben sınıra ulaştığımda bir inilti . Sessiz bir inilti.

"Nicolette? Sen misin?"

Ya da ben öyle sandım.

Kahretsin!

Elimi çekiyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum. Belki ben o da aynı şeyi yapmaya devam eder.

Saniyeler uçup giderken, nefes alamıyor gibiyim. Ya da hareket edemiyorum. Ya da herhangi bir şey yapamıyorum.

"Nicolette. Orada olduğunu biliyorum." Yüzüm ısınıyor.

"Hadi çık artık. Bana tekrar sordurtma."

Neden bu talepkar ses tonu beni daha da tahrik ediyor?

Kalbim boğazımda çarpıyor. Ona ne diyeceğim? *Seni mastürbasyon yaparken izlerken yanlışlıkla inlediğim için üzgün olduğumu mu?* Ugh!

"Kıçını buraya getir." Sesi derin bir göğüs iniltisiyle yuvarlanıyor.

Kapıyı sonuna kadar araladığımda kapı gıcırıyor.

Onu görür görmez, parmaklarını saçlarında gezdirerek memnuniyetle sırtıyor. Midem tam bir aşağılanma ve şehvetle çalkalanıyor. Görkemli bir şekilde çıplak ve onu bu şekilde gördüğüm için utanmıyor bile. Ben olsaydım, çok utanırdım.

"Özür dilerim. Ben sadece-"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Sen sadece ne yapıyordun? Beni yaparken mi izliyordun?"

"Ah," diye fısıldıyorum, bedenim bir ürpertiyle titriyor. Utanç tüm yüzümü kaplıyor.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" Aletini kavriyor ve bakışları dudaklarıma odaklanıp güneye doğru ilerlerken yavaşça okşuyor.

Meme uçlarım gömleğime baskı yapıyor ve anında onu çıkarmak istiyorum. Beni çıplak görmesini istiyorum. Gördükleri hoşuna gider miydi? Daha önce hiç bir erkeğin önünde çıplak kalmamıştım. Bu korkutucu ve savunmasız, yine de ona bunu vermek istiyorum. Tüm güvensizliğimi silmesini istiyorum.

"Seni izlememeliydim." Aletine bakmamaya çalışıyorum ama Tanrım, bu imkansız istemek gibi bir şey.

Elimde nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Ağzımda. İçimde. Acır mıydı? Eminim acırdı. Eminim bayılırdım. Eminim daha fazlası için ona yalvarırdım.

"Buraya gel," diye sesleniyor parmağını kıvrarak.

Ve kendi irademle hareket etmiyorum. Sanki bana bağı bir ip var ve her an çekebilir.

Onun önündeyken boğazım kuruyor. Dudaklarım titriyor. Nefes alışlarım daha da artıyor. Gözlerimi zorla onunkilere dikiyorum. Bana dokunacak mı? Sonunda mı? Ama onun yerine elimi kaldırıyor ve parmaklarımın ucunu burnuna değdiriyor. Çenesi geriliyor ve derin ve erkeksi bir şekilde hırlıyor.

Göğsüm beklentiyle kabarıyor.

"Kendine dokunuyordun."

Bu bir açıklama, soru değil. Isı tekrar yüzüme hücum ediyor.

"Siktir. Bunun bana ne yaptığını biliyor musun? Beni izlerken o tatlı amcığa dokunduğunu bilmek?"

Kalbim güm güm atıyor ve böyle konuşmaya devam ederse kalbimin duracağına yemin ediyorum. Elimini geri çekmeye çalışıyorum ama o elimi sıkıca kavırıyor ve parmaklarımı ağzına sokup emiyor, yanaklarının çukurları derinleşirken bakışları benimkilere dalıyor, diliyle tadıma bakarken inliyor.

"Çok lezzetli. Bahse girerim o daracık deliğe dilimi sokarsam tadın daha da tatlı olur."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Rüya mı görüyorum?"

Bir zamanlar bunun hayalini kurardım, ama şimdi benimle böyle konuşuyor. Sanki üzerime benzin döküp beni ateşe vermiş gibi. Onun için her yerim ağrıyor.

"Sanırım bu benim rüyam, senin değil." Elimini karın kaslarına götürüyor ve parmak uçlarına değdikçe vücudum geriliyor.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun, tesoro mio?" Bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Sana bakmadan duramıyorum. Ben..." diye kekeliyor, sesi zorlanıyor. "Seni şu anda gönderecek gücüm yok." Dişleri alt dudağını sıyrıyor. "O yüzden ya gidersin ya da seni becermek istediğim tüm yolları düşünmeyi bitirmemi izlersin."

Yerimden kıpırdamadan duruyorum, kalçalarımın iç kısımlarını birbirine sürtüyorum, onun boşalmasını izlemeyi o kadar çok istiyorum ki kimse beni buradan ayıramaz.

Ağzı seğiriyor. Kalmamı istiyordu. "Göster

bana," dedim ona. "İzlemek istiyorum."

Tıslıyor ve hemen önce elimi sıkıca kavırıyor. Ve bir sonraki gördüğüm şey parmaklarının kalınlığının etrafını sardığı.

Önce yavaşça başlıyor, aç bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve beni tahrik ediyor. Dişlerini gıcırdatarak temposunu artırıyor, bir yandan da kalçalarımın tepesine bakıyor.

"Ben izlerken amına dokun." Kendini daha hızlı sarsarken adımı homurdanıyor. "Bunca yıldır seni kullandığım gibi kullan beni. Sikimi içinde hayal et."

Nefesim kesiliyor, tenim canlanıyor ve arzuyla karıncalanıyor. Aceleyle aldığım nefesler ciğerlerimi soluk soluğa bırakıyor.

Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Duvara yaslanır ve yumruğunu aşağı yukarı yuvarlar.

Belki bunu yapabilirim. Belki ona neyi kaçırdığını gösterebilirim. Cesaretimi kaybetmeden önce ellerim gömleğimin eteklerinde, onu başımın üzerine kaldırıyorum.

"Siktir," diye geriniyor.

Gömleği ayaklarımın dibine bırakıyorum ve gözleri açgözlülükle çıplak göğüslerime bakıyor. "Gerisini de çıkar," diyor.

Sesinde o gücü duymak hoşuma gidiyor. Beni kontrol etmesini seviyorum.

Taytımı ve külotumu çekiştiriyorum. Artık geri dönüş yok. İçimden çıktığımda gözleri boyum boyunca üzerimde, şehvet dolu bakışlarını kıvrımlarımda gezdiriyor, tek bir santimi bile kaçırmıyor.

Bizi ayıran neredeyse hiç boşluk yok. Her kusuru, her noksanı görebiliyor.

"Sen mükemmelsin amına koyayım," diye fısıldıyor, ses tonu tam bir huşu içinde.

Bana sanki sadece onun için yapılmış bir heykelmişim gibi bakıyor.

Eli uzanıyor ve parmak eklemleri tüy gibi bir dokunuşla gövdemin yanından aşağıya, avuç içi kıcımlı sarana kadar kalçamdan aşağıya iniyor.

"Bu kış hakkında birçok kez fantezi kurdum. Onu düşünerek kendimi becerirken onu becerdiğimi hayal ettim. Senin düşüncelerinle." Sıkıyor, etime masaj yapıyor, aynı anda ereksiyonunu çalıştırıyor.

Parmaklarım göğüslerimin arasından aşağı kayıyor, gözlerindeki yoğun bakıştan meme uçlarım geriliyor. Onu her yerde istiyorum. Beni doldurmasını. Beni kendine ait kılmasını. Bana hissettirmesini. Hiç kimse için böyle hissetmemiştim.

Parmaklarımı kalçalarımın arasına kadar aşağıya sürüklüyorum ve ağrıyan klitorisime doğru daldırıyorum. Ben kendime dokunurken eli olduğu yerde kalıyor, kendinden geçerek iniyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini duymasına izin verdikçe, kıcımlı daha çok sıkıyor ve kendini daha çok çalıştırıyor.

"Kahretsin, bebeğim, şu haline bak. Ben izlerken kendini tatmin ediyorsun."

Kendimi daha hızlı ovuyorum, gözlerimiz aynı hizada, tutkuyla damlıyor. Bu kadar çok arzuyla tarih sayfalarını doldurabiliriz.

"Seni istiyorum, Raph. Çok kötü..." İki parmağını kık yanaklarımın arasına soktuğunda nefesimi tutuyorum.

"Söyle bana, o daracık amcığı benim için mi saklıyordun?" Eli arkamdan kalçama doğru kayıyor, parmak uçları karnımı okşuyor, neredeyse ona ihtiyacım olan yerime dokunuyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Ve mırıldandığı bir küfürle elimi çekip yerine onun.

İki parmağı klitorisimin etrafında döndüğünde çığlık atıyorum. Tüm vücuduma şok dalgaları yayıldı.

İnliyor. "Lanet olsun. Benim için mi bu kadar ağrıyordun?"

"Evet," diye kekeliyorum, dudaklarım aralanıyor, yanaklarım kızarıyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

Yemin ederim yere düşeceğim, ama bir kol etrafımda kıvrılıyor, beni daha hızlı çalıştırırken hareketsiz tutuyor.

"Seni bu kadar ıslatan tek erkeğin ben olduğumu söyle. Tek istediğinin ben olduğumu söyle. Çünkü benim tek istediğim sensin."

"Sen her şeyisin," diye nefes alıyorum, havayı ciğerlerime hapsederek. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sen tek kişisin. Her zaman da tek olacaksın."

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor.

Parmaklarını avuç içiyle değiştirip klitorisime doğru zorladığında ve sınıra yaklaşıp kadar sürmemi sağladığında bedenim bir çığlıkla titriyor.

"Sikimi kaya gibi sertleştiriyorsun. Kendimi o kadar derine gömmekten başka bir şey istemiyorum ki günlerce ağrıyacaksın."

Tüm bu kirli kelimelerle, bedenimi manipüle etme şekliyle, daha da yükseğe tırmanıyorum.

"Yaklaştım. Lütfen... daha hızlı."

Ama aniden durdu. Vücudum çığlık atıyor ve titriyor, devam etmesini istiyor. Ve tam fikrini değiştirdiğini düşündüğüm anda, elleri kalçalarımın ve ben bir nefesle havada uçuyorum.

Kalçalarımın arkasını omuzlarına indiriyor ve beni duşa götürüyor, bedenimi duvara yaslıyor, bana bakarken su sırtından aşağı akıyor.

"Hiç bir erkeğin dilini içine mi?"

Kafamı sallıyorum, kalçalarımın onun için açıldığını ve amımı yemek üzere olduğu gerçeğini kavrayamıyorum.

"Mmm, senin güzel amını tadacak ilk erkek olduğumu bilmek hoşuma gidiyor."

Ve dili yavaşça klitorisime doğru kaydığında, bir çığlıkla başımı arkaya atıyorum ve her santimime sahip olmasına izin veriyorum.

Ben çırpınıp yalvarırken o ustalıkla fiske vurup sikiyor. Tanrım, yalvarıyorum. Bunun bitmesini hiç istemiyorum.

"Tadın en tatlı günah gibi. Bütün arzularımın canlanması gibi. Ve bunun yanlış olduğunu biliyorum. Siktir, bebeğim, yeterince güçlü değilim."

Dilini içime daldırıyor ve ben de saçlarından bir tutam tutarak onu daha da yakınımaya çekiyorum. Boğuk kahkahasının sesi hassas titreşiyor. Tanrım, dili hareket edebiliyor mu? Ama ben daha fazlasını istiyorum. Beni becermesini istiyorum. Tamamen bırakmasını.

Ama yapmayacağını biliyorum. Hâlâ pişmanlığına hapsolmuş durumda ve eminim bu iş bittiğinde o da pişman olacak.

Dilinin ucu klitorisimin etrafında dönüyor, kalçalarım boynunu sıkıyor ve bu sefer tekrar yaptığında uçuyorum. Uçuyorum. Adını tekrar tekrar haykırıyorum, orgazm hiç bitmeyen bir his olarak içimde dolaşıyor.

Vücudum durmadan önce sarsıldığında temposu yavaşlıyor. O ağzı yumuşak bir öpücükle her iki iç uyluğuma da konuyor.

"Teşekkür ederim," diyor son derece duygulu bir şekilde.

Yavaşça beni üzerinden kaldırıyor ve vücudumu aşağı doğru kaydırıyor, ta ki ben duvara yaslanana kadar, ağır siki içime giriyor.

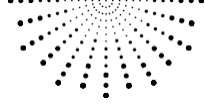
"Ne için?" Her nefes alışımında kabarıyorum.

Güçlü eliyle çenemi kavırıyor, başparmağıyla ağzımın kenarını okşuyor. "Vücudunla bana güvendiğin için."

"Sana her şeyi verirdim, Raph. Senindir." Sesim acıyla yükseliyor. "Hepsini alabilirsin."

İki eliyle yüzümü tutuyor, bakışları yüzümde boğuluyor. "Ama yapamam." Bekaretimi kastettiğini biliyorum. Ve şu anda, bunun için ondan nefret ediyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

RAPH

İRADEM ONA KARŞI KOYACAK KADAR GÜÇLÜ DEĞİLDİ.

o kapının arkasında kendine dokunuyordu.

Benim için soyunmasını beklemiyordum, ama lanet olsun, yaşadığım sürece bu görüntüyü aklımdan asla çıkaramayacağım. Hayal ettiğimden daha da güzelmış.

Onu o halde, tahrik olmuş, parmaklarını içine daldırırken gördüğümde zayıf düştüğümü itiraf etmeliyim. Onun yanında hiç olmadığım kadar güçsüzdüm. Kendime biraz tat almanın sorun olmayacağını söyledim. Zararı yok. O hâlâ bakire. Hala başkasına verebilir.

Benim gibi bir günahkâr onun gibi bir meleği hak etmiyor. Onun ışığını kendi karanlığımla yutar ve sonsuza dek söndürürdüm.

Bensiz daha iyi. Olması gereken bu. Özgür olduğumuzda, ona kendine ait bir ev ve silahlı bir koruma ayarlayacağım. Böylece onu her zaman kollayacağımı bilirim. Ve eğer lanet olası erkek arkadaşı ya da kocası bundan hoşlanmazsa, benimle uğraşmak zorunda kalacak.

Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesiyle şakağıma bir yumruk gömüyorum.

Göğsüm sıkışıyor. Hoşuma gitmiyor olabilir ama olması gereken bu. Ama Nicolette'i korumak benim görevim. Her zaman benim olacak. Kimin yüzüğünü takarsa taksın.

Büyük boy sweatshirt'ünün eteklerini çekiştiriyor ve yorganı ters çevirerek yatmaya hazırlanıyor. Duştan beri birbirimize pek bir şey söylemedik. En nefret ettiğim şey aramızdaki huzursuzluk. Mesafemi koruduğum zaman da nefret ediyordum, şimdi daha da çok nefret ediyorum.

"Yatağa geliyor musun?" diye soruyor, yastığın üzerine yerleşerek.

"Evet..." O bana bakarken ben de ona sessizce bakıyorum.

Uykuya dalarken ona sarılmak için yanına ait olduğumu biliyorum. Ama bunun yerine ışıkları kapatıp yere uzanıyorum. Tam gözlerimi kapatmaya hazırlanırken kapı çalınıyor. Anında ayağa fırladım.

"Kim o?" Keskin nefes alış odayı dolduruyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Burada kal."

Nabzım kulaklarımın içinde atıyor. Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor. Kilometrelerce uzakta tek bir ev bile yok. O her kimse, dostça bir ziyaret için burada olamaz. Sessizce komodinin çekmecesine uzanıp yarı otomatik tabancamı alıyorum ve eşofmanımın kemerine sokuyorum.

"Lütfen dikkatli ol," diye nefes alıyor.

"Saklanacağım. Birinin geldiğini duyarsan saklan."

Başını sallıyor, otururken omuzları titriyor.

Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyorum ama içeri girmeye çalışmadan önce burada kimin olduğunu bilmem gerekiyor. Yatak odasından çıkıyorum ve pencerenin yanına gelene kadar ana kapıya doğru ilerliyorum.

Perdenin köşesini çevirdiğimde, siyah bir sedanın hemen önüne park ettiğini ve benden çok da büyük olmayan bir adamın cep telefonuna baktığını görüyorum. Adam kapının hemen önünde bir şeyler mırıldanarak ileri geri yürüyor, bir kadın ise yolcu tarafında bekliyor ve adama sinirli bir bakış atıyor.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve adam gözlerini kapıya dikeyor, başını kadına çevirip ellerini havaya kaldırıyor.

"Hey, affedersiniz," diyor. "Ama karım ve ben kaybolduk. Eğer içeride biri varsa, lütfen bize yardım edebilir mi? Sadece Acres Lodge'u bulmak istiyoruz. Bu bizim yıldönümümüz..." Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Ve bizi kaybettim. Karım mutlu değil. Bana bir iyilik yapmış olursun."

Nasıl oldu da buraya geldiler?

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye . "Üzgünüm."

Aslında o yerin nerede olduğunu biliyorum ve kesinlikle yanlış yöne gidiyor.

"Oh, Tanrıya şükür! İçeride biri var. Tatlım!" diye ona doğru bağırır. "Haklıymışsın. İçeride bir adam var ve bizi oraya götürecekt. Göreceksin."

Camını indiriyor. "Acele et! Çok yorgunum ve işemem lazım!"

"Lütfen dostum, en azından telefonumdaki şu lanet haritaya bakabilir misin? GPS bizi daireler çizdirip duruyor. Bunun anlamı büyük. Nasıl olduğunu biliyorsun."

kadınlar." Tekrar gülüyor ve başımı sallayarak kapının açıyorum ve açmaya başlıyorum. "Dur bakayım-"

Göğsüme bir silah doğrultulduğunda kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Merhaba, Raph.

Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama babanızın selamı var."

Yüzünü tehditkâr bir sırtış kaplarken başparmağı tetiğin üzerinde duruyor.

Hay sikeyim. Nicolette! Arabaya baktım ama kadın gitmişti.

Hayır! Hayır!

Bir anda eğildim, tam da kurşunlarından biri patlarken. Bacağım onu tekmeleyerek yere düşürüyor, silah elinden kayıyor, kafasının arkası sertçe yere çarpıyor. O çırpınırken hiç tereddüt etmeden dokuzuna uzanıyorum. Diğer elimi silaha doğru uzatırken ön kolum boğazına bastırıyor.

Parmak uçlarım namluyu sıyrırken, aynı anda boştaki elimle çenesine yumruk üstüne yumruk atıyorum. Parmaklarım silahın etrafını sarıyor ve onu kavradığımı fark ettiğinde gözleri irileşiyor.

"Onun peşinden gelmek yerine daha iyi düşünmeliydim," diyorum.

"Siktir git," diye tükürüyor, namluyu aralarına doğrulttuğumda mavi gözlerini öfke dolduruyor.

"Cehenneme git," diye bağırdım ve tek bir kurşun sıktım.

Ayağa fırlayıp Nicolette'e doğru koşarken başının üstünden kan sızıyor. Ve arabadaki kadını yerde, onun üstünde, elleri Nicolette'in boğazına sarılmış halde görür görmez tereddüt bile etmiyorum.

Pop.

Nicolette çığlık atarken kaltak tam üzerine düşüyor ve onu neredeyse boğuyor. Ben koşup kadını savurdukça boğuk çığlıkları daha da yükseliyor.

"Benim," diyorum beni görür görmez, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikiyor. "Ah, bebeğim, özür dilerim." Sesim kırıldı.

Yavaşça, titreyen bedenini kollarımın arasına alıyorum. "Yaralandın mı?" Gözlerim onu boydan boya tarıyor.

Ama o sadece elini sallayarak ağlıyor. İçim öfkeyle doluyor.

"Pencereden içeri girdi. Çok korkmuştum, Raph." Yüzünü göğsüme gömüyor ve ben de gözlerimi kapatarak başının üstünü öpüyorum.

Benimle hayat olacak. Her zaman savaştığımız bir düşman olacak ve her zaman peşinden gittikleri kişi o olacak.

"Buradan gitmeliyiz," diyorum ona. "Artık güvende değiliz."

"Nereye gideceğiz?" Tekrar yukarı bakıyor, yüz hatları gergin, gözleri parlıyor.

Soğuk rüzgâr artık kırık olan pencereden içeri giriyor, camlar yere saçılıyor.

Bu ikisi her kimse, uzmandılar. Ama iyi değillerdi. Michael'a ulaşip neler olduğunu anlatmalıyım. Ama önce onu güvenli bir yere götürmeliyim.

Aceleyle dolaptan bir bavul alıp giysilerimizi ve sahip olduğumuz her şeyi içine doldurmaya başladım, o da şampuanını, tıraş makinesini ve bulabildiği tüm yiyecek kutularını içine attı.

"Hadi," dedim ona. "Daha fazla insan gönderirlerse diye gitmeliyiz."

"Tamam." Elinden tutup bavulu dışarı sürüklerken başını sallıyor. arabanın kapısını açıp onu içeriye aldı.

Bagajı açıp, arabaya binmeden önce bavulları atıyorum. Ben

arabayı çalıştırırken "Cesetler ne olacak?" diye soruyor.

"Temizlemeleri için adam göndermesi için Michael'ı arayacağım."

Elleri kucağında toplanıyor ve titriyor. "Babanın bizi bulduğuna inanamıyorum. O olmalı, değil mi?"

"Öyleydi." Bizi yola çıkarıyorum, sadece sokak lambaları sayesinde görebildiğim yüksek dağlarla çevrili ıssız bir arazide hızla ilerliyoruz.

"Oh, Tanrım..." Sözleri iz bırakıyor.

Elini tutup parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve yola dönüp bakmadan önce sıkıyorum. "İyi olacağız. Sana söz veriyorum. Bundan kurtulacağız ve sen de tüm bunlardan kurtulacaksın."

Başını sallar. "Eğer bu olmak anlamına geliyorsa özgür olmak istemiyorum."

"Öyle demek istemedin." Sağa dönüyorum, onun sağındaki tek bir cipin yanından vızıldayarak geçiyorum.

"Ama istiyorum, Raph. Güvende ve yalnız olmaktansa korku dolu bir hayat yaşamayı ve seninle birlikte olmayı tercih ederim."

Çenem geriliyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü onun için böyle bir hayat istemiyorum. Bundan çok daha fazlasını hak ediyor. Ama bunu ona söylersem

benimle kavga edecek.

Karanlık geçerek kilometrelerce sessizce yol alıyoruz.

Elini bırakıp cebime uzanıyorum ve cep çıkarıyorum. Kilidini açtıktan sonra bir düğmeye basıp "Michael'ı ara" diyorum.

Cep telefonu çalmaya başladı.

"Evet?" Sesi aracın içinde yankılanıyor.

"Peşimizden iki suikastçı gönderdi. Bizi öldürmeye çalıştılar. Cesetleri hâlâ orada."

Bir sonraki duyduğumuz şey bir lanet. "Temizlikçileri göndereceğim. Cesetlerde herhangi bir iz var mı diye kontrol ettin mi?"

Eğer herhangi bir suç örgütünün parçasıysa, üzerinde tür dövme ya da işaret olacaktır.

"Vakit yok."

"Tamam. . Siz ikiniz iyi misiniz?" diye sorar.

"Evet."

"Nereye gideceğimizi biliyor musun?"

"Planı biliyorum." Bunu zaten özel olarak konuşmuştuk. Kaçmak zorunda kalırsak, eyalet sınırlarının ötesindeki bu küçük, mütevazı motele gideriz. Daha az yaya trafiği ve daha da az kamera olan bir yerde saklanmak daha iyi.

"Tamam." Duraklıyor ama hâlâ ağır nefes alışını duyabiliyorum. "Seni ait olduğun yere, eve götüreceğim Raph. Ve döndüğünde, eğer istersen koltuk senindir. Ben kenara çekilebilirim."

Ailenin reisi olarak ben mi? Bu hep istediğim bir şeydi... Bir zamanlar babamın onayını almayı önemsiyordum. Ama şimdi umursamıyorum.

"Seni desteklemekten mutluluk

duyuyorum, Michael." "Emin misin?" diye

sorar kuşkuyla. "Evet. Koltuk senin."

"Eğer eminsen."

"Eminim,"

diyorum ona.

"O zaman seni iki numaram olarak istiyorum," diye devam ediyor Michael. "Ait olduğun yere geri dönmeni istiyorum. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Nicolette'e dönüp bakıyorum. Konumum daha fazla tehlike getirecekken hala onunla birlikte olabilir miyim?

Artık beni isteyecek mi? Ama bunun bir önemi yok. Kardeşimi reddetmeyeceğim. Bana yardım etmek için her şeyi riske attı. Ona saygı ve sevgimi borçluyum.

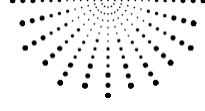
sadakat de.

"Tamam," diyorum ona, gözlerim bir kez daha yolda. "Bunu yapacağım."

Ve bu üç kelimeyle, geleceğimi bir daha asla
Onu.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

GÖZLERİMİ OVUŞTURUYORUM, ARABA DURMAK İÇİN YAVAŞLADIĞINDA ESNIYORUM. neredeyse boş bir otoparkta.

"Kestirmen nasıldı?" Başımın üstünü öpüyor ve sıcaklığın tenime yayıldığını hissediyorum, önceki dehşeti siliyor.

"Mmm...güzel." Parmaklarımı gözlerime bastırarak başımı kaldırıyorum. "Bunu görebiliyorum." Omzuna bakarak sırtıyor.

"Aman Tanrım. Üzerine salyama akıttım." Dudaklarımı kısıtım ve tam bir aşağılanmayla gözlerimi kapattım.

O kadar özgürce kıkırdıyor ki, bana verdiği hisle yıkanmak istiyorum. Saf mutluluk. Onunla olmak böyle hissettiriyor.

"Asla çıkarmayacağım." Bana gösterişli bir sırtıyla vuruyor ve nabzım atmaya başlıyor. "Hadi, gidip bir oda tutalım."

Aklım hemen neden burada olduğumuza gidiyor. Yardım edemiyorum ama üstümdeki o kadını hatırlıyorum, soğuk gözleri içime sızarken beni boğarak öldürüyordu. Pencereden içeri atladığında tereddüt bile etmedi.

Dolaba koştum ve kapı koluna tutundum, ama tam yüzüne çarpmadan önce kapıyı sürükleyerek açtı.

Üzerindeki silah elinden kaydı ve peşinden gitmek yerine saçlarımdan tutup beni yere fırlattı. Başım yere çarptığında gözlerimin önünde yıldızlar patladı ve o da bu andan faydalandı.

Parmaklarım boynuma doğru kayıyor, yanma hissi hâlâ devam ediyor.

Yavaş bir iç çekişle, gözlerim iki katlı moteli, onu yıkayan yeşil ve pembe floresan ışıkları alıyor. Bana bir gece kulübünü hatırlatıyor, ama daha çok

seedier.

Park yerinde sadece üç araba var ve umarım burada çalışanlardır. Çok fazla gözün üzerimizde olmasını istemeyiz.

Araçtan iniyor, bagajı alıyor ve yanıma geliyor.

Kapımı açıyor. "Hazır mısın?"

"Evet, sadece..." Kıpırdanıyorum ve ayaklarım hareket etmeyi reddediyor.

"Korkman normal ufaklık." Elimi tutuyor ve beni nazikçe göğsüne doğru çekiyor, yüzümü gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyor. "Çok üzgünüm... her şey için. Eğer seni kaybedersem. Bunun olmasına izin verdiysem..."

Elimi çenesindeki kalın sakallara doğru uzatıyorum ve onu avucumun içinde tutuyorum.

"Seni suçlamıyorum. Asla da suçlamayacağım." Kollarım boynuna dolanıyor.

"Yapmalısın Nicolette. Ailem sana her şeye mal oldu. Özgürlüğüne. Hayatına. Senin için tek bir şey yapabilseydim, o da sana dünyayı vermek ve benim oraya ait olmadığımı anlamamı sağlamak olurdu."

Sözlerindeki katıksız, mutlak yıkım kalbimi kırıyor.

"Eğer bana seni içermeyen bir dünya verseydin, onu yerle bir eder ve seni bulmak için cehennemde yürürdüm. Çünkü farkında olsan da olmasan da Raph Marino, senin hakkında hissettiklerimi değiştiremezsin."

Başını tek bir yıldız bile olmayan zifiri karanlık gökyüzüne doğru eğiyor. "Seni hak etmiyorum," diye fısıldıyor usulca.

"Ama yine de ben varım."

Başını sallayıp derin bir iç geçiriyor ve birlikte girişe doğru yönelip içeri giriyoruz.

Zil çalıyor, orta yaşlı bir kadın yukarı bakıyor ve sakızını patlatarak bize soğuk bir bakış atıyor.

"Öyle mi?" Siyah çerçeveli gözlükleri geniş burnunun üzerinde eğik duruyor. "Bir odaya ihtiyacımız var," diyor Raph.

"Mm-hmm." dizüstü bilgisayarda birkaç tuşa dokunuyor, kulaklarından birinin üstünden bir kalem çıkıyor.

"Seksen. Bir gece." Bana onaylamayan bir bakış fırlattı. "Burada saat hesabı yapmıyoruz."

"İyi bir şey," diye kıs kıs gülüyor. "Çünkü o benim fahişem değil."

Bir an için kaşları havaya kalktı ve sonra bize tiksintiyle bakmaya geri döndü.

"Bir haftalık ödeme yapıyorum. Gerekirse uzatırım." Cüzdanını çıkarıp kadına bir tomar para uzatıyor. "Üstü kalsın."

Bu onun soğuk, ölü gözlerinin elmas gibi parlamasına neden oluyor ve sonunda ince, çatlamış dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. Parayı alıp kasaya atıyor ve ona bir anahtar kartı uzatıyor.

"On iki numaralı oda. Tek yatak var. Sorun olur mu?" Merakla ona bakıyor.

"İki kraliçeli hiç yok mu?" diye soruyor ve kadın bakışlarını yavaşça bana doğru kaydırıyor.

"Hayır. Tahtakuruları. Elimizde olan bu. İstiyor musunuz, istemiyor " "Alacağız," diyor.

"Mm-hmm." Sakızını çiğnemeye ve bizi görmezden gelmeye devam ediyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, elimi tutup beni tekrar sokağa çekerken.

Kapıdan kapıya dolaşıp odamızı arıyoruz. "On iki burada olmalı." İleriye işaret ediyor.

Onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesi sinirlerimi bozuyor. Tabii yine yerde uyumayı planlamıyorsa, ki buranın görünüşüne bakılırsa bu büyük bir hata olur...

Birkaç oda daha geçtikten sonra bizimkinin önündeyiz, mavi bir kapı ve üzerinde eğik bir on iki rakamı var. Oda anahtarını okutuyor ve biz içeri girer girmez ışığı yakıyor.

Tamam, içerisi hayal ettiğim kadar korkunç değil. Gri halının üzerindeki parlak kırmızı leke hariç, sanki burada bir cinayet işlenmiş gibi görünüyor. Yatak düz kahverengi ahşap ve çiçekli sarı bir yorgan. Sanırım mekânı canlandırmak için böyle bir girişimde bulunmuşlar. İşe yaradığını söyleyemem.

"Buranın Hilton olmadığını biliyorum," diyor, "ama şebekeden uzak durmalıyız. Ve yarın Michael'a bizim için yeni bir araba getirmesini söyleyeceğim. Benim kullandığım arabayı artık kullanamayız."

"Tamam." Kendimi yatağın üzerine bıraktım. "Sence bizi tekrar bulacaklar mı?"

Bana yaklaşıyor ve yanıma eğiliyor. "Bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ve bu kez gözlerimin içine bakarken, elini benimkinin içine sokmaya ya da beni tutmaya çalışmıyor. Başımı sallıyorum, kucağıma bakıyorum. Onun kollarında kendimi güvende hissediyorum ve onlar olmadan kendimi çıplak ve soğuk hissediyorum. Duşta olanlardan pişmanlık mı duyuyor? Beni kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyor?

"Biraz dinlenmelisin," dedi bana.

Ama uykuya dalma, dūřmanlarımıza karşı savunmasız olma dūřuncesi bile bedenimi kasıyor ve ũrperiyorum. Onun yakınımda olacağını bilmek bile korkuyu uzaklaştırmaya yetmiyor.

O spor ayakkabılarını çıkarmaya başladı, ben de kendiminkileri, ikimiz de toplanmaya başlamadan hemen önce değiştirdiğimiz kıyafetlerimizi değiştirmeye zahmet etmedik. Yavaşça yatağa kayıyorum, yanağım buz gibi yastık kılıfına çarpıyor, sonra kılıf tenime değerek ısınıyor.

Yerde rahat etmek yerine, gerçekten yapacağını dūřünmediđim bir řey yaptı. Yanıma uzandı ve vũcudunun sıcaklığı içimi ısıtana kadar bana iyice yaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Yanında uyuyorum." Kolunu bana doladı.

"Ne zamandan beri?" Nefes alıyorum, tũylerim diken diken oluyor.

Gerçekten bir kelime öyleyip öylemeyeceğini merak ederek yanıtını bekliyorum.

Ağzı başımın arkasına bastırıyor. "Seni neredeyse kaybettiğim andan beri."

RAPH

Başımı avucuma dayayarak bana yaslanmış halde uyumasını izliyorum. Sırt ũstũ yatmış, dolgun dudakları hafifçe ayrılmış, gğsũ hafifçe yükseliyor, battaniye rahatça ortasına rtũlmüş.

Sanki tek ihtiyacı benmişim gibi rahatça uykuya daldı. Benim için tam bir işkence olsa bile, onun biraz dinlenmesi anlamına geliyorsa, ona bunu vermeye hazırım.

Gğũs uçları gömleğinin içinden dışarı fırlıyor, emilmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum.

Nelerden hoşlandığını biliyor mu? Neyin onu iyi hissettirdiğini? Eminim ona öğretebilirim. Vũcudunun neler yapabileceğini gösterebilirim. Belki de bekaretini alan kişi ben . Bunu onun için özel yapmalıyım. Doğru olanı yap. Ona bir şeyler ğretirim.

Ne için? Başka bir puştun bundan faydalanması için mi? Diğer elimi yumruk yapıp dişlerimi gıcırdatıyorum. O benim olmalı.

Bir elimi uzatıyorum, parmak eklemlerimin tüy gibi dokunuŖu yavaŖça yüksek elmacık kemiğinin eğiminde yuvarlanıyor.

" ok güzelsin," diye fısıldıyorum.

Kıpırdanıyor ve bir inilti çıkarıyor.

Elimi  ekiyororum.

"Mmm," diye mırıldanıyor, sesinin salınımı hırıltılı bir Ŗey.

Ona dokunduğumu biliyor muydu? Onun için acı çektiğimi biliyor mu? Siktir, umarım onu uyandırmamıŖımdır. İhtiyacı olan son Ŗey bu. Yarası yavaŖ yavaŖ iyileŖiyor ve artık çok daha az acı çekiyor.

Bir dizi sıkı inilti çıkarırken vücudu geriliyor, dizleri battaniyenin altında kayıyor, elleri  arŖafı kavırıyor.

"Evet..." diye

mırıldanıyor. Nabzım

hızlanıyor.

Bir Ŗey mi yaŖıyor?

Dudaklarından boğucu bir i   ekiŖ çıkıyor, aralarından sıcak nefesler kaçıyor, battaniye Ŗimdi baldırlarına kadar iniyor.

Kahretsin, kesinlikle o rüyalardan birini görüyor. Onun tahrik oluŖunu izlemeye devam ederken sikim zonkluyor ve kalbim g m güm atıyor.

Kimi d Ŗ n yor bu? Onu Ŗimdiden öldürmek istiyorum.

Dizlerini birbirine bastırarak uykusunda alçak sesle ağlamaya devam ederken, kesik kesik nefeslerim beni tüketiyor.

Bir an bile d Ŗ nmeden parmaklarımla ucuyla kalçalarının üst kısımlarını ok uyorum, eminim sıcak ve ıslak olduğu yere çok yakın.

Onu izlediğim her saniye bacaklarımla arasındaki çıkıntı daha da sertleŖiyor, onu uyandırmak ve kimi hayal ettiğini, kimin ona bu kadar iyi hissettirdiğini sormak istiyorum.

Birden eli parmaklarımla hâlâ onu izlediği yere uzanıyor ve bileğimi kavırıyor.

"Raph..." diye ağlıyor.

Ve ben daha onun soluk soluğa söylediği Ŗeyin benim adım olduğunu anlayamadan gözleri fal taŖı gibi açıldı.

"Hey," diye sırtıyorum, kalbim çarparken bile soğukkanlılığımı koruyorum, yüzündeki o ŖaŖkın ifadeyi  p p yok etmek ve yerine başka bir Ŗey koymak istiyorum.

"Merhaba... Saat kaç?" Elini hızla geri çekiyor ve battaniyeyi göğüslerinin üzerine çekerek manzarayı görmemi engelliyor.

Ama onun o banyodaki çıplak görüntüsü sonsuza dek aklıma kazındı ve bu konuda yapabileceği hiçbir Ŗey yok.

"Geç oldu . Yatağına dön."

"Ben...um..." Sözüünü bitirmeye çalışırken boğazı titriyor. Ama onu utandırmayacağım.

"Kötü bir rüya mı gördün?" Elini ağzıma götürüyorum ve üstünden öpüyorum.

Göğsü titreyerek yükseliyor ve ben bir iniltiyi tutarken o alt dudağını ısıtıyor.

"Evet... uhh... çok kötü bir rüya." Boğazını temizliyor. "İşte buydu."

Eğer ışıklar açık olsaydı, eminim kızarırdı.

"Seni tutmama ve canavarları uzak tutmama ne dersin?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gitti.

Lanet olası aptal. Seni taş gibi sert hissedecek.

Ama kalbim şu anda umursamıyor gibi görünüyor. Tek istediğı o.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye nefes alıyor.

Avucunu göğsümün üzerine koyuyorum. Eminim bunu hissediyordur, kalbimin onun için attığını. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Seni sevmem dışında.

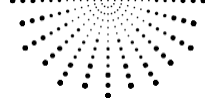
Yüksek sesli nefesleri sessizliğı dolduruyor. Ve karanlıkta bile gözlerimin içine baktığını, beni aynı güçle istediğini görebiliyorum.

"Lascia che ti stringa mentre dormi." *Uyurken seni tutmama izin ver.*

"Tamam," diye usulca.

Ve sözsüz bir şekilde yanına kayıyorum, önüm arkasına geliyor ve onu sıkıca tutuyorum, gitmesine nasıl izin verebileceğimi merak ediyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

İKİ HAFTA SU

GEÇTİĞİMİZ BİRKAÇ HAFTA BOYUNCA MOTEL EVİMİZ OLMAYA DEVAM ETTİ. Sessiz geçti ve ikimiz de hayattayız, bu da şükredilecek bir şey. O ilk gece bana sarıldıktan sonra, o zamandan beri onun kollarındayım, Onun yanında uyumak, güçlü vücudu beni güvende hissettiriyor. Onunla uyumaya o kadar alıştım ki buradan kurtulduğumuzda ne yapacağımı bilmiyorum.

Tekrar yabancı olur muyuz diye merak edip duruyorum.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Paylaştığımız onca şeyden sonra bile beni istemeyebileceği acı gerçeği beni derinden yaralıyor. Beni öpmeye ya da herhangi bir şey yapmaya çalışmadı ve ben de reddedilmekten korktuğum için ilk hamleyi .

Kanepede oturmuş, dönmesini bekliyordum. Biraz önce Michael'ın ona birkaç mil ötede bıraktığı ikinci arabayı almak için ayrılmıştı. Michael'ın motele varır varmaz gönderdiği diğer arabanın fark edilmesi ihtimaline karşı bir kez daha yer değiştirmenin daha iyi olacağını düşünmüşlerdi.

Raph'in kardeşleriyle bu kadar yakın olmasını seviyorum. Onlar hep böyleydi. Keşke ben de öyle olsaydım. Güvenebileceğim bir kız kardeşim. Ama biz asla öyle olmadık.

Bianca ve Giancarlo'yu arabasında öpüşürken yakaladığım günü hala hatırlıyorum, Bianca Raph ile evlendikten çok sonra.

Hepimiz kız kardeşimde akşam yemeği yemeyi planlıyorduk ve yemeği Raph yapacaktı. Okulu erken bitirmiştım ve onu yalnız yakalamak ve belki yardım teklif etmek umuduyla uğramaya karar verdim. Bunun bizi eskisi gibi yapmanın bir yolu olabileceğini düşündüm.

Ama işler planlandığı gibi gitmedi. Onu orada bulmak yerine, tamamen başka bir şey buldum.

ONSEKİZ AY ÖNCE NEREDEYSE 20

Bugün arabamı kampüste bırakarak trenle Raph'lara gitmeye karar verdim. Üniversiteye evimden çok uzak olmayan bir yerde devam ediyorum ama yurttta kalmak Raph ve kız kardeşimi bir arada görmekten biraz uzaklaşmamı sağladı.

Raph'ın cipini göremeyince, onu bahçede için evin arka tarafına doğru ilerlemeye başladım ki aniden bir araba kapılı sokaklarından aşağı doğru yuvarlanarak geldi.

Siyah sedan yaklaştıkça, arka duvarın yanından kim olabileceğini merak ederek etrafıma bakıyorum. Ama sedan durduğunda Giancarlo'yu direksiyonda, kız kardeşimi de yanında buluyorum.

Tamam, bu garip. İşten geliyor olması gerekiyordu. Onu kucağına mı aldı? Orada durup çıkmasını bekliyorum ama onun yerine kollarını ona doluyor ve...

"Aman Tanrım..." Fısıldıyorum.

Onu öpüyor. Yanaktan da değil. Eli başının arkasını buluyor ve onu koltuk başlığına yapıştırıp adeta canlı canlı yiyor.

Bu iğrenç bir şey. Mide bulantısı içimde dönüyor. Bunu Raph'a yapıyor olamaz. Aman Tanrım, zavallı Raph. Ya şu anda eve gidiyorsa ve onları bulursa? Bu onu öldürür. Onun bir sürtük olduğunu biliyordum, ama ona? Neden? Bunu neden yapsın ki?

Anında ondan daha da nefret ettim.

Ben de Giancarlo'yu hiç sevmedim. O adi adamlardan biri ve Raph'ın annesi Fernanda'ya bok gibi davranıyor. Annemle babamın tüm hatalarına rağmen babam anneme hiç kötü davranmadı. En azından bizim önümüzde. Bunu kendi oğluna nasıl yapar?

Sonunda ağzını sırtarak kapatarak dışarı çıkıyor. Göğsümü dolduran kinle başımı sallıyorum.

Sanki aşık bir kız öğrenciymiş gibi ona göz kırpmıyor.

Sen evlisin, seni kaltak! Onun oğluyla!

"Birazdan görüşürüz, seni seksi şey," diye sesleniyor Giancarlo hızla geri dönmeden önce.

Ve eve doğru döndüğünde, bir nefesle geri sıçrıyor.

Bir elim kalçamda, ona ters ters bakıyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Alay ederek kapıya yöneliyor ve anahtarlarını çıkarıyor. "Senin derdin ne?"

"Ciddi misin? Az önce kayınpederini dilinle becerdiğini görmemiş gibi mi davranmak istiyorsun?"

Kapıyı açıp içeri giriyor, topuklu ayakkabılarını çıkarıp antredeki dolaba yerleştirmeden önce takırdıyor.

Yemin ederim, elimden gelse o ince topuklu ayakkabılarından birini alır ve gözüne saplardım.

"Merhaba! Seninle konuşuyorum!" Ayakkabılarımı bile çıkarmadan onu mutfığa kadar takip ettim.

"Dinle, çocuk," diye hırslıyor. "Ben yetişkin bir kadıyım ve ne yaptığım seni ilgilendirmez." Tek bir adım atıyor ve ters ters bakıyor. "Şimdi çeneni kapa ve bunu görmemiş gibi davran. Anladın mı?"

"Bunu yapmayacağım." Ona yaklaştım, artık aramızda sadece birkaç metre vardı. "Ona yalan söylemeyeceğim. O senden daha iyisini hak ediyor. Her zaman hak etti. Şimdi seni terk etmek için iyi bir nedeni olacak."

Gözleri ve bir an için gerçekten korktuğunu düşünüyorum. Ama bir kahkaha atıyor -büyük, alaycı bir kahkaha- ve nefes almaya ihtiyacı varmış gibi davranıyor.

"Bu gerçekten çok sevimli." Omzumu okşarken kaşları çatılıyor ve dudakları geriliyor. "Senin için neredeyse üzüleceğim Nicky. Kocama o kadar takıntılısın ki benim hayatımı mahvederek kendi hayatını da mahvetmek istiyorsun."

"Bana Nicky deme. Bu benim adım değil."

Nefret ettiğimi bildiği için bunu bilerek yapıyor. Kimse bana öyle demez. Tanrım, nasıl akraba olabiliriz?

"Hayatımı mahvetmezdim," diyorum ona. "Raph'ın senin tam olarak kim olduğunu görmesine izin verirdim."

Yüzüme doğru adım atıyor, ifadesi buz gibi, bedenlerimiz neredeyse bir santim uzakta.

"Gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun? Çünkü ona söylersen sana inanmaz." Tek bir kurnaz kahkaha atıyor. "Ağlayacağım. Ona kıskandığını söyle. Onu unutmadığını ve evliliğimizin başarısız olmasını istediğini söylerim. Ona hala onu istemenin beni strese soktuğunu ve hamile kalamamamızın sebebinin sen olduğunu söyleyeceğim. Ona senin artık

artık evimizde hoş karşılanmadığınızı ve evliliğimizin iyiliği için sizinle bağlarımızı koparma zamanının geldiğini söyledi. Peki ya annem ve babam? Onlar da aynı fikirde olacaklar, çünkü seni hiç sevmедiler. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Çenem titriyor, gözyaşlarım gözlerimin arkasındaki boşluğu dolduruyor. Bu sözler beni parçalara ayırmak için bir bıçak da olabilirdi. Çünkü az önce yaptığı şey buydu.

Ve üzücü gerçek şu ki, o bu konuda haklı. Raph istediği şeyi yapardı, beni bir kenara atsa bile. Ailem onu korumak için her şeyi yapardı. Beni suçlardı. Benden nefret ederlerdi. Böyle bir şey yapabileceğini düşündüğüm için ne kadar saçma olduğumu söylerler. Ve Giancarlo, eğer öğrenirse, muhtemelen beni öldürür. Tek kelime bile edemem.

Ön kapı açılır, ses uzakta büyür. Ayak sesleri ağır bir şekilde gümbürdüyor.

"Alo? Bianca, evde misin?" Raph'in sesi antreden geçip bize doğru yürürken duyuluyor.

"Evet, bebeğim!" diyor. "Tam burada, mutfakta."

Şimdi onu görüyorum, ikimiz de birbirimize bakıyoruz. Çenesi sıkışıyor, bakışları benimkine saplanıyor.

Kalbim durur ve nabzım atar.

Ama sonra boğazını temizleyerek hızla ona bakıyor.

"Burada neler oluyor?" diye sorar. "Siz kızlar iyi misiniz?"

Güvercin grisi takım elbise ceketini çıkarıyor, altındaki beyaz elbise gömleği ikinci bir deri gibi pazularını sarıyor.

"Oh, evet, iyiyiz." Ona doğru kayıyor, manikürlü parmakları adamın karın kaslarında geziniyor ve ben hararetli bir kıskançlıkla doluyorum.

Aradığınız adamı, ona hiç sahip olmaması gereken biriyle birlikte görmek acı vericidir.

Ona dokunmak için acele etmiyor, dokunurken de bana bakıyor, yüzünde onun göremediği sinsi bir sırıtma var.

"Nicolette'in bizimle paylaşmak istediği bir şey varmış, öyle değil mi?" Kibarca gülümsüyor, uğursuz ağzını bir kat zehir kaplıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve başım dönüyor. Beni konsantre bir bakışla kıştırırken boğazım düğümleniyor.

"Ne oldu?" soruyor, kolunu onun etrafında dolaştırarak ve sanki kalbimi göğsümden çekip çıkarmış ve üzerinde tepinmiş gibi.

Bunu söyleyemem.

Başımı salladım. "Yok bir şey. Ben... gitmeliyim."

Mutfaktan çıkıp kapıya doğru koşuyorum. Kahkahalarını duyabiliyorum ve gözlerimin arkası yanıyor.

"Nicolette!" diye bağılıyor, tam ben sokağa fırlayıp kapıya doğru koşarak buradan uzaklaşmak isterken.

koşuyor. "Bekle, lanet olsun."

Sesindeki duygu, içindeki talep... Durmama neden olan şey bu. Dönmem. Ona bakmama. Ve anında pişman oluyorum çünkü ölmek istemeden ona bakamıyorum.

Avucu koluma iniyor, sanki beni yerimde tutmak için bir pranga gibi. "Nereye gidiyorsun?"

"Okula geri dönüyorum."

"Neden?" Göğsü kabarıyor.

"Çünkü, Raph...sadece çünkü."

Nefesleri sessiz bir gibi içinden yuvarlanıyor, beni vedaya boğuyor.

"Keşke gitmeseydin," diyor.

Keşke ben de zorunda olmasaydım. Ama artık burada olamam.

Ağır bir iç geçirdim. "Mutlu musun, Raph? Gerçekten mutlu musun?"

Duraklıyor, bakışları daralıyor, sanki neden sorduğumu anlamaya çalışıyor. Saniyeler geçiyor ve bencilce, öyle olmadığını söylemesini istiyorum. Onu asla benim gibi mutlu edemeyeceğini.

Ama onun yerine, kalbimi yeniden kırdı. "Ben mutluyum."

Kemiklerimin iliğini dolduran kederle başımı sallıyorum.

"İyi o zaman," diyorum kırık bir gülümsemeyle ve sanki her bir parçam ölüyormuş gibi hissediyorum. "Mutlu ol."

Benimle olmasa bile

Dönüp yola koyuluyorum, mesafe giderek açılıyor. "Geri dön," diye sesleniyor sesinde sıkı bir törpüyle.

Kalbim... umutla, nefretle, sevgiyle ve kontrol edemediğim tüm bu duygularla kabarıyor. Ve tam burada, bu sokakta ikinci kez duruyorum, sanki her hareketimin, her nefesimin, vücudumdaki her molekülün anahtarı onun elindeymiş gibi. Bu onun. Onunla bir kez daha yüzleşirken gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Kal."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan bir adım daha yaklaşıyor ve ona bakmak neredeyse çok zor geliyor. Çok acı verici. Kollarına koşarken aynı zamanda kaçmak istiyorum.

"Bizimle akşam yemeği ye," diye devam etti. "Ailen yakında burada olacak." "Ben buraya ait değilim. Hiç olmadım."
Gözleri benimkilerle birlikte hüzünleniyor.
"Hoşça kal Raph," diyorum son kez ve bunu
kast ediyorum.
Oradan çıkarken, "Sen bana aitsin" diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim.
Ama sizi asla sevmeyecek birine aşık olduğunuzda, onun asla gerçekten söylemeyeceği şeyleri duyuyormuş gibi yaparsınız.

Onu öptüğüm o andan beri Raph'ın bana söylediği en fazla şey buydu. Bu sözleri söylediğini gerçekten duyup duymadığımı hâlâ bilmiyorum ve hiç sormadım. Çünkü sonuçta bunun bir önemi yoktu. O onundu. Asla benim olmadı.

Ama şimdi gerçeği biliyorum. Onu hiç sevmedi ve bir şekilde bu beni rahatlatıyor. Bunca zaman ilişkiyi bildiğimi ve ona söylemediğimi öğrense bana kızar mıydı merak ediyorum. Bu benim tek pişmanlığım. Beni korkutmasına izin verdim ama o sırada Raph'ı sonsuza dek kaybetmekten korkuyordum. Şimdi, bildiğimi öğrendiğinde, onu yine de kaybedebilirim.

RAPH

Michael'ın benim için bıraktığı siyah sedanın kapısını kapattım. Torpido gözüne uzandığımda iki adet dokuz milimetre ve bir sürü merminin yanı sıra birkaç tane de kullan-at telefon buldum.

Arabayı çalıştıramadan telefonlardan biri çalışıyor ve hemen onun aradığını anlıyorum. Bir düğmeye basarak cevap verdim.

"Öyle mi?"

"Hediyelerinizi aldığınıza sevindim." Ses tonunda damlayan bir eğlence var. "Bagajda daha fazlası var."

"Oh, öyle mi?" Kıkırdıyorum. "Doğum günüm olmalı."

"Bunu erken bir hediye olarak düşün."

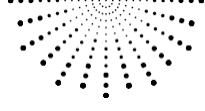
"Açmak için ."

Arabayı çalıştırdım ve hoparlörü açtım.

"Bazı haberlerim var," diyor.
"Neymiş o?"
"Birkaç gün içinde evleneceğim."
Bunu bu kadar çabuk beklediğimi söyleyemem.
"Dürüst olmak gerekirse bunu yapacağını düşünmemiştim."
"Diyelim ki ayaklarımın dibine düştü ve bu konuda başka seçeneği yoktu."
"Zavallı kız."
Gülüyor. "Bana karşı biraz büyüyor."
"Görünüşe bakılırsa, bir türden daha fazlası. biri?" "Sophia ile arası iyi. İyi anlaşıyorlar."
"Peki ya senin için? Senden hoşlanıyor mu?"
"Ben de ona karşı büyüyorum." Kıkırdıyor. "Belki de."
Sesi mutlu geliyor. Daha önce sesinin çıktığını hiç duymamıştım. "Bunu hak ediyorsun," diyorum.
"O kalmıyor." Sesi sertleşiyor. "Özgürlüğü karşılığında bir yıl kalmayı kabul etti ve ben de ona bunu vereceğim."
"Neden onu tutmuyorsun?"
"Kalmak istese bile bu doğru olmaz. Hayatımızın nasıl olduğunu biliyorsun, bu güvenli olmaz."
"Anladım."
Nicolette'i de bu yüzden tutamıyorum. Bu ve yüzlerce başka sebep.
"Ayrıca size İrlandalılarla konuştuğumu ve yakında bir planım olabileceğini söylemek istedim."
"Bak, Michael..." Ağır bir iç geçirdim. "Benim için kendini riske atmanı istemiyorum. Senin bir kızın var. Kendi hatalarımın hesabını verebilirim. Bu benim suçum."
"Hayır. Bu *onun* suçu. Siz doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yaptınız ama o bunu harekete geçirdi ve bunun hesabını verecek."
Nabzım çarpıyor. "Onun acı çektiğini görmek istiyorum."
"Ve yapacak." Duraklıyor. "Kendine iyi bak. Temasta olacağım."
"Nişanlına onunla tanışmak için sabırsızlandığımı söyle." Küçük bir attım. "Senin öldüğünü sanıyordu."
"Bazen öyle hissettiriyor."
Onunla olduğum zamanlar hariç.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

RAPH

MOTELE DÖNERKEN BİR MINI MART GÖRÜYÖRÜM VE OTO PARKA PARK
EDİYÖRÜM,

Bazı eşyaları yeniden stoklamamız gerektiğini biliyoruz. Michael'ın bize bagajda bıraktığı tüm para bizi en az otuz yıl besler.

Arabadan inip içeri girerken başımı öne eğiyorum. Döner bir standta güneş gözlüğü görünce iki tane alıp birini takıyorum, sonra bir araba çekip dondurulmuş reyona yöneliyorum. Çok sevdiği kutu pizzalardan ve yine favorisi haline gelen White Castle çizburgerlerinden bir demet atıyorum.

Kasaya doğru yürürken köşede bir kamera görüyorum.

"Merhaba," diye selamlıyor beni yetmişli yaşlarında yaşlı bir kadın. "Bugünlük bu kadar mı?"

"Evet, artı bu güneş gözlükleri," diyorum ona.

"Elbette." Birkaç tuşa bastı. "Kırk dolar ve altmış iki sent."

Bana nazik gözlerle bakıyor, soluk yeşil gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar derinleşiyor.

Sessizce parayı ona uzatıyorum, bakışlarımı sağa çeviriyorum ve çiçek demetlerinin olduğu küçük bir köşeyi fark ediyorum.

"Bunlar taze mi?" O tarafa bakarken çenemle onlara doğru işaret ediyorum.

"Oh, evet. Onları kendim yetiştiriyorum." Onlara sevgiyle bakıyor. "Johnny'm yetiştirirdi ve her sabah, saat gibi, işe gitmeden önce yastığıma kırmızı bir gül bırakırdı." Gözlerinde yaşlar parıldıyor. "Şimdi, son iki yıldır her sabah mezarlığa gidip ona bir tane bırakıyorum."

"Özür dilerim," diyorum ona, acısını hissederek. "Kocanız mıydı?"

"Kırk yıllık, kesinlikle ." Gururla sırtıyor. "Bir hanımın var mı?"

"Bilmiyorum." Kıkırdayarak iç geçirdim ve parayı ona uzattım. "Onun ne olduğundan emin değilim."

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, öyle olduğunu söyleyebilirim." Gülüyor. "Öyleyse benden bir buket alıp ona nasıl hissettiğini söylemeye ne dersin? Belki kendini daha iyi hissedersin."

Bir avucumu yüzüme sürerek kıs kıs gülüyorum. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Sanırım öyle." Dudakları bilmiş bir gülümsemeye inceliyor. "Yaşlandığım için pek iyi fikirlerim kalmadı, o yüzden bence sen devam et ve neler olacağını gör."

Kısa bir kahkaha nefesi veriyorum. "Pekâlâ. Parlak pembe gülleri de toplamıma ekleyin. Onların parasını ben ödeyeceğim."

"Elbette. Saat on."

Ona bir yüzlük uzattım. "Teşekkür ederim. Üstü kalsın."

"Emin misiniz?" Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde önce faturaya, sonra da bana bakıyor. "Bu yüzlük. On değil."

"Eminim." Ağzım yukarı kalkıyor ve çiçeklere doğru yöneliyorum, gülleri alıp kokularını içime çekiyorum.

Bana onun şampuanını hatırlatıyor. Acaba beğenecek mi? Sonra da onu itip kakarken neden ona çiçek aldığımı merak edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Ama ben Johnny gibi olmak istiyorum. Onun yanında uyanmak ve yastığına kırmızı bir gül bırakmak istiyorum. Sevildiğini bilmesini istiyorum. Ve ben de onu seven kişi olmak istiyorum.

Belki de bu kadın haklıdır. Belki de Nicolette'e ona aşık olduğumu ve birlikte olmamızı istediğimi söylemeliyim.

Belki de aklımı kaçırmışımdır. Ama şu anda bunun bir önemi yok.

Eşyalarımın geri kalanı için geri döndüğümde kadın "Onu kazanırsan bana söylemeyi unutma, duydun mu?" diyor.

"Olur, hanımefendi. İyi günler dilerim."

Çıkarken kapı çalıyor ve arabaya doğru ilerliyorum, yola koyulmadan önce çantaları yolcu koltuğuna bırakıyorum. Motele sadece birkaç mil var ve hemen ön tarafa park ediyorum.

Eşyalar elimde, odamıza giriyorum ve beni görür görmez yatağa oturup gülümsüyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve onun gözlerine baktıkça daha da çarpıyor.
Ve kadının sözlerini tekrar hatırlıyorum.

Bianca'ya karşı hiç böyle hissetmemiştim. Ne tanıştığımızda, ne onunla evlendikten sonra, ne de sözde düşük yaptıktan sonra bebek sahibi olmaya çalışırken bile.

Bir çocuk sahibi olmayı ondan daha çok istiyordum ama olmadı. Doktorlar nedenini anlayamadı. Tüm testleri yaptık ve ikimiz de iyiydik ama sanki evren kıcıma tekme basıyor, gitmemi söylüyordu. Ve gitmeliydim de. İşte olduğu konusunda yalan söylediğini öğrendikten sonra, ona aşık olmadığımı söylemeli ve ayrılmalıyım.

Ama babam... onun üzerimde hep bir etkisi vardı ve beni utandırmasına izin veremezdim. Onun yerine, arkamdan onu beceriyordu.

"Ne var orada?" Nicolette uzun, zayıf bacaklarıyla yataktan kalkıyor, saçları bir tanrıça gibi parlıyor.

Ellerim çantanın ve çiçeklerin etrafında toplanıyor, çünkü bu kadın bana imkansızı gördürüyor - bir zamanlar sadece hayal ettiğim bir geleceği. Sevgi ve aile dolu bir hayat ve benim gibi bir piç için ulaşılabilir olduğunu düşünmediğim her şey.

Ama şu anda, pembe lekeli yanakları ve yüzündeki o sırıtışla, tek istediğim tüm gerçeklerimi itiraf etmek ve onsuz bir varoluşta hayatta kalmak için söylediğim tüm yalanları silmek.

"Sorun nedir?" Kaşları çatılıyor, eli bileğimi kavıyor. "Ben sadece..." Nefesimi içime çekiyorum, nabzım kulaklarıma çarpıyor.

Sadece söyle. Söyle ona. Göster ona. Diğer her şeyi siktir et. O seni mutlu ediyor. Bilmen gereken tek şey bu.

"Ne oldu, Raph?" Diğer avucu şefkatle yanağıma düşüyor ve bakışlarındaki endişe giderek derinleşiyor.

Parmak uçlarını kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyor ve her yerim alev alıyor, dumanı içime çekiyorum. Boğazım kapanıyor ve gözlerim kapanıyor, onun benim olduğu ve benim de onun olduğum bir yere sürükleniyorum.

Ona nasıl hissettiğini söyle. Daha iyi hissetmeni sağlayabilir.

Mağazadaki kadın haklıydı. Çünkü şu anda tek istediğim ona bana ne yaptığını söylemek.

Gerçekten neden korkuyorum? Onu kaybetmekten mi? Babam olmaktan mı? Ben onun gibi değilim. Olamam da. Ona karşı hissettiklerim... Babamın bırakın annemi, hiçbir kadına karşı böyle bir şey hissetmesine imkan yok.

Bir anda çantaları bıraktım ve iki avucumla yüzünü kabaca kavradım.
Genişleyen bakışları benimkileri yakalıyor.

"Raph?" diye fısıldıyor. " oluyor?"

Ve bilmiyorum. Şu anda tek istediğimin onu öpmek ve asla bırakmamak olması dışında bu soruya verecek bir cevabım yok.

Sanki otomatik pilotta hareket ediyor gibiyim, artık tüm konuşmayı kalbim yapıyor. En başından beri olması gerektiği gibi. Ama ben kelimeleri bastırmakla, kafamın içindeki gürültünün kazanmasına izin vermekle meşguldüm.

Aceleyle verdiği nefeslerle göğsü titriyor ve benimki de aynı derecede ağır, dalgalar halinde içimden fırlıyor.

Parmak eklemlerimi çenesinde gezdiriyorum.

"Sana bu şekilde dokunmak..." Alnımı onunkine değdiriyorum. "Benim gibi hissediyorsun.

Her zaman öyleydi," diye nefes alıyorum.

"İyi hissediyor musun?" Fısıltılı sesi şaşkınlıkla karışıyor ve ben küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

"Ben iyiden de öteyim, tesoro mio, ve bu senin sayende."

Ağzı hareket etmeye başlar ama ağzından hiçbir şey çıkmaz.

Gözleri benimkileri ararken, sorularla ve söylemeye korktuğu sözlerle dolarken, geri adım atarken ham duygular boğazımı düğümlüyor.

Diğer elimi yanağına götürüyorum, kadifemsi tenini okşuyorum, gözlerimiz kaos denizinde birbirine tutunuyor ve gerçeğin kalbimin derinliklerinden sızmasına izin veriyorum.

"Sen her zaman benim için tektin Nicolette. Kaç yıl geçerse geçsin, aramızdaki mesafe ne olursa olsun, sen bana sahipsin. Beni öptüğün andan beri bana sahipsin. Çünkü o andan beri tek düşündüğüm sendin. Nasıl duracağımı hiç bilemedim."

Gözyaşları yavaş yavaş bakışlarını doldurur.

"Ve tek yapabildiğim, sana sahip olamayacağımı bile bile, seni böyle isteyerek sessizce acı çekmekti."

"Seni öptüğümde bir şey hissettin mi?" İnançsızlığı yüz hatlarını gölgeliyor ve ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bir sürü şey hissettim küçüğüm. Hepsi de aynı derecede derin ve aynı derecede kirli."

Ağzı kocaman açılmış bir şekilde benden uzaklaşıyor. "Ama benimle konuşmayı bıraktın. Bana mutlu olduğunu söylemiştin. Onunla."

"Yalan söyledim," diye itiraf ediyorum, o günü çok iyi hatırlıyorum. "Perişan haldeydim. Bana ait olduğunu fısıldadım. Duyamayacağını biliyordum ama bir yanım duymanı istiyordu."

"Seni duydum," diye nefes alıyor. "Sadece istediğim şeyi duyduğumu sanıyordum için."

"Hayır." titriyor. "O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim." Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Seni o kadar çok özledim ki. Bunca yıldır sensiz hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Seninle konuşmayı özledim. Sadece senin etrafında olmayı. Onunla hiç böyle olmamıştı."

Kaba ellerim yüzünün etrafında sıkılaşıyor, ağzım yaklaşıyor. Tek elimi ensesine götürüyorum, parmaklarım yumuşak tellerini kesiyor ve gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Sıkım sarsılıyor, bu ses ona onu ne kadar çok istediğimi göstermek istememe neden oluyor.

"Bu gerçek mi?" diye fısıltıyla soruyor, yumuşak parmak uçları sırtımdan yukarı tırmanıyor, saçlarımın arasından geçiyor.

"Biz her zaman gerçektik." Gözlerini gözlerime kilitliyorum, bakışlarım onunkilerle derinleşiyor.

Başparmağım kalp şeklindeki dudaklarında geziniyor ve kalbimin her atışında, hayatıma tekrar girdiği andan itibaren yapmam gereken bir şeyi yapıyorum: Onu öpüyorum.

Çılgınca. Kabaca.

Onu almamda nazık bir şey yok. Tadına bakıyorum. Dişlerim çekiliyor, damarlarımdan tutku akıyor. Tanrım, bunu yüzyıllardır ve aradaki yaşamlar gibi hissettiren şey için istedim.

Beni sıcak tutan bir ateş gibi ağzını seviyorum. Pusulasını bulmuş kayıp bir adam gibi. Çünkü o böyle biri. Bana hep evimi gösteriyordu. Ama ben inanmayacak kadar inatçıydım. Hayatımı kendim için yaşamaktan çok korktum.

Varlığımı, değerimi asla çıkmayacağı yerlerde arayarak geçirdim. Amacımı, beni asla gerçekten tatmin etmeyecek şeylerde aradım. Ama o? O bana bunların hepsini veriyor. Onunla birlikte, artık kırık olmadığımı fark ettim. Bir kadın için, onun için hissettiklerimi hissedebileceğimi.

Bana doğru kadının insana her şeyi hissettirebileceğini kanıtladı.

Onu güvende tutabileceğimi hissedebilir miyim bilmiyorum, ama benden başkasının olmasına imkân yok.

Saçlarını sertçe avuçluyorum ve başını yana doğru eğiyorum, dilimi dudaklarının arasından geçirmeden önce dudaklarının kenarlarında gezdiriyorum.

Bir inilti çıkarırken avuç içleri sırtımda aşağı yukarı geziniyor, sesi o kadar iyi geliyor ki, tam da bizi bu şekilde hayal ettiğimde hayal ettiğim gibi.

Alt dudağını ısıriyorum, ağzım çenesini geçip aşağı iniyor, dişlerim sıyrıyor, dilim boğazının kıvrımlarında ve vadilerinde geziniyor.

"Çok güzelsin," diye inliyorum yumuşak tenine karşı.

Diğer avucum kalçasından aşağı kayıyor, kıcını avuçluyor, etine masaj yapıyor, benim için çıplak olmasını istiyor.

"Raph...oh, Tanrım," pantolonunu indirdi. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"İnan buna." Başını geriye atıp açgözlü ağzım için boynunu daha da açığa çıkarırken alçak sesle kıkırdıyorum.

Adımı böyle söylediğini hiç duymasaydım ne yapardım bilmiyorum. Muhtemelen ölürdüm. Hayır, kesinlikle ölürdüm. Yavaşça ve acı çekerek.

"Tadın çok güzel," diyorum ona. "Seni yatağa atmak, kalçalarını açmak ve amının tadına tekrar bakmak için sabırsızlanıyorum."

"Sen... bunu tekrar yapmak ister misin?" Sertçe yutkunuyor, parmakları kaslarıma dalıyor.

Yukarı bakıyorum. Nefes nefese, masum nefes alışları, kızarmış yanakları zonklamama neden oluyor.

"Aynen öyle." Uzun saçlarını bileğime doluyorum, dudaklarım onunkilere değiyor. "Tek bildiğim sen olana kadar her santimini tadacağım."

Onu yavaşça öpüyorum, ağzımın içini yalarken inliyorum.

"Evet..." diye fısıldıyor inleyerek. "Seninle her şeyi istiyorum."

Başını daha da sert bir şekilde geriye çektim. "Evet?" Dudaklarım kulağına iniyor ve kulak memesini emiyorum. "O amcığı germemi izlemek ister misin?"

"Oh, Tanrım..." Kaşlarını çatmış, sanki bu dünyada daha fazla istediği başka bir şey gibi bana bakıyor. Alt dudağını dişlerinin arasından çekiştiriyor.

Bunu yaptığını görür görmez ağzımdan bir hırıltı kaçıyor ve tekrar üzerine atılıp hayatım buna bağlıymış gibi onu öpüyorum. Ellerimiz aynı anda her yerde ve elini sikimin üzerinde gezdirdiğinde içimden bir hırıltı yükseliyor.

Ağızlarımız ayrılmadan, kollarımı uyluklarının altından geçirip onu kendime doğru kaldırıyorum, ayak bilekleri belime dolanıyor. Ve dilini emerken çıkardığı o alçak gırtlak sesleri onu daha sert öpmemi sağlıyor, tatlı naneli tadı duyularımı ateşliyor ve ona olan arzumu alevlendiriyor.

Onu yatağa taşıyorum ve nazikçe yatağın üzerine bırakıyorum, vücudumu bir zamanlar tam olarak uymayan bir yapboz parçası gibi her kıvrımına uyduruyorum. Ama şimdi asla çözülemeyecek kadar iyi oturuyor. Saniyelerimi onun güzel yüzüne bakarak ve hayretler içinde geçiriyorum, elimin tersi yanağında geziniyor.

Leğen kemiğini sertleşmiş ereksiyonuma sürtüyor. Kahretsin, onun içine girmek istiyorum ama bakire olduğunu bildiğim için işleri doğru yapmalıyım. Acele etmemeli ve bu deneyimi onun için en iyi hale getirmeliyim.

Ağzım boğazında geziniyor, nabızı altımda canlanıyor. Bildiği tek şey bu olana kadar sikimi içine gömmek istememe neden olmaktan başka bir işe yaramayan bir dizi erotik ses çıkarıyor.

"Bundan sonra senin için başka bir erkek olmayacak, tesoro mio. Bunu anlıyor musun?" Atletinin askısını çekiyorum ve omzunu ısıyorum.

"Evet," diye haykırıyor, bir elini saçlarımın arasından geçiriyor, dudaklarım yavaşça dik meme ucuna doğru kaydığında sertçe çekiyor.

Gömleğinin içinden ağzıma alırken ona bakıyorum. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor, dilimi etrafında döndürürken dudakları titriyor.

Ağzımdan çıkarıyorum. "Bana, ben senin içinde olduktan sonra başka hiçbir erkeğin olamayacağını anladığını söyle."

"Seviyorum." Ağır nefesi yanağımda geziniyor. "Başka birini hiç istemedim. Asla da istemeyeceğim."

Bir iniltiyle üstünü aşağı çekiyorum ve iki göğsünü de ortaya çıkarıyorum. "Kahretsin, harikasın." Dirseklerimin üzerinde yükselip dudaklarımı göğüslerinin arasına indiriyorum. "Ne kadar mükemmel olduğunu biliyor musun Nicolette? Sana baktığım için bile ne kadar şanslıyım? Seni öptüğüm için? Sana dokunduğum için?"

Parmak uçlarım her bir meme ucunun etrafında dönüyor ve o nefesle sarsılıyor.

Dudaklarım seğiriyor. Gergin. Onu suçlamıyorum.

"Seni yakaladım. İyi hissettireceğim. Tabii fikrini değiştirmediyse."

Başını sallıyor, eliyle başımın arkasını kavırıyor. "Hayır... Ben bunu istiyorum. Senin benim ilkim olmanı istiyorum, Raph."

Kalbim küt küt atıyor. "Ve senin benim sonum olmanı istiyorum." "O zaman sonuncun olmama izin ver." derken gözleri parlıyor.

Başparmağımı gözünün altından geçirip kirpiklerinin arasına sıkışmış bir damla yaşı siliyorum. "Sen zaten benimsin, . Seninle sevişmek sadece bir

bonus."

Dizlerimin üzerinde , parmaklarım tayıtının bel bandında, yavaşça aşağı indirmeye başlıyorum, her seferinde biraz daha. Göğsü hızlanıyor.

"Benim için utanıyor musun, bebeğim?" Gergin bir şekilde başını sallıyor.

"Biraz... Tamam, çok," diye itiraf ediyor. "Daha önce kimse beni soymamıştı."

Bu düşünceyle nabzım boynumda atıyor. "Ve hiç kimse yapmayacak."

Üzerindeki tek şey siyah külotu olana kadar onları tamamen aşağı çekiyorum. Kalçalarının arasına bakmaktan kendimi alamıyorum, geçen sefer yaptığım gibi ona kendini iyi hissettirmek istiyorum.

Kalçalarından birini sırtıma atarak, burnumu amcığının içinde gezdiriyorum. "Çok sıcak. Seni tatmak için sabırsızlanıyorum. Dilimin etrafında boşalmanı sağlamak için."

Çıkardığı sesleri bastırmak için bir ağzına kapatıyor.

Kıkırdıyorum ve klitorisine karşı titreşimleri hissetmiş gibi sarsılıyor.

Dilimin ucu külotunun üzerinde geziniyor ve eli anında saçıma dolanıyor, yakacak kadar sert çekiyor.

Tıslıyorum, acının tadını çıkarıyorum. "Seninle ilgileneceğim ufaklık. Söz veriyorum."

Bir dakika daha beklemeden, külotunu yana çeviriyorum ve

On

u. "Siktir," diye . "Ne kadar güzel bir amcık. Özlemişim."

Dilimin ucu klitorisinin etrafında dolanıyor, o da kasılıyor ve ağlıyor. saçlarımı bir hışımla kavırıyor. İçimden sert bir kahkaha yükseliyor. "Gerçekten bakmak zorunda ?" Nefes alış verişleri

Soru.

Başımı kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Şuna bak. Siktir et. Yüzümü içine göm." Dudaklarımda tembel bir sırıtma beliriyor. "Bu amcığa istediğim her şeyi ve her şeyi yapabilirim." İşaret parmağımı sıırıslıklam dudaklarının arasında gezdiriyorum. "O artık benim. Hatırladın mı?"

Parmağımın ucunu klitorisine bastırıp sertçe vuruyorum.

"Raph!" diye inliyor, kalçaları yataktan fırlıyor ve o kadar ıslak ki. "Şu haline bak, benim için sıırıslıklam olmuşsun bile."

"Lütfen..." diye yalvarıyor, ben daha fazla baskı uygularken sesi titriyor.

"Neye ihtiyacın varsa iste. Seni hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğim, hatta Benden kendi lanet kalbimi söküp gümüş bir tepside sana vermemi istedin."

"Kulağa acı verici geliyor." Gülmeye çalışıyor ama bu çok erotik.
Parmağımı girişinin üzerinden geçiriyorum ve ilk boğuma kadar içine giriyorum.

Gözleri geri döner.

"Raph...lütfen..."

Başparmağım klitorisinin her iki yanını okşuyor ve adımı haykırıyor, çarşafları yumrukluyor, vücudu kasılıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi ve onu henüz sikmemiştim bile. "lazım!" diye yalvarıyor, ama ben bunu ona vermeye hazır değilim.

Onu.

"Hiç parmaklarını soktun mu?" Soruyorum, onunla alay ediyorum.

Bir kez daha, içinde bir parça gevşedi.

"Hayır... Ben... Bunu senin için saklamak istedim. Hepsini senin için saklamak istedim, Raph."

Sikeyim.

"Bunun bana ne yaptığını bilmiyorsun. Kendi amını bile sikmediğini bilmek. Sana her şeyi öğreteceğim."

Santim santim, gözlerimi onunkilerden ayırmadan, parmağımın geri kalanını içine sokuyorum. Nefes nefese kalıyor ve altımda kıvranıyor.

"Nefes al..." Başparmağımın klitorisini okşuyorum. "İşte bu " Parmağımı kıvrıyorum ve dışarı kaydırıyorum, sonra tekrar içeri sokuyorum. "İşte benim iyi kızım. Çok iyi alıyorsun."

"Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor, gözleri dolu dolu.

Hayatımda hiç bu kadar nefes kesici bir şey görmemişim.

"Bir parmak daha ekleyeceğim," diye homurdandım, kararlılığımı zar zor koruyarak. "Sikimi almadan önce seni germem gerekiyor."

Daha fazlası için yalvarıyor, güzel dudaklarından bir sürü tutarsız yakarış dökülüyor. Her saniye daha da ıslanıyor ve ben alay etmeye devam ediyorum, duvarları etrafımda kavırıyor.

"Sanırım bana ait olanın tadına bakmanın zamanı geldi."

Avuçlarımla kalçalarını itip açtığımda inliyor, ağzım amını kavırıyor, kıkından klitorisine kadar yalıyor.

"Bana bak," diyorum, gözlerini görmek, onu seyretmek istiyorum.

Ben.

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve utangaç bir şekilde gözlerini benimkilerle birleştiriyor.

İşte o zaman ağzımı tekrar onun üzerine indiriyorum, dilim içine giriyor. Vücudunu bir titreme sarıyor, inlemeleri daha da yükseliyor. İçimden derin tatmin sesleri yükseliyor.

Ve eli başımın tepesine indiğinde, parmakları saçlarımın arasından sıkı bir kıvrımla yayılıyor, klitorisini ağzıma alıyorum, dilimi tekrar tekrar oynatıyorum, yakın olduğunu biliyorum.

Nefes nefese adımları haykırıyor, sırtı kamburlaşırken iki parmağım tekrar içine giriyor. Ve bu sefer nazık davranmıyorum.

Ona sertçe veriyorum, hızım artıyor, bana verdiği her inilti ile geri çekilmeyi reddediyorum. Nefes alışları sertleşiyor, sanki acı çekiyormuş gibi, bu yüzden tempoyu yavaşlatıyorum, iç uyluklarını öpüyorum, onunla zaman geçiriyorum. Yaklaştığında, nefes alışları dalga dalga geldiğinde, onu daha sert beceriyorum, dilim dönüyor, ağzım emiyor.

Serbest kalmasının sancıları içinde dilimin etrafında kasılıyor. "Evet! Oh, Tanrım, Raph!"

Çığlıkları ve inlemeleri etrafımızdaki duvarlara nüfuz ediyor. Ben yavaşlamazken kalçaları daha da bükülüyor, vermesi gereken her şeyi alıyorum.

Onun kaygan etinin etrafında inliyorum, her santimini yalıyorum, dilimin tatlılığını tadıyorum, ta ki vücudu yükseklerden aşağı inene kadar, nefesleri bir çılgınlık içinde ondan savaşıırken bile durgunlaşıyor.

İç bacaklarının her birine son bir öpücük bırakıyorum, sonra ellerim kendi gömleğinde, onu fırlatıp atıyorum. Gözleri açlıkla göğsümden karın kaslarıma doğru iniyor ve vücuduma bakışı... Sikim onun içinde olmak için can atıyor.

Kaşlarını çatarak yukarı bakıyor.

Gergin mi?

"Senin tatlı amına uyacak."

"Sen öyle diyorsan." Yüzü kıpkırmızı oldu ve ben kıkırdamamı tuttum.

Daha önce hiç bakire birini becermek istediğimi söyleyemem, ona kadar değil. Birinin ilk olması hiç önemli değildi. Hiçbir çekiciliği yoktu. Ama Nicolette ile, nedense, bunu istiyorum. Ona kendini iyi hissettiren ilk kişi olmak istiyorum.

Parmaklarım bel bandındayken gri eşofmanımı çıkarmaya başlıyorum ve aletim dışarı çıkar çıkmaz gözleri büyüyor ve kıkırdamadan edemiyorum.

Kalçaları hala açık ve gözlerim orada oyalanıyor, az önce ağzımın olduğu yerde onun ıslaklığını ve parıltısını görüyorum. Kendimi onun üstüne bırakıyorum ve dudakları en tatlı, en güzel gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Hey," diyorum ona, başparmağımla o lanet olası sikilebilir dudaklarını okşayarak. "Söz veriyorum, eğer iyi hissettirmezse durabiliriz."

"Tamam." O kadar çok güven içeren bir kelime söylüyor ki, neredeyse Be paramparça oluyor n.

"Seni mümkün olduğunca çok boşaltmak hayattaki yeni görevim olacak." Yavaşça büyüyen bir gülümsemeye dudaklarını öpüyorum ve o gülüyor. "Az önce yaptığın şey inanılmazdı..." diye fısıldıyor. "Bu benim sana karşı ağırdan almamdı, ufaklık."

Kalçalarımı onun göbeğine doğru yuvarlıyorum ve sikim amına doğru kayınca ağzı açılıyor.

Adımı haykırıyor, ben bana sahip olan kadına bakarken tırnakları sırtımı tırmalıyor.

"Başka birinin sana dokunması fikri beni çıldırtıyor, tesoro mio." Dişlerimi sıkarak alnını avuçluyorum. "Onu öldürürdüm, Nicolette. Her kim olursa olsun. Sen onun can çekişmesini izlerken ben onu ellerimle öldürürüm."

Keskin bir nefes alıyor, bakışları yuvarlak.

"Ben buyum. Bunu anlıyor musun?"

"Evet..." Başını sallıyor. "Benim için senden başka kimse yok."

Sahiplenici bir hırıltıyla kalçalarının arasına girdim. "Şu haline bak, iyi bir kız oluyorsun, bir sürü hayat kurtarıyorsun."

Gözleri geri dönerken bile bir gülümsemeye savaşıyor. "Sen delisin."

"Evet," diye nefes alıyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, sıcak nefesi çenemde geziniyor. "Senin için deliriyorum. Her zaman da öyle olacağım."

"Benim için etmez," diye fısıldıyor.

"Seçme şansın olduğunu düşünmen çok tatlı." Onu sertçe öpüyorum, nefesi kesilip gözleri benimkileri ararken inliyorum. "Prezervatifim yok ama tek bir kişiyle bile birlikte olmadım."

Kız kardeşinden beri değil demek istiyorum ama onun bunu anladığını biliyorum.

"Prezervatif takmanı istemiyorum. Seni çıplak hissetmek istiyorum ve senin de beni hissetmeni istiyorum."

"Siktir... Benim küçük pis bakirem..." Çenesini kısırdım. "Onu senden almak üzereyim. Hazır mısın?"

NICOLETTE

Sikinin tepesini yavaşça içime sokarken gözlerim dönüyor ve ağzımdan boğuk bir çığlık çıkıyor.

İçimde bir ateş yanıyor, omurgamdan öfkeli bir alev gibi yuvarlanıyor. Acıması umurumda değil. Bunu istiyorum. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

"Yavaş gideceğiz," diye beni rahatlatıyor. "Sadece benim için nefes al." Raph olduğu için böyle davranacağını biliyordum. Nazik. Sevecen.

İçimdeki baskı artıyor, yine de onun her şeyini hissetmek istiyorum. Bir santim daha itiyor ve tırnaklarım çıplak sırtını çiziyor.

"Cennet gibi hissediyorsun," diyor bana, göğsünün derinliklerinden gelen alçak bir hırıltıyla.

Tiz ses tonuyla ürperiyorum, sıcak ses tenimi tırmalıyor. "İyi gidiyorsun bebeğim, koca sikimi içine alıyorsun."

Etrafında gerildim, kirli övgüsü beni daha da kızdırdı.

"Sadece ..." Yalvarıyorum, nefes verişlerim nefes alışlarımdan daha fazla.

"Sadece sik beni.

Lütfen..."

"Tanrım," diye homurdanıyor, tüm kasları ve erkekliğiyle bana bakarken ifadesi kararıyor. "Yapmak istediğim şey bu, ama seni incitmek istemiyorum."

Başımın üstünü okşuyor ve bakışlarımı tutuyor.

"Kendini tutma, Raph. Ben de bunu istiyorum."

Bir santim daha hareket ediyor. Dudakları benimkilere iniyor ve onları yumuşakça okşuyor. "Kalçalarını daha geniş aç."

Talepkâr ses tonu tam da bunu yapmamı sağlıyor. Gözleri benimkilere dönüyor, bakışları beni daha derine çekiyor, sanki Raph Marino'nun sarhoşluğuyla sarhoş olmuşum gibi.

"Benim." Kelime sıcak, sert ve çılgınca ilkel bir şekilde çıkıyor ve kalçalarının tek bir hamlesiyle içeride tamamen kılıflanmış oluyor.

Ani acı ve baskı karşısında irkilip nefesim kesiliyor.

Nefesinin altından küfrediyor, başını geriye atarken çenesi geriliyor. "

yok." Parmak eklemlerini yüzüme doğru uzatıyor ve yanağımdan aşağı. "Nefes al, bebeğim. Sen hazır olana kadar hareket etmeyeceğim."

Bir elini bedenlerimizin arasına sokuyor, parmağı telaşsızca klitorisimi okşuyor ve işte o zaman kaslarım onun etrafında gevşiyor.

Dudaklarımdan bir inilti geçiyor ve bana bakıyor, gözlerindeki bir şey daha da koyulaşıyor.

Kollarımdan aşağı bir ürperti akıyor ve saçlarımı avuçlayıp bırakıyor ve beni beceriyor.

Kendini utançtan, suçluluktan kurtarıyormuş gibi hareket ediyor. yoğunluğa teslim olmamak için kendine sunduğu tüm nedenler. Hepsi

sanki hiç var olmamış gibi yok olur.

Her zaman ait olduğu gibi kendini bana doğru şekillendiriyor. İçimdeki gerilme, bedenim onu kabul edene ve daha da çok arzulayana kadar yumuşuyor.

Çakıllı baritonu kulaklarımı doldururken bana onu ne kadar iyi alabileceğimi söylüyor. Onun için ıslanmamı ne kadar çok sevdiğini.

Ellerinin hızlı bir hareketiyle beni ters çeviriyor ve ağırlığını üstüme bırakıyor. Avuç içiyle boğazımı kavırıyor, tam içime girecekken başımı geriye doğru eğiyor.

"Siktir," diye inliyor. "Sen benim sikimi almak için yaratılmışsın. Mükemmel uyuyor, tesoro mio."

Kendimi hiç şu an hissettiğim kadar onun hazinesi gibi hissetmemiştim.

"Bir dahaki sefere seni aynayla sikeceğim," diyor kulağıma karşı. "Böylece sikimi o daracık deliğine aldığı anda ne kadar güzel olduğunu görebileceksin."

"Raph..." Nefes nefese kalıyorum, hislerimin taşmasına engel olamıyorum, ter içindeki bedenlerimizin altındaki çarşafları pençeliyorum.

Saçlarımı kavırıyor, elini boğazımdan çekiyor ve beni görebilmesi için yüzümü yana doğru çekiyor.

Vuruşları, tenin tene çarpma sesi, içimi ılık bir zevkle dolduruyor, uyluklarımdan yukarı ve aralarına doğru titreşiyor.

"Oh, Tanrım, Raph..." O daha sert ve daha hızlı vururken dudaklarımdan baş döndürücü bir inilti kaçıyor. "Durma..." Bağlantımızı koparmadan mırıldanıyorum.

Bağırsaklarımda ve içimde bir şeyler kabarıyor, sanki patlamaya hazırım, onun her hamlesiyle artan baskıyı hissediyorum.

Ve tam gelmeden önce, düşmeden hemen önce, ağzımı yakalıyor, çıkardığım her sesi yutuyor.

Öylesine şiddetli bir şekilde ürperiyorum ki ayak parmaklarım kasılıyor ve zihnim uçuyormuş gibi hissediyorum.

Ağzını sadece bir parça geri çekiyor.

"İçinden dölleri akmasını istiyorum." Kelimeler kulağımın üzerinde dalgalanıyor ve nefesinin olduğu yer karıncalanıyor.

Ben daha tek kelime edemediğim sirtüstü yere yığılıyorum, o hâlâ içimde oturuyor, kalçalarını vahşice içime sokuyor, yoğun bir hünerle bana bakıyor. Sanki aynı anda hem benimle sevişmeye hem de beni becermeye çalışıyor. Her seferinde daha derine iniyor ve ben yeniden yükseldiğimi hissediyorum.

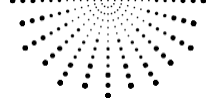
Ciğerlerinin derinliklerine yerleşmiş tatmin edici bir hırıltıyla bedenini benimkinin üzerine indiriyor ve ağzımı yeni baştan tanıyormuş gibi beni öpüyor.

Ve kalbimin her zerresiyle, istesem bile ona olan sevgimin büyüklüğünden kaçamayacağımı hissediyorum.

Çünkü şu anda, nereye gidersem , aramıza ne kadar mesafe koyarsa koysun, ondan asla kurtulamayacağımdan eminim.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

İKİ HAFTA SU

BEN ONUN KOLLARINDAYIM, O BENİM KOLLARIMDA, BOKTAN MOTELİMİZDE YAVAŞ
DANS EDİYORUZ.

ama bir zamanlar sadece yapabilmeyi dilediğim anılar yaratıyoruz.

Bu duvarların dışında bizi bekleyen şeyin korkutucu olduğunu biliyorum ama şu anda gerçek bir çift olduğumuzu hissediyorum ve buna tüm gücümle tutunuyorum.

"İyi bir dansçısın," diyorum usulca, yanağım onun güçlü göğsüne yaslanmış, elleri sırtımın alt kısmında kenetlenmiş, birlikte boğucu bir melodiyle sallanıyoruz.

Gözlerim kapalı, bu adama karşı hissettiklerimin muazzamlığı beni tüketiyor, öyle ki ruhumu kaplıyorlar.

Geçtiğimiz haftalar rüya gibiydi. Güldük. Konuştuk. Sanki eskiden olduğu gibi olduk. Şimdi bir ton seks yapmamız dışında, ki bundan kesinlikle şikayetçi değilim. Onunla seks muhteşem. Tecrübem olmayabilir ama en iyisinin o olduğuna eminim.

"Sadece seninle dans ettiğim için." Başımın üstünü öpüyor.

Bu küçük şeyler kalbimi canlandırıyor. Bu duygusal dokunuşlar, onun tatlı sözleri, asla eskimeyecek o şefkatli öpücükler.

"Bu elbiseyi üzerinde çok beğendim," diyor bana, yumuşamış bakışları kıvrımlarımda gezinirken.

"Teşekkür ederim." İltifat karşısında yanaklarım ısınıyor, kırmızı diz boyu elbisem beni döndürürken dalgalanıyor.

Bir gün alışverişe gittiğinde benim için almıştı. Görür görmez bana çok yakışacağını söylemişti. Haklıydı da.

"Bunu seçmekle iyi yaptın." Tek bir kaşımı kaldırıyorum.
"Özgeçmişindeki yetenekler listesi için yerim kalmadı."

"Özgeçmiş, ha?" Şakacı bir bakış fırlatıyor, avuç içleri kabaca kalçalarımı kavlıyor. "Bana yazdığını söylemediğin bu özgeçmişte başka ne var?"

Bir kahkaha atarak dudaklarımı sıkıca bastırıyorum ve çenemi kavıyor, gözlerindeki karanlık ve otoriter bakışlar içimi karmakarışık bir duygu karmaşasına sürüklüyor.

"Şey," diye kekeliyorum, amansız bakışları beni her türlü gerginleştiriyor. "Öncelikle, mutfakta çok yeteneklisin."

"Uh-huh..." Başparmağı gelip çenemde geziniyor. "Başka ne var?"

"Şey... um..." Birden delicesine utandım ve bakışlarım yere kaydı.

Geri kalanı oldukça edepsiz ve ben bu şekilde konuşmaya alışık değilim. Kıkırdıyor ve yüzümü yukarı çekerek beni ona bakmaya zorluyor.

"O cümleyi bitir," diye talep ediyor. "Bunun nereye gittiğini seveceğime dair bir his var içimde."

"Önce gözlerimi kapatabilir miyim?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Hayır." Gülümsemesi ağzının üzerinde kıvrılıyor, o yakışıklı yüze bakmak o kadar güzel ki, onun gibi birinin benim gibi birini nasıl isteyebileceğini merak ediyorum. "Bunu söylerken gözlerini görmem gerek. Çünkü yemin ederim, o ağızdan çıkan her şeyin sikimi sertleştireceği garanti."

"Tanrım..." Gözlerim büyüdü. "Senin hakkında konuşmaya başlamadan önce beni uyarmak ister misin... bilirsin..."

"Benim neyim?" Dudakları seğiriyor. "Bunu söylemek zorunda kalacağım."

Başımı sallayarak gözlerimi kısıyorum. "Sen en kötüsüsün." "Çekilmez.

Tam da beni sevdiğin gibi." Ağzını dudaklarıma götürüyor.

alnına koyar ve derin derin içine çeker. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

"Ne hakkında konuştuğumuzu unutacak kadar dikkat dağıtıcı mı?" "

olmaz." Küçük bir atarak arkasına yaslandı ve beni bekledi.

cevap vermedi ve ben onu öpmek için ani bir dürtü duydum.

Ağzım bir sırtışıla genişliyor ve parmak uçlarımda yükselip ağzımı onunkine bastırarak yavaşça öpüyorum.

İnliyor, kıcımlı avuçluyor ve alt dudağımı ağzına alıyor, yavaş yavaş bırakırken dişleri sıyrıyor.

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum." Sesi hırçın, ağzını benimkine değdiriyor. "Ama bundan o kadar kolay kurtulamayacaksın."

Kulak mememin altında beni deli eden o noktayı öpüyor.

Nefesim kesiliyor, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime çekiyorum, o da boynuma doğru hırlayarak beni öpüyor ve emiyor.

"Başlangıç olarak," diye fısıldıyorum. "Çok yetenekli bir dilin var. Sanırım beni diğer tüm erkeklerden ayırdın."

Duraklıyor ve itiyor, bana erimiş lav gibi bakıyor.

"Hangi adamlar?" Sahiplenici bir elle çenemi kavırıyor, gözlerimi arıyor. "Başka erkek olmayacak."

Bunu bir bildiri, gerçeğe dönüştürülmüş bir yasa gibi söylüyor.

"Ne olur ne olmaz diye söylüyorum." Ağzımın bir tarafını yukarı kaldıran bir gülümsemeyle ona takılıyorum.

Gözbebeklerinin büyüdüğüne, bakışlarının sıcak ve tehlikeli olduğuna yemin edebilirim.

"Ne olur ne olmaz diye bir şeye ihtiyacın yok," diye homurdanıyor, parmakları tenimi daha derinden ısıyor. Göğsü kabarırken ağzı benimkine doğru iniyor, sıcak nefesi dudaklarımda geziniyor. "Sen benimsin ufaklık." Alt dudaklarımı dişlerinin arasına alıyor, gözleri yanıldığını kanıtlamam için bana meydan okuyor. "Tamamen benimsin. Ve bunu sakın unutma."

Sonra beni öpüyor. Tanrım, hiç öpüyor mu? Kalbim durdu.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde her zaman olduğu gibi tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

Ve şu eskiden nefret ettiğim sevgi sözcüğü... Artık nefret etmiyorum. Artık bir zamanlar olduğu gibi aynı anlamı taşıyor. Şimdi, onu duymak için sabırsızlanıyorum. Ben onunum. Onun küçüğüyüm. Ve mükemmel olmasa da, en yumuşak kalbe ve en saf ruha sahip.

O uzaklaşırken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, bana öyle bir duyguyla bakıyor ki başka tarafa bakmaya korkuyorum.

Ve şu anda, şu anda, hiçbir şey bizi ayıramazmış gibi geliyor.

Yine de küçük bir parçam hala merak ediyor, kız kardeşimle benim aramda bir seçim yapma şansı olsaydı beni seçer miydi? Keşke burada olsaydı da bunu kendim bilebilseydim. Sanki özgüvenim mutlu olmama izin vermiyor. Hayatımda bir kez olsun birinin *beni* onun yerine istediğine inanmama izin vermiyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Nefes alıyorum, nabzım hızla atıyor. "Herhangi bir şey."

"Yalan söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Asla yalan söylemem. En azından sana."

Başımı sallıyorum ve içim içimi yerken ona sorduğuma pişman olduğum soruyu soruyorum. "Eğer hayatta olsaydı, onunla tekrar dener miydin..."

her şey?"

Cevabınız evet ise, lütfen bana yalan söyleyin.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Saniyeler geçiyor.

Ve tek yaptığı gözlerini dikip bakmak.

"Bunu bana nasıl sorarsın?" dedi sonunda, kırılmış gibi görünerek. "Onu düşünmeni bile istemiyorum. O artık aramıza giremez." İç çekiyor. "Onun hiçbir anlamı yok ve o öldü."

Beni kendine doğru çekiyor, bir avucunu başımın arkasına koyuyor, beni göğsüne yaslıyor, kalbi hızla atıyor.

Ama o kadar zaman geçmesine rağmen verdiği cevabı aklımdan çıkaramıyorum. Çünkü aslında hayır demedi, değil mi?

O duştayken, su çarparken, kendimi kız kardeşimle ilgili daha önceki tartışmayı unutmaya zorluyorum. Sormamalıydım. Bir önemi yok. O haklı. Kız kardeşim öldü. Artık ne fark eder ki? Ama gerçeği bilmediğimi düşününce içimi bir endişe kaplıyor.

Hayır, bunu durdurmalıyım. Bundan iyi bir şey çıkmayacak.

Beni dansa götürdüğü o günü hatırladıkça gülümsüyorum. Hatırlıyor mu ki? Benimle ilk kez dans etmişti. Pahalı kolonyasının kokusunu hala alabiliyorum. Giydiği siyah smokin ve ona uygun papyon. Beni mezuniyet dansıma götürmeyi teklif ettiğinde piyangoyu kazandığımı düşünmüştüm.

Sanırım o gece ona gerçekten aşık oldum, ancak o zamanlar bu aşkın ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim.

BEŞ YIL ÖNCE 16 YAŞINDAYKEN

"Ben gitmiyorum, Brenda," diyorum ona. "Leo gitmiyor. Senin randevun var. Kendimi sinir bozucu bir üçüncü tekerlek gibi hissetmek istemiyorum."

"Oh, dur artık. Bizimle asla üçüncü teker değilsin. Keagan sana bayılıyor ve bize katılmanda bir sakınca görmediğini söyledi."

"Benim için sakıncası yok. Randevusu olmadan dansa giden tek kız olmak istemiyorum."

İç çekiyor, kararımı verdiğimde beni bir çığın bile durduramayacağını biliyor.

"Ya Keagan'ın kardeşiyle gidersen? O senden hoşlanıyor. Seninle gelmesini istediğini söylesek on dakika içinde hazır olur."

"Ciddi misin, Brenda? O birinci sınıf öğrencisi, ben de üçüncü sınıf öğrencisiyim. Merhaba, sosyal intihar."

"Tamam. Tamam. Haklısın. Aptalca bir fikir. Sadece gerçekten gelmeni istiyorum," diye neredeyse sızlanıyor.

Ve gerçekten gitmek istiyordum, ama şimdi olmayacak. Dans bir saat sonra ve ben pijamalarım, saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmış, yüzümü simitle dolduruyorum.

Ağızma bir tane daha attım. "Brenda, yemin ederim iyiyim. Odamda kalıp televizyon izleyeceğim. Dansa git ve eğlen. Sonra bana her şeyi anlattırsın."

Dramatik bir şekilde nefes veriyor. Neredeyse saçları kadar siyah olan kalın kaşlarını çatışını görebiliyorum. O şanslı insanlardan biri. Muhteşem zeytin teni, ipeksi saçları. Erkekler onun kıvrımları çıldırıyor ama onun gözü sadece Keagan'da. Şimdiye kadar sahip olduğu tek erkek arkadaşı. Birinci sınıftan beri. Eminim bir gün onunla evlenecektir.

Peki ya ben? Ben hala pijamalarım oturup simitle karnımı doyuruyor olacağım. Muhtemelen o kedi kadınlardan biri olacağım.

"Neyse, gitmem gerek, Brenda."

"Öyle mi? Nereye? Pembe tüylü pijamalarınla yapacak önemli işlerin mi var?"

Etrafıma bakıyorum, kalbim aniden hızlanıyor.

"Beni gözetliyor falan mısın? Bekle, dolabımda beni mi izliyorsun?" Bu sefer alay ediyorum.

"Ha-ha." Kesinlikle gözlerini devirdi. Bir kız en iyi arkadaşını tanır. "Biliyorum çünkü kıcını tanıyorum. Giydiğin tek çift bu. İki tane falan yok mu sende?"

"Beş..." Yüzümü buruşturuyorum.

Ben sevdiğim şeyi severim. Dava et beni.

Gülüyor. "Tekrar düşün. Çok geç değil. Lütfen," diye yalvarır. "Tamam, evet, bunu kesinlikle düşüneceğim."

"Hayır, yapmayacaksın." Kıs kıs gülüyor.

"Dediğin gibi, beni iyi tanıyorsun."

"Peki, kaltak. Gidip saçımı yapmalıyım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu yatağının üzerine bırakarak aramayı sonlandırıyorum.

Bu şimdiye kadarki en sıkıcı gece olacak. Ailem arkadaşlarıyla dışarıda. Bianca çalışıyor ya da fahişelik yapıyor. Muhtemelen fahişelik yapıyordur. Bir keresinde burada olduğumu düşünmediği bir anda bir adamın onu eve bıraktığını görmüştüm. Ve eminim Raph'in hiçbir fikri yok ve ona söyleyecek kişi ben olamam.

Kardeşimi sikeyim. Umarım hak ettiğini bulur. Umarım bu kaşıntılı yengeç şeklinde olur. Sadece deli bir insan Raph gibi birini aldatır. Onu istediği için bile şanslı.

Her neyse. Aşağı inip buzdolabından soda almak niyetiyle yatağımdan kalkıyorum ama kapıyı açtığımda nutkum tutuluyor. Çünkü tam çıkarken Raph'i orada dikilirken buluyorum ve sanırım resmen nefesim kesiliyor. Ve o göz kamaştırıcı gülümsemelerinden biriyle, sanki onun için yapılmış gibi bir smokin giyerek gülümsediğinde, neredeyse kendimden geçiyorum.

Nabzım kulaklarımda atıyor ve salyalarımın akmaması için elimden geleni yapıyorum. Bir insan nasıl bu kadar yakışıklı olabilir? Ve uzun boylu. Aman Tanrım. Ben böyle şeylerin sadece hayalini kurabilirken, onunla birlikte olanın o olması hiç adil değil. Bu çok zalimce. Daha yaşlı olmayı her şeyden çok istiyorum, sırf beni görebilsin diye.

İç çektim, yenilmiştim. Kesinlikle yıkıldım da. Kalbim fiziksel olarak acıyor. Ondan hep böyle mi hoşlanacağım? Hayatımın sonuna kadar kız kardeşimin erkek arkadaşının peşinden mi koşacağım? Aman Tanrım. Ya onunla evlenirse? O zaman gerçekten hayatımın sonuna kadar onun peşinden koşacağım.

Sanırım 18 yaşına geldiğimde taşınabilirim. Kampüste bir yerde yaşarım. Burası dışında herhangi bir yere. Kredi çekerim. Ailemin benim için tek kuruş harcamayacağını biliyorum. Sorun değil. Kendi başıma bir şeyler yapabilirim. Bir yolunu bulurum. Sadece beni asla geri istemeyecek biriyle birlikte olmayı dileyerek yaşayamayacağımı biliyorum.

"Hey, Nicolette." Gözlerini kısarak ve ağzını eğerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bugün senin dansın olduğuna eminim ama nedense uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi görünüyorsun."

"Uyumak mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Birden 1820'lerden mi geldin?"

"Tamam, Bayan Komedyen." Kıkırdıyor. "Git giyin. Geç kalacaksın."

Elindeki büyük kahverengi kâğıt torbayı sıkıca tutuyor ve ben de neden bu kadar giyindiğini merak ederek ona şüpheli bir bakış atıyorum. Ama o her zaman

İş için büyük bir partiye katılıyor, o yüzden oraya gittiğine eminim. Dışarı çıkmadan önce beni kontrol etmek istemesine şaşırmadım. Bunu hep yapar.

Ailem ona bir anahtar verdi, böylece istediği gibi girip çıkabiliyor. Ona kafayı takmışlar. Bütün o para yüzünden olmalı. Bu yönden kız kardeşime benziyorlar.

"Büyük haberi duymadın mı?" Dudaklarım zoraki bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben gitmiyorum."

"Dün bana söylediğinde duydum. Ama o pislik erkek arkadaşının seninle çıkmak için fazla iyi olması gitmemen gerektiği anlamına gelmez."

"Uh-huh. Doğru. Ne yapacağım o zaman? Yalnız mı gideyim?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ezik gibi görünmek istemiyorum. Sen anlamazsın." Elimini havaya kaldırdım.

"Belki de değil." Bir adım daha yaklaşıyor. "Ama sırf bundan on yıl sonra hatırlamayacağın bir adam yüzünden anılar biriktirmekten kendini alıkoyman gerektiğini de düşünmüyorum."

Sesi sertleşiyor ve midemde çırpınan o kelebekler, saklamak için gerçekten iyi bir iş çıkardığım kelebekler gidiyor. Ama üzerimde böyle bir etkisi var, hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor.

"Benim için endişelendiğin için teşekkürler, Raph." Sesim o alaycı tonunu kaybetti. "Ama ben iyiyim. Simitlerim ve televizyonum var. Burada rüya gibi yaşıyorum. O yüzden git ve hangi partiye gidiyorsan tadını çıkar."

"Şey, aslında..." Çantayı karıştırıyor ve kısa, astarlı, zümrüt rengi bir elbise çıkarıyor. "Bana katılacağını umuyordum."

Gözlerim büyüyor, önce elbiseye sonra ona bakıyorum. "Partinde sana katılayım mı?"

Neden ellerim nemli? Aman Tanrım, terliyor muyum? Tedbirli bir şekilde alnımı sıvazlıyorum ama hiçbir iz yok. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu aşağılayıcı olurdu.

"Benim partim değil," diye açıklıyor.

Midem bulandı. Tabii ki küçük bir kızın onunla birlikte partilerinden birine katılmasını istemezdi.

"Umuyordum ki..." Fildişi bir korsaj çıkarıyor. "Seninkine katılmama izin vereceğini."

Az önce ne dedi?

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor.

Tek bir adım öne çıkıyor, tüm duyularımı işgal ediyor ve tüm alanımı kaplıyor.

Göğsümde patlamakta olan kaostan habersiz, "Dansa seninle gitmek istiyorum," diye devam ediyor. "Tabii beni kabul edersen. Okuluna şaperonluk yapacağımı söyledim."

Şaşkın ifademe bakarak gülüyor. Onun derin kahkahalarını bir döngü halinde dinleyip mutlu ölebilirim.

"Aslında bir dinazor olduğumu biliyorum ama bana ihtiyacınız olduğunda dans edebilirim ve siz de arkadaşlarınızla bir randevunuz yokmuş gibi hissetmeden eğlenebilirsiniz."

Bir adım daha yaklaşıncı kalbim duracak gibi oluyor. Kolonyası burun deliklerimden süzülüyor ve bu kokuyu tenime kalıcı olarak dikmek istiyorum, eğer bu mümkün olsaydı, ki belli ki değil. Ama ben bir hayalperestim ve şu anda bu büyümlü rüyadan uyanacağımı ve güleceğimi biliyorum. Sonra biraz daha güleceğim. Çünkü Raph'in tam karşımda durup, bana mükemmel bir şekilde uyacak muhteşem bir elbiseyi elinde tutarak benimle çıkmak istemesine imkan yok.

Brenda çıldırarak. Ona aşık olduğumu bilen tek kişi o.

"Bir grup sinir bozucu gencin etrafında olmak istediğinden emin misin?" Onu gitmemesi için ikna etmeye çalışarak alay ettim.

Yani, sersem bir aptal gibi davranmadan nasıl onunla gidebilir, onunla dans edebilir ve onun etrafında olabilirim? Ve Bianca bunu nasıl onayladı? Benden nefret ediyor. Erkek arkadaşının bana yardım etmesine izin vermesine imkan yok.

"Gençlerle başa çıkabilirim. Benim için endişelenme." Elbiseli elini uzatır. "Şimdi git üstünü değiştir. Ben bekleyeceğim, limuzin de dışarıda."

"Bize limuzin mi ayarladın?" Ağzım açık kaldı. Gördün mü? Şimdiden kendimi aptal yerine koyuyorum.

"Tabii ki yaptım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Bir erkeğin kaslarına takıntılı kızlardan biri olacağımı hiç düşünmezdim ama işte takıntılıyım. Pazıları kendi posta kodlarıyla iyi giderdi. Ne sıklıkla spor yapıyor?

Kıkırıyor. "Mutlu olman hoşuma gidiyor, Nicolette."

Ben sadece seninle mutluyum.

Keşke bu sözleri yüksek sesle söyleyebilseydim, ama onları onunla yaşadığım ve benim için en önemli olduğunu bilmediği tüm bu küçük anları sakladığım hazine sandığıma kilitliyorum.

Üzüntü sinirlerimi bozuyor ve tüm yoğun duygularımı saklamak için elimden geleni yapıyorum. Raph Marino söz konusu olduğunda uzun zamandır yaptığım şey bu. Nasıl oluyor da buna alışkın değilim? Nasıl oluyor da her geçen gün daha da zorlaşıyor?

Sakın ağlamaya kalkma, diye azarlıyorum kendimi o karıncalanma hissi gözlerimin arkasına çarptığında.

Bana bir elbise aldı. Limuzin sipariş etti. Giyindi. Benim için. Kendi erkek arkadaşım zahmet edip gidemezken benim gitmemi sağlamak için. Onu sadece Raph'a olan hislerimi unutmak için kullanıyordum ama onunla çıkmanın bana kazandırdığı tek şey Raph gibi erkeklerin ne kadar nadir olduğunu ve onun gibisini asla bulamayacağımı fark etmemi sağlamak oldu.

"Ee, ne diyorsun ufaklık?" Muhteşem bir sırıtışla kalbimi ateşe veriyor. "En iyi smokinimi giydim." Tüm smokinlerinin en iyisi olduğunu çok iyi bildiği için ellerini havada çeviriyor.

Birdenbire ben de ona gülümsemeye başladım.

Elbiseyi aldım ve daha geniş sırttım. "Sana mükemmel bir smokini ziyan ettirmek istemem. Bana yirmi ver!"

Odama koşup kapıyı arkamdan kilitlerken midem düğümleniyor, gerginim ve hayali bulutların üzerinde yürüyorum.

"Acele etmeyin," diye sesleniyor. "Modaya uygun bir şekilde geç kalabiliriz. Havalı çocukların böyle yaptığını duydum."

"Bilemem," diyorum üzerimdekileri hızla çıkarıp elbisenin içine girerken. "Hiç havalı olmadım."

"Ben de öyle." Kıkırdıyor.

Hemen boy aynasına koştum ve nutkum tutuldu. Gerçekten güzel görünüyorum. Ellerimi kalın ama yumuşak kumaşın üzerinde gezdirirken kendime gülümsüyorum. Ama saçımı gördüğümde... Elveda gülümseme. Hızlı bir fırça ve düz bir ütü bunu düzeltecektir.

İşim bittikten sonra biraz rimel, allık ve Brenda'nın bana doğum günümde aldığı parlak kırmızı ruju sürüyorum. Sürmek için hiç sebebim olmamıştı. Şimdiye kadar.

Otuz dakika sonra, on altı yaşıma bastığımda Raph'ın bana aldığı bir çift gümüş topuklu ayakkabıyı giyiyorum. Bir çift ayakkabının olması gerekenden daha pahalıya mal oldular ama fiyatı hiç önemli olmadı. Önemli olan onları almış olmasıydı.

Elim kapı kolunda, beni göreceği için anında gerildim. Güzel göründüğümü düşünecek mi?

Tek bir uzun nefes çekiyorum, kapıyı çekip açmadan önce cesaretimi toplayarak bir süre gözlerimi kapatıyorum. Nefesimi tutuyorum ve beni görür görmez gözleri açılıyor ve bir anlığına benimkileri yakalıyor.

Ve bunu hissediyorum, bana bakışını. Ama ortaya çıkar çıkmaz, kayboluyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor nefesinin altından. "Gitmeye hazır mısın?" "Evet." Boğazımı temizliyorum. Güzel olması hiç olmamasından çok daha iyi.

O geceyle ilgili anılar biriktirmem konusunda çok ısrarcıydı ama biriktirdiğim anılar arasında önemli olan tek şey bizdik.

İlk geldiğimizde bütün çocuklar bize bakıyor ve fısıldaşıyorlardı. Kendimi garip hissettim ve hemen eve dönmek istedim. Ama elimi sıktığında, cesur yüzümü takındım ve beni korkutmalarına izin vermedim.

Brenda bizi görür görmez çılgılık atarak koştu, zıpladı ve beni getirdiği için Raph'a teşekkür etti.

Onunla iki dansı paylaştım, Raph'ın her şeyini içeren gizli koleksiyonuma da eklediğim iki yürek hoplatan dansı. Beni sürekli izlerken arkadaşlarımla dans etmeye devam etmem için ısrar etti. Onu her yakaladığımda gülümsedi ve ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Ben de ona gülümsedim.

Birden banyonun kapısı açılıyor ve içeri giriyor, gri havluyu kalçalarına doğru sarkıtmış, bir diğeriyle saçlarını kurutuyor, bana bakarken pazuları geriliyor.

Artık bunu özgürce yapabileceğimi bilerek bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim.

"Bana bakışın hoşuma gidiyor," diye geveliyor, dudakları günahkâr bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Güzel." Daha dik oturuyorum. "Çünkü sana istediğim kadar bakmayı planlıyorum."

"Öyle mi?" O yanıma yerleşirken yatak eğiliyor, havlu neredeyse çözülüyor.

"Öyle." Parmak eklemleri yanağımı okşarken kalbim hızla çarpıyor, gözleri ruhumu parçalayan bir yoğunlukla bakıyor.

"Sen benim en sevdiğim insansın," diyor bana, o gözler zaten sahip olduğu kalbimin her atışını büyülemeye ve büyülemeye devam ederken.

Duygular boğazımın arkasını tırmalıyor.

"Sen her zaman benim en sevdiğim kişiydin," diye itiraf ediyorum. "Sadece beni dansa götürdüğün zamanı hatırlıyordum. Hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Beni yatağa itiyor ve ağırlığını üzerime yerleştiriyor. "Geldiğimde yüzündeki ifade..."

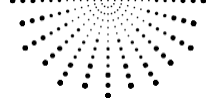
Sert boyu kalçalarımın arasına girerken gözleri ağırlaşıyor. Farkındalık sıcaklıkla birleşiyor ve onun için umutsuzca acı çekiyorum.

"Her nasılsa hep karşıma çıkıyorsun, Raph." Başının arkasından kavrayıp onu o kadar yakınıma çekiyorum ki bir sonraki nefesinde dudakları dudaklarıma değiyor.

"Ve her zaman yapacağım, tesoro mio."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

RAPH

BIANCA HAKKINDAKI SORUSUNU AKLIMDAN ÇIKARAMIYORUM. BU Ertesi gün koltukta onun yanında oturmuş televizyon izlerken hala aklımda. Ya da en azından izliyormuş gibi yapıyordum. Kolum omuzlarına dolanıyor ve bana bakıp gülümsüyor, kalbimi havai fişekler gibi aydınlatan kocaman bir gülümseme.

Dudaklarımı şakağına indiriyorum ve orada tutuyorum, gözlerim kapalı, taze çiçek kokusunu içime çekiyorum.

Bianca'yı geri isteyeceğimi nasıl düşünebilir? Bu gezegendeki son amcık olsa bile onunla hiçbir şey yapmak istemezdim. Lanet hayatımın geri kalanında kendi elimi mutlu bir şekilde becerirdim.

Nicolette benim geleceğim. Bunu biliyorum. Ve elbette, hala bazı şüphelerim var, aksini iddia etmeyeceğim. Onu güvende tutup tutamayacağımdan, başkalarının ilişkimizi öğrendiklerinde ne diyeceklerinden endişe ediyorum. Ama bu başka bir zaman için. Şu anda burada kimse yok. Şu anda sadece Raph ve Nicolette olabiliriz. Ve kimse bizi bunun için yargılamayacak.

Cebimdeki kullan-at telefonum çalıyor ve hemen çıkarıp Michael'ın aradığını .

"Hey," diye selamlıyorum onu. " oluyor?"

Bardak uzakta tıngırıyor ve onu viskiyi içine dökerken, bal rengindeki sıvıyı döndürürken, hepsini yutmadan önce konsantre bir şekilde içine bakarken hayal edebiliyorum. Aklında bir şey olduğunda yaptığı şey bu ve iyi haber mi yoksa kötü haber mi getirdiğinden henüz emin değilim.

"Sorun nedir?" Devam ediyorum, sabırsızlanıyorum.

Babam başka bir şey yaptıysa, o da budur. Onun için geliyorum. İndirilmesi gerekiyor.

"Hiçbir şey," diyor sonunda. "Ya da pek çok şey." İç çekişi hat boyunca uzanıyor ve nabzım hızlanıyor. "Artık evliyim. Ailenin yeni reisi benim."

Kahretsin. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve daha dik oturuyorum. Nicolette gerginliğini fark ediyor ve merakla bakıyor.

"Tebrikler. Senin adına sevindim. Gerçekten, kardeşim."

Umarım Michael sonunda onu mutlu edebilecek birini bulmuştur, çünkü bunu hak ediyor. ettiğine inanmak için kendine asla izin vermedi. Küçük kızı için doğru anneyi bulmaya o kadar odaklanmıştı ki, kendisi için doğru eşi bulmanın önemini göremedi. Umarım bu kadın onun ihtiyacı olan şeydir.

Nicolette'e, kadınıma bakıyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Bunu onun için de istiyorum. Aşkın bir erkeğe neler yapabileceğini hissetmesini istiyorum. Ve acaba o ve ben buna sahip olabilecek miyiz diye düşünmeye başlıyorum. Evlilik, etrafta koşuşturan bir sürü çocuk. Bunu istediğimi fark ettim. Onunla birlikte.

Ona bir sırtıma veriyorum, bakışlarımı onun duygusal bakışlarına bağlıyorum ve o da bana karşılık veriyor; öyle geniş bir sırtıma ki tüm sorunlarımızı unutup sessizlik içinde paylaştığımız aşka dalmak istiyorum.

Onu sevdiğimi söylemedim. Söylemek istiyorum. Ama doğru zaman değil. Ne de doğru yer. Ona ilk söylediğimde bir anlamı olsun istiyorum. Buna inanmasını istiyorum. Bir saniye bile şüphe etmemesini istiyorum. Tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Bu yüzden ikimiz de saklanırken bunu yapmayacağım.

"Daha fazla haberim var," diye düşüncelerimi yarıda kesiyor Michael. "İrlandalılarla bir plan üzerinde çalıştım."

Duraklıyor ve beklenti ölümcül bir el ile sırtıma tırmanıyor.

"Kurtulacaksın," diyor ve ikinci kez rahatlıyorum.

"Nasıl?" Merak ediyorum.

Patrick memnun etmesi kolay bir adam değil. Quinn'lerin gerçekten istediği bir şeyi teklif etmiş olmalı.

"Onun yerine babamızın kellesini alabileceğini söyledim. Bu kadar ileri gitmenin onun suçu olduğunu söyledim. Patrick'in karısını savaşta nasıl kaybettiğini biliyorsun. Bu konuda zayıf bir noktası var, ben de bunu kendi avantajıma kullandım."

"Tek istediği bu muydu?"

Yoğun bir sessizlik bizi karşılıyor.

"Hayır." Sonunda şüphelerimi doğruladı.

"Başka ne istiyor?"

"Ailelerimiz arasında bir evlilik istiyor. İttifakımızı güvence altına almak için." "Kesinlikle olmaz." Çenemi sıkıyorum. "Kimseyle evlenmeyeceğim." "Sen değil," diye açıklıyor Michael. "Gio. Patrick'in en küçük kızı Eriu ile evlenecek."

"Yine kaç tane var?"

Nicolette'e döndüğümde yüzünün neredeyse kül rengi olduğunu görüyorum. Her şey hakkında ne kadar endişeli olduğunu anlıyorum. Bunun için onu suçlamıyorum.

"İki. Diğerleri İseult."

"Doğru. Şimdi hatırladım. Onlardan birini hiç gördünüz mü? Yemin ederim, kızlarıyla gerçekten tanışan kimseyi tanımıyorum."

"Onunla her şeyi bilmesi gerekir."

"Evet." İç çekerek başımı salladım. "Peki, Gio'nun bundan haberi var mı? Hoşuna gitmeyecektir."

o."

"Henüz değil. Yakında olacak."

Düzenli bir nefes alıyorum. "Senden nefret edecek."

"Yapacak. Ama o da seni seviyor. Kendine gelecektir. Eninde sonunda." "Umarım haklısındır."

Gio'nun hiç kimseyle yuva kurmak gibi bir planı olmadı. O oynamayı tercih ediyor

Sahada, kimseye ihtiyacı yokmuş gibi davranmak. Kendi başına daha iyi olduğunu. Ama ailelerimiz evliliğin ne olduğunu gösteren örnekler olduğu için onu anlıyorum. Ertesi gün unutacağı kadınlarda boğulmak daha kolay. Kalbini kafeste tutmak, bir kadının ona verebileceği acıdan uzak tutmak daha kolay. İlişkiler zordur. Evlilikler daha da zordur. Ama belki bir gün anlar.

Doğru insanla evliliğin, yalnızlık içinde yaşanacak bir hayattan daha iyi olduğuna inanmak istiyorum.

"Zamanımız tükeniyor." Michael nefesini üflüyor. "Babamız ölümünüz için bastırıyor ve yakında peşinizden daha fazla insan göndereceğinden ve bu sefer ikinizin o kadar şanslı olamayacağından endişeleniyorum."

O haklı. Nicolette'in iyiliği için buna bir son vermeliyiz.

"Onu yakında dışarı çıkaracağız. Hazır ol," diye vurguluyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Hazırım."

"İrtibatta olacağım. Kendinize iyi bakın."

"Yapacağım." Arama sona eriyor ve telefonu cebime geri koyuyorum.

Nicolette'dönüp baktığımda gergin bir şekilde kıpırdanıyor, kucağına sıkıştırdığı parmaklarıyla oynuyor.

"Sorun ne bebeğim?"

"Hiçbir şey." Gülümsemeye zorluyor ama aslında bir şey olduğunu, söylemeyeceği bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

"Emin misin?"

"Evet." Biraz fazla hevesli bir şekilde başını sallıyor. "Peki, Michael'ın iyi haberleri var mı?"

Sırrını saklamasına izin veriyorum, ihtiyacı olanın bu olmadığını bildiğim halde zorlamayı reddediyorum.

"Sanırım öyle." Elini tutup sıkıca kavriyorum, başparmağımı elinin üstünde gezdiriyorum, yumuşak teninin elimin altındaki hissini seviyorum. "Her şey yoluna girecek. Endişelenmeni istemiyorum."

Gergin bir kahkaha atıyor. "Nasıl endişelenmeyeceğimi bilmiyorum, Raph. Son bir yıldır yaptığım tek şey bu."

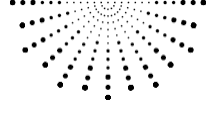
Çenem titriyor, kaslarımın her zerresinde zehir dolaşıyor. Küçümseme ve öfke göğsümde buluşuyor, ona çektirilen her acının intikamını almaya yemin ediyorum.

"Yakında hepsi bitecek. Yemin ederim." Avucunu dudaklarıma götürüyorum, bakışlarını uzun, nefessiz saniyeler boyunca tutuyorum, yaşadığı her şeyi geri almayı diliyorum.

Ama yapamayacağımı biliyorum. Tek yapabileceğim ona yeni bir başlangıç için söz vermek. Yeni bir başlangıç. Ve bunun olması için babamın ölmesi gerekiyor.

Ve onu öldürecek kişi ben olacağım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

OceanofPDF.com

NICOLETTE

KİMSEYLE EVLENMEYECEĞİM.

Dün Michael'a da aynen böyle söyledi ve benim tek yaptığım bu sözleri tekrar tekrar söylemek. Buna ben de dahil miyim?

Kendi aptallığıma başımı sallıyorum. Tabii ki asla evlenmek istemezdi. Kız kardeşim onu çok kötü mahvetti, kimseye güvenmiyor olmalı. Dışarıda bizi bekleyen bir gelecek olduğunu düşünmekle aptallık etmişim.

"Kahvaltıda bir sorun mu var?" diye soruyor, sade kahvesini yudumlarken masanın karşısından dikkatle beni izliyor.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp yakındaki bir lokantadan aldığı pastırma ve yumurtaya bakıyorum.

"Hayır." Bir parça pastırmayı ağzıma atarak gülümsemeye zorluyorum. "Sadece aklımda bir şeyler var."

Kendi kahvemi elime alıp, gözleri hâlâ benimkilere bağlıyken birkaç uzun nefes çekiyorum.

"Sonunda seni rahatsız eden şey hakkında konuşacak mıyız? Dün Michael'la konuştuğumdan beri benimle neredeyse tek kelime etmedin. Korktuğunu biliyorum ama ben buradayım. Seni koruyacağım."

"Biliyorum." Başımı kaldırıp yemekle oynuyorum.

Ona gerçekten aklımdan geçenleri söyleyemiyorum. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, ben de korkuyorum. Babası ölene kadar kendimi güvende hissetmeyeceğim.

Saniyeler akıp gidiyor ve tek duyduğum onun sert nefeslerinin benim sessiz nefeslerimle çarpışması.

Bir küfür mırıldanıyor ve aniden ayağa kalkıp önümde duruyor. Ona bakmamayı başarak yüksek gövdesini kaydediyorum.

Elinin tersiyle yüzümün yan tarafını şehvetli bir şekilde okşuyor ve bir parmağıyla yüzümü kendi yüzüne doğru itiyor. O gözlerde toplandığını gördüğüm sevginin büyüklüğü yüzünden kendi kalp atışlarımda boğuluyorum.

"Seni güvende tutabileceğime inanmanı istiyorum," diyor. "Binlerce orduyu yakar ve küllerini ayaklarının dibine serperim." Başparmağı dudaklarımı sert ama tüylü bir dokunuşla okşuyor, bir sıcaklık patlamasını ateşliyor, orman yangını gibi derinlere ve genişlere yayılıyor. "Benimle her konuda konuşabilmeni istiyorum. Anladın mı?"

Kararsızlık kalbimde savaşıırken bile başımı sallıyorum. Bakışlarımı tutuyor, ona bir şey söylememi bekliyor. Ben de istiyorum. Ona gerçekten evlenmek isteyip istemediğini sormak istiyorum ama çaresiz ve güvensiz görünmeyi reddediyorum.

Yanlış bir şey söyleyip benimle konuşmayı, bana dokunmayı bırakmasını istemiyorum. Ama ya yıllar sonra birlikte olduğumuzda bunu yaparsa? Ya bunca zaman bu ilişkiyi ondan sakladığımı öğrenirse? Bana asla güvenmez. Ona söylemek zorundayım. Başka bir seçenek yok. En azından şimdi benimle konuşmayı keserse, ona gerçekten aşık olduğum zamankinden çok daha az acı verir.

Ama sen zaten ona aşıksın.

İçimde düğümler sıkılaşıyor.

Kendimi başka türlü ikna edemedim, ona her şeyi anlatmaya ve beni affetmesi için dua etmeye başlıyorum.

"Biliyordum," diye fısıldıyorum, kucağıma bakarak.

Şu anda ona bakamam. Bana hayal kırıklığıyla bakan gözlerini göremiyorum.

"Neyi biliyordun?" Eli çenemi kavırıyor. "Bana bak."

Sesinde bir talep var, ölümcül, karanlık ve her şeyi tüketen bir şey. Ve ben de yapıyorum. Ona bakıyorum ve neredeyse ölmek istiyorum.

Çenemi avucunun içine aldı. "Ne oldu ufaklık?" Kaşları çatıldı. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum, benden nefret edeceği ana ama buna nasıl hazırlanacağım?

"Ben iyi bir insan değilim, Raph. Ve sana söyleyeceklerimi duyduktan sonra, artık beni istemeyeceksin."

Sert bir nefesle göğsü genişliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını kalçalarımın altından geçirip beni kendine doğru kaldırıyor,

Kollarım ve bacaklarım onun etrafında kenetlenirken beni kucaklıyor.

Ensemden tutup beni ona bakmaya zorlarken nefesim ciğerlerimde duruyor.

"Ne yapıyorsun?" Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

Saçımdan bir tutam alıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor.

"Çünkü bana ne söylersen söyle..." diye fısıldıyor. "Seni her zaman isteyeceğim."

"Raph..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, dudakları tenime inliyorum, dişleri usulca sıyrıyor. "Lütfen bunu söylememe izin ver. Bunu vicdanımdan çıkarmama izin ver."

Bu onu geriye çekti ve sert bir bakışla beni kısırdı. Bizi yatağa götürüyor ve kenarına yerleşiyor, ben de kucağına oturuyorum. Kalkmaya çalıştığımda kollarını kalçalarımın daha sıkı doluyor.

"Hayır," diyor sertçe. "Burada kal ve bana söylemek istediğin her şeyi söyle. Saklanmak yok. Benden değil."

Başımı sallıyorum, iç yanağımı ısıırıyorum. İşte geliyor. İşte bizi ayıracak ya da birbirimizden kopmamızı engelleyecek an.

"I..."

Cesaretimi toplamak için göz kapaklarım titreyerek kapanıyor ve açtığımda bakışlarının sertleştiğini görüyorum. Kalbim içinde uçuşan sinirlerle şişiyor, anormal bir hızla çarpıyor, sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Üzgünüm, Raph... ama biliyordum." Dişlerini gıcırdatıyor.

"BEN..." Boğazıma düğümlenen yumruyu yutuyorum. "Babanı ve kız kardeşimi bir süredir biliyordum."

"Sen ne?" Sesi buz olur.

Başımı sallıyorum, gözlerindeki acıyı gördüğümde gözyaşlarım gözlerimin arkasına hapsoluyor. Elleri kalçalarımın etrafında yumruk oluyor.

Biliyordum. Benden nefret edeceğini biliyordum. Ben de bunu hak ediyordum.

"Beni sokakta kovaladığın ve geri dönmemi istediğin gün onları arabada öpüşürken gördüm. Bu konuda onunla yüzleştirdim ve sana söylersem beni mahvetmekle tehdit etti ve..."

Burun delikleri alevlenir. "Ve ne?"

"Ve... ve bana inanmayacağından korkuyordum." Kelimeler dudaklarımdan titreyerek döküldü. "Ailemin de yapmayacağından korkuyordum. Herkesin

benden zaten nefret ettiklerinden daha fazla nefret edeceklerdir."

Elimi yanağına koyuyorum ve o elimi itmiyor. Onun yerine, duygular yüzünü çekiştiriyor. Hassas duygular.

Gözleri yumuşar. "Senden hiç nefret etmedim, Nicolette. Asla... Siktir..." Başını geriye iter ve gözlerini kapatır.

Onun acı çektiğini görmek kalbimi kırıyor ve hepsi benim suçum.

Dikkati tekrar bana dönüyor ve sönük bir şekilde iç geçiriyor. "Bilseydim onu terk ederdim, Nicolette."

"Özür dilerim. *Lütfen* beni affet." Kaşlarım çatılıyor, kalbim göğsümü kesiyor. "Seni incitecek bir şey asla yapmam. Kasıtlı olarak değil."

"Biliyorum," diyor usulca.

Ona Bianca'nın bebeğinden de bahsetmeliyim. Her şeyi açığa çıkarmalıyım. Ama Michael'a yapmayacağımı söyledim. Yine de başka bir sırrı taşımaya nasıl devam edebilirim? Bu onun için ne kadar adil?

Ama aynı zamanda, artık bir önemi var mı? O öldü. Babası da yakında ölecek. Tek yapacağı ona gereksiz acı çektirmek. Michael bu konuda haklıydı. Raph'in asla öğrenmemesi için dua ediyorum.

İç geçiriyor ve bana bakıyor. "Sana kızgın değilim. Daha çok kör olduğum için kendime kızgınım."

Bir eli sırtımdan yukarı kayıyor, parmakları saçlarımı kesiyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudakları alnıma iniyor.

"Bana tüm söylemek istediğin bu muydu?" "Evet."

Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor. Yine de ağır geliyor ve bedenimin boğulmasına neden oluyor.

"Hâlâ ağrın var mı?" Gırtlaktan gelen ses tonuyla ayak parmaklarım kıvrılıyor ve nefesim kesiliyor.

Su göğüslerimin arasından aşağıya doğru akıyor, vücudunun ağırlığı sırtıma baskı yapıyor, sesi sert ve sıcak, boynuma doğru yayılıyor.

"Biraz." *Çok.*

Ama bunu ona söyleyemem. Yaptığımız şeyi durdurmasını istemiyorum.

"Eh, tüm bunları değiştirmek üzereyim," diye geveliyor, bir elini karnımdan aşağı kaydırıyor, iki parmağı yarığımın üzerinde geziniyor.

Beni tekrar becermesini beklerken inliyorum. Başım göğsüne düşüyor ve bakışlarında yılan gibi kıvrılan açlık hissini buluyorum.

Parmaklarını içimde kıvrarak beni daha hızlı çalıştırırken, diğer eli boğazımı sarıyor. Geniş kavrayışı beni kolaylıkla hapsediyor.

Bana dokunurken bana baktıkça, daha fazla düşme ihtiyacı duyuyorum, tekrar ve tekrar, artık yapamayana kadar.

"Çok iyi hissediyorsun," diye zevkle homurdanıyor, o kadar kabaca itiyor ki, bir zamanlar sadece odamın mahremiyetinde, yalnızken, onun hakkında fanteziler kurarken yalvardığım şeyler için yalvarıyorum.

Giderek büyüyen ereksiyonu sırtıma baskı yapıyor, tam da vücudumu ona yaslanana kadar çevirirken. Eli çenemi kavırıyor, parmakları sıkılaşıyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce gözleri ağırlaşmış bakışlarımı araştırıyor.

Beni öpmesine izin verdim. Yavaşça. Çılgınca. Beni duvara yaslamasına, boynumu, göğüslerimin arasını ısırmasına ve emmesine izin verdim.

Yere düşüyor, önümde diz çöküyor, bacağımla omzuna atıyor ve merakla bana bakıyor. Ve ben onun ağzının bana bir zamanlar sadece rüyalarımnda kalacağını düşündüğüm şeyleri hissettirmesine izin verdim.

Saçlarına tutunup daha sert çekiyorum, çıkardığı kışkırtıcı sesler içime ve bacaklarıma yayılıyor.

Burası ait olduğum yer. Raph ile. Ağzından başka bir şey düşünmek istemiyorum, parmakları amımla oynarken birini içime kaydırıyor. Sonra bir tane daha.

Adını fısıldıyorum, bedenim titriyor ve bacaklarım onun etrafında kapanmaya başladığında, onları kabaca ayırıyor ve klitorisimi ağzına alıyor, dişlerini etrafında gezdiriyor.

"Evet!" Hiç utanmadan bağıriyorum ve başını kaldırıp dudaklarını baştan çıkarıcı bir sırtışa dönüştürmesine neden oluyorum.

"O güzel amcığını benim için açık tut. Ona bakmayı seviyorum." Bu kelimelerin her birindeki otoriter, talepkar ton, kalçalarımın arasındaki nabız atışını hızlandırmak için tetiklidir.

Dilinin ucu yılan gibi kıvrılıp beni girişten klitorise kadar yalarken çelik bakışları üzerimde kalıyor. İçimden çıkan sesleri duymuyorum bile, sanki uzakta bir yerde, başka birine aitlermiş gibi. Tek hissedebildiğim o ve bana yaptıkları.

Kenara doğru kayıyorum, düşmeye çok yakınım, bedenim üzerinde sahip olduğu gücü hissetmeye çok yakınım. Ama tam o anda duruyor. Protesto için sarsılıyorum, yumruklarım saçlarını dövüyor.

Kıkırdıyor, yukarı bakıyor, dudakları ıslak, uyarılmamla kaplanmış. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

"Sen çok güzelsin. Bunu biliyor musun, tesoro mio?" Yavaşça, bir parmağıyla beni okşuyor, bir kez daha orgazmla alay ediyor.

Kalbim hızla atıyor ve nefesim kesiliyor.

"O zamanlar seni kaç kez kafamda becerdiğimi sana söylemeliyim." İki parmağını kıvrarak daha derine itiyor ve başım baş döndürücü bir iniltiyle duvara çarpıyor.

"Söyle bana," diye yalvarıyorum. "Bana ne yaptığını söyle." Dikkatim bir kez daha onu buldu.

"Bilmek istiyorum," diye nefes aldım. "duymak istiyorum."

"Oh..." Kalçamın iç kısmını öpüyor, diğer eli bacaklarımdan altından kıvrılıp kavıyor. "Eğer kendime karşı dürüst olursam, ne kadar güzel olduğunu ilk kez seni o dansa götürdüğümde fark ettim."

İtiraftan, beni daha yukarı tırmandıran usta parmaklarından nefesim kesiliyor. "Oh, Tanrım."

Başparmağı tembelce klitorisimin etrafında dönüyor. "Bu doğru. Ben bir günahkârım, lanet olası bir hayvanım çünkü seni kafamda ilk kez o zaman becerdim. İlk kez birlikte olduğum kişinin neden sen olmadığını merak ettim ve seni bu şekilde düşündüğüm için bile kendimden nefret ettim."

Saçını çektiğimde homurdanıyor.

"Hâlâ bunu bilmemi istiyor musun? Sana karşı olan ahlaksızlığımın derinliğini bilmemi?"

"Evet..." Kelime boğuk bir iç çekişle boğuluyor. "Seni daha da çok istiyorum."

İnliyor. "Bu iyi bir şey." Ağzı amıma dönüyor ve en hassas yerime bir öpücük konduruyor. "Çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim."

Ve sonunda bana vermeden önce söylediği son şey de bu oluyor, ben alev alev yanan arzuya, içimi vahşice yakan ateşe kapılana kadar emiyor ve fiske vuruyor. Bana verdiği sayısız zevk dalgaları arasında gidip geliyorum, o ise vücudumun verdiği her şeyi alıyor ve alıyor, ta ki atan kalbimden başka bir şey kalmayana kadar.

Tekrar yukarı tırmanıyor, iki avucu yüzümü kavırıyor ve sanki ruhumun içini görüyormuş gibi, onu oraya koyan kendisiymiş gibi bana bakıyor.

"Lanet olsun, hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim." Sıcak nefesi dudaklarımda gezinirken, ben yavaşça yükseklerden aşağı iniyorum.

Parmaklarının uçları merkezime dönüyor ve bedenimi yeniden uçuruyor. Çırpınıyor ve itiraz ediyorum ama beni boğazımdan duvara yapıştırıyor ve durmuyor. Avucunu kullanıp beni ona binmeye zorlarken gözleri yakıcı, canavarca bakıyor.

"Yapamam..." Bedenim bana ihanet ederken bile inliyorum, sanki o benim ahlaksızlığımı besleyen bir ilaçmış gibi.

"Yapabilirsin." Dudakları boynumdan aşağı kayıyor, dişleri omzumu çiziyor. "Sikimin etrafına gelmeden önce bana bir tane daha ver."

Ve tek gereken bu kelimeler. Tekrar yükseliyorum ve bu sefer ihtiyaç daha güçlü, daha yoğun.

"Oh, Tanrım, bu çok iyi." Nefesim göğsümde gürlüyor, tırnaklarım sırtını tırmalıyor.

Hırıltısı gırtlaktan geliyor, göğsünden gelen titreşimler beni daha da uçurumun kenarına itiyor.

"Sana yapmak istediğim şeyler. Henüz yapmadığımız şeyler," diye söz veriyor. "Sana öğreteceğim çok şey var."

"Ne gibi?" Nefes alıyorum.

"Kıçını da aldığında ne kadar iyi hissedeceğin gibi." Dokunuşu boğazımdan düşüyor ve etime ağır bir avuç içi vurmada hemen önce arkamdan bir avuç tutuyor.

Bağırıyorum... ya da inliyorum. Tanrım, emin bile değilim. Bir parmak büzülmüş deliğime girerken acı zevke dönüşüyor.

Bir parmak benimle orada oynadığında anında geriliyorum.

"Sorun yok," diye ses tonunda gergin bir salınımla güvence veriyor. "O dar deliği gevşet ve ben o tatlı amcığın içine girerken parmaklarımla sokmama izin ver."

Ve bu yaradı. Anında itaat ediyorum, vücudum onun için açılıyor.

"İşte benim iyi kızım." Avuç içi göbeğimde gezinmeye devam ederken işaret parmağını kolaylıkla içeri kaydırıyor ve boyumdan aşağı bir sarsıntı gönderiyor.

O beni iki ucumdan tutarken ben saf, dalgalı bir zevk çılgılığı atıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar dolu, bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Ah, bebeğim," diye inleyerek tıslıyor. "Şu anda kendini görebilseydin..."

Daha hızlı gidiyor, temposu canavarca, ciğerlerinden çıkan sesler hayvani ve evcilleştirilemez. Böyle bir şeyden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Hayal bile edemezdim. Ve şimdi, tek istediğim kıcıımı beceriyor olsaydı nasıl hissedeceğimi öğrenmek.

O beni aç bakışlarıyla yutarken ben de arkamı ona doğru itiyorum.

"Açgözlü bir şeysin, değil mi?"

"Evet... Daha sert..." Konuşan kadını tanıyamıyorum bile. Bir zamanlar olmak istediğim biri.

"Bunun için bana yalvarmana gerek yok, tesoro mio."

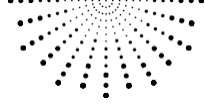
Bu sözlerle itiş gücü sertleşiyor ve ben paramparça oluyorum, adını haykırıyorum, bu duygunun hiç bitmemesini istiyorum.

Vücudum hâlâ zevkten çıldırırken, beni duvara doğru kaldırıyor, sikini merkezime yerleştiriyor ve eve çarpıyor.

, gerçekten kaç kez geldiğimi tam olarak sayamıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

RAPH

BİRKAÇ GÜN SONRA, TENHA BİR PARKTAYIZ, BIZDEN BAŞKA KİMSE YOK. I
Duvardaki bir benzin istasyonundan bize yiyecek alırken tesadüfen yanından geçerken buldum. Aynı yere birkaç kereden fazla gitmemeye çalışıyorum. Kimsenin soru sormasını istemiyorum.

Ona çöp yedirmekten nefret ediyorum. Onun için yemek yapmayı özlüyorum. Bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Lanet hayatımıza geri dönmek için sabırsızlanıyorum. O kadar uzun zaman oldu ki, artık benim için normalin ne olduğunu bile bilmiyorum. Nicolette ile normalin ne olduğunu da bilmiyorum.

Kollarım onu daha sıkı kavriyor, sırtı önüme dönük, motel odamızdan çaldığımız havlunun üzerinde oturuyor. Kaçıyor olabiliriz ama dürüst olmak gerekirse, bu şekilde birlikte olmak bana evde olmak gibi geliyor.

Belki .

Belki de yanınızda doğru kişi varken nerede olduğunuzun bir önemi yoktur.

Ya da belki de burada olmayı seviyorum çünkü birlikte olmamamız için tüm nedenlerle yüzleşmek zorunda değilim. Çünkü onlar hâlâ burada, alanımızı işgal ediyorlar.

Ve belki de sonunda, yaşadığım türden bir hayatın katlanılamayacak kadar fazla olduğunu fark ederek beni terk eden o olacak.

Gözlerimi kısıtıp derin bir nefes alıyorum. Şu anda onunlayım. Odaklanmam gereken yer orası.

Solumdaki kağıt kaseden bir çilek alıp dudaklarına .

"Ağzını aç," diyorum usulca, elimi ona yaklaştırarak.

"Gerçekten o kadar aç değilim." Sanki üzerinde bir bulut varmış gibi iç geçiriyor.

Son birkaç gündür neredeyse hiç yemek yemiyor. Bu yüzden onu motelden çıkarmaya karar verdim. Riske lanet olsun. Sessizce acı çekiyor ve bir şekilde moralini düzeltmeliyim.

"Hadi ama. Sadece bir tane."

Çilek bir zamanlar en sevdiği meyveydi ama şu anda yüzüne bile bakmıyor. Kalçalarını tutarak kaseye geri bırakıyorum ve bir çılgılık atarak üzerime geliyor, kalçalarını bir mengene gibi sarıyor.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme titreşimi beliriyor. Kalbim, ne zaman ona bakma, gerçekten bakma fırsatı bulsam olduğu gibi hızlanıyor.

Doğru kişiden gelen bir gülümsemenin birine neler yapabileceği çılgınca bir şey, peki ya onunki? İmkânsız mümkün kılıyor.

"Hey, bebeğim..." Elimin tersiyle yanağını okşuyorum.

"Merhaba," nefes alıyor, kirpikleri dalgalanıyor, göğsü yükseliyor.

"İşte orada," diye fısıldıyorum, parmak uçlarım çenesinin altında geziniyor. "Son birkaç gündür kendinde değilsin. Benimle konuşmanı istiyorum. Eğer acı çekiyorsan, ben de çekiyorum."

"Önemli bir şey değil." Başını sallıyor, ama bu saçmalık. Onun beni okuyabildiği kadar ben de onu okuyabiliyorum.

"Bana yalan söyleme, Nicolette. Seni bundan daha iyi tanıyorum." Alnını benimkine dayıyor ve iç çekiyor.

"Sadece yorgunum," diye sessizce itiraf ediyor. "Her şeyden yorulдум." Sonunda bana bakıyor. "Kaçmaktan yorulдум. Buna neden olacak hiçbir şey yapmadığım halde omzumun üzerinden bakmak zorunda kalan kişi olmaktan yorulдум. Hepsi onun yüzünden. Her zaman oydu. Bıktım artık. Ve yemin ederim..." Kıs kıs gülüyor. "Ailem Bianca'nın yaptıklarını öğrenirse, bir bahane uydururlar, ben de polise babanın onu öldürdüğünü söylemediğim için dışlanırım. Beni suçlayacaklar."

Acı dolu duygular gözlerindeki ışığı yutuyor.

"Bunun için beni evlatlıktan reddederler." Çenesi titriyor. "Peki neden hâlâ umursuyorum?"

Ağlamaklı bir şekilde gülüyor, melankoli her kelimenin etrafını sarıyor.

"Sanki hiç umurlarında değildi. Ama en azından bir evim vardı, anlıyor musun? Beni terk ettiklerinde neyim olacak? Yaşayacak bir yerim yok. Üniversiteyi bile bitiremedim. Gerçekten hiçbir şeyim yok Raph ve hepsi onun suçu. Ondan nefret ediyorum," diye ağlıyor. "Ölü bir insandan nefret ediyorum. Bu beni ne yapar?"

Bakışlarını kısıyor ve ben de dinliyorum, her şeyi anlatmasına izin veriyorum.

"Kötü bir insan. İşte o," diye kendi sorusunu yanıtlıyor. "Ben korkunç bir insanım, değil mi? O ölmüşken böyle şeyler için endişeleniyorum. Asla yaşlanmayacak. Asla hiçbir şeye sahip olamayacak. Ve ben burada şikayet ediyorum."

Artık açıkça hıçkırıyor ve kollarım onu sararak göğsüme getiriyor. O gözyaşları sanki onun olduğu kadar benim de acımmış gibi içime akıyor.

Bunca zamandır bunu düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece benimle olacağını düşünmüştüm.

"Sen iyi bir insansın," diye hatırlatıyorum ona. "Tek yaptığı seni incitmek olan kız kardeşini başka kim düşünebilir ki? Bianca'nın bunu asla yapmayacağını söyleyebilirim. Okul ve kalacak yer konusunda da ihtiyacın olan her şeyi almanı sağlayacağım." O ağlamaya devam ederken avuç içim güven verici bir şekilde sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Asla yalnız olmayacaksın. Her zaman senin için burada olacağım. Sana bunu söylemiştim."

"Nereden biliyorsun?" Burnunu çekiyor ve kendini geri çekiyor. "Bana bunun sözünü nasıl verebilirsin? Bana söz verecek kadar uzun süre hayatta kalacağını nereden bileyim?"

"Şimdi de ölüyor muyum?" Gergin bir şekilde kıkırdıyorum ama bu, gözlerinin önünde bir bulut gibi beliren hüznü değiştirmeye yetmiyor.

Her konuda haklı. Ölebilirim ve onu kendi başının çaresine bakması için yalnız bırakabilirim. Bu düşünce beni neredeyse öldürüyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Tüm bu tehlike ve senin olduğun kişi arasında, aramızdaki ilişkinin yürüyebileceğini nereden bilebilirim ki?"

Kararsız bir nefes veriyorum. "Ne demek istiyorsun? Artık bunu istemiyor musun?"

Nabzım kulaklarımı dolduruyor. Onu kendi isteğimle bırakmamın imkanı yok. Bunu yapabilecek biri değilim.

"Öyle demiyorum." Çenesi titriyor. "Sadece korkuyorum, tamam mı?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Çenesini avucumun içine sıkıştırıyorum, göğsüm sert bir nefesle genişliyor. "Yakında bitecek ve sonra aramızdaki bu şeyi . Ama sana tek bir şey söyleyebilirim: Benden asla kurtulamayacaksın."

Gülüyor, gözyaşları yanaklarından aşağı titrek bir yol izliyor.

"Beni bırakmanı asla istemiyorum, Raph," diye itiraf ediyor, gözlerimin içine bakıyor, sanki kalbimi araştırıyor ve sadece onun için attığını keşfediyor.

Küçük eller yüzümü tutmak için yanıma geliyor.

"O zamanlar bana çok şey verdin. Zamanını. İlgini. Önemsiyordun, Raph. Hiç kimse önemsemedi." Yumuşakça gülümsüyor. "Ve yavaş yavaş, o genç kız sana aşık oldu."

Ağzım yukarı kalkıyor. "Hala aşık mısın?"

Omuz silkiyor. "Belki..." Alt dudağını ısırtıyor.

"Siktir, bebeğim. Bu dudak ısırtığı beni doğruca cehenneme gönderecek."

"Oraların eğlenceli olduğunu duydum." Kaygısız doğası geri dönüyor ve kollarını omuzlarıma atıyor. "İkimiz için tek gidişlik bir bilete ne dersin?"

Sesi boğucu bir hal alıyor ve sikim bu sestten hoşlanıyor, geçen her saniye daha da sertleşiyor.

"Peki oraya nasıl gideceğiz?"

"Bunun gibi." Kalçalarını kucağımda döndürüyor, nefesleri daha da hırıltılı çıkıyor.

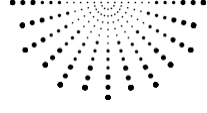
Ona doğru eğildim, burnum boğazının yan tarafında geziniyor, parmaklarım saçlarına kayıyor, ağzını kendime sabitliyorum.

"Beni burada becermeni istiyorum," diye nefes alıyor. "Açıkta." "Benim pis kızım." Dişlerim tam lobunun arkasını rendeliyor ve o inliyor, parmaklarını sırtıma sokuyordu.

Bir elini indiriyor ve aşağı uzanıp eşofmanımın üzerinden sikimin başını kavırıyor. Daha içine girmeden onu kendime doğru çekip altıma doğru çeviriyorum. Nefeslerimin her birini çalarak yukarı baktığında, ona onu sevdiğimi söyleme dürtüsü aşılamaz olana kadar büyüyor.

Ama onun yerine, onu yüzüstü yatırıp dört ayak üzerinde tüm gücümle sikiyorum.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

OceanofPDF.com

RAPH

"DEMEK ARTIK YATAĞA ŞORTLA GIRMEMDE BİR SAKINCA GÖRMÜYORSUN, HA?"

O

onu omzumun üzerinden çevirirken kıkırdıyor.

"Elbette öyleyim." Elimi onun o muhteşem poposunu örten küçük kumaş parçasının altına kaydırırken ağzıma bir sırtıma yerleşiyor. "Şimdi bunu yapabildiğime göre..." Avucumla arkasına vuruyorum. "Ne istersen giyebilirsin."

Onu yatağa bırakıyorum ve vücudumu ona bastırıyorum, aletim bacaklarının arasında titreşiyor.

"Ama ben senin hiçbir şey giymemeni tercih ederim."

Bir elimi kalçasının iç kısmında gezdiriyorum, parmaklarım siyah bir külot giyene kadar aşağı çektiğim şortun bel bandında. Ağzım karnına doğru iniyor, tam tepesinin üstünden öperken inliyor ve ben tekrar öpmeden önce saçlarımı avuçluyorum.

Onun içine gömülme ve dünyanın geri kalanını unutma arzusu, tek bildiğim bu olana kadar beni eziyor.

Tek bir hareketle saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum ve asla ayrılmak istemediğim gözlerine bakıyorum.

"Bir insan nasıl bu kadar güzel olabilir?" Neredeyse kendi kendime fısıldıyorum.

Ve dudakları karşılık olarak titrediğinde, tek yapmak istediğim onları öpmek, ben de öyle yapıyorum. İlk başta onu nazıkçe öpüyorum, dilim sıcak ağzının içinde geziniyor, ama sonra beni ele geçiriyor - o açlık, birlikte olduğumuz her şeyi ona hissettirme arzusu.

Dişlerim çenesini onu üstümde çeviriyorum, kendini öğütürken saçlarını elimle sıkıyorum, mükemmel amını aletimin üzerinde yuvarlıyorum.

Nefes nefese kendini sürüklüyor, tişörtünü yere atana kadar yukarı çekiyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, gözlerim açgözlülükle onun her bir kıvrımını alıyor. Elimi göğsüne doğru uzatıyorum ve yavaşça parmak uçlarımın göğüslerinin arasında gezinmesine izin veriyorum, cildinin tepki olarak karıncalanmasını izliyorum.

Kalçalarını sallıyor, eli ereksiyonuma doğru inip onu sıkıca kavrarken gözleri yoğun bir arzuyla beni kısıtıyor.

"Kahretsin." Pantolonumun üzerinden beni okşarken gözlerimi kapattım.

Üzerimden kaydığını hissettiğimde ona dönüp bakıyorum ve onu kalçalarımın arasında diz çökmüş halde buluyorum. Gözleri benimle aletim arasında gidip geliyor ve pantolonumu tutup aşağı çekmeden önce bana kendinden emin bir sırıtış atıyor. Onu bu şekilde görmek hoşuma gidiyor, sanki benimle her yönden rahatmış gibi.

Sikim hazırda bekliyor, sert ve onun için hazır. Yeni olan başka ne var? Ben ne zaman bu kadar sert oldum ki? Hiç olduğumu sanmıyorum.

"Sen lanet bir rüyasın. Ben sana layık değilim," diyorum yumuşak eli beni sararken.

Başparmağını tepenin üzerinde gezdiriyor ve ben de onun adını haykırıyorum, ama yumuşak ağzı oraya indiğinde neredeyse patlayacağım.

"Kahretsin, ne yapıyorsun?" Sikimi öperken avuç içim içgüdüsel olarak başının arkasına kilitleniyor.

Lanet olsun, bu kadın...

"Denemek istiyorum... bilirsin?" Yanakları pembenin derin bir tonuyla lekелendi.

"Gerçekten sikimi emmek istiyor musun?" Başını sallıyor.

Bunu düşününce göğsüm genişliyor. Aklıma birden fazla kez gelmedi desem yalan olur ama o bu işte yeni ve onu zorlamak istemedim. Ama bunu gerçekten istiyorsa, ben kimim ki reddedeyim.

"Emin misin?" Sesim özlemle ağırlaşıyor. Kendimi zor tutuyorum.

Tekrar başını sallıyor.

Kollarımı başının arkasına doğru kıvrıyorum. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?" halükarda fark etmezdi ama tattığı ilk erkek ben olmak istiyorum.

Onun başka bir adamın aletini yaladığını düşünmek bile beni tarif edilemez bir kıskançlıkla dolduruyor.

"Hayır." Kaşları eğik. "Yani nasıl yapılacağını bilmiyor olabilirim."

Gergin ve hava cehennem gibi sıcak. "Merak etme, tesoro mio. Mükemmel olacaksın. Her zaman öylesin. Sikime dokunabilirsin ve ben de çok mutlu olurum."

Yanakları kızarır ve lanet dudağını ısırır.

"Kahretsin, bana böyle bakmaya ve dudağını ısırmaya devam edersen seni sikimde boğacağım."

Göğsü ağır bir şekilde yükselir ve ağzı titrer.

"Bana nelerden hoşlandığını gösterir misin?" diye soruyor, onu tekrar yatağa atmak, kalçalarını ayırmak ve onunla yavaşça sevişmek istememe neden olan en tatlı tonda.

"Sana ne istersen gösteririm. Sana her şeyi öğreteceğim. Ama anlamaman gerek..." Ayağa kalkıyorum ve sahiplenici ellerimle çenesini kavıyorum. "Aramızdaki bu şey, seksin ötesine geçiyor. Tüm bunların ötesinde."

Gözleri yumuşuyor. "Öyle olduğunu biliyorum ama seni iyi hissettirmek istiyorum. Vücudunun nelerden hoşlandığını öğrenmek istiyorum. Birlikte olduğun diğer kadınlar kadar iyi olmak istiyorum."

Sanki benim başka biriyle birlikte olmamdan en az benim kadar nefret ediyormuş gibi bakıyor.

Çenesini iki parmağımın arasına aldım. "Asla birlikte olduğum diğer kadınlar gibi olmayacaksın."

Ve bir an için bakışlarında hüzün belirliyor.

"Çünkü seninle asla kıyaslanamazlar Nicolette." Gözlerimi yüzünün her santimetresinde gezdiriyorum. "Sen benim kaderimsin. Onlar beni her zaman ait olduğum yere, yani sana getiren unutulmuş yollardı."

"Raph..." diye nefes alıyor, ağzını indirmeden önce göğsü sürekli inip kalkıyor, yumuşak dudakları sikimin üzerine iniyor.

İnleyerek başımı arkaya attım ve onun tatlı saçlarına bir yumruk attım.

"İyi miydi?" diye fısıldıyor, bana bakarak.

"İyiden de öte. Daha önce hiç kimse sikimi öpmemişti ve artık en sevdiğim şey bu."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor. "Gerçekten."

"Sana en sevdiğin şeyleri vermek istiyorum," diye mırıldanıyor, boyumu avuçlarının içine alıyor, beni kökten uca okşuyor.

"Bu kolay, bebeğim. Sen benim en sevdiğim şeysin ve bana bunu zaten verdin."

Utangaç bir gülümseme dudaklarında kıvrılıyor. "Sana başka ne verebilirim?"

"Tekrar  p," dedim ona.

Ve dilinin ucu boyumu ok amadan hemen önce ok uyor.

Canavarca bir homurtu çıkarıyorum, avucumu ba ının arkasında kavrıyorum. Ve o inledi inde, kontrolümü kaybediyorum.

"Gerçekten sıkımı emmek istiyor musun? Çünkü bu reddetmek için son  ansın."

"Evet," diyor ve gözlerinin içine bakarak saçlarını sıkıyorum.

"Hadi o zaman. O güzel ağzını etrafına sar ve em."

Gözleri büyüyor ve yavaş yavaş itaat edip beni do ruca cennete gönderiyor.

Başını yutuyor ve gözlerini dikip bana baktığında sıkım diline doğru sarsılıyor.

"Emerken tut ve yumru unu tabana doğru sık." Ama parmakları sadece yarısını sarabiliyor. "Beni yukarı ve a a ı ok a."

Tutu unu gev etiyor. "Daha sıkı."

Kavrayı ını sıkıyor ve yavaşça a a ı yukarı kaydırıyor. "Sikeyim.   te bu kadar.  yi gidiyorsun."

Taşaklarım serbest kalmak için adeta yanıyor. Ona bakıyorum, benim için çıplak, onu becermek için can atıyorum, bana sahip olan o gözlere bakmak için. Dünyada böyle bir his yok. Asla da olmayacak.

Beni daha fazla ağzına alıyor, inlemeleri üzerimde titre iyor.

"Evet, aynen böyle," diye tıslıyorum, başımı arkaya atıyorum, avuç içim onu geri kalanımı yutana kadar kabaca a a ı itiyor. "Dudaklarını daha da sık. Aferin kızıma," diye inliyorum.

Tıkanıyor ve biraz geri çekiliyor, bana bakarken gözleri ya arıyor. " z r dilerim, tesoro mio. Ben sadece..."

Tamamen sana takıntılıyım.

"Bunu bir yap," diyor bana, heyecanı gözlerini ele geçirerek.

"Ho una gitti mi?"

Bu kadınla ne yapacağım ben? Onunla içim bittiğinde, başıma bela olacak.

"Aletimi o güzel boğazından içeri sokmamı mı istiyorsun?"

"Evet...lütfen."

"Seni tekrar kusturmamı ister misin?" Bir ba  sallama daha.

"Aferin kızıma."

Yanaklarında bir kızarıklık

belirir. "Nereye geleyim?"

"Ağzıma," diyor kendinden emin bir şekilde. "Seni tatmak istiyorum."

"Lanet ." Dişlerimi gıcırdatıyorum, kalçalarım kamburlaşıyor, o ağız için tekrar yalvarıyorum.

"Kendini hazırlasan iyi ufaklık. Nazik olmayacağım." "Nazik olmak istemiyorum." Bakışları baş döndürücü. "Ben seni istiyorum."

Anında, saçları bileğime sıkıca sarıldı ve ağzını tekrar sikimin üzerine sürdüm, onu daha derine ve daha derine almaya zorladım.

"İşte bu kadar. Şimdi, döllерimin her damlasını yutana kadar emeceksin. Anladın mı?"

Başını sallamadığında -boğulduğunda ve tıklandığında- "Anladıysan başını salla" diyorum.

Bunu yaptığında da ona "Ne iyi bir dinleyici" diyorum.

Bileğimi çekerek başını geriye itiyorum ve onu tekrar tekrar üzerine bastırıyorum, her santimini almasını sağlarken eli beni sarsıyor.

"Aynen böyle, siktir!" İnliyorum. "Beni çok sert boşaltacak."

İnliyor ve ses etrafımda titreşerek omurgamdan aşağı vuruyor.

O devralıyor, beni sert ve hızlı bir şekilde emiyor, bunu yaparken bana bakıyor.

"Oh, kahretsin..." Sesim titriyor, yumruğum saçlarına dolanıyor ve serbest bırakılma hissi beni öyle bir çarpıyor ki başım dönüyor.

İçimden dalgalar halinde fişkırıyor, sıcak fişkırmalar boğazının arkasını kaplıyor, başını rehin tutuyorum, bir damla bile kaymasına izin vermiyorum.

İşim bittiğinde elim gevşiyor ve o da yavaş yavaş geri çekiliyor. Vahşi bakışları ve sulu gözleri beni içine çekiyor ama hoşuna gitmeyecek bir şey yapıp yapmadığımı anlayamıyorum.

"İyi misin, bebeğim? Üzgünüm eğer-"

"Bu inanılmazdı..." Birden sırtıyor, vücudunu tekrar benimkinin üzerine indiriyor, dudakları çenemi, boğazımı öpüyor.

Kıkırdıyorum. "Sen kimsin ve benim tatlı Nicolette'ime ne yaptın?"

Tek omzunu silkiyor. "Hâlâ orada. Sadece artık biraz daha ucube."

"Oh, öyle mi?" Onu altımda çeviriyorum, bedenimi onunkinin üzerine yerleştiriyorum, dudaklarım boynunun kıvrımına doğru eğiliyor.

Elleri kürek kemiklerime yapışıyor, ben boğazını öperken tırnaklarını etime batırıyor, yarı sert sikimi amına doğru okşuyor. Kan tekrar içine hücum ediyor ve onu doldurma, ona tapma, ona sahip olma ihtiyacı bildiğim tek şey.

"Becer beni, Raph," diye soluk soluğa bağılıyor.

Lanet olası ocağım çaldığında tamamen sertleşmek üzereydim. Görmezden geliyorum, ağzım göğsüne düşüyor, dudaklarım sert bir meme ucuna yapışıyor, dişlerim bir sonrakine geçmeden önce onu ısırıyor.

Tekrar çalışıyor.

"Lanet ..." Alnımı göğsüne yaslayarak mırıldandım. "Sadece al..."

Nefesi kesiliyor.

Yapmam gerektiğini biliyorum. Michael ya da adamlarımdan biri olabilir.

"İki dakika." Göğüslerinin arasına öpücükler bırakıyorum. "Söz veriyorum."

Sonra yataktan fırlayıp masaya koşuyorum ve hücreyi alıyorum.

Michael'ın numarasını görüyorum ve hemen cevap veriyorum. "Evet?"

Onu duymadan önce uzun, uğursuz bir duraklama oluyor. Ve bir anda her şey değişiyor.

"Oluyor," diyor, bu sözlerin altında gergin bir akıntı var. Bir şeyler çok yanlış gidiyor.

"Şu andan itibaren üç saat içinde, onu dışarı çıkarıyoruz." Sesi bütün şehri yakıp yıkacakmış gibi geliyor. "Eve dön ve herkesi hazırla."

Dönüp ona bakıyorum, dirseklerinin üzerinde durmuş, gözleri sorularla dolu. Ve kalbim sıkışıyor.

Tek düşünebildiğim, ben öldüğümde onunla ne halt edeceğim.

Onu adamlarımın koruyabileceği bir eve götürmeliyim. Tek yolu bu. Burada tek başına çok savunmasız.

"Biz hazırız," diyorum Michael'a. "Yakında görüşürüz."

Detaylar için onu rahatsız etmiyorum. Yolda onu tekrar arayabilirim. Arama bitiyor ve telefonu daha sıkı kavıyorum.

"Bebeğim..." Tüm bunları sona erdirmenin tek yolunun bu olduğunu bilsem bile ondan ayrılmaktan nefret ediyorum.

Daha dik oturuyor ve üzerini örtmek için battaniyeyi kapıyor. "Her şey yolunda mı?"

Muhteşem yüz hatlarında paniklemiş bir ifade beliriyor. Onu korku içinde görmekten nefret ediyorum. Bu yüzden bu iş bitmeli.

Sonra aklıma geldi. Bu onu son görüşüm olabilir. Göğsümün içinde bir şey çatırdıyor, sanki kalbim göğüs kafesimden kopmuş gibi.

Ya ona onu sevdiğimi hiç söyleyemezsem? Ve bunu şimdi söyleyip onu terk etmek ve bir daha asla geri dönmek ne kadar adil olur?

Hayır. Ona geri döndüğümde söyleyeceğim. Ona tekrar tekrar söyleyebileceğim zaman.

"Michael mıydı o?" diye soruyor.

Yataktan eşofmanlarımı alıp giriyorum. "Evet. Artık gitmeliyiz." Kaşları şaşkınlıkla çatlıyor. "Bugün babamla ilgileneceğiz."

"Oh." Tüyleri diken diken oldu.

"Her şey yoluna girecek." Yatağa, onun yanına uzanıyorum ve elini tutuyorum. "Ama seni evime götürmeliyim, orada adamlarım sana göz kulak olabilir."

Elini çekip başını sallıyor. "Hayır. Ya babanın adamları beni orada bulursa?" Bakışlarında dehşet beliriyor. "Burada olduğumu kimse bilmiyor. Kalmak daha güvenli olmaz mı?"

"Seni burada yalnız bırakamam."

"Bunu bir düşün." Yaklaşıyor ve avucunu dizimin üstüne koyuyor. "Beni nerede bulacaklarını bilemeyecekler. Gittiğin süre boyunca burada kalacağım. Uzun sürmez, değil mi?"

Lanet olsun. Neden bunu düşünüyorum ki? Ama ya haklıysa? Ya bu en güvenli seçenekse?

"Seni terk etme düşüncesinden nefret ediyorum, tesoro mio. Eğer sana bir şey olursa..." Ensesinden kavrayıp alnını kendime yapıştırıyorum. Boğazımın arkasına kalın bir duygu yumağı çarpıyor.

Bu onu son kez kucağıma alışım olabilir. Bu yüzden onu daha sıkı tutuyorum, kollarım onu öyle sarıyor ki, acaba onu kıracak mıyım diye merak ediyorum.

Ve çekilmek yerine, o da bana sarılıyor. Aynı sıklıkla. "Seni en kısa zamanda arayacağım," diyorum.

"Bana geri döneceğine söz ver," diye fisıldayan sesi gözyaşlarıyla doluyor.

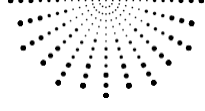
O da bunu hissediyor. Havadaki bu acı dilimi, elveda, sonsuza kadar olup olmadığını bilmemek.

"Söz veriyorum," diye yalan söyledim.

Çünkü bazen tutunacak tek dalımız yalanlardır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

NICOLETTE

SAATLERDİR VOLTA ATIYORUM, BANA VERDİĞİ TELEFONA BAKIYORUM.
Avucumun içindeydi. kısa zamanda arayacağına söz vermişti. Neden aramadı?
Aramayı denedim ama telesekretere düştü.
Ya bir şey ? Ya bir kaza geçirdiyse ve bir yeri kanıyorsa? Ya o...
Hayır. . O iyi. Muhtemelen sinyal zayıftır. Bu olmalı

o.

Bana bıraktığı silaha , bir de çantadaki paraya.
komodine yaslanmış olarak gördüm. Eğer yirmi dört saat içinde bana ulaşmazsa, parayı alıp Hawaii'ye gitmemi söyledi. Orada kimsenin bilmediği bir yeri varmış ve eğer ortaya çıkmazsa, bu başaramadığı anlamına gelirmiş. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor, tek kelime bile duymak istemiyordum ama bana bunun önemli olduğunu söyledi. Bir plana ihtiyacımız olduğunu söyledi.

Eğer bu gece geri gelmezse, hiç uyuyamayacağım. Uyuyabilmemin imkanı yok. Dışarıda kim bilir nelerle yüzleşirken olmaz. Omurgamda bir ürperti geziniyor.

Perdeleri aralayarak park yerine gizlice bakıyorum ve iki araba daha görüyorum. Biri yeni. Hangi odanın dolu olduğunu bilmiyorum, diğeri ise bizi giriş yapan kadına ait.

Başka ne yapacağımı bilmeden yatağa uzandım. Bir saat sonra film izliyormuş gibi yapıyorum ama aklım hâlâ Raph'te.

Şimdiden orada mı? Planın ne olduğunu sormalıydım. Neler olup bittiğine dair hiçbir detay bilmiyorum.

Televizyonun jeneriği dönüyor ve ben tam başka bir şeye geçmek üzereyken bir kadın çığlığı duyuyorum. Nabzım boğazımda atıyor ve anında ayağa kalkıyorum, kumanda büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum,
korku beni ele geçiriyor. Kalbim
doğal olmayan bir hızda atıyor. *O da
kimdi?*

"Yardım edin!" çığlığı geri döner. "Lütfen biri bana yardım etsin! Bebeğim! Oh, Tanrım, bebeğim!"

"Ne oluyor be?" Fısıldayarak pencereye doğru koştum ve yanaklarından aşağı gözyaşları süzülen, bronzlaşmış kazağı lekelerle gölgelenmiş sarışın, orta yaşlı bir kadın gördüm.

Çılgınca bizimkinin yanındaki odaya doğru koşuyor ve yumruklarıyla ağır ağır vuruyor. "Lütfen? Kimse yok mu? Nefes almıyor. Bebeğim nefes almıyor!"

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa telefonuma doğru hızla koştum, ambulans çağırmak niyetindeydim ama bunu yapıp yapmadığından emin değildim.

Görünüşüne bakılırsa, bir telefonu bile olmayabilir. Ve moteldeki bile çalışmıyor. En azından bizim odamızdaki çalışmıyor. Tam çevirmek üzereyken kapıma vurdu.

"Lütfen! İçeride kimse var mı? Yardıma ihtiyacı var. O ölüyor!" Kapıma defalarca vuruyor ve penceremden bakıyor.

Gözlerimiz birleştiğinde, kalbim boğazıma fırladı. Duvarın köşesine doğru geri çekildim. Korku her yanımdan bedenime çarpıyor.

"Hanımefendi? Lütfen!" Bir yumruğunu cama vuruyor.

Resepsiyondaki kadın hangi cehennemde? Neden yardım etmedi?

"O sadece üç yaşında ve ben kalp masajını bilmiyorum!" diye yalvarıyor. "Eğer biliyorsanız, lütfen bize yardım edin."

Yaşadığım onca şeyden sonra herkesten korkuyorum. Ama aynı zamanda, eğer bir çocuk ölürse ve bunu durdurmak için bir şeyler yapabilirsem, kendimi affetmeyeceğim.

Uzun, sığ bir nefes alıp yavaşça . Yardım etmek
zorundayım. Yapılacak en doğru şey bu.

"Kalp masajını biliyorum," diyorum ona yeterince yüksek sesle.

Ambulans gelene kadar ölebilir. Ya polis de gelirse? Polislerin Raph'ın ailesiyle bağlantılı olduğunu bildiğimden, hangisine güvenebileceğimi bilmiyorum. İçlerinden biri beni Giancarlo'ya geri götürebilir ya da öldürebilir.

Duvardan geri çekilip girişe doğru ilerliyorum, bacaklarım kurşun gibi ağır. Kapının kilidini açmaya başladım.

"Oh, Tanrı'ya şükür." Avuçlarını dizlerine vuruyor ve rahat bir nefes alıyor. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkürler," diyor hararetle, ben nabzımı yavaşlatmaya çalışırken. "Bu taraftan."

Titreyerek parmağıyla solunu işaret ediyor ve biz de oğluna doğru koşuyoruz.

"Sadece birkaç kapı aşağıdayım. Ne olduğunu bilmiyorum." Burnunu çekiyor. "Bir saniye önce iyiydi, sonra nöbet geçirmeye başladı ve düşerken başını çarptı. Ambulans çağırdım ama şehrin bu kısmında işler nasıldır bilirim. Umursamıyorlar, bu yüzden onlar gelmeden önce birinin yardım etmesini umuyordum."

Kapısına varır varmaz kartını okutuyor ve açıyor.

"Sen bir meleksin," diye pantolonunu indirdi. "O tuvalette. Onu yerde bıraktım ve yardım çağırmaya koştum."

Çocuğa doğru koştum, o da peşimden geliyordu ve banyoya girdiğimde...

Boş.

"da ne...?" Korku boğazımı sıkıyor ve ciğerlerim ağırlaşıyor. Ve aniden, artık ağlamıyor.

Tam boynumun arkasına bir şey battığı sırada dönüp bakıyorum.

Gözlerim açılıyor. Bakışları kötü niyetle parlıyor ve ben onunla savaşıp kaçamadan başım dönüyor.

Yuvarlak ve

yuvarlak.

Oda

bulanıklaşıyor.

Işık titriyor ve sönüyor.

Bedenim ağırlıksızlaşıyor.

"İyi geceler." Sesi kaosun içinden sızıyor ve karanlık etrafıma çökerek beni de içine hapsediyor.

RAPH

İçinde ışığın parladığı tek pencereden dışarı bakıyorum. Ben Michael ve diğerlerini beklerken evin geri kalanı zifiri karanlık.

Cebimden cep telefonumu çıkarıp Nicolette'i tekrar aramaya çalışıyorum ama cevap yok.

Endişeli mesajını saatler sonra, daha iyi bir bağlantıya sahip olduğumda aldım. Onu hemen aradım ve mesaj attım ama cevap vermedi. Şimdiye kadar uyuduğu içindir umuyorum. Geç oldu ama onu tanıdığım için uyanık olmasını beklerdim.

Tek yapmak istediğim geri dönüp onu kontrol etmektir. Ama bu ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk gidebilirim.

Michael'ın planı basit. Yalnızmışım gibi davranmak. Beni alıp bağlayacaklar, ama çok sıkı bağlanmayacağım. Sadece babamın Michael'ın beni öldürmek istediğine inanmasına yetecek kadar. Sonra da ona büyük bir sürpriz yapacağız.

Adamlarımdan biri olan Julian, "Geliyorlar patron," diye beni uyardı.

Adamlarıma liderlik ediyor. İsrail ordusunun eski keskin nişancısı. Geldikleri kadar sert.

Benim için çalışan herkesten daha sadık.

"Herkes hazır olsun."

Başını sallar ve alt kattaki pozisyonuna döner. Tüm adamlara saklanmaları emredildi. Babam istediğini elde etmek için bir şansı olduğunu düşünüyor olmalı.

Dakikalar sonra, ön kapımın gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve ardından ayak sesleri geliyor.

"Buna bir son vermenin zamanı geldi. Etrafınız sarıldı," diye sesleniyor Michael aşağıdan, sesi geziniyor.

Yüzümde bir sırıtma belirliyor. *Beni* neredeyse ikna ediyor. Babam hiçbir şeyden şüphelenmeyecek.

"Kendinizi gösterin. Korkak olma," diye devam ediyor.

Merdivenlere doğru ilerlerken kahkahalarım koridorda yankılanıyor.

"Hiçbir zaman korkak olmadım, Michael," diyorum, tüm hayatımı mahveden o piçin yakasına yapışmak için sabırsızlanıyorum. "Sonunda gelmeye karar vermenize sevindim." Köşeyi dönüyorum, neredeyse merdivenin tepesindeyim. "Sizi çok uzun zamandır bekliyordum."

Adrenalin ve öfke bana aynı anda çarptı.

"Görünüşe göre korkak olan ben değilmişim."

Onları bir kıkırdamayla daha selamlıyorum ve sonunda merdivenlerden inmeye başlıyorum.

Michael'ın adamları beni görür görmez silahlarını bana doğrulttular.

İyi oynadın, kardeşim.

Ve hepsini gördüğümde -iki , babamı- damarlarımdaki kan daha yüksek sesle pompalanıyor. Bu iş neredeyse bitti.

"Adamlarınız nerede? Silahlarınız?" Michael cevabı zaten bildiği için sorar.

Otelden ayrıldıktan sonra kısa bir süre konuştuk ve bugün her şeyin nasıl gideceğini tartıştık.

"Gitmişler." Merdivenlerden inerken kollarımı teslimiyetle kaldırıyorum. "Ve gördüğünüz gibi, hiç silahım yok." Onlara doğru devam ediyorum. "Buraya tek bir amaç için geldiniz, o yüzden şu işi bitirelim."

Lanet babamızı öldürelim.

Bunun üzerine sertleşen bakışlarım piçin üzerine odaklanıyor ve onun gözleri de bana dik dik bakıyor.

"Öldür onu Michael," diye bağılıyor, vücudu çıldırtıcı bir öfkeyle sarsılıyor.

O da benim gitmemi çok istiyor. Bu sürpriz olmamalı. Ama içimde bir yerlerde, öz babamın beni öldürmek istediğini bilmek acı veriyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim baba." Kelimeler zehirle dolu da olabilir.

Michael, Patrick'in oğullarından birine işaret ediyor, o da beni tutuyor, ben de ellerimi yukarıda tutarak rolümü oynuyorum.

Michael ona, "Onu sandalyeye bağla," diye talimat verdi. "Sophia ve Elsie'ye yaptığını ona da yapın."

Bunu söylediği anda nabzım hızlandı. Michael bana karısı Elsie ve kızına ne olduğunu anlattı. Babamın onların peşinden adam gönderdiğini, her şeyi organize ettiğini ve suçu benim üzerime attığını.

Görünüşe göre, restoranlarımızdan birini de ateşe vermişim ve arkamda bir not bırakmışım.

Babam beni kötü adam gibi göstermek için çok uğraşıyor. Sonunda gerçek ortaya çıktığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

"En sevdiğim yeğenim nasıl?" O çocuğu her düşündüğümde sırtarak soruyorum.

Tanrım, onu çok seviyorum. Ona sarılmak için sabırsızlanıyorum.

Gözlerimi Michael'dan ayırmadan bir sandalyeye doğru sürükleniyorum. "Seni özlüyorum," diye itiraf ediyor.

Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Onu terk etmediğimi. Başka seçeneğim olmadığını.

Gözlerimi kapatıyorum. "Onu her gün özlüyorum."

"Seni lanet yalancı." Babamın sert sesi düşüncelerimin arasından sızıyor. Gözlerimi açtığımda, adamlar kollarımı arkamdan gevşekçe bağlarken o bana doğru koşuyordu.

"Yaptığın şeyden sonra..." Çenemin tam ortasına yumruk attı. "Onun adını söylemeyi bile hak etmiyorsun."

Kahretsin, silahı göğsüne boşaltmama ramak kalmıştı.

"Geri çekil," diye uyarıyor Michael onu.

Hiç irkilmeden, bakışlarımı alev alev yakan bir öfkeyle bakıyorum. "Bu benim avım," diye devam ediyor Michael. "Benim kızım."

"Ve o *benim* torunum!" Hain babamız göğsüne bir yumruk indirir.

"Evet." Michael yavaşça başını sallar. "Öyle."

Onun da benim gibi düşündüğünü biliyorum. Bunu Sophia'ya nasıl yapar? O daha bir çocuk. Ama o bunu hiç umursamadı. O sadece kendini önemsiyor.

"Düşmana merhamet yok." Kıkırdamam ölü gibi. "Bize öğrettiğin bu değil miydi?"

"Bu doğru." Babam gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ve bugün, bu ifadenin gerçekte ne anlama geldiğini öğreneceksin."

İşte bu kadar.

Zamanı geldi.

Sırıtıyorum.

"Sanırım bu dersi öğrenecek tek kişi..." Yavaşça bağlardan kurtuluyorum ve kollarımı öne doğru uzatıyorum. "...sensin."

Babamın gözleri .

Kahkaham soğuk ve tehditkâr ve ayağa fırlayıp piç kurusuna yaklaştığımda yüzüne kazınan şoktan zevk alıyorum.

"Bu da ne, Michael?" Birkaç adım geri çekildi, dehşete düşmüş ifadesi etrafımızdaki tüm adamlara yöneldi. "Vurun şu haini! Kızının peşinden geldi!"

Ama kimse söylediği tek kelimeyi bile dinlemiyor. Artık patron o değil ve hâlâ kendisine sadık adamları olsa da, o adamların hiçbiri burada değil. Avucumu başka bir adama doğru uzatıyorum, o da bana bir silah uzatıyor.

Ve tam zamanında, adamlarım saklandıkları yerden çıkıp savaşa katıldılar. Eğer öyle diyebilirsen.

"Ne oluyor lan?" Gio kalabalığı yararak Michael ve benim durduğumuz yere doğru yürüyor.

"Birazdan her şeyi açıklayacağım," diyor Michael, babamıza benim kadar kötü kötü bakarak.

"Gördüğüm tek hain, baba..." Tabancayı kaldırdım ve doğrudan göğsüne nişan aldım. "...sensin."

Geri çekilir, hızlı ve sığ nefesler alır ve tek bir hareketle tüm silahlar ona doğrultulur. Michael istese içlerinden herhangi biri onu öldürmeye hazırды.

Bana hayat veren adama bakmaya devam ediyorum. Küçüklüğümünden beri benden o kadar nefret eden bir adama ki, beni eğlence olsun diye döverdi. Beni incitmek için her türlü sebebi bulurdu. Sonra karımı becererek bana zarar vermenin daha fazla yolunu buldu. Ölmesi gerekiyor. Hemen şimdi.

Öne atıldım, dokuzumun ağzı babamın alnına bastırdı. "Ne yaptığını itiraf etmeye hazır mısınız? Yaptığın her şey için beni nasıl suçlamaya çalıştığını?"

Korkunun bakışlarını geçip yüz hatlarını ele geçirdiği bir an var ve bunu yapanın ben olduğumu bilmek... çok iyi hissettiriyor. Ama aynı hızla kayboluyor ve canavar ortaya çıkıyor. Gülüyor, gerçekten gülüyor ve ölmeden önce ona işkence etme dürtüsü şiddetleniyor.

"Bu bir şaka mı?" Silahını ona da doğrultan Michael'a doğru döner. "Ne halt ediyorsun evlat? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?" Sesi tizleşir. "Sana hakkım olan yeri verdikten sonra mı? Bana sırtını mı dönüyorsun?"

Michael ona, "Bu aileye sırt çevirdin," der. "Ne yaptığını . Kendi düzenlediğin her şey için neden Raph'ı suçladığını biliyorsun."

"Michael?" Gio'nun yüzü öfkeyle geriliyor. "Kendimi kaybetmeden önce bana neler olduğunu anlatsan iyi olur."

Michael onu omzundan tutuyor ve bunu ondan sakladığımız için ne kadar üzgün olduğumuzu ama planı mahvetmesinden korktuğumuzu söylüyor. Bir an için öfkелendi ama öfkesi babama yönelikti ve o orospu çocuğunu öldürmesini engellemek için Michael'la ikimize ihtiyaç vardı.

Rahatladığında, babamızın gerçekten ne yaptığını duyacak kadar sakinleştiğinde, ona her şeyi anlatıyorum: ilişkiyi, Nicolette'in kulak misafiri olduğu şeyleri, gördüklerini ve babamızdan saklanmak için nasıl kaçtığını.

Gio'nun yüzü kül gibi oldu. İnançsızlık yüzünü gölgeliyor ve babam onu yalancı olduğumuza ikna etmek için çok uğraşıyor ama Gio bizim tarafımızda.

Michael ona babamızın sırf beni suçlamak için ona suikast planladığını bile söyledi. Michael'ın peşimden gelmesini sağlamak için. Babam, Michael beni öldürürse sorununun çözüleceğini biliyordu. Ve eğer Michael

önce ölürse, gerçek motivasyonunu açığa vurmadan beni öldürmek için tüm nedenlere sahip olacaktı.

Silahlı babamın göğsüne bastırarak, "Hadi işi bitirelim," diyorum.

Üst dudağı kıvrılır. "Bunu ertelemek isteyebilirsin evlat. Sana en iyi kısmı anlatmayı henüz bitirmedim."

Hayatını kurtarmak için yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yok. "Öyle mi?" Kuru bir kıs kıs gülmeye zorluyorum kendimi.

"Neymiş o?"

"Şey..." Yavaşça nefes alıyor, gözleri benimkilerle iğrenç bir şekilde birleşiyor, sanki elinin altında bir şey varmış gibi. "Eğer beni öldürürsen, onu asla geri alamazsın."

Ateş gibi bir ürperti ensemden yukarı tırmanıyor. "Kimi geri getireyim?"

Davul gibi çalan nabzım odadaki fısıltıları bastırıyor. Midemi tırmalayan sinirleri bastırmaya çalışıyorum. Onun hakkında konuşuyor olamaz.

"Şu küçük güzel Nicolette. Onunla birlikte oluyordun, değil mi?" İnliyor. "Seni kim suçlayabilir ki? O kızın göğüslerine bak."

İmkânı yok. Sadece benimle dalga geçmeye çalışıyor. İşe yarıyor.

Hızlı bir hareketle üzerine atıldım, boğazını kavradım ve sertçe sıktım. "Onun hakkında bir şey daha söylersen seni öldürürüm. Yavaş yavaş. O kadar yavaş ki, ölümü dileyeceksin."

"O da... ölecek..." Kelimeleri boğarak çıkarıyor.

"Nicolette güvende. Ona dokunamazsın." Elimi bırakıyorum.

Onu ele geçirdiğini düşündürmesine izin vermeyeceğim. O güvende. O iyi. Ciğerlerime derin nefesler çekiyorum. Ona geri dönmeliyim. Onu öldürmeli ve kızımı eve getirmeliyim.

Babam bir şeyler söylemeye çalışıyor ama onun yerine öksürerek kan kusuyor.

"Bundan emin misin evlat?" Kendini beğenmiş bir şekilde bakıyor, nefes alış verişini düzene sokmaya çalışıyor.

Bana bakma şekli. Ağzının kıvrılma şekli.

Sikeyim.

Geriye doğru tökezledim, silahım yere düştü.

"Yalan söylüyorsun," diyorum ona ama kendimi bile inandıramıyorum.

"Öyle ? Neden onu arayıp cevap verip vermediğine bakmıyorsun?"

Kalbim güm güm atıyor, gözlerim küçümsemeyle dolu, ona dik dik bakıyorum ve elimi cebime atıp yakıcımlı alıyorum.

Aramaya başlamadan önce bile, kalbimde onun gittiğini biliyorum. Onu aldı. Onu korumak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başarısız oldum. Benimle güvende olabileceğini nasıl düşünebildim? Birbirimiz için doğru kişi olabileceğimizi?

Telefon çaldı.

Ve yüzükler.

Ve yüzükler.

"Fuuuuck!" Hücreyi fırlatıyorum ve çatladığını duyuyorum. "Siktir, siktir, siktir!"

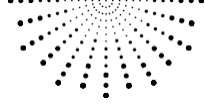
Yumruğum aynanın üzerine iniyor, parmak eklemlerimden kan sızıyor. Ama hiç acı hissetmiyorum bile. Göğsüm, acıyan tek lanet şey o.

Onu bulmak zorundayım. Ona doğru koştum ve gömleğini tuttum. "Bana nerede olduğunu söyle. Hemen!"

"Önce beni bırakmalısın." Yüz hatlarında alaycı bir ifade var.

Ve bu sefer güldüğünde, içimde bastırdığı tüm öfke parçalarını serbest bırakırken attığı çığlıklardan başka bir şey duymuyorum.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

ŞAKAKLARIM ZONKLUYOR, SANKI BİRİ KAFAMA ÇEKİÇLE VURMUŞ GIBİ. I
İnle.

Ya da ben öyle sanıyorum. Benmişim gibi bile gelmiyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ama çoğunlukla karanlık var ve çevreme alışmam birkaç dakikamı alıyor.

Yerde oturuyorum. Hava soğuk. Islak. Su mu bu? Kan mı?

İki kolumdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Homurdanarak, ellerimi çekiştirerek ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Nefesim kesiliyor, döndüğümde sağ kolumun bileğimden bağlanmış olduğunu görüyorum. Vücudumdaki tüm küçük tüyler diken diken oldu.

Neredeyim ben?

Onu hatırlıyorum. O kadını. Yalancı. Giancarlo için mi çalışıyor? Beni kaçıran o mu?

O olmalı. Başka kim olabilir ki?

Raph'in kaçırıldığımdan haberi yok. Tek başımayım.

Korku beni sisten tamamen kopardı ve adrenalin kanımı pompalıyor. Bir çıkış yolu bulmalıyım.

"Merhaba? Burada kimse var mı?" Kalp atışlarım hızlanıyor, neredeyse başım dönecek.

Bu insanlar bana ne yapacak?

Panik tüm gücüyle bastırıyor ve nefes alışım yoğunlaşarak soğuk odada yankılanıyor. Ay arkamdaki pencereden parlıyor, etrafımı görebilmem için yeterli ışık sağlıyor ama büyükçe bir oda gibi görünen odanın geri kalanını seçebilmem için yeterli değil.

"Sizi tekrar görmek güzel," diyor sol tarafımdan bir kadın.

"Kim söyledi bunu?" Sert nefes alıp verişlerim odaya yayılıyor.
Olamaz.
Korku içimi sarıyor.
Çünkü bir an için, o ses sanki...
Hayır. Bu mümkün değil. Kabus görüyor olmalıyım. Doğru duymamın imkanı yok.

"Alo?" diye tekrar sesleniyor. "Beni duyuyor musun?"

Bu kesinlikle . Aman

Tanrım.

"Bianca?"

Nabzım hızla atıyor ve kulaklarımı
dolduruyor. "Hey, abla."

Ve aniden oda yumuşak bir ışıkla yıkanıyor. Sonunda onu içeri aldığımda sırtıyor, benim gibi karşı tarafta zincirlenmiş.

"Nasıl? Sen nasıl buradasın?" Sesim titriyor.

Ağzım açık kaldı. Nasıl ölmemiş olabilir? Onu gördüm. Hareketsizdi ve kanaması vardı. Ölmüştü.

"Uzun hikaye ama Tanrım, Nicolette, seni gördüğüme çok sevindim!"

Öyle mi?

Zihnim ve bedenim henüz birbirini yakalayamadı. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu kesinlikle o. Hayal görmüyorum. Hâlâ güzel. Hala aynı görünüyor. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Oysa benim için her şey değişti ve hepsi onun suçu.

"Buraya nasıl geldin Bianca? Anlamıyorum." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama tökezleyerek geri düşüyorum, başım dönüyor.

"Şey..." Kolayca ayağa kalkıyor, bulunduğu yere doğru yürüyor ve bana doğru bakıyor.

Bileğindeki zincir rahatça hareket etmesini sağlayacak kadar uzun. Tabii ki kaltak daha büyük zinciri alacak.

"Beni hastaneye getirdiklerinde ameliyattan sağ çıktım ve uyandığımda doktor arkadaşşıma herkese öldüğümü söylemesi için yalvardım. O hastanedeki herkesi tanıdığımı biliyorsun." Soğuk soğuk gülüyor. "Giancarlo'dan kaçmak için tek şansımın size yalan söylemek olduğunu biliyordum." Bir parmağını simsiyah saçlarında gezdiriyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Ben istemedim. Açıkçası. Raph ve diğerleriyle iyi bir hayatım vardı, anlıyor musun? Ama başka seçeneğim yoktu."

"Peki ya bebek?" Fısıldıyorum. "Onun lanet bebeğine hamileydin!" Bağıriyorum, öfke gözeneklerime sızıyor.

"Vurulduğumda kaybettim. Her neyse." Omuz silkiyor. "Bunu Raph'a nasıl yapabildin?"

"Dinle," diye alay ediyor. "Evliliğim hiçbir zaman seni ilgilendirmedir, her ne kadar sen onu hep kendi işin yapmış olsan da." Sıkılmış gibi esniyor. "Hikâyemi şimdi bitirebilir miyim?"

O devam ettikçe yüzümü ekşitiyorum, şimdiden ondan nefret etmeye başladım. Onu canlı gördüğüm için bile mutlu değilim ve bunun için üzgün değilim.

"Doktor benim iyi bir arkadaşım. Dürüst olmak gerekirse, bir arkadaştan biraz daha fazlasıydı..." Sırıttıyor, sanki şu anda onu hayal ediyormuş gibi bana bakıyor.

Tanrım, onunla da yatmış. Başımı sallıyorum, onun ne kadar korkunç biri olduğunu anlayamıyorum.

"Doktor, içinde bulunduğum tehlikenin boyutunu anlattıktan sonra yardım teklif etti. Beni ülke dışına çıkarması için zengin amcasını ayarladı. Fransa yakınlarındaki ücra bir adada iyi bir hayat yaşıyordum. Ta ki Giancarlo'nun piçlerinden biri beni tanıyana kadar."

Yüzü tiksintiyle dönüyor. "O pislik beni eve kadar takip etti ve bağladı. Patronunun iyi iş çıkardığımı öğrenince mutlu olacağını söyledi. Kına yakıyordu." Gözleri kısıldı. "Beni uyuşturdu ve buraya getirdi."

"Giancarlo'yu gördün mü?"

Başını sallıyor. "Ertesi gün buraya geldi ve ölümden döndüğüm için ne kadar mutlu olduğunu ve Raph'ın beni gördüğüne çok sevineceğini söyledi."

"Raph geldi mi?" Gelmediğini biliyorum ama onun ne dediğini bilmek istiyorum. "Henüz gelmedi." Kaşlarını çatı. "Yakında gelecek. Gian söz verdi."

hayatımı geri alacağım. Sadece biraz zaman alacak." "Ne için zaman?"

Midem bulanıyor. Bu hiç hoşuma gitmedi. Onu öylece bırakmasına imkan yok. Onu serbest bırakmak için Raph'ın ölmesini mi bekliyor? Ve beni kesinlikle bırakmayacak. Ölmüş sayılırım.

"Ben Giancarlo, Nicolette." Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Bana her şeyi anlatmadı. Bana yine bir kurşun sıkmadığı için mutluyum."

"Tam olarak ne zamandır buradasınız?"

"Birkaç hafta. Sanırım. Burada işaretleyebileceğim bir takvim yok." Dudakları ince bir kızgınlık çizgisine dönüşüyor. "Bana tüm bu soruları sormak yerine beni gördüğüne sevinmelisin. Yani, Tanrım..." Yürüyor.

orijinal yerine geri döner ve içine iner. "Ben hayattayım. Kız kardeşini geri aldın."

"Hangi hayal dünyasından geldiğini bilmiyorum ama sen ve ben hiçbir zaman yakın olmadık *kardeşim*."

Yüzü geriliyor ve sonra gülümsüyor. Yıllar içinde mükemmelleştirdiği sahte gülümsemelerden biri.

"Haklısın." Boğazını temizliyor.

Bekle, haklı olduğumu kabul mü etti? Bu alternatif bir evren mi?

Parmakları boğazının kenarında oynaşıyor. "Bunda benim de suçum var. En azından çoğunu."

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. Gerçekten söylemeden önce birkaç saniye geçiyor.

"Sana böyle bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim."

Sesi yumuşuyor ve ben buna inanmakta zorlanıyorum. Hayatında bana karşı hiç nazık olmamıştı. Belki de başına gelenler onu değiştirmiştir.

"Şu anda hiçbir şey ifade etmeyeceğini biliyorum ama..." İnsanoğlunun bildiği en uzun duraksamadan sonra, "Eğer bundan kurtulursak, umarım bir aile olabiliriz. Yeni bir başlangıç yapabiliriz. Kardeş oluruz. Bunu istemez miydin?"

Hayır. Yalan söylüyor. Bunun gerçek Bianca olmasına imkan yok.

"Bu ani fikir değişikliği neden?" Soruyorum, içimde bir yerlerde onun ciddi olmasını dilediğimi itiraf etmekten nefret ederek.

Bir kız kardeşim olması için her şeyi yaparım. Ama o bunu gerçekten yapabilir mi? Peki ya Raph ve benim aramda olanları öğrendiğinde ne olacak?

Oh, Tanrım. Raph. Ondan vazgeçemem. Sonunda beni istediğini itiraf ettikten sonra olmaz. Birlikte olduktan sonra olmaz.

Onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenince ne yapacak? Onu geri isteyecek mi? Evliliğini yürütmek isteyecek mi? Yeminlerini ne kadar ciddiye aldığını biliyorum. Kahretsin, onu gerçekten affedebilir. Ya da affetmiş gibi yapar. Her zaman asla boşanmayacağını söylerdi. Ailesi buna karşı.

Göğsümde bir ağrı zonkluyor ve acının rahatça yerleştiğini hissederek onu ovuyorum. Kaçınılmaz olan kayıptan dolayı ağlamamak için mücadele ediyorum. Bir kez öğrendiğinde, onu seçecek. Bunu biliyorum. Çünkü kimse beni seçmez.

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun?" Sesinin tizliği içimi gıcıkıyor.

"Ne istediğimi bilmiyorum Bianca. çok şey var. Yıllar boyunca bana yaptığın çok şey."

"Tipik." Homurdanıyor. "Sana bir zeytin dalı uzatıyorum ve sen bunu kabul etmiyorsun."

Bunu annem ve babam için mi yapıyor? Neden umursasınlar ki? Daha önce hiç umursamadılar. Belki de bana daha iyi davranırsa Raph'ın babasını becerdiği için onu affedeceğini düşünüyor. Yaptığı onca şeyden sonra ondan boşanmazsa aptalın teki, tam bir moron olur.

Bekle, adamın ilişkiyi bildiğini biliyor mu? Onun küçük balonunu patlatma zamanı.

"Kardeş olmamızı istemeni ve tüm bunları takdir ediyorum ama neden şimdi? Raph yüzünden mi?" Omuzlarımı dikleştiriyorum, başımdaki zonklama dağılıyor. "Çünkü bilmen gerekir, o her şeyi bilir."

Ona bebekten haberi olmadığını söylemem. Bırak bildiğini düşünsün. Bırak acı çeksın.

Gözleri büyüyor. "Gian ve beni biliyor mu?" Bir eli kalçasının yanında yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Ona , değil mi?" Yılan gözlerinin dar yarıklarından öfke akıyor. "Seni kaltak!" Ayağa fırlıyor. "Onu hep istedin." Her öfkeli nefesinde burun delikleri genişliyor. "Her zaman bizi mahvetmeye çalıştın!"

O yaklaştıkça ben de ayağa kalkıyorum.

"Şimdi mutlu musun?" Gömleğimin önünü tutuyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor, burun buruna. "Beni hâlâ geri isteyecektir. Beni affedecektir."

Gülüyorum, elini kolaylıkla üzerimden itiyorum. "Ya da yapmayacak. Ya da babasını becerdiğin ve ondan hamile kaldığın için senin bir amcık olduğunu düşünecek. Seni boşayacak ve sen de ait olduğun cehennem çukuruna geri döneceksın."

Sözlerim yüzüne kezzap püskürtüyor. Gözlerimi hazır. "Senden nefret ediyorum!" diye bağılıyor ve diğer avucunu yanağıma atıyor.

Yanmakta olan tenimi ovuşturuyorum, şeytanca gülüyorum, yüz hatlarındaki çaresizlik ve öfke ifadesinin tadını çıkarıyorum. Masum rolünü yutmuyorum. Beni umursamıyor. Hiç umursamadı. Asla da umursamayacak.

"Benden nefret ettiğini biliyorum ve artık umurumda değil Bianca. Benden daha iyi değilsin." İşaret parmağımı göğsüne soktum. "Hiç olmadın. Asla da olmayacaksın."

Ben geri çekilirken tıslıyor.

"Benim için gelecek. Beni kurtaracak," diyorum ona ve şimdi gülen o oluyor.

"Çok safsın. Seni sevdiğini sanıyorsun, değil mi?" Başını yana eğiyor. "Hala çok zavallısın, neredeyse sevimli."

Uzun zamandır bana böyle şeyler dediğini duyuyorum ve bunun beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Vücudu daha fazla kahkahayla sallanıyor, ama gergin olduğunu söyleyebilirim.

"Kocamın kurtaracağı tek kişi benim." Tek bir kaşını eğdi. "Onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Çocukluk aşkınızla kendinizi kandırmayı bırakın. O sadece ilgisine muhtaç küçük bir kız gördü."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Göğsümde öfke çalkalanıyor ve sert bir hamleyle onu geriye itip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, kurşun yaram büyük ölçüde iyileştiği için şükrediyorum. Tökezlediğinde sırtıyorum.

Yüzümdeki kına dolu ifadeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne yaptın sen?" Kelimeler fısıltıyla döküldü, içlerinde şok vardı.

Ağzımda yavaşça büyüyen bir gülümseme beliriyor. "Sanırım sonunda yapbozu bir araya getirmeye başlamış olabilirsin."

Dudaklarım incelirken, onun demlenmesine izin verdim.

"Seni sürtük! Kocamı siktin mi?"

"Sanırım beni her pozisyonda becerirken ve bana seni hiç sevmediğini söylerken o kadar da zavallı değildim."

Bir de baktım ki bana doğru koşuyor, lanet bir hayvan gibi kükrüyor. Yumruğu çeneme iniyor ve ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum, yılların bastırılmış kızgınlığını serbest bırakıyorum.

Onu sırt üstü yatırıp üzerine oturuyorum ve yanağına bir yumruk indiriyorum. "Senden korkmuyorum Bianca."

Kollarımı pençelemeye çalıştığında ona tekrar vuruyorum.

"Onu hiç sevmedin. O senin için hiçbir şey ifade etmiyordu! Sadece ona sahip olmamı istemedin."

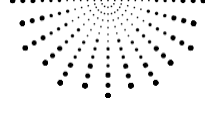
"Bu doğru!" Kan tükürüyor. "O benim! Onu almana izin vermeden önce seni öldüreceğim."

"Deneyebilirsin." Atladım ve onun üzerinde yükseldim. "Ama başaramayacaksın.

Sizin gibi insanlar bunu nadiren yapar."

"Peki bunlar ne tür insanlar?" "Hasta, boktan tipler."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

OceanofPDF.com

RAPH

ONU YAKALADIĞINI SADECE BİRKAÇ SAAT OLDU. KAYBETTİM.

kaç duvarda delik açtığımı sayamıyorum ve bu benim evim bile değil. Michael evini dağıttığım için kıcıma tekme basmayacak kadar kibar davrandı ama neler yaşadığımı anlamış olmalı.

Elsie de burada onunla değil. Ama onu kendi güvenliği için gönderdi. Yine babam sebep oldu. Yine de en azından nerede olduğunu biliyor.

Bilmiyorum.

Nicolette şimdiye kadar ölmüş olabilirdi. Kalbim tam göğsümde parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Ondan bir parça bile zarar görürse, babama ölmeden önce yıllarca acı çektireceğim. Dünyasını kabusa .

Onu nerede saklıyor olabilir? Ekibimizdeki herkes onu arıyor, bulmaya çalışıyor ama bir şey çıkmıyor.

"Neredeyse geldiler," diye haber verdi Michael. "Annem az önce aradı."

Midem bulanıyor. Annemi yaklaşık bir yıldır görmedim, İrlandalılarla savaşa başladığımdan beri görmedim. Aynı şey Sophia için de geçerli. Bianca'yla ikimizin de burnunun dibinde bunu yaptığını bildiğim halde annemin yüzüne nasıl bakacağımı bile bilmiyorum.

Kapı sallanıyor ve anında ayak seslerini ve küçük bir kızın sesini duyuyorum.

"Nerede o? Nerede o?" diye heyecanla sesleniyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Ayağa kalkıyorum, duygularım göğsümde kabarıyor. Kapı aralığında belirdiğinde, gözleri ağzı kadar geniş, bana doğru koşuyor ve kollarım ona açılıyor.

"Raph Amca!"

Bana yaslanır yaslanmaz bir avucumu başının arkasına doluyorum. "Seni çok özledim," diyor fısıltıyla.

Ona daha sıkı sarıldım. "Seni özlediğim kadar değil, en sevdiğim kız." Yukarı bakıyor. "Bir daha asla gitmeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum." Sevgi kalbimin her atışına bağlanıyor ve bir gün benim de baba olabileceğimi umarak onu alnından nazikçe öpüyorum.

Annem yaklaşırken gözlerinin altındaki yaşları siliyor ve bir atarak kollarını bana doluyor ve sarılıyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor. "Ben de anne. Ben de."

Michael Sophia'nın yatmaya hazırlanmasına yardım ederken, annem ve ben kanepede yan yana oturmuş, birbirimize hiçbir şey söyleyemeden sessizliğe gömülmüştük.

Utançtan delik deşik oldum. Gerçekten ne diyebilirim ki?

"Sana kocaman bir özür borçluyum, Raph." İç geçirdi ve bu beni Onu.

"."

"." Sol tarafıma yaklaşıyor ve bir elini omzuma koyuyor.

"Yıllarca o piç sana işkence etti. Seni dövdü ve annen olarak..." Boğuluyor. "Annen olarak seni korumak benim görevimdi ve ben başarısız oldum. Kendi oğlumu hayal kırıklığına uğrattım."

"Seni suçlamıyorum anne." Avucum hâlâ omzumda duran elinin üstüne düşüyor. "Ona karşı hiçbir şey yapamazdın."

"Bu doğru değil." Başını sallıyor, bir parmağı kirpiklerinin altında geziniyor. "Onu öldürmeye çalışabilirdim."

Kıs kıs gülüyorum, ağzımda bir gülümseme beliriyor. "İkimiz de bunun muhtemelen işe yaramayacağını ve sahip olduğum tek ebeveyni kaybedeceğimi biliyoruz."

Kaşları çatılır ve gözyaşları yanaklarından süzülür. "Seni seviyorum, Raph. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de seni seviyorum anne."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Onun ölmesini istiyorum."

"Hepimizin var. Ama önce Nicolette'i bulmam gerek."

"Ne yaptığına inanamıyorum." Derin bir nefes alıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ya Bianca? O şıfıntı. Ölüler hakkında kötü konuşmayı sevmem ama ondan nefret ederdim."

İki parmağımla alnımı çimdikliyorum, lanet olası bir migrenin yaklaştığını hissediyorum. "Ondan hiç hoşlanmadım, biliyorsun," diye devam ediyor annem. "Bunu söylememe izin var mı?"

Şimdi mi?"

"Elbette." Kuru kuru kıkırdıyorum.

"Nicolette iyi biri. Onaylıyorum." Annem bana küçük bir sırıtış atıyor. Ağır bir iç çekiş ciğerlerimi terk ediyor.

"Sorun ne tatlım?"

"Bilmiyorum anne. Her şeyi mi?" Dirseklerimi dizlerime dayayıp ona bakıyorum. "Onunla birlikte olabileceğimi düşünmüştüm. Şimdi... Bilmiyorum." Doğru kelimeleri seçmek için duraklıyorum. "Onu güvende bile tutamıyorum. Hayatımız nasıl olacak?" Uzun bir nefes alıyorum. "Bu dünya onun gibi kadınlar için yaratılmamış. Bir de yaş farkı var, ya da onun lanet kız kardeşiyle evli olmam."

"Kendini biraz rahat bırak." Annem yaklaşıyor. "Bianca babanla yatıyordu. Bu noktadan sonra ne halt istiyorsan onu yap derim."

Kıkırdıyorum.

"Ben ciddiym, Raph. Eğer seni mutlu ediyorsa, kalbinin sesini dinlemelisin çünkü yıllar sonra pişman olacaksın. Bunu benden duy." Yüz hatları gerginleşti.

Ruh halindeki değişikliği hissederek sırtımı dikleştiriyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Bana uzaklardan bir bakış atıyor ve omuz silkiyor. "Bunun anlamı, bir zamanlar ben de sendim. Baban olmayan birine aşkıttım. Ama senin aksine, benim seçme şansım yoktu. Onunla evlenmeye zorlandım ve bugüne kadar kalbimi çalan adamı unutmadım." Hüzünle gülümserken gözleri parlıyor.

"Anne... Hiçbir fikrim yoktu."

"Kimse bilmiyor," diyor ağlamaklı bir sesle. "Annemden başka kimse." "Peki bu adam her kimse onunla evlenmene izin vermedi mi?"

"Hayır." Acı acı alay ediyor. "On sekiz yaşındayken babanla evlendirildim. Söz hakkım yoktu. Bu adamı arkamda bırakmak zorundaydım."

"Özür dilerim."

Omzumu sıktı. "Hey, siz varsınız çocuklar ve ben hiçbir şeyden asla pişman olmayacağım. Sadece benim yerimde olmanızı, hayatınıza dönüp bakmanızı ve keşke demenizi istemiyorum. Benim sahip bir şeye sahipsiniz: bir seçim. Onu alın ve

gitmesine izin verme." Avucuyla yüzümü kavırıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "O kızı bulduğunda, onunla evlen. Güven bana." Göz kırıyor. "O iyilerden biri."

"Nasıl oldu da Bianca'yı hiç sevmedin?" Tam kalkmaya başlarken sordum. Küçümsüyor. "Çünkü onunla ilk tanıştığımda parmesanlı tavuğumu peçeteye tükürüyordu."

Bir kakhaha patlattım. Evet, bu yarar.

Annem kapıdan çıktıktan sonra söylediklerini düşünüyorum, Nicolette'le birlikte olmanın doğru bir şey olup olmadığını ya da bencillik edip etmediğimi merak ediyorum.

Michael'ın ayak sesleri merdivenlerden iniyor ve önümde durduğunda yüzü kül gibi oluyor.

"Seni bekliyor," diye haber verdi.

Sophia bu gece ona kitap okumam için ısrar etti. Babasıyla hiçbir şey yapmak istemiyor ve bu onu yavaş yavaş öldürüyor. Elsie burada olmadığı için Michael'a kızgın ve bunu unutmasına izin vermiyor.

"Benden nefret ediyor."

Michael'ı nadiren böyle görüyorum. Elsie'yi bıraktığı için çok üzgün.

Ayağa kalkarken omzuna bir tokat attım. "Senden nefret etmiyor. Seni seviyor. Sadece üzgün. Bunu atlatacaktır."

Bana öyle bir bakıyor ki, bu çocuğun onu köpek kulübesinden çıkarmasına asla izin vermeyeceğini söylüyor. Yeğenim inatçılığını babasından almış.

"Elsieyi her zaman geri çağırabilirsin," diyorum kıkırdayarak.

"Kapa çeneni."

Küçük yeğenime biraz akıl verebileceğimi umarak merdivenlere doğru ilerlerken hâlâ gülüyorum. Kardeşim acı içinde. Değer verdiği kadını kaybetmek onu yavaş yavaş yok ediyor ve bir de üstüne kızının gazabına uğramak hiç yardımcı olmuyor.

Yaklaşık kapısını çaldım.

"Kim o?" diye soruyor, sesi gergin, sanki Michael olmasından korkuyormuş gibi. "Raph Amca."

"Girebilirsiniz."

Kahkahalarımı bastırıp kapıyı iterek açıyorum.

Açık pembe uyku tulumunun içinde oturuyor, elinde bir kitap var. "Bana her gece kitap okuyabilir misin?" diye soruyor ben yaklaşınca.

"Deneyebilirim." Yatağın onun tarafına yerleşiyorum. "Ama bence baban da bundan çok hoşlanıyor."

Gözlerini deviriyor. "Şey, artık onu istemiyorum."

"Peki neden?" Kitabı alıyorum ve bir kolumu onun altına sokarak onu kendime çekiyorum.

"Çünkü..." Sesinin tonu sertliğini kaybediyor ve yerine kırılmış küçük bir kız geliyor.

"Çünkü neden?" Çenesini yukarı kaldırıyorum ve gözleri doluyor. "Onu gönderdi!" diye ağlıyor. "Elsie'yi gönderdi!"

Hıçkırıkları artınca kitabı bırakıp onu kucağıma alıyorum ve uzun uzun ağlamaya başlıyor.

"Onu çok özlüyorum." Burnunu çekiyor. "Benim annem olması gerekiyordu. Beni severdi."

"Seni hâlâ seviyor. Sadece..." Onu biraz daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Bir süreliğine gitmesi gerekti ama geri dönebilir."

Kardeşimi tanırım, onu tehlikeye atmaz. Onu korumak için acı çekecektir.

"Belki Elsie ile konuşup geri dönmesini sağlayabilirsin?" Bana bakıyor, umut bakışlarının kahverengi tonlarını yıkıyor, uzun kirpikleri dalgalanıyor, gözyaşları içlerine hapsoluyor.

"Ne yapabileceğime bakacağım, tatlım."

Ona hayır diyemem. Kalbini zaten kırık olan kalbinden daha fazla kıramam. "Teşekkürler, Raph Amca. Onunla tanışmanız için sabırsızlanıyorum." O da gözlerinin altında. "Çok hoş ve güzel bir kız."

"Eminim öyledir." Onu alnından şefkatle öpüyorum. "Şimdi..." Onu yanıma indiriyorum. "Şu hikayeye ne dersin?"

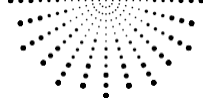
"Tamam." Bir parça canlanıyor.

"Bu ne hakkında?" Kitabı inceliyorum, kapağında dev bir yeşil ejderha var.

"Prensesi kurtarmak için her yeri yakıp yıkan ejderhalı olan."

Kulağa doğru geliyor.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RAPH

"BANA ONUN NEREDE OLDUĞUNU SÖYLE YOKSA SENİ YAVAŞÇA ÖLDÜRÜRÜM."

Bıçak adamın boğazını kesiyor, kıpkırmızı damlalar dizlerine dökülüyor. Çaresizlik varlığımın her zerresine yapışıyor.

Onsuz bir gün daha geçti.

İpuçlarım tükeniyor. Onu kaybedemem. Onun artık var olmadığı bir dünyada yaşayamam. Ona söyleyecek çok şeyim var. Zamanımız olduğunu düşünerek söyleyemediğim çok şey vardı. Ama şimdi...

Bıçağın ucu boğazını, atardamarına yakın bir yerden kesiyor.

"Ben... ben hiçbir şey bilmiyorum," diye konuşmaya çabalıyor, her kelimedede kekeliyor.

Patrick'in oğulları Tynan, Fionn ve Cillian arkamdan izliyorlar, kardeşlerim de orada. Ama bu pislik benim.

Diğer üçünün icabına baktık. İkisinin de onları kurtaracak bir sözü yoktu. Kurtaracağından değil. Michael yerine babama sadık kalmaya karar verdikleri anda ölmüşlerdi. Bu dört piyadenin babamın maaş bordrosunda anlaşıldı ve bu gerçekleştiği anda öldüler.

Michael'ın artık işin başında olduğunu bilen pek çok kişi babamız için çalışmak istemedi. Ama her zaman aptalca bir şey yapacak kadar para kazanacak zavallı bir enayi vardır.

"Baban bize kızın nerede olduğunu söylemedi," diye mırıldandı. "O..."

Daha fazla kan kusuyor.

"Konuş!" Çenesine bir yumruk indirdim.

İnliyor, iki gözü de elime maruz kaldığı saldırı yüzünden kapalı.

"Kızdan sır saklıyordu. Başka birini tuttu. Bir müteahhit.
Bir ismim yok..."

Bıçağı bir hamlede boğazına saplıyorum ve şişkin gözlerle bana bakıyor, kan fişkırıyor, yaşam vücudunu hızla terk ediyor.

"Başka ipucunuz var mı?" Tynan sorar.

Üç kardeşin en büyüğü. Ve bana baktığında, sanki beni nasıl öldüreceğini hayal ediyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Kuzenini ben öldürdüm.

"Bir tane bile yok."

"Babam aradı," diye devam etti. "Yarın Iseult ile birlikte gelecek."

"Iseult mu geliyor?" Bu Gio'nun dikkatini hemen çeker.

"Evet, kız kardeşim sorgulamalarda oldukça iyidir," diye kıkırdıyor Cillian. "Kız kardeşimizin kendine has bir var." Sinsi bir sırıtma geçiyor Fionn'un yüzü.

"Onu rahat bırakın," diye ekliyor Cillian. "İşleri hiç de kolay olmadı." Aralarından ağır bir şey geçer.

"Bu ne anlama geliyor?" Gio bakışlarını kısarak bir adım öne atıyor, çenesi seğiriyor. "Ona bir şey mi oldu?"

"Neden onunla ilgileniyorsun?" Tynan kaşlarının arasında derinleşen bir kırıksıklıkla soruyor.

"Sadece merak ettim." Gio burnunu kaşır.

"Kardeşlerim çok konuşuyor. Onlara aldırmayın." Tynan buz yeşili gözleriyle onlara bakıyor.

Gio birkaç adım geri gidip bir elini saçlarında gezdirmeden önce yumruğunu sıkıyor.

"Patrick neden aşağı geliyor?" Michael araya girer. "Rahatsız edilmesine gerek yok. Kusura bakmayın ama biz bu işi hallettik."

"Ve tüm saygımla..." Tynan öfkелendi. "Babam ısrar ediyor. Biz artık bir aileyiz, Michael, değil mi?" Elini havaya kaldırıyor. "Aile birbirine yardım eder. O yüzden bunu yapalım."

Ses tonuna bakılırsa, bizim aile olduğumuzu hiç düşünmüyor gibi. Michael başını sallıyor. Ama bundan pek memnun olmadığı anlaşılıyor.

"Benim evimde temizlenelim," diye teklif ediyor Gio. "Sonra Michael'da akşam yemeği yiyeceğiz. Annem üçünüzün de bize katılması için ısrar etti."

"Başka bir yerde olamazdım." Fionn avuçlarını birbirine vuruyor. "Annen çok iyi bir aşçı."

"Baban ne zaman gelecek?" Annem Sezar salatasını Cillian'a uzatırken soruyor.

"Yarın, ."

Dudakları geriliyor ve çatalıyla oynamaya başlıyor. "Bunun hangi amaca hizmet edeceğini bilmiyorum. Kocamın sırf onu mutlu etmek için konuşacağını sanmıyorum."

"Kız kardeşim oldukça ikna edici olabiliyor ve babam da yardım etmek istedi. Oturmakla arası pek iyi değildir." Bir tepsi bisküvi alıyor ve bir tanesini kocaman tabağına yerleştiriyor.

Kırmızı şarap kadehini kaldırır ve büyük bir yudum alır.

Sophia hayatının en güzel anlarını Fionn'la gevezelik ederek geçiriyor, Fionn da kıkırdıyor, tamamen büyülenmiş bir halde.

"İrlanda'da mı yaşıyorsun?" diye sorar ona. "Okulda öğrenmiştim. Çok yeşil bir yer."

"Ahh, evet." Eğlenceli bir şekilde gülüyor. "Çok yeşil olabiliyor. Ama hayır, ben Boston'da doğdum. Gerçi büyükannem ve büyükbabam orada yaşıyor ve babam orada doğmuş. Belki bir gün seni ziyarete götürebiliriz."

"Yapabilir miyiz baba?" Heyecanla sağındaki Michael'a doğru dönüyor ve ilk kez ona gülümseyerek bakıyor.

"Olabilir. Zamanı geldiğinde bakarız."

"Yaşasın!" Sırıttıyor ve tüm dikkatini tekrar Fionn'a çeviriyor. "Nisan'daki okul oyunuma gelebilir misin? Prenses olacağım."

"Elbette, çok isterim." Omuzları daha fazla kahkahayla zıplıyor. "Eğer baban için sorun olmazsa."

Michael başını sallayarak iç geçiriyor ama dudakları seğiriyor. "Kendini mecbur hissetme."

"Bilmiyorum. O iyi bir çocuk. Ve bir oyun izlemeyeli uzun zaman oldu."

"Sen ne zaman bir tanesinin başına oturdun ki?" Cillian alay eder.

"Haklısın. Ama bir yerden başlamak lazım. Ve eminim Sophia da çok iyi bir oyuncu."

"Öyleyim." Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve yanağını en değerli şekilde omzuna bırakıyor.

"Görünüşe göre kendine bir hayran kulübü kurmuşsun Finny," diye takılmaya devam ediyor Cillian, bifteğini keserken.

"Bana bir daha Finny derssen seni yere düşürürüm kardeşim ve ufaklıkların yanında seni rezil ederim."

Cillian ellerini havaya kaldırıyor, yüz hatlarını eğlence kaplıyor. "Siz çocuklar yakın görünüyorsunuz. Bu çok hoş," diyor annem. "Tıpkı benim oğullarım gibi."

Her birimize sevgiyle gülümsüyor. Bir ara elini göğsüne koyuyor.

"Aileme hep birlikte sahip olmak güzel." Gözyaşları bakışlarında parıldıyor.

"Aile her şeydir," diye ekliyor Tynan ve bana ters ters bakıyor.

İşte .

"Sizin çocuğunuz var mı?" Annem atar.

"Hayır, hanımefendi." Tynan ağzına tıktırdığı ekmeği çiğniyor. "Ama kuzenimin oğluna bakıyorum çünkü babası öldü, oğlunuz sağ olsun."

Gözlerini bana dikti.

Annemin duyulabilir soluğu odada yankılanıyor.

"Şimdi bunun zamanı değil." Michael öne doğru eğilir, sesi ölümcüldür, şaşkın bakışları her şeyi kavrayan kızına bakar.

"Evet, kardeşim." Cillian onun omzunu sıkıyor. "Hadi biraz daha mutlu şeylerden konuşalım, mesela küçük kız kardeşimizin Gio'yla nasıl evleneceği gibi."

"Ona zarar verirsen seni öldürürüm." Tynan Gio'ya ters ters bakar. "Kız kardeşlerinden birini incitmek gibi bir planın yok."

İma karşısında kıkırdamamak için lanet dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"İyi o zaman," diyor Fionn. "Bunu arkamızda bırakabilir ve nihayet bu rekabeti sona erdirebiliriz."

"Evet, öyle umalım." Michael viski bardağını geri atıyor ve bana savaşın henüz bitmemiş olabileceğini söyleyen bir bakış atıyor.

NICOLETTE

Keşke beni başka bir odaya götürebilseler. Buradan başka bir yere. Kız kardeşimle bir dakika daha geçiremem. Beton zemin soğuk, sıcaklık da öyle. Yere çömelip kapüşonumu üzerime geçirirken titriyorum, kollarım ortama doğru kıvrılıyor.

Neredeyse hiç uyumadım. Gece gelip geçerken ben burada, benden nefret eden kadınla aynı yerde zincirlenmiş bir şekilde kaldım. Sanki sonsuza kadar buradaymışım gibi geliyor, oysa sadece bir gün oldu.

Burada ölecek miyim?

Tanrım, öleceğim, değil mi? Uzun zamandır kaçıyordum, sonunda hayatım boyunca özlemine çektiğim tek adamın kollarında huzuru bulduğumu sanmıştım. Ama işte buradayım, onun karısıyla aynı yerde sıkışıp kaldım.

Tabii ki ölü numarası yaptı. Bu kadar aşağılık birinden başka ne beklenir ki? Ailemizin onu özleyerek nasıl ağladığını neden umursasın ki? Raph'ın onun intikamını almak için savaşa gitmesi neden önemli olsun ki? O her zaman bencildi. Pek bir şey değişmedi.

"Aniden yeniden doğuşun hakkında herkese ne söyleyeceksin?" Yoğun sessizliği bozuyorum, ne söyleyeceğini gerçekten merak ediyorum.

Gözlerini benden ayırmıyor. "Bazı gerçekten kötü insanlara karşı bir ceza davasında yıldız bir tanık olduğumu ve hükümetin geri dönmeme izin vermek güvenli olana kadar ölümümü taklit ettiğini."

"Vay . Bunu gerçekten düşünmüşsün."

Neden artık ondan çıkan hiçbir şey beni şaşırtmıyor?

"Evet, şey, ben her zaman ailenin beyniydim, sen ise..." El sallıyor. "Şey, bilirsin... sen sendin." Bana konsantre bir bakış atarak alay ediyor. "Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım."

Nabzım hızlandı. "Bu da ne demek oluyor?"

Kuru kahkahası gözlerine hiç ulaşmıyor. "Gian'ın istediğini yapmak demek. Senin de yapman gereken bu, küçük kardeşim. Buradan çıkmamızın tek yolu bu."

"Peki benden ne istiyor?"

Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Duydukların hakkında çenenin kapalı tutman için."

"Duydun mu?" Kıs kıs gülüyorum. "Her şeyi kaydettim, belki... bilmiyorum... tanık falan olabilirim diye düşündüm."

"Kasete aldın mı?" Nefesi kesiliyor.

"Videoda."

"Senin ölmeni istemesine şaşmamalı." Bir an için ağzını avuçladı. "Kayıt nerede şimdi?"

"Michael'da."

"Ne?" Yüzündeki tüm kaslar ve damarlar geriliyor ve yanakları pancar gibi kızarıyor. "Sen gerçekten bir aptalsın! Elindeki tek kozu nasıl olur da bir Marino'ya verirsin?"

"Michael babası gibi değil," diyorum. "Ve artık Giancarlo'dan korkmuyorum. Raph beni koruyacaktır."

Öfke yüz hatlarında yüzeye çıkıyor ve sanki canlıymış gibi kaynıyor. "Kocam senin için hiçbir şey yapmayacak. Aptal, saf bir köpek yavrusu gibi davranmayı bırak."

"Kapa çeneni Bianca," diye karşılık veriyorum, onu boğazlamak istiyorum. "Kendi ölümünü bile doğru şekilde taklit edemeyen sensin. Sonunda geldiğin yere bak."

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor. "Senden hep nefret ettim. Keşke annem seni düşürseydi."

Kelimeler... kanımı kurutmak için bıçaklanmış olabilirler. Gözyaşlarımı geri akıtmaya çalışıyorum, gerçekten yapıyorum, ama uzak durmuyorlar.

"Bir hata yaptığını biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor, ne kadar üzüntü yarattığını umursamadan. "Prezervatifin kırıldığını biliyor muydun?"

Bu sözler zaten alev alev yanan kalbime benzin döküyor.

"Aww. Bilmiyordun, değil mi?" Alaycı bir tavırla somurtuyor. "Evet, seni istemediler. Bunu sana söylediğim için üzgünüm. İstedikleri kişi bendim. Ama kürtaja inanmadıkları için seni doğurmak zorunda kaldılar."

Göğsüm sıkışıyor. Ve her nefes ağrıyan ciğerlerimi terk ederken acıtıyor.

"Eminim gitmen umurlarında bile olmamıştır, değil mi?" diye canımı yakmaya devam ediyor.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor.

"Düşündüm de," diye ekliyor Bianca. "Kocamla yattığını öğrendiklerinde seni evlatlıktan reddederler. Bunun farkındasın, değil mi?"

Oh, Tanrım. Lütfen onu durdur. Lütfen! Sessizce ağlıyorum. Kalbim acıyor. Çok kötü acıyor.

"Kimsen olmayacak," diye kazdıkça kazıyor. "Raph benden boşanmak istemeyecektir. Boşanmaya çok karşıdır. Yani beni sevmediğine dair sana anlattığı tüm o saçmalıklar, eğer doğruyu söylüyorsan bile, önemsiz olacak. Çünkü ben hayattayım ve onun karısıyım ve o da her zaman benim olacak."

Ağzım titriyor ve yemin ederim bir şey söylemeye çalışıyorum, herhangi bir şey. Ama hiçbir kelime çıkmıyor. Çünkü o haklı. Ben hiçbir şeysiz kalırken o onu geri alacak.

"Yatağın benim tarafını benim için sıcak tuttuğun için teşekkürler, ama şimdi onu mutlu edecek gerçek bir kadının zamanı geldi. Ucuz bir taklit değil."

"Kapa çeneni!" Göğsümün boşluğunda kızgınlık dönüyor. "Bu doğru değil." Bedenim kabarıyor. "Senden nefret edecek. Babasına yaptıklarını yapan birini asla istemeyecek."

"Lütfen..." Bir elini sallıyor. "Tek yapmam gereken ağlamak ve ona kötü babasının sarhoşken benden nasıl faydalandığını ve onu becermeye devam etmezsem bunu ona anlatmakla tehdit ettiğini söylemek."

"Bu doğru mu ki?"

"Tabii ki hayır." Kalın kahkahası içimi gıcıklıyor. "Ama Raph bunu bilmek zorunda değil."

"Sende ciddi bir sorun var," diye fısıldıyorum inandırıcı bir şekilde.

Manik görünüyor, sanki hayatının en büyük deneyine hazırlanan çılgın bir bilim insanı gibi.

"Onun affı için yalvaracağım." Adım atıyor. "Bana inanmak zorunda. Yani, Giancarlo'ya Raph'a karşı dürüst olmak istediğimi söylediğimi duydun. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Bu kayıt bana gerçekten yardımcı olacak." Alaycı bir şekilde sırtıyor. "Bunun için teşekkürler. Aptal olacağın konusunda sana her zaman güvenebilirim."

Sesi radyodaki parazit gibi rahatsız edici bir sese dönüşür.

Adrenalin vücuduma hücum ediyor. Ona bakarken tek hayal ettiğim, ellerimi boğazına doladığım ve artık konuşamayacak hale gelene kadar onu öldürdüğüm.

"O seni sevmiyor." Onu sert bir bakışla deliyorum, ama o sadece kara kahkahalarıyla benimle alay etmeye devam ediyor.

"Benim zavallı, saf kardeşim. Erkekler fahişeleri becermek istediklerinde böyle söylerler. Ve sen de bir sürtük olarak bacaklarını açmaya fazlasıyla istekliydin." Bana kötücül bir bakış attı. "Kocamla yattığın için kendinle gurur duyuyor musun?"

Bileğimi ısırarak zinciri çekip ayağa kalkıyorum, izleyen adamların odaya dalıp onun sefil hayatına son verdiğim için beni dövmelerini artık umursamıyorum. Buna değecek. Tek yaptıkları bize yemek ve su vermek, tek kelime bile etmiyorlar. Ama bahse girerim bir kavga başlatırsam söyleyecek çok şeyleri olur.

Kollarını kavuşturuyor. "Ne yapacaksın? Benimle dövüşecek misin? Devam mı edeceksin?" Omuz silkiyor. "Denemeni görmek için para verirdim."

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken birkaç adım ilerliyorum.

"Eğer bana bir şey yaparsan, adamlar seni öldürür. Onlara ikimizi de hayatta tutmaları talimatı verildi. Şimdilik."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni burada baygın bıraktıklarında bana söylediler. Seninle uğraşmamamı söylediler."

Ellerim sıkıştı. O buna değmez. Raph beni bulduğunda, ki bulacağına inanmak zorundayım, beni seçecektir. Birlikte paylaştığımız şeylerin bir anlamı olduğuna inanmak zorundayım.

"Raph beni kurtardığında..." diye sakince . "Bana yaptıkları için babasını öldürecek, o zaman ikimiz birlikte olacağız." Bakışlarını hınzırca daraltıyor. "Dikkatini dağıtacak başka bir şey olmadan."

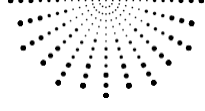
"Onu sevmiyorsun bile!" Ben kaynıyorum.

"Ondan yeterince hoşlanıyorum. Zengin ve yakışıklı. Ve bana karşı her zaman iyi davrandı, sen her fırsatta kendi yolunu çizmeye çalışsan bile."

Beni etkilemesine izin veremem. Ağzından çıkan hiçbir şeye inanamıyorum.

Ama ya haklıysa? Ya Raph onun yalanlarının hepsine inanırsa? Bu beni nerede bırakacak?

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

OceanofPDF.com

RAPH

"ONU BULMALIYIM, GIO," DIYE FISILDIYORUM KÜÇÜK BİR DONDURMA
DÜKKANINDA OTURURKEN.

Yukarı Doğu Yakası'nda bir dükkan.

Sophia karşımızda, cep telefonumdan dinlediği bir şarkıyı mırıldanıyor. Atkuyruğu saçları sallanıyor ve kaşığını funfetti gelatosuna daldırarak başını sallıyor.

"Üzerinde bir adam var," diye fısıldıyor, merakla ona bakarken.

Yemin ederim bu çocuk dedektif olmalı.

"Kim?"

"Grant."

"Westfield?" Ben soruyorum.

"Evet. Ona gizli tutmasını söyledim ve o da bizzat ilgileniyor."

Grant, Gio'nun işletme fakültesinden arkadaşı. Popüler bir cep telefonu markası ve bellek çipleri üreten bir teknoloji şirketi olan Westfield Enterprises'ı yönetmektedir. Hatta yapay zeka işine de el atmışlar. Söylentiye göre, bir keresinde CIA'i hacklemiş. Babası bir senatör ve bunu örtbas etmek için para ödemiş.

"Onu bulabilecek biri varsa o da Grant'tir," diye beni temin ediyor.

Bir elimi yüzüme sürüyorum. "Karşılığında bir şey isterse bana gelmesini söyle. Onu bulmak için her şeyi yaparım."

"Öyle görünüyor." Ağzını yukarı kaldırıyor. "Ona şimdiden aşık mısın?"

"Eğer kendime karşı dürüst olursam, ona olması gerekenden daha uzun süredir aşığım."

"Kötü bir şeymiş gibi
söylüyorsun." "O daha genç."

"Yani? Ve sen yaşlısın." Bana sırtıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum. "Bak dostum, sadece bir kez yaşarsın. Ve eğer o seni mutlu ediyorsa, konsantre olman gereken tek şey bu."

Uzaktan hiçbir şeye bakmıyorum, zihnim şimdiden onunla birlikte olamayacağımıza dair yirmi neden sayıyor. Ama artık hiçbiri yeterince iyi görünmüyor. Onunla geçireceğim bir ömürle kıyaslanamaz bile.

Gio devam ediyor. "Şu anda kendi yaşlarında biriyle birlikte olan ve o kişiye kamyon çarpmasını dileyen insanlar var. Bu yüzden kendinizi şanslı sayın."

"Çok anlayışlısın."

Bir elini çeviriyor. "Annemden aldım."

Cep telefonu çalar ve elini cebine atıp ismi gördüğünde birkaç saniye sertçe bakar ve sonra kocaman gülümser.

"Hey, Red. Beni şimdiden özledin mi?"

"Dünyadaki son insan olsan bile olmaz," diye gürlüyor hattan bir kadının sinirli sesi.

Bir kahkahayı bastırıyorum. Ah, Iseult. Bunun sonu iyi bitmeyecek.

"Sen bana yalvarırken öyle görünmüyordu-"

"Eğer bu cümleyi bitirirsen, kafanı koparmak zorunda kalacağım ve bu acısız olmayacak."

"Söz mü?" Sırtıyor.

"?" diye . "Neden? Kışkandın mı?"

"Hayır..." Duraklıyor. "Kız kardeşimle evleniyorsun. Ona sadık kalacağından emin oluyorum. Ona."

"Sadık, ha? Sanırım buna kendi kız kardeşi dahil değil?"

"Bunu yapmayacağım." Sesi gerginleşti. "Babam ve ben birazdan Michael'ın evinde olacağız. Senin orada olmamanı bekliyorum."

Mizah onun gözleriyle buluşur. "Öyle mi? Artık kesinlikle geliyorum ve oraya vardığımda sen de geleceksin."

"Gio!" diye azarlıyor.

"gibi davranma. Kucağımı senin için sıcak tutacağım."

"Eminim babamın bu konuda söyleyeceği çok şey vardır."

"Haklısınız. Ama şanslıyız ki Michael's'da bir sürü boş oda var ve hatta bazıları ses geçirmez."

"Şimdi gidiyorum."

"Sonra görüşürüz, bebeğim." Gülümseyerek bana bakıyor. "Alo?" Telefonu kulağından çıkarıp aşağıya bakıyor. "Görünüşe göre müstakbel eşim yüzüme kapatmış."

"Müstakbel baldızını mı kastediyorsun?" Omzuna bir tokat attım. "Bana öyle geliyor ki sen ve ben aynı şansa sahibiz, diğerini isterken bir kız kardeşle sıkışıp kaldık."

Başını iki yana sallar. "Eriu'yla evlenmeyeceğim. O iyi bir kız, beni yanlış anlama ama ona karşı bir ilgim yok." Bana sert bir bakış fırlattı. "Bunu yapmayacağım."

"Bundan kurtulmayı nasıl başaracaksınız?"

"Iseult ile evlenirsem babalarını bir ittifak yapılabileceğine ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Gerçi *onu* bu konuda ikna etmek daha da zor bir görev olabilir."

"İnatçı mı?"

"İnanamayacağın kadar."

Şehirden yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktaki Michael's'a adımımızı atar atmaz Patrick ve Iseult çoktan oradaydı. Parmağını parlak kırmızı dalgalarında gezdiriyor ve şimdi Gio'nun ona taktığı lakabın nereden geldiğini anlıyorum.

"Çocuklar, sizi görmek ne güzel." Patrick sallayarak bizi selamlıyor, siyah blazer ceketini kollarını sarıyor. "Biz de yeni geldik."

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye ekliyor Michael, Patrick'ten başka bir yere bakmayan annemin yanında durarak.

"Peki siz kimsiniz küçük hanım?" Patrick Sophia'nın hizasına kadar diz çöker.

"Benim adım Sophia, siz kimsiniz?" Bir elini kalçasına koyarak meraklı bir bakış attı.

"Ben Patrick ve şurada duran üç mankafa..." Başını odanın uzak ucundaki oğullarına doğru eğiyor. "Onlar benim oğullarım ve bu da kızım Iseult."

"Oh! Demek İrlandalısn? Fionn beni ziyarete götüreceğini söyledi."

Patrick kıkırdar, kendini düzeltir. "Şimdi mi? Bir dahaki ziyaretimizde hepinizi ağırlamak isteriz. Annem size bir yemek pişirir."

ziyafet." Sonra anneme bakıyor. "Eminim seni tekrar görmeyi çok ister Fernanda."

Annemin yanakları kıpkırmızı oldu.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Meraklı bakışlarım gidip geliyor. Annem benden kaçmak için iyi bir iş çıkarıyor.

"Yaptık," diye açıklıyor Patrick. "Uzun zaman önce." Sevgiyle gülümsüyor. "O zamanlar daha çocuktuk, değil mi?" Anneme bakarken bakışları yumuşuyor.

"Evet," diye cevaplıyor endişeyle, mor bluzunu çekiştirerek. "Neden hepimiz... uh... hala burada duruyoruz? Hadi, yemek yiyelim."

Herkes el sallıyor ve yemek odasına doğru ilerliyor.

"Çok ," diye ekliyor Patrick, onun yanına gidip bir şeyler fısıldıyor.

"Bu da neyin ?" Biz onları izlerken Gio sessizce soruyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Görünüşe göre Patrick başka tür bir evlilik ittifakı arıyor."

Gio bunu eğlenceli buluyor ama ben bulmuyorum. Annemin hayatında böyle bir adama daha ihtiyacı yok. Gerçi Patrick'in rahmetli karısıyla ilişkisi olduğunu hiç duymamıştım.

Yemek odasına giriyoruz ve Iseult bir sandalye kapıp Gio yanına oturmaya çalıştığında, Iseult kayıtsızca kardeşlerinin yanına yerleşiyor.

İçinden kıkırdıyor ama bir şey söylemiyor, annemin yanına boş bir tane alıyor.

Herkes yerleşip yemeğe başladığında Patrick buzları kırıyor. "Baban hâlâ konuşmuyor mu?"

"Hayır," diyorum ona, viski bardağımı elime alıp bir yudum alırken boğazımı kavuran yanığın tadını çıkararak. "Ve yapmayacak. Bana yardım etmek için hiçbir şey yapmayacak. Acı çektiğimi görmeyi tercih ediyor."

"O hiçbir zaman iyi bir adam olmadı. Ona sadece barış için tahammül ettim." Patrick kehribar rengi sürahiyi alıp kendi bardağına viski dolduruyor. "Ama bu artık sona erdi. Yaptığı şey bir günah. Sen ve ben, farklılıklarımız olabilir ama baban, ailenizdeki gerçek kanser o ve yıllar önce yapmam gerektiği gibi onun hayatına memnuniyetle son vereceğim." Gözleri tekrar anneme gidiyor ve burun delikleri şişip nefesi sertleşirken oraya yerleşiyor, sonra gözleri tekrar bana dönüyor. "Bugün onu ziyaret etmek istiyorum."

"Patrick," diyor bu kez annem. "Seninle konuşmuyor." Kaşları çatıldı. "Aksine, burada olduğun için daha da sinirlenecek ve kesinlikle konuşmayacak."

"Bırak kızsın," diye . "Ama onunla konuşacağım ve sen de bunu kabul etmek zorunda kalacaksın."

"İyi." Bu tek kelime keskin bir ısıruk gibi geliyor ve adam bakışlarını kaçırmadan önce uzun saniyeler boyunca birbirlerine bakıyorlar.

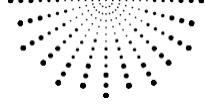
"Yemekten sonra mı?" diye soruyor Michael.

"Bugün için planlarım var ve bunlar çok önemli," diye ekliyor Michael. "Yarın mı?"

"Bunu yapabiliriz." Patrick başını sallar. "Şehre gitmeyeli uzun zaman oldu. Manzarayı görmek için sabırsızlanıyorum."

Ve o anda bakışları annemi içine alıyor ve gözlerinde daha önce olmayan bir parıltı beliriyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

RAPH

MICHAEL'IN DÜN HALLETMESİ GEREKEN İŞTE HER ŞEY VARDI.

Elsie'yi geri almakla ilgili. Bunu başardığı için kimse Sophia'dan daha mutlu olamaz. O kız Elsie'nin yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Ve Michael'ı tamamen affetti. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Yeğenimin söylediği kadar iyi biri. Kardeşimin ona neden düşkün olduğunu anlayabiliyorum.

Şimdi lanet olası babam bize işe yarar bir şey söyleseydi, onu nehre atıp hayatımıza devam edebilirdik.

Quinn'ler üst katta beklerken kardeşlerim ve ben sırayla babamın üzerine çıktık. Michael bize onunla bir kez daha yalnız kalmamız için izin vermelerini istedi ve Patrick de bunu kabul etti.

Gio'nun yanından koşarak geçip gömleğinin yakasını tutuyorum. "Oyun oynamaktan bıktım. Konuş yoksa seni öldürürüm!"

"Bütün gün konuşabilirim, evlat." Zalimce sırtıyor ve onu ikiye bölmek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum.

Nicolette'i bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Her kaynağa başvurdum ama sanki ortadan kaybolmuş gibi. Onu hangi cehennemde saklıyor olabilir? Dişlerimi sıktım ve yumruğumu gömleğine geçirdim.

Bana tek sağlam gözüyle bakabiliyor, diğeri şişmiş. "Karın tam bir pislikti." Nefesinin altından iniltili bir ses çıkarıyor. "Ve tüm bu zaman boyunca, ona bir bebek koyamadın... bu yüzden senin için işi ben yaptım."

Az önce ne dedi?

Kalbim çarpıyor.

O.. o hamile miydi? Ondan... Benden...

Göğsüm kabarıyor ve midem bulanıyor.

"Ne bebeği?" Hayal ettiğimi umarak boğuk bir sesle söylemeyi başardım.

"Yapma," diye tehdit ediyor Michael onu ve ben de hemen gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Biliyor muydu? Karımın hamile olduğunu biliyordu ve bana söylemedi mi?

Başım dönüyor ve elimi babamın üzerinden çekip bacaklarımın altına çökmesini engellemeye çalışıyorum.

"Özür dilerim," diyor soğukkanlılıkla. "Sana en iyi kısmı söylemeyi unutmuş olmalıyım."

"Neden bahsediyor, Michael?" Nabzım kulaklarımı sağır eden bir sesle doluyor ve düşmemek için elimi duvara vuruyorum.

"Söyle ona, Michael. Onu bu ıstıraptan kurtar."

"Kapa şu lanet çeneni!" Michael ağzına bir yumruk indiriyor ama ben zar zor odaklanabiliyorum.

Bu nasıl olabilir?

Onunla yattığını bilmek yeterince kötüydü, ama şimdi onu hamile bıraktığını bilmek daha da kötü. Çocuğumun olmamasının en çok benim hatam olduğunun farkına varmak canımı yakıyor.

Sikeyim.

Kabarmamak için ağzımı yumrukluyorum.

"Neden ben? Onunla ilk ben tanıştım," diyor o pislik.

Artık ona baba bile diyemiyorum. Bundan sonra olmaz.

"çok benim kızımdı." Şaşkınlık göğsüme yerleşirken bana öfkeyle bakıyor.

Bununla ne demek istiyor?

"Ve taşıdığı benim bebeğimdi. Senin küçük kardeşin." Üst dudağı kıvrılıyor. "Ya da kız kardeşin."

Rahatsızlık Michael'ın yüzünü çekiştirir.

"Bunun seni incitmesini istemedim," diye açıklıyor.

Ama şu anda tek hissettiğim yorgunluk. Sadece Nicolette'imi geri istiyorum ve kollarımda.

Hızlı bir nefesle Michael'a "Bianca'yı siktir et. Sadece onu bulmam gerek."

Bu babamı eğlendiriyor ve yemin ederim kesmek üzereyim. "O mu?" diye soruyor. "Tam olarak hangisi?"

Buz gibi bakışlarını bir kez daha ona odaklanıyor.

Az önce ne dedi?

Odadaki hava inceliyor, ciğerlerim ağırlaşıyor ve yanıyor. İleri doğru bir adım atıyorum.

"Ne demek istiyorsun, ?" Nefesim ciğerlerimde çalkalanırken yüzümü tam onunkine yaklaştırdım. "Nicolette! Nerede o?"

"Özür dilerim evlat." Ağzı inceliyor. "Bianca'yı kastettiğini sanmıştım." Nefeslerim boğazımda kilitleniyor.

Ne?

Yüzümdeki şoku fark eden babamın zalim dışında tüm oda sessizleşiyor.

"Biliyorum," diyor. "Şu küçük kaltağa inanabiliyor musun?"

Her bir santimim buz oldu. Yanlış duymuşum. olmalı.

Akıl oyunları oynuyor. Benimle dalga geçmek onun yapacağı bir şey.

Bu mümkün olamazdı. Onu hastaneye getirdiler. Onu orada gördük. Ölmüştü.

Çenesine bir yumruk indirdim. "Bianca gitti, seni orospu çocuğu!" "Ama işte burada yanılıyorsun evlat."

İçgüdüsel olarak, bu sefer burnuna bir darbe daha indirdim. "Ben senin lanet olası *oğlun* değilim."

"Haklısın. Sen değilsin." Gülmeye devam ediyor. Beni yemlemek için. "Karın hakkında bilmediğin çok şey var. Benim bildiğim gibi değil."

Kendimi ondan olabildiğince uzaklaşmaya zorluyorum. Bu evi ve taşıdığı tüm yalanları yakmadan önce bu lanet odadan çıkmalıyım. Onu burada, evimizde mi becerdi? Eğer hâlâ hayattaysa, keşke yapmasaydım diyecek.

"O zaman bana nerede olduğunu söyle."

"Şu anda Nicolette'le birlikte. Kızların aralarındaki farklılıkları aşmalarına yardımcı olacak bir kardeşlik bağı." Ağzı yılan gibi bir sırtışla inceliyor.

"Seni öldüreceğim!" Kükrüyorum, parmak boğumlarım yüzüne çarpıyor, kendimi tutamıyorum, kendimi zapt edemiyorum. Çocukluğumdan beri bana yaptığı her şey yüzeye patlıyor.

Kollar beni kavıyor, beni geri tutuyor. sıkıldıklarını hissediyorum. Kulaklarımda birden fazla ses yankılanıyor, ama artık kim olduğunu anlayamıyorum. Hepsi beyaz gürültü. Ona zarar veremeyecek kadar uzaklaşana kadar geri çekilmeye zorlandığımda göğsüm zonklayarak inliyor.

"Bir şeyin yok," diyor Michael ama kulaklarımdaki uğultudan onu zar zor duyuyorum. "Sakin ol. Seni etkilemesine izin verme."

Ama beni koruması gereken adama bakarken, bir insanın kendi çocuğuna karşı nasıl bu kadar acımasız olabileceğini merak ediyorum.

"Utanmıyor musun?"

Bunu söyleyenin Patrick olduğunu fark ettim. Başımı çevirdiğimde onu Quinn'lerin geri kalanıyla birlikte buluyorum.

"Patrick, eski dostum." Babam kollarını çekiştiriyor, arkasında bağlı olduklarını unutuyor. "Gelmen ne büyük incelik. şu anda rahatsız olduğum için üzđünüm. Umarım uygun bir şekilde karşılanırsın."

"Yüzün biraz hırpalanmış gibi görünüyor, *dostum*." Boynundaki damar patlar. "Belki biraz buz kullanabilirsin."

Aniden, Iseult ona doğru yürüyor, yüksek topuklu botları babamıza yaklaşırken takırdıyor. Elinde elik bir kova var ve yaklaştığında başını geriye doğru iterek avucunu alnına yerleştiriyor.

"Artık işinizi kadınlar mı yapıyor?" Korku sesini bulandırsa da babamız kıkırdıyor.

"Yerinde olsam etrafta dolaşıp kızıma hakaret etmezdim." Patrick kollarını göğsünde kavuşturur ve duvara yaslanır.

Iseult buz gibi bir itidalle ona bakıyor. Babamız ona karşı koymaya çalışıyor ama o sadece alay ediyor.

"Zavallı," diye mırıldanıyor, diğer elini çevirip adamın yüzüne buzlu su gibi görünen bir şey dökmeden hemen önce.

Homurdanıyor, sıvı burnuna, boğazına doğru fışkırıyor. Umarım boğulur.

"Sanırım bu ferahlatıcı oldu," diye alay ediyor Patrick.

İşi bittiğinde kovayı yere bırakıyor, avuçlarını kot pantolonlu kalçalarına siliyor ve cebinden bir döner bıçağı çıkartıyor. Bıçağı adamın boğazına dayıyor, ağzını tehditkâr bir şekilde eđerек onu kışkırtmaya alışıyor.

Babam pantolonunu indiriyor, başı dönüyor, tüm vücudundan sular damlıyor.

"Seni sıçan pii," diye inliyor Patrick'e. "Neden geldin? Huh? Kına yakmak için mi?"

"Hayır." Patrick birkaç santim uzaklaşana kadar ona doğru yürür. "Bunu kendim görmek istedim. Kendi oğluna yaptığın şeyi nasıl yapabildiğini öğrenmek için."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Sözlerrinin üzerinde açık bir meydan okuma var.

"Nasıl yani?" Patrick ona dik bakar. "Gerçekler gerçektir, Gian."

Iseult olduğu yerde kalıyor ve yüzünden onu gerçekten bitirmek istediğini görebiliyorum.

"Artık karımı istediğin zaman becermekte özgür gerçeğine ne dersin?" diye devam ediyor babam.

Patrick başını sallar, bakışlarından küçümseme akar. "İkimiz de Fernanda'nın senin için her zaman fazla iyi olduğunu biliyoruz. Ama koşullar ve kan bağı, her zaman olmam gerektiği gibi onun kocası olmamı engelledi."

Iseult'nun yüzü bembeyaz oluyor, bıçak elinden kayıyor. Ben onu göremeyene kadar geri çekiliyor.

"Ne?" Michael'ın kuşkulu baritonu ağzından kaçarken benim de gözlerim açılıyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Annem ve Patrick?

Michael'ı görmezden gelen Patrick devam eder. "Onu senin hiç sevmediğin şekilde sevdim, seni lanet olası piç."

Orada bir parça özlem ve acı var. Yüzünü göremiyorum ama vücudunun katılaştığını fark .

"Ve senin aksine, ben senin evliliğine asla senin ona defalarca yaptığın gibi saygısızlık etmem. Ona yaptıkların yüzünden kaç kez o lanet aletini kesmek istediğimi bilemezsin."

"Seni daha iyi hissettirecekse dostum, eminim onu her becerdiğimde aklından geçen sendin."

Patrick homurdanıyor, iki eliyle gömleğini kavıyor ve alnını babamızınkine çarpıyor. Patrick'in vücudu titriyor, düşmanın kanını tatmaya hazır bir hayvan gibi öfkeleniyor.

Birbirlerinden hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadıklarını biliyorduk ama bunun annemle bir ilgisi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ve o anda bana söylediklerini hatırladım. Aşık olduğu ama evlenemediği adam.

O muydu? Patrick miydi?

Büyükannem ve büyükbabam eski kafalıydı. İtalyan olmayan biriyle evlenmesine asla izin vermezlerdi.

"O fahişeyi hâlâ seviyorsun, değil mi?" Babam güvensizlikle soruyor.

Suratına yediği yumruk o kadar hızlı geliyor ki, Patrick'in ne yaptığını fark ettiğini bile sanmıyorum.

"O kadına bir daha fahişe derseni ellerimle öldürürüm. Anladın mı?" Babam kıkırdıyor. "Eminim sana ne yaptığını bilseydin onu savunmazdın. İkimize de."

Nabzım daha hızlı atıyor.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Patrick yalvarır. "Bana söyleyecek iyi bir şeyin olsa iyi olur, yoksa seni hemen şimdi öldürürüm."

Tek gözünün ucuyla, hayatını bana eziyet ederek geçirmiş olan adam bana doğru bakıyor.

"Senden neden bu kadar nefret ettiğimi hiç merak ettin mi?" diye soruyor bana. "Neden seni görmeye dayanamadığımı? Neden famiglia'da *benim yerimi* almana asla izin vermedim?"

Hava ciğerlerimden tamamen buharlaşıyor.

Patrick onun gömleğini avuçlar. "Konuşsan iyi olur Gian, yoksa oğullarının yaptığından çok daha kötüsünü yaparım."

"Oğullar mı? Eski dostum, benim sadece iki oğlum oldu."

Bedenimi bir ürperti kaplıyor, o kadar soğuk ki iliklerime kadar hissediyorum. İçimden çıkan sert nefesleri duyuyorum ve tek bir kelime bile edemiyorum çünkü şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Patrick geri çekiliyor, yeşil bakışları önce bana, sonra babama yöneliyor. Sanki beni köklerimden ayırıyormuş gibi merakla bana tekrar bakarken yüz hatlarında şok ifadesi beliriyor.

"Seni suçlayamam Pat," diye devam ediyor babam. "Hiçbir zaman sana benzemedi. Ona çekmiş. Bütün oğlanlar öyleydi."

"Ne?" Patrick'in sesi düşer. "Diyorsun ki..." Bir adım öne çıkarak yüzümü arıyor. "Hayır..." Hızlıca babama baktı.

"Senin olduğunu mu? Evet Pat, ben de tam olarak bunu söylüyorum." "Siktir..." Gio mırıldanıyor ve Michael'ın boğuk bir küfür savurduğunu duyuyorum. Anlamıyorum. Patrick benim babam mı? Annem yalan mı söyledi?

Başım dönüyor, panik beni sarıyor.

"Benimle evlenmeden hemen önce onu hamile bıraktın ve biz evlendikten sonra kaltak onu benimmiş gibi gösterdi. Buna inanabiliyor musun? Ama DNA testi yaptırdım. Sonra itiraf etti."

Başım dönüyor. Ama Michael ve Gio aniden oradalar, avuçlarını omzuma koymuşlar.

"Eğer bu doğruysa..." Michael fısıldıyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, beni duyuyor musun?"

"Evet," diye ekliyor Gio. "Eğer bir şey varsa, şanslısın. O lanet hayvanla bir akrabalığın yok."

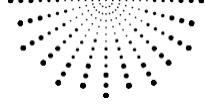
Ama bu şans gibi gelmiyor. Hayatım bana yalan söylendi. Gerçek bir babam olabilirdi. Beni önemseyen biri.

Bana söyleyebilirdi.

"," diye sesleniyor Patrick çocuklarına, ses tonundan öfke akıyor. "Biz gidiyoruz. Fernanda'yla konuşmam gerek. Hemen."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİRİ

OceanofPDF.com

RAPH

"FERNANDA, ?" PATRICK HIŞIMLA KAPIDAN İÇERİ GIRER.
Nefes nefese, gözleri Michael'ın geniş fuayesinde döner merdiveni hızla
geçiyor. "Fernanda? Konuşmamız gerek."

Birkaç dakika sonra annemin yumuşak ayak sesleri yaklaşıyor.

"Bayanlar ." Göründü. "Bu kadar acil olan ne?"

Durduğumuz yere doğru yürüyor ve Patrick'in yüz ifadesini görür görmez
kaşları havaya kalkıyor, sonra gözleri her birimize atlıyor. "Haydi," diyor

Iseult kardeşlerine, sesi kendi markasını taşıyor

Öfke. "Onları biraz yalnız bırakalım."

Ben gözlerimi annemden ayırmazken, onlar sözsüz bir şekilde onu çalışma
odasına kadar takip ediyorlar. Bakışları alarmla doluyor.

"Burada neler oluyor?" diye fısıldıyor. "Babana ne oldu?"

"Nasıl?" Patrick tek bir adım ilerlerken sesi kesiliyor. Kadın
geri çekiliyor, göğsü zorlukla aldığı nefeslerle sarsılıyor.

"Bana nasıl söylemezsin Fernanda? Bunca zaman o benimdi ve sen onu
benden sakladın?" Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben kaskatı
kesiliyorum.

O gerçekten benim babam mı?

"Neden bahsediyorsun, Pat?"

"Saçmalamayış kes Fernanda," diye tersliyor. "Bize söyledi. Raph'ın benim
olduğunu söyledi."

Gergin bir nefes çekiyor, gözlerinde yaşlar birikiyor.

Lanet olsun. Bu doğru.

Kadının çenesinden tutup yüzünü kendi yüzüne doğru eğiyor ve bu saldırgan bir tavır değil, yoksa onu olduğu yerde öldürürdüm. "İnkar et... lütfen."

Kırılmanın eşiğindeymiş gibi konuşuyor. Sanki bu onu benden daha çok incitiyor.

Beni ister miydi? Sahip olduğumdan daha iyi bir baba olabilir miydi?

Pantolonunu indirdi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Lanet olsun!" Başını tutarak ondan uzaklaşıyor, ama aniden bir kez daha ona doğru dönüyor ve şefkatle yanağını sıkıyor. "Neden? Neden bana söylemedin? Seni tüm kalbimle sevdim Fernanda. Bizim için savaşırdım. Eğer bilseydim..."

Sessizce paramparça oluyor. Onu bu şekilde görmeye alışık değilim.

"Yapamadım," diye soluk soluğa kaldı. "Sana söyleyemezdim. Annem hamile olduğumu öğrendi ve eğer insanlar Gian'ı aldattığımı ve hamile kaldığımı öğrenirse, herkesin benim bir sürtük olduğumu anlayacağını söyledi. Hayatım mahvolurdu. Eğer bebek Gian'danmış gibi davranmazsam beni İtalya'da bir rahibe manastırına göndereceğini ve bebekten vazgeçmek zorunda kalacağımı söyledi. Bunu yapamazdım. Ondan vazgeçemezdim." Gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Lütfen anlayın." Adamın kolunu kavradı. "Ben de seni seviyordum. Her zaman sevdim."

Ağlaması onu teselli etmek istememe neden oluyor. Onu üzgün görmekten nefret ediyorum. Babamla da kolay geçinemediğini biliyorum.

"Raph," diyor adımı boğuk bir sesle.

"Şu anda sana ne diyeceğimi bilemiyorum anne."

Göğsümde öfke kıpırdanıyor, ama dürüst olmak gerekirse, orada da bir rahatlama var.

Şimdi her şey anlaşılıyor. Babam onun sadakatsizliğinin acısını benden çıkardı.

"Büyüdüğümde bana söyleyebilirdin. Gidebilirdim. Yapabilirdim..." Dikkatim, çenesi gergin bir şekilde bana bakan Patrick'e kayıyor.

"Benimle kalmaya gelebilirdi," diye bitiriyor sözlerini, gözleri benimkilerle kilitli kalarak.

"Anlamıyorsun," diye mırıldanıyor, dikkatle bana bakıyor. "Baban sana ya da Patrick'e söylersem ikimizi de öldüreceğini söyledi. Ve ben seni kaybedemezdim, Raph. Ne o zaman, ne de şimdi." Bana doğru ilerliyor ama mesafesini koruyor. "Sen benim oğlumsun ve seni seviyorum. Lütfen beni affet."

"Ağlama anne."

"Ben olsam seninle kaçardım. Seni korurdum," diye araya giriyor Patrick, avucunu Fernanda'nın yanağına koyuyor ve ona doğru eğiliyor. "Senin için dünyayı yakardım Fernanda. Bunu bilmen gerekirdi."

"Evliydin. Mutluydun. Sana gelemedim." Başını yana eğerek kederli bir şekilde ona gülümsüyor. "Ben kimdim ki senin hayatını bu şekilde mahvedeyim?"

"Kimdin sen?" Acı acı gülüyor. "Sen benim hayatımın aşkıydın. Sen böyleydin. Kim olduğun..." Anında davetsiz misafirmişiz gibi hissediyorum.

"Pat, öyle söyleme," diye haykırıyor kız ağır ağır ve Pat ağzını onun alnına indiriyor.

"Özür dilerim." Bakışları ona döner. "Ama sana yalan söylemeyeceğim. Seni seviyorum ve seni severek öleceğim. Bu sadece böyle."

Galce bir şeyler söylüyor, ben anlamıyorum ama o anlıyor gibi görünüyor, çünkü bu onun daha da paramparça olmasına neden oluyor.

Gio belirdi. "İyi misin?"

"Artık ne olduğumu bilmiyorum. Bunu düşünecek zamanım yok. Aklım Nicolette'te kalmalı. Konsantre olmam gereken kişi o."

Daha fazla dinleyemeyerek garaja doğru yürüyorum, Michael ve Gio da beni takip ediyor. Michael bar odasına açılan kapıyı açıyor ve arkamızdan kilitliyor.

Amonyak ve çamaşır suyu kokusu beni fena çarpıyor. Yakın zamanda burada biri ölmüş olmalı. Bu odada çoğu zaman olan şey bu.

Saçlarımı tutarak bir ileri bir geri adım atıyor, öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Michael kristal bardakları getirip bize içki dolduruyor.

Patrick benim babam. Kardeşimin üvey kız kardeşimle evlenmesi gerekiyordu. Lanet olsun. Başımı sallıyorum. Bu kadarı da fazla.

"İç." Michael kehribar rengi sıvıyı göğsüme doğru itiyor.

Bir küfür mırıldanmadan önce bir an için ona odaklanıyorum ve teklif ettiği viskiyi alıyorum. Bir dikişte içiyorum ve içimi yakıyor, içime ılık bir şekilde yerleşiyor ama stresimi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Bardağı avucumun içinde sıkarak Michael'a bakıyorum. "Yemin ederim, eğer ikinizden birinin bana söylemediği başka bir şey varsa..." Ben de Gio'ya bakıyorum. "Şimdi bana söyleme zamanın."

Gio omuz silkiyor. "Hiçbir şeyim yok." Ama Michael? Sustu.

Beklenti enseme tırmalıyor. "Söyle bana. Ne oldu?" Gözlerinde kararsızlık savaşları.

Bir şeyler biliyor.

Bir an için yüzünü tavana doğru çevirir.

"Her şeyi bilmek istiyorum, Michael. Beni duyuyor musun?" Omzunu tuttum. "Bu lanet sırlarla işim bitti."

Yoğun bir şekilde bana bakıyor. Ve nefesi elini cebine atıyor ve telefonunu çıkarıyor.

"Bunu senden sakladığım için özür dilerim. Ama sanırım bunu kendin duymanın zamanı geldi."

Telefona soru dolu gözlerle baktığımda devam ediyor.

"Nicolette bana getirildiğinde elinde bir video vardı. Onunla ne yapacağını bilmiyordu. O da seni incitmek istemedi, ben de aldım. Ona hiçbir şey söylememesini söyledim, o yüzden bunun için onu suçlama," diye ekliyor ağzımın hareket etmeye başladığını görünce.

Kalbim küt küt atıyor. Tabii ki onu suçlamıyorum. Şu anda *onu* suçluyorum.

O şeyin içinde ne olabilir ki?

"Kaydı telefonuma indirdim ve onunkinden sildim. Özür dilerim, Raph. Beni affet."

"Herkesin özür dilemesinden bıktım artık." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Çal şu lanet şeyi."

Sesini hemen algıladığımda... benim orospu karım, onu durdurmak istiyorum ama yine de telefonu kapıp izliyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Gian?" Bianca, takınmayı sevdiği o tatlı ses tonuyla uzaklardan bir yerden iz sürüyor. "Raph her an eve gelebilir."

Kamerada henüz kimse yok ama nefes alışını duyabiliyorum.

Nicolette.

Onu ve tam da şu anda yaşadıklarını düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Sana geri ihtiyacım var, bebeğim. Sana çok ihtiyacım var. Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum.

"En sevdiğim kızı görmeye geldim," diye yanıtlıyor babam, onunla, birlikte olduğu tüm kadınlarla flört ettiği gibi flört ediyor.

Kıkırdıyor. "Dur. Burada olmaz. Yatak odasına gidelim."

Dolaptaki çatlaktan ikisi de görünene kadar ayak sesleri yaklaşıyor. Sanki Bianca nerede duracağını biliyordu, sanki görünmek istiyordu ve muhtemelen de öyleydi.

"Ne oldu?" Babam kıkırdadı. "Pahalı otel odalarında olmadıkça orgazm olamıyor musun?"

Boynumdaki damar zonkluyor ve elimdeki telefonu sıkıyorum. Kadın bir şey söylemeyince, adam devam ediyor.

"Oğlum seni o kadar iyi sikmiyor, değil mi?" Kadının kıcını kavırıyor ve vücudunu ona doğru itiyor.

Tiksinti içimi kemiriyor. Ve içimdeki tüm kaslar kopmaya, onu bunun için öldürmeye hazır.

"Gian," diye devam ediyor Bianca. "Aslında geldiğine sevindim. Çünkü ne yapacağımı bilmediğim bazı haberlerim var."

"Öyle mi?" diye inleyerek onu daha sıkı kavırıyor. "Ne haber bu?"

"Sadece bir saniye dur." Avucuyla göğsüne vurarak onu itiyor.

"Neden durmak zorundayız, bebeğim? İkimiz de iyi vakit geçiriyoruz, değil mi?" Bırakmıyor. Eli kızın kıcını tutuyor ve ben ikisini de öldürmek istiyorum.

Duraklıyor, oda sessizleşiyor.

"Çünkü... Oh, Tanrım," diye nefes veriyor. "Sana bu şekilde söylemek istemedim. Ne yapacağıma karar vermek için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm."

"Sen neden ?" Onu çekip çıkarır. "Tükür onu."

Bir an için dolaba doğru baktı, belki Nicolette'in öğrenmesinden utandığı için, belki de benim öğreneceğimi bildiği için.

"Hamileyim, Gian, ve o senin."

"Merda!" diye bağılıyor babam, İtalyanca küfrederek. "Bana hap kullandığını söylemiştin."

"Bazen işe yaramıyor."

"Onun değil de benim olduğuna emin misin?" Geri dönene kadar mırıldanarak kameranın görüş alanından uzaklaşıyor.

"Evet, eminim. Çocuk sahibi olmayı denedik...

olamadık." Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Korkak olduğumu düşündüm." Kıs kıs gülüyor. "Sadece onun olduğunu söyle ve bu iş bitsin."

"Ne?" Başı sarsıldı. "Bunu yapamam. Ya öğrenir ve beni dışarı atarsa? Hiçbir şeyim olmaz!" diye feryat ediyor. "Ben ve bebeğim ne yapacağız?"

Avucunu kızın omzuna koyuyor ve kız dolaba yaklaşıyor. "Söylediğim şeyi yapacaksın, duydun mu?" Yüzünü onunkine daha da yaklaştırıyor. "O piç kurusuna onun olduğunu söyle. O bir aptal. İnanacaktır. Buna lanet bir mucize diyeceğiz."

"Gian... işe yaramayacak."

"Peki öğrendiğinde sana ne yapacağını düşünüyorsun? Ha?" Öfkesi yükseliyor. "Onun çocuğu olduğunu söyle, yoksa seni öldürür."

"Ben...tamam, iyi! Ama lütfen bana bir söz ver." Boynunu avucunun içine alır.

"Evet, uh-huh, ne?" Tamamen ilgisiz görünüyor.

Onun birçok fahişesinden sadece biri olduğunu anlamıyor. Hiçbir şey ifade etmiyor.

"Eğer bize yardım edeceğine söz ver."

Sessizleşiyor, yavaşça onu itiyor.

"Para mı?" Duraksıyor. "Bu her zaman bununla mı ilgiliydi?"

"Ne? Hayır!" Kelimeleri aceleyle ağzından döküldü. "Tabii ki hayır."

"Seni yalancı fahişe!" diye bağıyor. "Seninle tanıştığımda da öyleydin, şimdi de öylesin."

Yanağına vuruyor.

Ne demek istiyor bu? Ne zaman buluştular? O piç onu öldürmeden önce bana her şeyi anlatacak.

Gözyaşlarını göremesem de, hıçkıra hıçkıra ağladığı gözden kaçmıyor.

"Ne istersen yaparım," diye kekeliyor. "Onun olduğuna inandıracağım. Yemin ederim."

"Eğer ortaya çıkarsa bunun bana ne yapacağını biliyor musun?" Onu kolundan yakalıyor ve kendine doğru çekiyor. "Bulunduğum yere bir fahişenin bunu benden alması için mi geldiğimi sanıyorsun?"

Boştaki eliyle çenesini kavrar ve Nicolette'in nefesi kesilir.

Ne kadar korktuğunu tahmin edebiliyorum. Hay sikeyim. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyorum.

"Dokunma bana!" Bianca bağıyor, adamın kollarını, göğsünü itiyor ama adam kıpırdamıyor. "Çekil üstümden! Canımı yakıyorsun."

"Sana güvenmiyorum Bianca ve bu hiç iyi değil."

Birkaç saniye sonra ağır bir gümbürtü duyulur ve kadın kaybolur.

Onu yere atmış gibi geldi.

"Gian," diye soluk soluğa kalıyor. "Ne yapıyorsun? Aman Tanrım... Hayır!"

Pop.

Sadece sessizlik olana kadar çılgılığı boğazında düğümlenir.

Ve işte kanıtı. Onu öldürdü. Onu vurdu. Artık bilsem ne yazar.

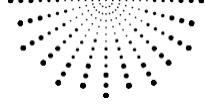
Ama başardı.

Video durduğunda, telefonu Michael'a geri veriyorum. "Hepsi bu kadar mı?" "Tüm bildiğim bu."

"İkisini de sikeyim." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Benden bu kadar. Birbirlerini hak ediyorlar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

NICOLETTE

HANGİ CEHENNEMDE OLDUĞUMUZU ANLAYAMIYORUM. SANKİ BİR BİNA GİBİ
Bir çeşit, sanırım. Hava daha da soğuyor ve ben köşemde titriyorum.

İki gün daha geçti. Sanırım. Eğer güneşin doğup batması zamanın geçtiğinin bir göstergesiye. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum, yere bağlı, bir kovaya işerken.

Öte yandan kız kardeşim, erkeklerin getirdiği peynirli sandviçlerden birini yiyerek ve şişelenmiş suyu içerek eğleniyor gibi görünüyor. Ben hiçbir şey yemedim. Ya benimkine zehir katmışlarsa? Ya içinde uyuşturucu varsa?

Ama kız kardeşimin yemek yeme konusunda hiçbir sorunu yok. Açlık midemi kazıyor ve neredeyse pes ediyorum, parmaklarım tabağa yaklaşıyor.

Hayır. Bu riski göze alamam. Raph benim için gelecektir. İnanmak zorundayım.

Bir yolunu bulacaktır.

"Şu anda nasıl yemek yiyebiliyorsun?" Ona soruyorum. Parmaklarını yalarken içime bir tiksinti çöküyor. "Bunun gibi." Kocaman bir ısırk daha alıyor.

"Ekmek yemediğini sanıyordum." Kıs kıs güldüm.

"Şu anda seçici olamam." Ağzının bir tarafı yukarı doğru eğik. "Buradan çıktığımda gerçekten özgür olacağım. Her şeyden." Gözleri kısılıyor.

Midem bulanıyor.

"Raph'a yaptıkların için üzgün müsün? Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun?" İşaret parmağıyla ağzını siliyor ve tabağını yavaşça yere bırakıyor.

"Ne için üzgünsün? Beni mutlu eden şeyi yaptığım için mi?" Gözlerini kısıyor ve bana sert bir gülümseme veriyor. "Hayır, üzgün değilim. Bilmediğin çok şey var, küçük kardeşim. Kimseye söyleyemediğim şeyler. Ama şimdi?" Bakışlarında duygusuz bir parıltıyla omzunu silkiyor. "Artık beni tutan hiçbir şey yok."

"Ne gibi?" Bacaklarımdan aşağı bir ürperti akıyor ve bu havadan kaynaklanmıyor.

"Gian ile Raph ile tanışmadan çok önce tanıştım. On yedi yaşımdaydım ve yüksek maaşlı bir eskort olarak çalışıyordum."

"Ne!" Ağzım açık kaldı.

"Biliyorum." Parmaklarını savurarak saçlarını geriye atıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ben, bir eskort... Bunun için fazla iyiyim."

Düşündüğüm şeyin bu olmadığına eminim. Gözlerimin içten içe yuvarlanmasını engelledim.

"Ama hemşirelik okulu için paraya ihtiyacım vardı," diye açıklıyor. "Bu yüzden bir arkadaşım bana bu harika fırsattan bahsettiğinde denedim."

"Raph biliyor muydu?" Fısıldıyorum, inançsızlığım görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Um, hayır. Belli ki hayır." Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Her neyse... sen kabaca araya girmeden önce de söylediğim gibi, liseyi bitirirken fırsat buldukça çalışmaya başladım. Sonra on sekiz yaşıma geldiğimde Gian'la tanıştım ve ona bunu neden yaptığımı ve paraya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlattım. Yardım etmekten çok mutlu oldu. Bana nakit para verdi, hem de bolca ve sürekli olarak vermeye devam etti. Hepsi benimdi. Bir gün bana işi bırakmamı ve parayı almak için tek yapmam gerekenin sadece onunla yatmak olduğunu söyledi."

Yüzüm tiksintiyle döndüğünde beni tersledi.

"Yargılamayı bırak."

"Zor değil."

"Her neyse." Yüzünde çirkin bir alay ifadesi belirliyor. "Bir gün beni sahibi olduğu bir restorana davet etti ve Raph'ı orada gördüm. Adamı gördünüz. Ateşli. Ve düşündüm ki, onun çok daha genç, çok daha seksi oğluna sahip olmak ve okul masraflarımı karşılamasını sağlamak *varken* neden yaşlı bir adamla yatmaya devam edeyim?"

"Vay canına... Sen saf kötüsün."

"Kapa çeneni." Dişlerini gıcırdatıyor. "Yapmam gerekeni yapıyorum ve yine olsa yine yaparım."

"Raph'ın yatağına gizlice girmeye karar verdiğinde Gian'ın çok kızdığına eminim."

"Oh, inanamayacağın kadar." Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. "Ama ona bunun benim için mantıklı olduğunu söyledim. Oğluyla evlenecek ve anlaşmamızı devam ettirecek kadar ona yakın olacaktım. Tahmin ettiğim gibi, Raph okul parasını öderken, onunla yattığım için bana hâlâ para ödüyordu."

Gözlerimi hızla kırptıştırıyorum, iri gözlerle bakıyorum. Ona inanamıyorum. Acaba annem ve babam biricik kızlarının böyle korkunç bir insan olması hakkında ne düşünürlerdi? Muhtemelen ondan başka herkesi suçlardı.

"Sonunda ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param oldu," diye devam ediyor. "Raph ile evliliğimi sağlamlaştırmak için ihtiyacım olan tek şey bir bebektir. O lanet çatlakları istemiyordum. İğrenç." Yüzünü buruşturuyor. "Ama bu şekilde ona sonsuza kadar bağlı kalacaktım. O da bir çocuk sahibi olmayı çok istiyordu. Sürekli bundan bahsederdi." Gözlerini deviriyor. "Ama çocuğumuz olmadı. Bu onun hatasıydı. Açıkçası, hamile kalmakla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Ama doktorlar ne olduğunu anlayamadı."

"Onun hiçbir sorunu yok," diye feryat ediyorum. Onun hakkında kötü konuşmasına izin vermeyeceğim.

"Aww," diye alay ediyor. "Bu çok şirin. Üzgün küçük köpek yavrusu en sevdiği oyuncağını buldu."

"Siktir git Bianca. Sen kötülüğün tanımısın."

"Eğer biri kötüyse..." Çenesini gıcırdatıyor. "O sensin! Hep onun peşindeydin. Ve ben öldükten sonra kocamı becermek için hiç vakit kaybetmedin."

"Ne ölümdü ama." Bir kahkaha attım. "Neden Gian'a doğum kontrol hapi kullandığını söyledin?" Bunu video kaydından çok net hatırlıyorum. "Bebek istiyorsan neden doğum kontrol hapi kullanasın ki?"

"Çünkü ona yalan söyledim." Kaşlarını çatı. "Ona gerçeği söylemek istediğimi mi sanıyorsun? Belki o frijit Fernanda'dan boşanıp benimle evlenir diye ondan hamile kalmak istediğimi mi? Bunu isteyeceğinden emin değildim. Hamile kaldığımda ne diyeceğini görmek istedim ve... nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz."

"Aman Tanrım..." Fısıldıyorum, tüylerim tiksintiyle diken diken oluyor.

Bunu nasıl yapabildi?

"Yani, Raph bana bir çocuk verebilecek durumda değildi. Ben de bir sonraki en iyi şeyi istedim. Eğer Gian'dan çocuk sahibi olsaydım, hayatı boyunca nafaka ödemek zorunda kalacaktı. Bu benim için bir kazan-kazandı." Dudakları kıvrılıyor.

"Senin lanet olası bir sorunun var." Gözlerimi hızla kırptıştırıyorum, bu kadar alçalabileceğine inanamıyorum.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm." Gülümsemesi tehditkâr bir şekilde büyüyor ve midem bulanıyor.

Sormam gereken bir şey daha var ve bunu bilmemek beni öldürüyor. "Raph'a söylediğin gibi düğünden önce hiç hamile kaldın mı?"

Kontrolsüz kahkahası odaya yayılıyor. "Ah, biliyor musun, neredeyse unutuyordum." Tekrar konuşması birkaç saniyesini alıyor. "Hayır, hiç hamile değildim."

Biliyordum!

"Senin yüzünden benden ayrılıyordu," diye adeta homurdanıyor. "Ben de kendi ayaklarım üzerinde düşünmeye karar verdim ve benimle evlendi, değil mi?"

"Bu mide bulandırıcı." Ona dikkatle bakıyorum ve o da bana aynı şekilde bakıyor. "Nasıl oluyor da bütün bunları bana anlatıyorsun? Raph'a söylememden korkmuyor musun?"

"Hayır..."

Kalbim güm güm
atıyor. Korku
dolduruyor.

"Çünkü görüyorsun, küçük kardeşim..." Bileğindeki zincirle oynar ve aniden... özgür kalır.

"Bu da ne..." Zincir yere vurdukça nefes nefese kalıyorum.

O bileğine uzanırken ben ayağa fırlayıp geri çekiliyorum ve tekrar bana döndüğünde elinde bir bıçak olduğunu fark ediyorum. Yavaş yavaş yükselmeye başlıyor, iğrenç bir sırıtışla bana doğru yaklaşıyor. Bana doğru ilerlerken bıçak parlıyor.

"Gian, ufacık bir şey yaparsam beni bırakacağına ve eski hayatıma dönmeme izin vereceğine söz verdi. Raph'a son bir *siktir* git."

"Bu da ne?" Duvara doğru geri çekiliyorum, korku boğazımı tıkıyor. "Tek yapmam gereken... seni öldürmek." Bıçağın kenarını bana doğrulttu. Göğsü, kahkahası canlandı, kendi şeklini aldı.

Benden gerçekten nefret ediyor. Kendisi için her şeyi yapar. Gian'la birlikte harika olmalarına şaşmamalı. İkisi de bencil, egoist psikopatlar.

"Lütfen bunu yapmayın." O yaklaştıkça ürperiyorum, vücudum kurdeşen döküyor. "Eğer Raph beni öldürdüğünü öğrenirse, seni asla geri almaz."

Aklını başına getirmeye çalışıyorum ama işe yarıyor gibi görünmüyor. Hareket etmeyi bile bırakmıyor.

"Ama öğrenmeyecek." Bıçağı havada sallıyor. "Buradaki iki adam Gian tarafından suçu üstlenmeleri için görevlendirildi. Her şey ayarlandı. Gian istediğini alacak, ben de istediğimi."

"Bunu yapamazsın!" Bağıriyorum, kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi atıyor.

Ben ölemem. Yaşadığım onca şeyden sonra olmaz. Sonunda Raph hayatıma girdikten sonra olmaz. Şimdi, hiçbir şeyimiz olmayacak.

"Son bir sözün var mı?" diye alay ediyor, sadece birkaç santim var. "Siktir git!"

"Sen bilirsin."

Bana doğru hamle yaptı ve bıçak etimi deldi.

RAPH

Adamlarından biri bizi Nicolette'in olabileceği yerden uzak tutan metal kilidi yakarken Michael yanımdan, "Burayı kullandığını bilmiyordum," diye fısıldıyor.

Bir saat önce Gio'nun arkadaşı Grant'ten Nicolette'in en son görüldüğü yeri teyit eden bir haber aldık. Dün şüphelendiğini söylemişti ama Nicolette'in kaçırıldığı gün bize gönderdiği yeni görüntülerden sonra hala orada olduğuna dair çok az şüphe var. İki adamın, üzerinde giysileri olan bir kadını sürüklediğini gördüm, başında da siyah dokuma bir çanta vardı.

Tek umudum hayatta olması. Eğer hayatta değilse kimse etrafımda olmak istemeyecektir.

Düşüncesi bile yumruğumun yanımda kıvrılmasına neden oluyor.

Eğer buradaysa, onu bulacağım ve evime getireceğim. Ait olduğu yere. Bunca zamanı ayrı geçirmek, onsuz olmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi anlamamı sağladı. Onu geri aldıktan sonra, onunla evleneceğim ve umarım evet der.

Şimdiki zamana odaklanarak, gecenin karanlığında tek bir sokak lambası tek aydınlatmayı sağlarken, karşımızda park etmiş beyaz minibüse bakıyorum.

"Bir yeri kendine ayırmak tam ona göre," diyorum kardeşime.

Bu bina, Michael'ın kumar kulüplerimizden birini açmak istediğinde aile şirketi için satın almayı planladığı bir binaydı. Ama daha iyisi için bu fırsatı kaçırdı. Sanırım babam burayı kendi faaliyetleri için almaya karar verdi.

"Hazır mısınız?" Kapı gıcırtyla açılırken Michael bize soruyor. Omzunu sıkıyorum. "O benim. Önce ben gireceğim."

"Pekâlâ." Ağzı seğiriyor ve geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor.

Elimde bir dokuzlu, diğeri de belimde, yolu gösteriyorum. İçeri girer girmez karanlığa gömüldüm.

"Burada hiçbir şey göremiyorum," diye mırıldanıyorum ve arkamdaki biri el fenerini yakıyor.

Gözlerimin su birikintisi beton zemine ve büyük boş odayı vurgulayan çelik direklere alışması için yeterince alçak.

Ayak sesleri.

Ben hala üst katı gösteriyorum.

Ben metal basamakları onlar da beni takip ediyor; neredeyse yolu yarılamiştık ki bir bağırış duyuldu. Siyah kar maskeli bir adam tepeden bizi küfür ederek selamlıyor ve ben onu vuramadan kaçıp gidiyor.

"var!" diye bağırır birine. "Takviye çağırın." "Siktir et." Yolun geri kalanını zıplayarak çıktım, silahım hazırды.

Yukarıda kaç kişi olduklarını bilmiyorum ama pek fazla değiller gibi. Onlar yardım çağırmadan önce onları indirebilirsek, Nicolette'i buradan güvenli bir şekilde çıkarabilirim.

Köşeyi döndüğümde, Glock'unu bana doğrultmuştu. Kolayca savuşturduğum bir kurşun sıkıyor. Tavandan sarkan titrek ışıklar etrafımı görmemi kolaylaştırıyor.

"Kız nerede?" Onu vurarak sordum.

Kardeşlerim ve diğerleri ona yardım edenlerin peşinden giderek savaşa katılırken çığlıkları patlıyor.

"Beni öldürme, dostum!" İki elini de havaya kaldırır. "Kızlar hemen şurada." Arkasındaki kapıyı işaret ederken kolu titriyor.

Başparmağımı tetiğe bastırarak alnına doğru hızlıca bir kurşun sıktım ve onu anında öldürdüm.

Sonra koşmaya başlıyorum, bacaklarım o kadar hızlı hareket ediyor ki saniyeler gibi gelen bir sürede kapıya varıyorum.

"Bırakın beni!" Nicolette birine bağırıyor ve tek duyduğum kahkaha oluyor.

Bir kadının gülüşü. Kahrolası kahkahası.

Nefesim kesiliyor. Bianca, Nicolette'e bir şey yaptıysa ölecek.

Kapıda bir asma kilit var ve ben aceleyle gidip kaynak makinesini alamadan, kardeşlerim çoktan oradaydı, Michael bana uzattı.

Metal saniyeler içinde çözülüyor ve ben kapıyı yırtarak açıyorum.

İşte o zaman Nicolette'i yerde, Bianca'nın boğazına bir bıçak dayamış olduğunu görüyorum.

İkisinin de gözleri benimkilere kilitlendi.

"Bırak şu lanet bıçağı, Bianca." Silahı tam ona doğrulttum.

"Raph," diye haykırıyor ve anında ayağa fırlıyor. "Aman Tanrım, bebeğim, burada olmana çok sevindim. Bu kaltak beni öldürmeye çalışıyordu."

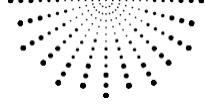
Birden gözlerinde yaşlar belirir. Bir aktris olabilirdi.

"Seni çok özledim," diye sızlanıyor ve kollarını omuzlarıma atarak bana doğru koşuyor.

Ama onları iade etmiyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

BAKIŞLARIMI ÖYLE BİR YOĞUNLUKLA TUTUYOR KI ÜRPERİYORUM. AMA BEN
YAPMIYORUM

ona gitmek için bir hamle yaptı, orada oturuyordu, yerinde sabitlenmişti.

Çünkü bilmiyorum. Beni hala istiyor mu bilmiyorum. Her şeyden sonra beni seçecek mi?

Kadın yaşıyor. Karısı. Ve bu onun için her zaman bir şey ifade etti. Koparılamaz bir bağ.

Ona sarılır, ne kadar üzgün olduğunu söyler. Onunla birlikte olmayı ne kadar çok istediğini ama babasının onu öldürmek istediğini.

"Beni bulduğuna çok sevindim," diye ağlıyor. "Burada öleceğimi sandım. Beni öldüreceğini sandım." Elleri adamın omuzlarında sıkılaşıyor. "Baban tüm hayatımı mahvetti. Beni onunla yatmaya zorladı. Yemin ederim istemedim, Raph."

Kadın adama bakıyor ama adam onun yanından geçip gidiyor, duruşu gergin. Sert. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Çarpıcı bakışlarıyla beni hapsediyor. Omuzları sık nefeslerle yükseliyor.

Kalp atışlarım hızlandı.

Bir ürperti ensemden yukarı fırlıyor.

"Dinliyor musun, Raph?" Bir elini onun yanağına koyar. "Baban bana şantaj yapıyordu."

Ama dinlediğini bile sanmıyorum.

Onu itiyor, yavaş yavaş yaklaşıyor. Sonra nabzım hızlanırken ve kalbim genişlerken bana doğru koşuyor.

Yavaşça elini benimkine uzattı.

"Buraya gel," diyor o soğuk, buyurgan ses tonuyla, beni kaldırırken, yaralarımı kontrol ediyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bianca ıgık atıyor, yanında beliriyor ve bir kolunu pazusuna doluyor.

"Kapa eneni," diyor ona, kelimeler sert bir şekilde çıkarken.

Gözleri benimkileri ararken çok kırılmış, tamamen kırılmış görünüyor.

"Tesoro mio... beni bir daha asla terk etme," diye fısıldıyor kontrol edilemez duygularla.

Elinin tersi yanağıımı okşuyor ve kalbim küt atıyor. Çenemi sahiplenici bir tutuşla kavırıyor ve dudaklarımdan küçük bir ıgık kaçıyor. O burada. Tam da dilediğim gibi beni kurtardı.

"Tanrım, seni çok özledim," diyor hararetle, içimde umut çiçekleri açıyor. Canlı ve iyimser.

Ama sonunda beni seçecek mi?

"Beni özledin mi?" Sorum neredeyse sessizce geliyor ve ağzı hemen yukarı kalkıyor.

"Tabii ki yaptım." Başparmağı çenemi okşuyor. "Sen ne düşündün? Onun hayatta olmasının bir şeyleri değiştireceğini mi?"

"Ona inanacağını düşünmüştüm," diye nefes alıyorum, gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor. "Onu geri isteyeceğini düşünmüştüm."

"Onu asla istemem. Ne de onu sana tercih ederim Nicolette. Şimdiye kadar fark etmedin mi?" Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Neyin farkına varmak?" Kelimeler o kadar sessiz dökölüyor ki, sanki bunun nihayet gerçekleşebileceğini hayal etmekten korkuyorum.

"Sana aşık olduğumu."

Beni seviyor mu? Kalp atışlarım kontrolsüz bir şekilde hızlanıyor. Tek kelime edemiyorum, bunun gerçek olup olmadığından ya da bir şekilde ölüp rüya görüp görmediğimden emin değilim.

"Sen benim için tek kişisin. Hep öyleydin."

Thud.

Thud.

"Hayır! Bunu kastetmiyorsun!" Bianca ıgık atıyor.

Ama Raph devam eder. "Korku içinde yaşamaktan bıktım. Bildiğim tek gerçekten kaçmayı reddediyorum."

"Hangi gerçek bu?" Nefesim ciğerlerimde durdu.

"Senin her zaman doğru kişi olduğunu." Dudakları ağzımın köşesine öyle şefkatle bastırıyor ki, bunu her yerimde hissediyorum. "Seni tüm kalbimle sevdiğimi. Her zaman sevdim."

Uzun zamandır duymak için can attığım sözleri söylüyor. Göğsümde bir sızı hissediyorum. Ama artık acıdan ya da kederden değil. Mutlak ve

tam bir neşe. Çünkü ilk defa biri beni gerçekten seviyor ve ben daha önce hiç bu kadar inanılmaz bir şey hissetmemiştim.

"Geçmişini değiştiremeyeceğimi biliyorum," diye devam ediyor. "Ama geleceğini değiştirebilirim. Ve içinde sen olmayan bir gelecek yok. Benim için yok."

"Ne diyorsun sen?" Ağlamaklı bir sesle soruyorum, tekrar duymak istiyorum. Ve tekrar.

"Senin benim olduğun kadar, ben de seninim diyorum." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Diyorum ki sen benim evimsin ve sana kadar hiç gerçek bir evim olmamıştı."

"Benim de hiç olmadı." Gözlerimden taze yaşlar süzülüyor ve yüzümden aşağı damlıyor.

"O zaman birbirimizin içinde bir tane yaparız," diye nefes alıyor. "Olması gerektiği gibi."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" "Tüm varlığım."

Sonra beni öpüyor, sanki burada ikimizden başka kimse yokmuş gibi, sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi. Elleri sırtımda kayıyor, saçlarımda dolanıyor ve dilim onunla buluştuğunda inliyor.

"Hayır!" Bianca çığlık atıyor. "Çekil üstünden, seni pislik! *Ben* senin karınım! *Benim!*"

Ama biz onu görmezden gelmeye devam ediyoruz ve o beni daha sert öpüyor. "Seni sürtük!" diye bağıyor. "Sakın ona dokunma!"

Alçak bir hırıltıyla benden ayrılıyor ve ona doğru dönüyor. "Eğer ona bir daha isim takarsan, dilini keserim."

Gözleri dehşet içinde büyür.

Memnun bir sırıtişla bir kolunu kalçalarıma doluyor. Sol ön kolumda açtığı kesik yüzünden irkiliyorum. Kapüşon hala üzerimdeyken ne kadar kötü olduğunu bile bilmiyorum.

Beni tepeden tırnağa incelemek için yer değiştiriyor. "Yaralandın mı?"

Sessiz, kaynayan öfke bakışlarının derinliklerine işliyor, sanki benim acımı düşünmek bile ona daha fazla acı veriyor.

Omuz silkiyorum. "Kolumda bir kesik var. İyi olacağım." Gülümsemeye zorladım.

Çenesini sıkıyor, gözleri altın alevlere dönüşüyor. "Sana zarar verdi mi?" Başımı sallıyorum ve bir kez daha ona bakıyor.

"Seni yavaşça öldürecekmiş Bianca, sırf benim olanı incittiğin için. Onu bir daha asla incitemeyeceksin."

Her kelimesi anlamlı bir tehdit içeriyor. Onun yerinde olsam dehşete düşerdim. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa -gözleri neredeyse düşecek- öyle.

Çenesini eğerek adamlara "Alın onu," diye talimat verir.

Gio ve Michael'ın da burada, bellerinde silahlarıyla adamların yanında durduklarını fark etmemiştim bile.

"Ne?" Bianca pantolonunu indirir. "Hayır." Başını sallar. "Bunu yapamazsın, Raph. Ben senin karınım!"

Adam soğuk bir şekilde kıkırdarken iki adam kollarından tutuyor.

"Sen benim karım değilsin. Evliliğimiz, sen babam için bacaklarını açmaya karar vermeden çok önce bitmişti."

Adamlar onu tekmeleyerek ve çığlık atarak odadan dışarı sürüklüyorlar. Ve onun bağırma sesleri, tamamen yok olana kadar uzaklara düşüyor.

Ama o odadan çıkar çıkmaz dinlemeyi bıraktık, gözlerimiz sadece birbirini tanıyordu. Diğer herkes dışarı çıktı ve bizi terk etti.

Elleri bir kez daha yüzüme dolanıyor ve gülümsemesi kederle boyanıyor. "Seni incittiği için üzgünüm. Tüm bunlar için üzgünüm. Hepsi benim suçum."

"Değil, Raph." Boynunun yan tarafını kavriyorum, nabızı parmak uçlarımin altında kasıp kavruluyor. "Gelip beni kurtarmaktan başka bir şey yapmadın. Hiç kimse beni kurtaramadı. Sen gelene kadar."

"Bir daha asla yalnız olmayacaksın, küçüğüm." Gözleri şefkatle büyür. "Bana ihtiyacın olsa da olmasa da ben hep burada olacağım. Artık aramıza kimse giremeyecek ve birlikte geçirdiğimiz her an bunu sana kanıtlayacağım."

Dudaklarıma bir gülümseme geliyor ve yıllardır söylemek istediğim şeyi söylüyorum. Kalbimde sessizlik içinde yaşayan o üç kelimeyi söylüyorum. Ama artık onları kendime saklamak zorunda değilim.

"Ben de seni seviyorum, Raph Marino. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Ve göğsünün derinliklerinden gelen tatmin edici bir iniltiyle dudaklarını dudaklarıma yapııştırıyor ve sanki evren yerine oturuyor. Renkler daha parlak. Dünya daha güzel.

Dilimi ağzına alırken homurdanıyor, elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyor, kıcıımı kavriyor, boştaki elinin parmakları saçlarımin arasından geçip avucuna doluyor. Tanrım, bu adam öpüşebiliyor. Ama bu daha çok bir sahiplenme gibi. Bedenim ve ruhum üzerinde hak iddia ediyor. Sonsuzluğun geri kalanı için beni işaretliyor.

Nefes nefese, ikimiz de birbirimize açlık, Şehvet ve tarifsiz bir bağlılıkla bakarak ayrılıyorruz. Bunu hissediyorum ve gözlerinde görüyorum.

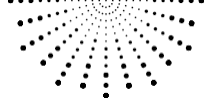
"Tanrım, Nicolette. Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım..." Duygular boğazını tıkıyor. "Seni hiç göremeyeceğim, sana sarılamayacağım, seni sevdiğimi söyleyemeyeceğim düşüncesi beni neredeyse yok ediyordu." Duraklıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Seni yıllardır seviyorum ve hayatımın sonuna kadar da sevmek istiyorum," diye yemin ediyor. "Eğer beni kabul edersen."

"Sana her zaman sahip olacağım, Raph Marino. Nasıl olmayacağımı bilmiyorum."

Sonra beni tekrar öpüyor ve bunun ne kadar süreceğini gerçekten bilmiyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RAPH

BANA İHANET EDEN İKİ KİŞİYE BAKIYORUM VE BUNUN

İkisini de son görüşüm.

Babam tek sağlam gözüyle bana bakıyor, dudakları benimle alay ediyormuş gibi titriyor. Eminim korkuyordur. Bahse girerim bunun o olduğunu biliyordur.

"Lütfen, Raph," diye yalvarıyor Bianca, kolları sandalyenin arkasına bağlı. "Seni incittiğim için çok özür dilerim. Çok kötüyüm, tamam mı?" Burnunu çekiyor. "Daha iyi olacağım. Daha iyi olacağım. Temelli olarak ortadan kaybolacağım. Eskiden olduğum yere geri döneceğim ve beni bir daha asla görmeyeceksin."

Yüzüm onunkine birkaç santim yaklaşıp kadar eğiliyorum. "Bu yeterince iyi değil. Sen ölene kadar kendini güvende hissetmeyecek." Doğruluyorum. "İkiniz de ölene kadar." Bakışlarım babama kaydı. "Birlikte olmak istediniz. Şimdi birlikte ölebilirsiniz."

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Ölmek istemiyorum."

Bir şeyler hissetmeliyim. Yapmak üzere olduğum şeyden dolayı bir tür pişmanlık hissetmeliyim ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Patrick bana bir bıçak uzattı. "Al bunu evlat."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, kulaklarımda çınlıyor. Bana ilk kez böyle sesleniyor.

Teklif ettiği bıçağı alıyorum, bakışlarını tutuyorum. "Buna bir son ver," diyor. "Onu dışarı çıkar."

Ve babam sandığım adamın gözlerinin içine bakarken, bıçağı havaya kaldırdım ve atardamarının tam ortasından kestim.

Bianca ılgık atarken şok gözlerinin derinliklerine gömülür. Ve kan kusmaya başlar.

Yakında ölecek olan karıma bir bakış attım.

"Lütfen! Lütfen bırak gideyim! Size yalvarıyorum! Onu bir daha asla rahatsız etmeyeceğim. Söz veriyorum." Sesi beni sadece sinirlendiriyor.

"Bunu yapamam." Omuz silkiyorum. "Herkes zaten senin öldüğünü düşünüyor. Şimdi öleceksin."

İnliyor, bir şans daha vermem için yalvarıyor. Ama artık bitti. Bu son. Saçlarını avucumun içine aldığımda gözlerimiz birleşiyor ve bıçağı boğazının derinliklerine gömüyorum. Hayatı elinden kayıp giderken bana bakmayı bırakmıyor, ta ki sonunda ölene kadar.

İkisi de olana kadar.

Ben özgürüm.

Sanki omuzlarımdan bir yük kalktı. Artık hiçbir şey beni geride tutmuyor.

"İyi misin?" Patrick bıçağı benden alıyor ve ayaklarımızın altındaki plastiğin üzerine koyuyor.

"Olacağım." Bir kez başımı salladım, buradan çıkmam gerekiyordu. "Şimdi ona geri dönmeliyim."

Kapıya doğru ilerliyorum, ona dokunmak istiyorum. Onu kollarımda hissetmek ve yanında uyanmak için.

"evlat," diyor. Durup ona bakıyorum.

"Ama sen ve ben... konuşmalıyız. Söylemem gereken çok şey var."

Ben de öyle.

BİR HAFTA SONRA

Etrafımda ailem ve kucağımda sevdiğim kadın varken, bu dünyada yürüyen en mutlu adamım.

Patrick annemin elini kucağımda tutuyor, parmak eklemlerini öperken Michael'la birlikte gülüyor, Elsie de hemen yanında. Michael'ın çaldığı bir şarkıda dönen Sophia'ya sırtırırken Elsie'nin başı onun omzuna düşüyor.

Bianca'nın ölümünden sonra hayatımın o bölümünü kapattım, Nicolette de öyle. Hala ailesini görmeye gitmedik. Onları tekrar görmekten korkuyor, özellikle de artık birlikte olduğumuz için, ama ben onun bu konuyu kapatmasını istiyorum. Kendisini nasıl hissettirdiklerini onlara anlatmasını istiyorum. Ve en çok da

özür dilemelerini istiyorum. Çünkü bana ne söylerse söylesin, onların oraya koyduğu bir sürü acıyı taşıdığını biliyorum.

Sophia bana doğru zıpladı ve yanıma oturdu.

"Hey, güzel kız," diyorum ona, alnından öperek. "Dans etmekten yoruldun mu?"

"Asla olmaz. Çok iyi vakit geçiriyorum. Benimle dans etmek ister misin, Raph Amca?" Kirpiklerini kırıştırıyor, uçuk pembe elbisesi dizime çarpıyor.

"Elbette." Sırıtiyorum.

Ve kendi çocuğumu isteme hissi... Ne zaman onun yanında olsam beni vuruyor. Sessiz bir nefes alıyorum, müziğin içimdeki karmaşayı maskeleyesinden memnunum.

"Tanrıya şükür. Babamdan daha iyi dans ediyorsun ama bunu ona söyleme," diye fısıldıyor yan gözle bakarken.

"Bunu duydum," diye alay ediyor Michael sertçe ve ona göz kırpmıyor.

O harika bir baba. O olabiliyorsa, belki benim için de umut vardır. Belki Nicolette ve ben bir gün kendi çocuğumuzu evlat edinebiliriz. O hazır olduğunda bunu konuşabiliriz.

"Üzgünüm, baba." Sophia masumca omuz silkiyor, sonra bana bakıyor. "Peki benimle dans edecek misin?"

"Bir kızı bekletemezsin." Nicolette dirseğiyle beni sevgiyle itti.

Ona bakıyorum, kalbimde bu kadına karşı beslediğim sevginin büyüklüğü karşısında şaşkına dönmüş durumdayım.

"Hiçbir yere gitme." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve yavaşça öpüyorum. Her öpüşümde içimde hissettiğim bu duygu hiç eskimiyor. Umarım hiç .

" bile geçmezdi." İç çekiyor.

"Raph Amca?" Sophia ayağa fırlıyor, meraklı bakışları Nicolette ve benim aramda gidip gelirken bir elini kalçasına koyuyor. "Eğer evlenirseniz, çiçekçi kız ben olabilir miyim?"

"Sanırım evlenirsek, Gio Amca çiçekçi kız olmak istiyor." "Ne!"

Aniden ona doğru döndü. "Sen çiçekçi kız olamazsın." "Peki neden?"

Kaşları toplanıyor ve çenesini kaldırıyor.

"Çünkü sen bir kız bile değilsin.

Duh!" "Tamam, beni yakaladın evlat."

Iseult parmaklarıyla bir gülümsemeyi örtüyor ve onu yakaladığını fark ettiğinde yüzü anında sertleşiyor.

Gio göz ucuyla ona bakıyor, çenesi titriyor. Bu ikisinin birbirleriyle tek kelime konuştuğunu görmedim. Kız ondan vebalı gibi kaçıyor. Annemin ayarladığı aile yemeğinden sonra yorgun olduğunu ve şehirde sahip olduğu daireye geri dönmek istediğini söyleyerek erken çalıştı ama babası buna izin vermedi.

"Düğünlerden bahsetmişken..." Patrick araya giriyor.

"Ne oldu baba?" Fionn burbonunun kalanını yudumlar.

"Evet, çocuklar, Fernanda ve ben gelecek hafta evleniyoruz."

"Ne?" Michael aniden döndü. "Ciddi misin sen?"

Iseult bir küfür mırıldanıyor ve hiç de memnun görünmüyor.

"Evet, çok ciddiym," der Michael'a. "Anneni seviyorum. Her zaman da seveceğim."

Gözleri şefkatle ona dönüyor ve o da babamız için takındığını hiç görmediğim bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Ya da kardeşlerimin babasına. Hay sikeyim. Buna alışmak biraz zaman alacak.

"Onu bir kez kaybettim," diyor odadakilere. "Ve bunu bir daha asla yapmayacağım. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa Michael, o zaman savaşmak için başka bir nedenimiz olacak."

"Ben-" Michael denemeye çalışır.

"Pat, hayır." Annem onaylamaz bir şekilde başını sallar. "Kimse kavga etmeyecek. Anladınız mı çocuklar?" Hem Patrick'e hem de Michael'a bir bakış fırlatıyor. "Ben yetişkin bir kadınam ve bu benim seçimim."

"Bitirmeme izin verir misiniz?" Michael başını sallar. "İkinizin evlenmesiyle ilgili bir sorunun yok. Aslında, eğer siz evlenirseniz, Gio ve Eriu'nun da aynı şeyi yapması gerekli olur mu?"

Kardeşime bilmiş bir bakış atıyor ve Gio'nun yüzü ilk kez umutla doluyor.

Patrick güler. "Zekice. Ama... anlaşmamız hâlâ geçerli, Michael." Devam ederken yüzündeki tüm mizah kaybolur. "Yaklaşan nikâhımı yeni duyurmuşken bu tür konulardan bahsetmek istemiyorum. Ama..." Keskin bir nefes çeker. "Yeğenim hâlâ ölü. Ve bu, gelecekteki soyumuzu güvence altına almak için ailenizin ödemesi gereken bedelin bir parçası. Bu pazarlığa açık değil."

Gio'nun çenesini sıkma şekline bakınca, birkaç dişini kırmadığına şaşıyorum. "Affedersiniz," diye fısıldıyor Iseult. "Bayanlar tuvaleti."

Aceleyle uzaklaşıyor ve Gio yumruğunu sıkıp bırakıyor.

Patrick, "Yakında bir tarih seçmemiz gerekecek," der ama Gio çoktan odadan çıkmıştır.

Sophia merakla herkesi izliyor ve ona söz verdiğim dansı tamamen unutuyor.

"Evet, büyükanne." Gelip onun kucağına oturuyor. "Sanırım onun yerine çiçekçi kızın ben olacağım."

"görünüyor." Annem parmağıyla onun burnuna vurur.

Patrick düşün konuşmasına devam ederken ve annem Sophia ile meşgulken, Nicolette'e Gio'yu kontrol etmek istediğimi söylüyorum. Sessizce odadan çıkıyorum ve önce onun, sonra da Iseult'nun farklı sesini duyduğum fuayeye doğru yürüyorum.

Ah, lanet olsun. Herkesin onları duyabileceği bir yerde ne halt ediyorlar? Daha da yaklaşarak köşeyi dönüyorum, gergin konuşmaları gittikçe yaklaşıyor.

"Ona bu gece söyleyebiliriz," diye ısrar ediyor Gio. "Babana birlikte olmak istediğimizi söyleyebiliriz."

"Delirdin mi sen?" Acı acı gülüyor. "Öncelikle, seninle birlikte olmak istediğimi hiç söylemedim. Bu sadece seks!"

İnliyor ve sesi bir oktav derinleşiyor. "Seni lanet yalancı. Bunu neden inkar ediyorsun bilmiyorum ama buna izin vermeyeceğim."

"Oh, öyle mi? Peki bu konuda ne yapacaksınız?"

Ani bir gümbürtü duyuyorum ve köşeden bakıyorum, onu bir avucuyla kadının boğazına sarılmış, vücudu kadıninkinin üzerine eğilmiş ve onu bilardo masasına sabitlemiş halde buluyorum.

Beni görmüyorlar. İkisi de birbirlerine odaklanmış, sözsüz bir şekilde birbirlerine bariz bir şehvetle bakıyorlar. Onları şu anda başka biri yakalasaydı, ne olurdu kim bilir.

"Beni evlatlıktan reddedecek." Sesi kırılır. "Ona söyleyemem."

"Deneyebiliriz." Alnını onunkine yapıştırıyor. "Seni istiyorum. Gitmene izin vermeye niyetim yok."

Hayatım boyunca, Gio'nun bir kadın için bu kadar deli olduğunu görmemiştim.

"Anlamıyorsunuz. Babam saygısızlığa tahammül edemez ve yaptığımız şey aileye saygısızlıktır." Duygularını kontrol altında tutuyor, ancak her birkaç kelimedede bir, istese de istemese de bu kırılganlık dışarı sızıyor. "Beni akademiden ve bu aileden atacak. Hiçbir şeyim olmayacak, Gio."

Adam bir ritim geri çekildiğinde, göğsünü sertçe itmeden önce bir anlığına gözlerini kapatıyor.

"Git!" diye fısıldıyor ama adam kıpırdamıyor. "Beni yalnız bırak. Benim için hiçbir şey ifade , anlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Onunla ol!" Onu tekrar itmeye çalışır. "Kız kardeşimin yanında ol. Yapman gereken bu."

"Ölmeyi tercih ederim." Parmakları kadının boğazını daha da sıkıyor. "Şimdi de dramatikleşıyorsun," diye alay ediyor ağlamaklı bir sesle.

"Dramatik görmek ister misin?" Kendini ona doğru daha da eğiyor ve dudaklarını onunkilere değdiriyor, sonra onu öpüyor. Sertçe. Elleri saçlarında, kızın elleri adamın sırtında.

Evet... izlemeyi bırakma zamanı, ama kardeşimi de öldürtemem. Patrick artık benimle kan bağı olan bir aile olabilir ama kızını aldattığı için Gio'yu öldürmekte tereddüt etmez.

Gitmeden önce gizlice duvara bir kez vuruyorum ve Iseult'un nefesi kesiliyor.

Güzel. Umarım bu onları durdurur. Kapının açıldığını ve topuklu ayakkabılarının çıplak mermer zemine vurduğunu duyunca köşeyi dönüp saklanıyorum.

Ulaşılamayacak kadar uzaklaştığında, oyun odasına geri dönüyorum ve kardeşimi bir koltukta, yüzü avuçlarının içinde buluyorum.

İçeri girdiğimi duyunca gözleri yerinden fırlıyor ama aniden hayal kırıklığına uğruyor.

"Beklediğin kişi değil miydi?" Yüzünü tekrar gizlerken soruyorum.

"Yakınından bile geçmiyor," diye mırıldandı. "Sen çok daha çirkinsin."

Kıkırdıyorum. "Bir dahaki sefere müstakbel baldızını becerirken tanık olmadığından emin ol."

Oflayıp pufluyor ve ellerini indiriyor. "Siktir, gördün mü?"

"Mm-hmm. Quinn'lerden biri yapmadığı için şanslıyız. Aklından ne geçiyordu?"

". " İç çekiyor. "Söz konusu o olduğunda asla yapmam."

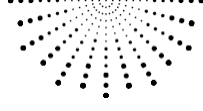
"Gerçekten boku yedin, değil mi?" Bana dik dik bakarken karşısına oturuyorum.

"Ne yapacağım ben?"

"Savaşırsın. Eğer o kadar önemliyse, onu elde edene kadar savaşırsın, çünkü başka yolu yok."

Yorgun bir iç çekişle başını sallıyor. "O zaman ben de öyle yapacağım."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

NICOLETTE

İÇİME GIRIP ÇIKARKEN INLIYORUM, GÖZLERİMİN İÇİNE BAKARKEN

Her santimimi sevmek için zaman ayırıyor.

Başka biriyle seks yapmanın bu kadar sarsıcı olabileceğini hiç bilmezdim, sanki bedenimden uçup gidiyormuşum gibi. Sanki sadece bir eylemden daha fazlasıymış gibi. Sanki ruhlarımız birbirine bağlanıyor. Belki de bu yüzden buna sevişmek diyorlar. Somut bir şey yaratıyorsunuz. Hissedebileceğin, tadabileceğin ve görebileceğin bir şey.

"Tanrım, seni seviyorum," diye inliyor göğsünün derinliklerinde, dudaklarını ensemden aşağı kaydırıyor, kulak mememi dişlerinin arasına alıyor.

"Ben de seni seviyorum, Raph." İçimde beni yakınlaştıran o noktaya çarptığında nefesim kesiliyor.

Parmaklarım onun kaslı arkasına daha da gömülüyor, vücudunun benimkinin üzerinde hareket etmesini seviyorum. Birlikte olduğum tek erkeğin o olduğunu bilerek mutlu öleceğim. Onunla ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Bana bakmak için geri çekilirken, "Bacaklarını daha geniş aç," diye bağılıyor. "Sikimin içine batışını izlemek istiyorum."

"Ah, Tanrım," diye haykırıyorum, çarşafları kavırıyorum, dizlerinin üzerine yükselip avuçlarını baldırlarımın etrafında kenetlerken gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak. Sakın beni o gözlerden mahrum etmeye kalkma." Bacaklarımın arkasını omuzlarına yerleştirip temposunu artırarak daha derine sokarken sesi boğuklaşıyor.

Beni tekrar tekrar içine alırken gözlerimiz kilitleniyor, ürpertici hisler büyüyor ve ateşe verdiği bir alev gibi bacaklarımdan aşağı fırılıyor.

"Siktir, ıslatıyorsun." Yanağım kızarıyor ve o sırtıyor.

"Bu iyi bir şey, ufaklık." Başparmağı klitorisime uzanıyor ve ben onu hissedene kadar tekrar tekrar okşuyor: o tırmanış, içime yayılan sıcaklık, beni canlı ve dolu hissettiriyor.

"Evet... daha hızlı," diye soluyorum ve onun hırıltısı beni daha da kayganlaştırıyor, bu serbest bırakmayı kovalıyor.

"Şimdi gel. Benim için gel, böylece sana her şeyi tekrar yaptırabilirim."

Vücudumu daha yukarı çekiyor, içimde daha derine inerken kığım havaya kalkıyor ve dudaklarımda onun adıyla beni uçurumun kenarına gönderiyor. O inerken vücudum titriyor, beni acımasız itişlerinden kurtarmıyor. Hızlı bir hareketle beni ters çeviriyor ve kığım dışarı çıkarıp vücudumu dört ayak üzerine yatırıyor.

"Oh, , şu bak. Mükemmel." Kabaca içine geri batıyor Ben.

Bir eli boğazımı sarıyor; diğeri saçlarımı yumrukluyor. Bir zamanlar arzuladığım hayvanı serbest bırakmışım gibi.

"Bir kez daha boşalacaksın, anladın mı?" diyor, dişleri omzumu sıyrıyor, acıyana kadar, iyi hissedene kadar omzuma batıyor.

Konuşmayı başaramıyorum. Gerçek kelimeler çıkmıyor, sadece odanın içinde kayan zevk sesleri çıkıyor.

Serbest kalışım bir kez daha tırmanıyor, şimdi daha güçlü. Klitorisimi okşadığında dizlerim titriyor ve gözlerim geri dönüyor. İticiliği daha da artıyor ve içimde şiştiğini hissediyorum. Ve birlikte, öfke, tutku ve derin bir aşkla sınırsızlaşarak, birbirimizin kaçınılmaz mutluluğunda boğuluyoruz.

Nefes nefese, tekrar üstüme çıktı.

"Harikasın," diye fısıldıyor, ağzı boğazımı işaretliyor, dudaklarına doğru ilerliyor ve beni şefkatle öpüyor, sanki bu anla ilgili her şeyi hatırlamak istiyormuş gibi.

Ağzı yavaşlamaya başlıyor ve yanıma düşerek beni kendine doğru çekiyor, avuç içi karnımın üzerinde duruyor. Sessiz kalıyor, parmakları çıplak karnımın etrafında tembelce daireler çiziyor. Havaya bir ağırlık çöküyor ve aklımda bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

Elini tutarak yukarı kaldırıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Neyin var?"

"Bir olduğunu nereden biliyorsun?"

Omzumun arkasından ona bakmak için dönüyorum. "Çünkü seni avucumun içi gibi tanıyorum."

Avucunu etrafımda sıkıyor ve beni vücuduna daha da yaklaştırıyor, kahkahası göğsünde gürliyor. "Beni tanıyorsun. Her zaman tanıydın ve ben

Bunu seviyorum."

Ona bakabilmek için sonuna kadar dönüyorum, böylece yalan söylemeye cesaret edemiyor. Çünkü ben bileceğim. "Seni seviyorum." Burnunu burnuma sürüyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. "Peki sorun ne, Raph?"

İç çekiyor, ağır ve yenilmiş.

"Gelecekte bir gün çocuk sahibi olmayı hiç düşündün mü? Benimle?" Sanki cevaptan korkuyormuş gibi kırılganlığı sözlerine yansıyor.

"Bilmeni isterim ki..." Kolumu omzuna attım. "Düğünümüzü ve tüm hayatımızı yıllar önce planladım."

Kıkırdıyor. "Peki bu hayatımızda neler oluyor?"

"Başlangıç olarak..." Kocaman gülümsedim. "Kaçarak evlendik, aileni kızdırdık, sonra da bizi deli eden dört harika çocuğumuz oldu. İsimleri Stella, Savannah, Nathaniel ve Gabriel."

"Vay ." Kıkırdıyor. "Şimdiden isimleri mi var?" "Evet."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Ama veto hakkın var."

Dudaklarında tembel bir gülümseme beliriyor ve şefkatle alınma düşmelerine izin veriyor. Bunu her yaptığında, beni bu şekilde öptüğünde vücudum ısınıyor.

"Çocuklarımıza istediğin ismi verebilirsin."

Ama sonra ifadesi kederli bir hal alıyor. Aramıza gergin bir duraksama yerleşiyor ve sanki dünya altında paramparça oluyormuş gibi bakmaya devam ediyor.

"Raph..." Yanağını sıkıyorum. "Ne olursa olsun seni seveceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını yastığa yaslıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Bilmeni istiyorum..." Boğazı düğümleniyor. "Çocuk sahibi olamayabilirim, Nicolette. Asla."

Ve bana baktığında, acı çeken bir adam buluyorum. Bir şekilde bu yüzden onu daha az isteyeceğimi düşünen bir adam.

"O zaman çocuğumuz yok." Kolumu kaldırıyorum ve yüzümü elime gömüyorum. "Tek istediğim sensin. Gerisi önemli değil."

Eğer onunla birlikte olmak asla bebeğimiz olmayacağı anlamına geliyorsa, zaman sorun olmaz.

"Şimdi böyle söylüyorsun ama bundan yirmi yıl sonra benden bıktığında ve kendi çocuklarının olmasını istediğinde ne olacak?"

Ağzım onunkinin köşesine çarpıyor.

"Yirmi yıl içinde..." Onu bir kez daha öperek fısıldıyorum. "Ben de aynı şeyi söyleyeceğim, Raph Marino, çünkü istediğim şey seninle bir hayat. Bu hayat neye benzerse benzesin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Alnını benimkine yapıştırıyor. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum." Onu yavaşça öpüyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Bu kadar basit."

Bir iniltiyle parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve bana inandığından hiç şüphem kalmayana kadar öpüşmemizi derinleştiriyor.

RAPH BİR HAFTA SONRA

Michael'ın malikanesi yüksek fiyatlı bir etkinliğe dönüştü. İki yüz kişilik büyük bir çadır, loş floresan ışıklarıyla birlikte kuruluyor. Herkes annemi beklerken bir kemancı yumuşak bir melodi çalıyor.

Onunla koridorda yürümeye hazırlanırken kolunu benimkine doladı. "Mutlu musun anne?"

İç çekiyor. "Çok mutluyum, Raph. Onunla birlikte olabileceğimi hiç düşünmemiştim." Uzaktan bakıyor. "Hayat bizi bu şekilde şaşırtıyor." Şimdi bana odaklanıyor.

Gerçek babamın kim olduğunu bana söylemediği için annemin özrünü kabul etmeye başladım. Korkunç bir durumdaydı ve beni korumak istemesini anlıyorum. Giancarlo'nun onu öldüreceğinden hiç şüphem yok. Eğer biri karısının başka bir adamdan çocuğu olduğunu öğrenirse, mahvolurdu. Erkekler onu asla ciddiye almazdı, o da bunu biliyordu. Bu yüzden onun sırrını korumak kendi yararınaydı ve onu susturmak için her şeyi yapardı.

"Bana bahsettiğin kişinin o olduğuna inanamıyorum." Ona sırtıyorum, o da omuz silkiyor.

"Gerçek kimliğini ağzımdan kaçırarak değildim ya."

"Seni mutlu ettiği sürece, yoksa onu öldürürüm."

"Kimse kimseyi öldürmüyor." Beni koridora doğru itti. "Söz vermiyorum anne."

Müzik değişirken İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor ve bu bizim gitme işaretimiz oluyor. Birlikte aşağıya doğru yürüyoruz, mavi çiçekli ve üzerlerinde mumlar asılı uzun beyaz sütunlar iki yanımızdan geçiyor.

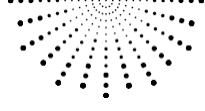
Annemle evlenmeye en az onun kadar hevesli görünen Patrick'in tam önünde durana kadar tüm konuklara gülümsüyor.

Elini sıkıp kulağına eğildim. "Ona zarar verirsen, seni öldürürüm." Beni omzumdan kavradı. "Eğer ona zarar veririm, işi kendim bitiririm."

Bu da her şeyi açıklıyor, değil mi? Çünkü ben de Nicolette için aynısını yapardım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

NICOLETTE

ERTESİ GÜN GERGIN BİR ŞEKİLDE KAPIYI AÇMASINI BEKLEDİM. KAPI Birbirimizi görmeyeli bir yıldan fazla oldu ve eminim o da endişelenmiştir. Endişelenecek tek insanlardan biri o.

Kapı açıldığında Brenda çığlık atıyor, kalçasında siyah bukleli bir kız bebek. Onu son gördüğümde hamileydi ve bebeğin adını birlikte seçmiştik.

"Yaşıyorsun!" diye haykırıyor, bir koluyla beni yakalıyor ve öyle sıkı sarılıyor ki nefes alamıyorum. "Yemin ederim, deliriyordum." Geri çekildi. "En kötüsünü düşünüyordum."

Onun ağlamaklı sesi benim de duygularımı su yüzüne çıkarıyor. Koyu kahverengi gözleri parlıyor, siyah saçları dağınık bir şekilde toplanmış.

"Üzgünüm, bok gibi görünüyorum ve ev daha da kötü." Gülüyor. "Ama sen hayattasın ve..."

Arkamdan bakıyor ve Raph'ın birkaç adım görüyor. "Vay be. Seni orada görmedim, Raph. Nasılsın?"

"Brenda." Sıkı bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Görüyorum ki iyi gidiyorsun." Gözleri bebeğe gidiyor ve gülümsemesi anında büyüyor.

"tutmak ister misin?" diye sorar.

Tam gelene kadar yaklaşıyor. "isterim."

Kalbim anında . O gerçekten bir çocuk istiyor ve bizim bir çocuğumuz olup olamayacağını bilmiyorum.

"Güzel. Çünkü bir molaya ihtiyacım var. Çok ağır!"

Onu kollarının arasına alıyor ve siyah yün yaslıyor. "Merhaba," diyor ve küçük kız ona dişlek bir sırıtış atıyor.

"Oh, senden hoşlanıyor," diyor Brenda, biz de arkasından eve girerken. "Şimdi başın belada, Raph."

"İdare edebilirim," diye yanıtlıyor, sesi ipek kadar yumuşak. "Çocukları severim."

"Mmm-hmm." Brenda omzunun üzerinden bana o bilmiş bakışlarından birini atıyor. "Bunu görebiliyorum, tamam."

"Mila şimdi kaç yaşında?" Meraklanmadan önce konuyu hızla değiştiriyorum.

Kırmızı, kadife kanepeye yerleşiyoruz, ben de onların arasına sıkışıyorum. Evi küçük ama rahat, Mila ve kocası Keagan'la çekilmiş fotoğrafları çalışma odasının duvarlarını süslüyor. Sonunda lisedeki erkek arkadaşıyla evlenmiş. Kendine yürüyen bir klişe diyor. Ama bence çok tatlı. Kaç kişi bunu gerçekten söyleyebilir?

"Dokuz aylık oldu. Buna inanabiliyor musun?" Raph'ın burnuyla oynayan kızına sevgiyle bakıyor.

Ama cennette gibi görünüyor.

Midemde düğümler oluşuyor. Buna hiç sahip olacak mıyız?

"Büyükbabamla büyükbabamın evine gittikten sonra sana ne olduğunu anlatacak mısın?" Ayaklarını altına sıkıştırıyor. "Ve neden Bay Hunk'la birlikte oturma odamdasınız?" Kalın bir kaşını kaldırıyor.

Raph ona eğlenerek baktığında bir kahkahayı bastırıyorum.

"Ne?" Elini havaya kaldırır. "Ben evliyim. Ölü değilim. Ve şuradaki ev kızı sana çok daha kötü şeyler söyledi."

Bu onun dikkatini çekiyor. Mila'yı dizine yatırıyor ve o ciyaklarken zıplatıyor. "Şimdi mi? Peki benim hakkımda ne dedi?"

Bana öyle şeytani bir sırıtişla bakıyor ki içim içimi yiyor.

"Kız şifresi. Sana söyleyemem." Brenda çenesini kaldırdı ve bana göz kırptı.

"Sen ve kocan dışarıda bir gece geçirebilesiniz diye bir bakıcı tutmama ne dersiniz?"

Dudaklarını geri çekiyor ve dişlerini sıkıyor. "Çok cazip ama bakıcım var ve boşa."

"Zor bir pazarlık yapıyorsun, Brenda." Seçeneklerini düşünceli bir şekilde değerlendirir. "Üç gece boyunca istediğin restoranda tüm masrafların karşılanmasına ne dersin? Hatta istersen bir gecelik otel rezervasyonu bile yaptırabilirim."

Gözleri açılıyor.

"Sakın buna cüret etme, Brenda," diye soluyarak ona dirsek attım. "Biz arkadaşız. Yemek için arkadaşlarını satamazsın."

"Evet... ama aylardır gitmek için can attığımız bir çatı restoranı var ve her zaman dolu oluyor."

"Şerit Oda mı?" Sıkı, bilmiş bir sırıtış o günahkâr dudakları çiziyor. "İşte o!"

Cep telefonunu çıkarır ve düğmelere basmaya başlar.

"Ne yapıyorsun?" Aceleyle soruyorum, avuçluyorum ve kasları dokunuşumun altında sarsılıyor.

Biri cevap verirken doğrudan bana bakıyor. "Alo? Antonio?"

Bir erkek sesi . "Hey. Evet, , Raph?"

Tüm bu süre boyunca, yüzünde memnun bir ifadeyle bana bakıyor ve Brenda kıcıyla gülüyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye devam ediyor. "Yarın akşam restoranınıza gelmek isteyen bazı arkadaşlarım var."

Brenda neredeyse koltuğunda zıplayarak ona başparmağıyla onay veriyor.

"Elbette!" diye yanıtlıyor adam. "Onlara sahip olmayı çok isteriz. Yarın saat sekize ne dersiniz?"

Gözlerimi kısarak ona başımı sallıyorum.

"Satılmış," diye fısıldıyorum.

Omuz silkiyor ve yüzü aydınlanıyor.

"Harika, yarın saat sekizde olur. Benim özel masamda her şey hazır olacak."

Adam "Kesinlikle efendim" derken duraksıyor. Bunu onlar için ekstra özel hale getireceğiz."

"Minnettarım Antonio. Çok yakında kız arkadaşım Nicolette ile birlikte uğrayacağımın emin olabilirsiniz."

Nefesim kesildi. Bizi halka açtı.

Brenda kolumu sıktı.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor adam ona.

"Teşekkür ," diyor, gözleri benimkileri ararken güneş gibi sıcak. "O özel biri."

"Eminim."

"Güzel karına ve çocuklarına merhaba de."

Raph aramayı sonlandırmadan önce Antonio, "Teşekkür ederim efendim," der.

"Yani, Brenda..." Raph memnun bir ifadeyle ona vurur. "Kız arkadaşımın benim hakkımda ne söylediğini bana anlatacak mısın?"

"Senin kız, ha?" Bakışları gidip geliyor.

"Aynen öyle." Telefonu cebine geri koyar.

Bana bakarken geri çekildi. "Sürtük, benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Bu yeni." Yüzüm kızardı.

"Tamam..." Kanepeye doğru geri çekiliyor. "Onun hakkında söylediğin tüm kirli şeyleri ona anlattıktan sonra düzgün bir şekilde arayı kapatmalıyız."

"Senden nefret ediyorum." Başımı sallıyorum.

"Biliyorum." Kolunu benimkine doluyor ve gülümsüyor. "Ama sen de beni seviyorsun."

"Maalesef." Gözlerimi deviriyorum.

Beni geçip Raph'a bakıyor. "Yani bana senden hoşlandığını ilk söylediğinde sana tanrı da demişti."

"Öyle mi..." Ağırlaşmış gözler benimkilerle buluşuyor ve bedenim, boydan boya yayılan karıncalanmalarla canlanıyor.

Ben orada oturmuş sevdiğim adamla en iyi arkadaşımın zaten iyi arkadaşları gibi konuşmalarını izlerken, o da söylediğim diğer şeyleri ona anlatıyor.

Ve mutluyum. Gerçekten mutluyum. Bu bir aile ve ihtiyacım olan tek şey .

Saatler sonra Brenda'nın evinden ayrılıp hiç planlamadığım bir yere gidiyorduk. Ama Raph beni kapanışa ihtiyacım olduğuna ikna etti. Bu işi bitirmekten mutlu olacağımı söyledi.

Ayağım zıplarken eli benimkini sıkıyor, diğeri direksiyonu tutuyor.

"Her şey yoluna girecek, tesoro mio. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Bana hızlı bir bakış atıyor, bakışlarına inanç ve bağlılık damgasını vuruyor.

Yapmayacağını biliyorum. Her zaman yanımda oldu ve şimdi de beni yüzüstü bırakmayacak. Ama bu yine de zor.

Ailem tarafından tamamen sevilmediğimi ve duygusal olarak terk edildiğimi hissettikten sonra onlarla yüzleşmek korkutucu. Bir de bu konuda onlarla yüzleşmek ve en sevdikleri kızlarının kocasına aşık olduğumu söylemek... Bunun ne kadar iyi gideceğini tahmin edebiliyorum.

"Geldik," diyor bana, evlerinin önünde yavaşlayarak dururken.

Mavi panjurlu iki katlı fildişi ev bana doğru bakıyor ve nostalji bir anda yüzüme çarpıyor.

Kötü anlarda bile zihnimizin iyi anılara tutunması çok komik. Mesela babamın bir Noel'de büyük bir masraf olmasına rağmen eve ıstakoz getirmesi ve bir tanesinin torbadan fırlaması gibi. Ya da Raph ve benim küçük mutfağımızda birlikte tiramisu yaptığımız ve gerçekten ustalaştığım zaman. Bu evde her şey o kadar da kötü değildi. Elimden geldiğince buna tutunmaya çalıştım.

"Hazır mısın?" Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor, gözleri benimkilere odaklanıyor.

"Asla hazır olacağımı sanmıyorum." İçime titrek bir nefes çekiyorum. "Ya beni görmek istemezlerse?"

"O zaman buraya bir daha asla gelmeyiz." Yanağımı okşadı. "Sen harika bir insansın Nicolette. Eğer bunu göremiyorlarsa, o zaman senin zamanına değmezler. Aile her zaman kan bağı demek değildir. Ben artık senin ailenim ve bana her zaman güvenebilirsin."

Sözlerinin ardından kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve duygularım beni ele geçiriyor. "Öyle olduğunu biliyorum ve sen de benimsin. Sadece çok zor. Onlar benim ailem, anlıyor musun?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor.

"Biliyorum." Yüz hatları şefkatle doluyor. "Ve üzgünüm. Ama onlarla yüzleşmeli ve sana neler hissettirdiklerini anlatmalısın. Bunu içinde tutma. Çok uzun zamandır saklıyorsun ve artık bu acıyı taşıdığını görmek istemiyorum."

O haklı. Bunu kendim için yapmalıyım. Küçük bir gülümsemeyle dudaklarımı sıkıyor ve kendi şeytanlarımla yüzleşiyorum.

"Hazırım," diyorum ona, bunun doğru olup olmadığından bile emin değilim.

Elim kapıya gidiyor ve ben daha kapıyı açamadan, "Ben getiririm" diyor.

Bu çok aptalca. Kendi kapımı kendim açabileceğimi biliyorum ama onun bunu istemesi... Bilmiyorum, çok tatlı. Dışarı tırmanıyor ve saniyeler sonra eli elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

Bana aldığı mavi ceketini düzeltiyorum ve birlikte üç taş basamağı tırmanıp zili çalıyoruz.

Midem çalkalanıyor. Bunu yaptığımı inanamıyorum.

"Geliyorum," diye homurdanıyor babam, ağır ayak sesleri yaklaşıyor.

O yaklaştıkça kendimi daha da hasta hissediyorum.

Raph elimi sıkıyor ve kulağıma eğiliyor. "Bir şeyin yok. Ben buradayım."
Sesinin temposu karnımda uçuşan sinirli kelebekleri azaltıyor. Ama içimde sürünen endişeyi bastırmaya yetmiyor.

Kilit tıkırdıyor ve mütevazı kahverengi kapı gıcırdayarak açılıyor. Babam elinde birası, ağzını siliyor ve sanki bir içki fabrikasından çıkmış gibi görünüyor.

"Ni-Nicolette?" diye kekeliyor. "Sen misin?"

"Evet baba, benim." Cevabım şaşkınlıkla geliyor. Bir zamanlar olduğu adamın bir kabuğu gibi görünüyor. "Kim o, Elio?" Annemin seslendiğini duyuyorum, bize doğru yürüyor.

"Ben Nicolette," diye

mırıldanıyor. "Oh."

Tek söylediği bu. Tek bir

kelime. Acıtıyor.

Raph elimi daha da sıkı kavlıyor.

Saniyeler sonra orada, bana kayıtsızca bakıyor. Kumral saçlarını at kuyruğu yapmış, çıplak yüzüyle beni sanki kızı değilmişim de gitmesini istediği satış elemanlarından biriymişim gibi değerlendiriyor.

"Raph." Hafif bir gülümsemeyle dikkatini ona çeviriyor. Bana veremeyeceği bir gülümseme. Kendi kızı. "Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor

acımasızca. "Tabii."

İkisi de bizi içeri almak için kenara çekiliyor ve babam kapıyı arkamızdan kilitlemek için uğraşiyor.

Anne tsks.

"Ben yaparım. Sen git otur," diyor ona, ses tonuna sinirlilik karışmış bir şekilde.

Annemle babamın birbirlerine kızmaları ya da tartışmaları gibi bir şey değildi. İyi anlaşılardı. Sahip olduğumuz tek şey buydu: birbirini seven iki ebeveyn. Sadece beni hiç sevmediler ve her zaman benden nefret etmelerine neden olacak ne yaptığımı merak ettim.

Raph gitmeme izin vermiyor, elimi tutuyor, sanki beni ayakta tutan tek kişi oymuş gibi ona sarılmama izin veriyor.

Oturma odasına varıyoruz, siyah deri kanepeye yerleşiyoruz ve karşısında bir loveseat var. Aradaki cam masa çıplak. Her zaman taze çiçekler olan bir vazo bulunurdu. Annem evi çiçeklerle süslemeyi severdi.

güller ya da ortancalar. Ama ev artık ölü gibi görünüyor. Taşıdığı hayat emilmiş gibi.

Hâlâ onun yasını tutuyor olmalılar.

"Yani..." Annem, babamı koltuğa kadar takip eder. "Burada ne yapıyorsun, Nicolette? Neden aniden geri döndün? Neye ihtiyacın var? Para mı?"

Sözleri göğsüme saplanmış bir bıçak gibi.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Raph yanımda alçak bir hırıltı çıkarıyor ve şimdi elini sıkkan benim.

"Buraya para için gelmedim. Sizden bir kuruş bile istemedim. Neden şimdi başlayayım ki?" İstirabım sesime yansıyor ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"O zaman neye ihtiyacın var?"

Alay ediyorum. "Beni özlediniz mi? Neden bu kadar uzun süre dönmediğimi merak ediyor musun? Yani, bir süreliğine gideceğime dair bir not yazmıştım ama aradan çok zaman geçti ve..." Ağlamamak için çenemi sıkıyorum.

"Ve ne?" Annem sertçe sorar.

"Ve ikiniz de beni aramadınız bile. Bir kere bile."

"Kızım yeni öldü." Yüz hatları sertleşti. "Siz ailenizi ihtiyaç duydukları anda terk etmeye karar verirken biz bununla çok meşguldük."

"Ben kimseyi terk etmedim," diyorum hızlıca, eylemlerimi haklı çıkarma ihtiyacı duyarak. Öyle görünmesini istediği gibi kalpsiz değilim. "Başka seçeneğim yoktu. Bianca'nın peşinde bazı kötü insanlar vardı ve ben de onun yaptığı bir şeye tanık oldum, bu yüzden-"

"Yalanlarınla kız kardeşinin adını lekelemeye cüret etme!" diye bağırıyor. "Ölümden dönüp kendini savunamaz."

Artık değil, yapamaz.

"Gerçek bu anne! O senin düşündüğün gibi biri değil. Raph'in babasıyla yatmak gibi bir sürü kötü şey yaptı!"

Babam birasından bir yudum alarak homurdanırken, annemin gözleri büyür.

" ne cüret?" diye bağırıyor, yüz hatları öfkesini kontrol altına almış olan Raph'a bakarak. "Ve sen orada öylece oturup karın hakkında böyle konuşmasına izin mi veriyorsun?"

Uzun bir nefes alıyor, elimi tutuyor ve kucağında tutuyor. Annem bunu kaçırmıyor. Şaşkınlıkla bize bakarken kaşları çatılıyor.

"Siz ikiniz..." Avucunu göğsüne vuruyor. "Aman Tanrım... Buna inanamıyorum."

"İnan buna, Bettina." Elimi kaldırıyor ve üstünden öpüyor. "Nicolette benim için Bianca'dan çok daha fazla şey ifade ediyor."

Annemin nefesi kesilir. Babam arkasına yaslanıp ağzındaki bira damlasını siliyor. Gerçekten orada olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Kızın babamı becermekle ve beni seviyormuş gibi yapmakla o kadar meşguldü ki bir eş bile olamadı," diye devam ediyor Raph. "Eğer gurur kızın buysa..." Tehditkâr bir şekilde eğiliyor. "O zaman bu senin hakkında çok şey söylüyor. Kızın bir çöptü. İşine yaramadığı sürece herkese çöp gibi davranırdı." Kuru kuru kıkırdıyor. "Ama sen bunu hiç görmedin ya da görmek istemedin. Nicolette bu evde onun tarafından eziyet görürken sen buna izin verdin." Başını tiksintiyle sallıyor. "Sen berbat bir annesin. Bunu bilmen gerek. Ya sen, Bettina? Ona davranışların için kızına bir özür borçlusun. En azından bunu hak ediyor."

Annem bir an gözlerini kaçırıyor.

"Ona iyi davrandık. Devam edin. Söyle ona." Bana bakıp bunu söyleyecek kadar cüretkâr.

kaynıyor ve patlamaya hazırım.

"Bana iyi davrandığınızı söyleme cüretini gösterdiğinizde inanamıyorum." İçimden öfkeli bir kahkaha döküldü. "Hangi kısmı iyiydi anne? Bianca'ya sadece ne kadar güzel ve akıllı olduğunu söylediğin zaman mı? Ya da ben istediğimde beni hiç dansa yazdırmamanız, oysa Bianca'nın tüm resitallerinin resimlerini evin duvarlarına asmanız mı? Ya da belki de okuldaki oyunlarım gelme zahmetine bile girmediğinizde veya bana günümün nasıl geçtiğini sormadığınızda? Bir tane bile arkadaşım olduğunu söyleyebileceğinizi sanmıyorum."

Devam ederken bile nefesim göğsümde yanıyor, her şeyi dışarı çıkarmam gerekiyor.

"Erkek arkadaşım beni seks yapmaya zorladığında uyuyana kadar ağladığımda iyi miydi? Gözyaşı döktüğümde bile umursadın mı?"

Yüzünü aşağı doğru eğiyor, çenesi gevşiyor. "Ne oldu anne? Seni rahatsız mı ediyor?"

"Bu haddini aşmaktır," diye azarlıyor, ama ses tonu artık başladığı o yüksek ve kudretli tavrı taşıyor.

"Beni neden doğurdun ki?" Gözlerimden yaşlar akarken soruyorum.

"Prezervatif kırıldı," diye mırıldandı babam.

Nefesim kesildi.

Bianca haklıydı. Beni gerçekten istemiyorlardı.

Raph elimi tutmaya devam ediyor ve şu anda bu fırtınadaki tek sal o. Eğer o burada olmasaydı, üzüntümün ağırlığı altında ezilirdim.

"Öğrendiğimizde annen iki hafta boyunca ağladı," diyor hıçkırarak esnerken, göğsünde büyük, kahverengi bir leke olan beyaz tişörtünün içinde göbeği hatırladığımdan daha yuvarlak.

"Kapa çeneni." Annem ona vuruyor.

"Ne? Bu doğru değil," diye devam ediyor babam, annemin yüzünün kızardığından habersiz. "Kürtaj yaptırmak istedin ve annen izin vermedi."

"Beni gerçekten hiç sevmedin," diye mırıldanıyorum gözyaşlarımı tutamayarak. "Ben doğduktan sonra bile beni sevmek için kalbinde bir şey bulamadın."

Çenesini yukarı kaldırıyor, kıpkırmızı bluzunu karıştırıyor. "Başka bir çocuk istemedim. Planlarımda bu yoktu."

"İnsanların planları her zaman değişir," diye homurdanıyor Raph. "Ama iyi ebeveynler çocukları gerçekten buradayken onları terk etmezler. Hayattayken. Sağlıklıyken. Neyin var senin?"

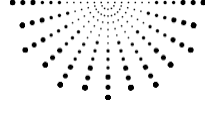
Bakışları öfkeyle yanıyor. Ayağa kalkmaya başladı ve ben de onu takip ettim, benden hiçbir şey için özür dilemeyeceğini fark ettim.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Onları hak etmiyorlar.

"İkimizi de bir daha asla göremeyeceksin. Ve eğer sizi onun yakınında bir yerde görürsem, geri gelirim ve ikinizi de öldürürüm," diye uyarıyor Raph. "Neler yapabileceğimi biliyorsunuz."

Annemin yüzü soldu. Sözsüzce, gidişimizi izliyor. Ve bunun onları son görüşüm olduğundan eminim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

RAPH
İKİ AYLIK SU

BİR AY ÖNCE EVLENDİK. KİMSEYE SÖYLEMEDİK. NE BENİM Kardeşlerim. Brenda değil. Annem değil. En o kızmıştı. Bir dakikalığına. Ama sonra atlattı. Büyük bir düğün yapmamızı istiyordu ama sonuçta tek istediği benim mutlu olmamdı.

Ama benim önceliğim karımı mutlu etmek ve o zaten uzun zaman önce birlikte bir hayat hayal etmişti ve her şey bir kaçışla başladı. Ben kim oluyordum da bir kızın hayalini böyle mahvediyordum?

"Birazdan hepsi burada olacak." Ben kristal kadehleri ve şarap şişelerini masamızın ortasına yerleştirirken, o fildişi keten peçeteleri karmaşık tasarımlarla katlayarak endişeyle karıştırıyor.

Bu haftaki aile yemeğine Quinn'lerin de katılımıyla ev sahipliği yapmaya karar verdik. Patrick bana Giancarlo'dan daha çok babalık yaptı.

Bana ikinci adam olarak masalarında oturmamı teklif etti ama ben olduğum yerde mutluyum, Michael'ı destekliyorum. Ama bana ihtiyaçları olursa her zaman İrlandalılarla birlikte savaşıyorum. Onlar da ailem.

"Neden bu kadar gerginsin?" Arkasında belirip kollarımı ortasına dolayarak soruyorum.

Dudaklarım boynunun kıvrımında geziniyor, aletim onu ellerimde hissetmekle bile sertleşmeye başlamıştı. Bana yaptığı şey bu: kendimi hiç olmadığım kadar canlı, sevilmiş hissettiriyor.

"İlk kez ev sahipliği yapıyoruz ve her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Elsie her zaman harika bir iş çıkarır. Kendini toparlayamayan biri gibi görünmek istemiyorum."

"Bebeğim," diye gülüyorum kulağına karşı. "Masanın ne kadar güzel görüldüğü umurlarında değil."

Bana doğru dönerek dramatik bir şekilde alay ediyor. "Kadınlar yapar. Detaylara önem verirler."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Madem öyle diyorsun, tesoro mio. Ama masa çok güzel görünüyor."

Ve öyle. Asılı mumlar ve isimlerini bilmediğim bazı süslü şeyler ekledi, ama güzel.

Orman kenarındaki evimi tutmaya karar verdim. Bir gün sahip olmak istediğim aile için yeterince büyük. Ve en önemlisi, o burayı seviyor. Eğer sevmeseydi, yakıp kül ederdim. İş için şehre gidip gelmek bir saatten fazla sürüyor ama onun mutlu olduğunu bilmek buna değiyor.

Kapı zili çaldı.

"Aman Tanrım. Geldiler!" Gözleri büyüyor ve beni itiyor. "Gidip pirinç toplarını ve istiridyeleri getirebilir misin?" diye telaşlanıyor.

"Tabii ki. Ne istersen." Yüzünü avuçlarımın arasına alıp alnına bir öpücük konduruyorum, onu içime çekiyorum, kalbim bu kadına karşı hissettiklerime engel olamıyor. "Sen benim hayatımın aşkıydın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bakışlarında şefkat lekeleri var. "Ve sen benimsin. Sonsuza kadar ve sonsuza kadar."

Kapı zili tekrar çaldı.

"Raph Amca, merhaba?" Sophia vuruyor.

"Gidip aperiifleri getirsem iyi olacak," diye kıkırdıyorum, mutfğa doğru yürürken onun kapıya yöneldiğini duyuyorum, yüksek topuklu ayakkabıları sesler evi doldurana kadar tıkırdıyor.

İki tabak yemeği taşırken, daha birçoğu da hazırda, Michael ve Elsie'yi, annem ve Patrick'i, Sophia ile Gio'yu ve Quinn'lerin çoğunu görerek dikkatlice yemek odasına ilerledim.

Sıcak tabakları masaya yerleştirirken Patrick sırtarak, "İşte benim oğlum," diye selamlıyor.

"Hey, baba."

Kollarını bana doluyor ve sırtımı sıkıyor. Diğer Quinn erkekleri de bizi selamlıyor. Benimle kardeş olma fikri en çok Tynan'ı rahatsız ediyor gibi görünüyordu ama yavaş yavaş kabulleniyor.

"Tynan." Elimi onunkine uzattım, o da baktı ve isteksizce sıktı.

"Raph. Güzel kokuyor," diyor Fionn.

"Ben değildim," diyorum Nicolette'ime bakarak. "Hepsi benim karımdı."

Bana utangaç bir şekilde bakıyor ve iltifatlara alışık olmadığını biliyorum. Birçoğunu kaçırdı, bu yüzden elimden geldiğince her an ona özgürce iltifat ediyorum.

Elsie, Nicolette'e sarılmak için yaklaşıırken, "Tanrım," diye haykırır. "Her şey çok güzel görünüyor. O vazoyu nereden buldun?"

Nicolette, Elsie'yi masaya yaklaştıırken bana *o ben demiştim* suratlarından birini takınıyor.

Kadınlar.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Onları sevmek lazım.

Dakikalar sonra herkes oturmuş, yemeklere yumulmuştu. Nicolette yardımımı kabul etmeyi reddetti. Her şeyi kendi başına sıfırdan pişirebileceğini kendine kanıtlamak istiyordu. Ve lanet olsun, onunla gurur duyuyorum.

Annem "Her şey çok lezzetli," diyor ve herkes aynı fikirde.

Nicolette yanımda gülümsüyormuş gibi yapıyor, sonra bir elini ağzına kapatıyor, yüzü bembeyaz oluyor.

"var?" Fısıldıyorum. "İyi hissediyor musun?" "Pek sayılmaz" demeden önce başını sallıyor.

Anında gerildim.

"Sorun nedir?" Sesim gürler ve herkes konuşmayı keser, gözler

Bi

z. "İyi misin tatlım?" Sonra annem soruyor, sesinde endişe var. "Uh..."

Nicolette pantolonunu indirir. "Evet ve hayır."

Bakışlarımı kaçırarak yüzünü buruşturuyor, sonra aceleyle derin bir nefes alıyor, ayağa kalkıyor.

Hemen takip ediyorum, kalbim küt küt atıyor.

Eğer hastaysa, gerçekten hastaysa... Ölmek istemeden bunu düşünemiyorum bile.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, bebeğim." Kendimi tutmaya çalışıyorum ama tek görebildiğim onun bana kötü haberler verdiği.

"Sadece aniden biraz midem bulandı."

"Doktora gitmeli miyiz?"

"Hayır. Ben... Tanrım... Bu konuda berbatım." Ben diğer elini tutarken o bir elini yüzünde gezdiriyor.

"Neye?"

"Bu harika sürprizi planlamak ve bir pastanın içine koymak istedim ama sonra pastayı yaktım ve bu yüzden size nasıl söyleyeceğimi bilemedim..." Nefes almak için kendine bir an bile fırsat tanımadan devam ediyor.

Annem soluk soluğa kalırken ben göğsümde ağır bir sıkıntıyla güzel karıma bakıyorum, neler olup bittiğini anlamıyorum.

"Raph..." Elimi iki elinin arasına aldı. "Bence sen en kocasın. Beni hiç kimse tarafından sevilmediğim kadar sevdin."

"Tabii ki biliyorum." Kalbim küt küt atıyor.

"Bu yüzden senin de harika bir baba olacağını biliyorum." Oda dönüyor.

"Ne?" Geri çekiliyorum, bakışlarımı karnının etrafında duran diğer eline sürüklüyorum. "Öyle misin?"

Nabzım titriyor ve boğazım düğümleniyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Gerçekten çocuk sahibi olamayacağımı sanıyordum.

Başını sallıyor, gözlerinden yaşlar akıyor. "Öyleyim. Birkaç gün önce öğrendim." Annemin yumuşak ağlamaları dışında oda sessizleşir.

"Emin misin?" İnanmaz bir şekilde fısıldıyorum, avucum yavaş yavaş karnını kavıyor.

"Evet," diye burnunu çekiyor ve kolumu tutuyor. "Sana söylemeden önce emin olmak için doktoruma teyit ettirdim. Umarım sensiz gittiğim için üzülmemişsindir."

"Üzgün müsün?" Ona bakıyorum, kendi gözlerim de duygularla çarpıyor. "Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim... Oh, tatlım."

Ellerim hızla kalçalarını kavıyor ve sandalyemi yana itip onu başının arkasından kendime doğru tutuyorum. "Bir bebeğimiz olacak."

"Evet," diye usulca iç geçiriyor. "Öyleyiz."

"Sen gelen en güzel şeysin," diye nefes alıyorum. "Bu hediye için teşekkür ."

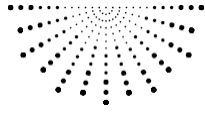
Bakışlarını benimkilere dikeyor ve yüzümü şefkatli ellerinin arasında tutuyor. "Ve ben bunu kendim yapamazken beni sevdiğin için teşekkür ederim."

"Seni her zaman seveceğim, Nicolette. Sen benim evimsin."

"Ve sen benimsin." Yanağını atan kalbime bastırıyor. Ve onunla birlikte artık aşkın gerçekte bir his olduğunu merak etmeme gerek kalmadı, Çünkü o aşk. Her zaman öyleydi.

Sadece bunu görmem biraz zaman aldı.

EPILOG

OceanofPDF.com

"DURMA," DIYE FISILDIYOR ISEULT ÇABUCAK.

Öyle bir planım yok. Cehennem beni çağırmadan önce göreceğim son şey onun parçalanışını izlemek olacaksa, o zaman yüzümde bir gülümsemeyle şeytanı memnuniyetle karşılarım.

"Evet, evet, evet," diye haykırıyor daha derine ittiğimde, klitorisini ağzımın içine çekerken, vücudu kendini bırakmak üzereymiş gibi titriyor.

Ve başka bir vuruşla, bir lanet çılgılığı atıyor, yumrukları saçlarımı çekerken dilimin her yerine boşalıyor. "Oh, lanet olsun!"

O ne yaptığımı anlayamadan, cebime uzanırken yavaş yavaş vücuduna tırmanıyorum.

Vücudum üzerine düşüyor, tam oturuyor, elini havaya kaldırırken sikim kalçalarının arasında sallanıyor. Elimden gümüş kelepçeler sarkıyor ve saniyeler içinde bileğini tek bir kelepçeyle tutuyorum.

"Ne oluyor lan?" Başını kaldırıp beni itmeye çalışıyor, tam da diğer ucunu yatak başlığının direklerinden birine bağladığım sırada.

Ben yataktan kalkmaya başlarken Iseult gözleri öfkeyle dolu bir şekilde kolunu çekiyor. Bakışları benimkine yönelmeden önce bağlı eline bakıyor, bakışlarından hançerler fırlıyor.

"Beni için *iki* saniyen var." Dişlerini gıcırdatıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı çatıyorum. "Yapacağımı sanmıyorum." Yanaklarının kızarması çok seksi, bakışları da öyle.

Memnun bir ifadeyle kıkırdıyorum. "Orada yatarken çok iyi görünüyorsun, tamamen kızarmış ve benim kişisel teklifim gibi açılmışsın."

Ellerini yumruk yaparak inliyor. "Bunun için seni öldüreceğim, her kimsen. Ve hiçbir şey ve hiç kimse seni kurtaramayacak."

"Denediğini görmek isterim, bambina." Gözlerim vücudunda tembel bir gezintiye çıkıyor, amı hâlâ tamamen çıplak. "Görünüşe göre ne zaman benden nefret ediyormuş gibi yapsan, sonunda benim kişisel küçük fahişem gibi boşalıyorsun."

"Seni piç!" Yanakları kıpkırmızı olur ve gözleri kısılır. "Bu hiç komik değil. Beni bırakmalısın."

"Hayır." Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Sanırım bunun yerine sana birine yalan söylemenin başını büyük belaya sokacağı dersini vereceğim."

"Ne tür bir sorun?" Göğsü güçlü nefeslerle sarsılıyor, öfkeli bakışları beni bir sonraki avı yapmak için aç.

"Bu türden." Yatağın kenarına yerleşiyorum, sağ tarafı tutuyorum, ellerim kalçalarını kavıyor, parmaklarım derinlere inerken o beni izliyor, beni uzaklaştırmaya çalışmıyor.

Boştaki eliyle çarşafı kavıyor, bakışları sert ama aşılmaz arzusuyla süzülüyor. Benimle savaşıyor hiçbir yere varamayacağını ne zaman anlayacak?

İtiraz etmeye fırsat bulamadan onu ters çeviriyorum, kalçaları kucağımda, kıcı benim oluyor. Ve ne kadar güzel bir kıcı.

"Ne halt ediyorsun?" diye kekeleyerek omzunun arkasından bana bakıyor.

Ama sesinin erotik bir akımla kabarması, elimin o kıcı yapmayı planladığı şey hakkında hiçbir çekincesi anlamamı sağlıyor.

Ağır avuç içim yuvarlak ve kıvrımlı arkasına sert ve gürültülü bir şekilde inerken saçlarını yumrukluyorum. "Bu soruna cevap oldu mu Red?"

"Bana şaplak atmayacaksın." Tutuşuma karşı koyarken yüz hatlarına öfke yerleşiyor, boynunu bükerek bana bakıyor.

Ben de bir daha yapıyorum, lanet olası yüzümde bir sırıtişla kıcına daha sert şaplak atıyorum. "Beni kim durduracak?"

"Kahretsin," diye haykırıyor, avucumu onun altına kaydırıp klitorisini üzerinde çalıştırarak daha derine ittiğimde.

Kaygan ve hassas, başını geriye atıyor, memnuniyet iniltileri vücudunu titretiyor.

"Bana bak." Ona tekrar şaplak atıyorum. "Bana bak Red, yoksa durur ve seni burada yalvarırken bırakırım."

"Siktir git," diye homurdanıyor parmağım yavaşça içine girdiğinde, gözlerim onunkilere kilitlenmiş, bırakmayı reddediyor.

İç çekiyor, dudakları aralanıyor, kaşları çatılıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Çenesini sıkıyor.

"İnatçı kız." Bir parmak daha ekliyorum. "Sana bir soru sordum."

Son boğumuma kadar içine giriyorum, her vuruşta daha derine iterek içinde döndürüyorum. Orgazmla savaşıyor, ağzı açık ve titriyor.

"Belki de durmalıyım." İçinden sıyrılıyorum, kıcını avuçluyorum ve onu yatağa geri atmadan önce küçük bir ısırık alıyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz beni yakalamaya çalışıyor. "Bekle," diye sesleniyor.

Ama ben çoktan uzaklaştım.

"Beni böyle bırakmaya cüret etme!" Ön tarafına dönüyor ve elbisesini kabaca aşağı çekiyor, ancak bu kısa şey onu zar zor örtüyor.

Ve en başta neden benim için çıkarmak istemediğini merak etmeye geri döndüm.

"Bir yere gitmiyorum." Bir süre amına bakıyorum, sonra gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum. "Ama bu arada o muhteşem kalçaların arasındaki acının ben dönene kadar sana itaat etmen için işkence etmesini umuyorum."

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Gözleri dönüyor.

"Duş alacağım, sonra da bir şeyler sipariş edeceğim. Eğer uslu bir kız olursan, belki seni beslerim." Gülümsemem onu öfkeliyor.

Sanki kafamı koparacakmış gibi ağzını kısıp bana bakıyor. Bu sadece beni kızdırıyor.

"Temiz havlularınız nerede?"

Boynunda neredeyse bir damar patlıyor.

"Peki, bana söyleme." Omuz silkiyorum. "Onları kendim bulurum."

"Banyoda katlanmış," diye tıslıyor, beni kazıklamaya hazır. "Sakın eşyalarımı karıştırmaya kalkma."

"Neden? Külot çekmecende vibratör mü saklıyorsun?" Şifonyere doğru gitmeye başladım.

Anında yatak başlığına yaslanıyor, omuzları öyle bir güçle sallanıyor ki, kafasından neden buhar çıkmadığını merak ediyorum.

"Belki güzel ve temiz olduğumda senin üzerinde kullanabilirim. İster misin, Red?"

O bana hararetle bakarken ben kıkırdarak en üst çekmeceye yöneliyorum ve çekmeceyi açar açmaz sırtışım genişliyor.

"Bakın burada neyimiz var..." Parmaklarım düzgünce katlanmış dantel külotların ve sütyenlerin üzerinde geziniyor.

Ve tam da tahmin edildiği gibi, köşeye sıkıştırılmış parlak pembe bir vibratör var, bir ucunda vantuz ve dil görünümlü bir şey var.

Vay canına.

"Vay, vay. Küçük Kırmızı oynamayı seviyor, ha? Şey..." Vibratörü aldım ve ona doğru yürüdüm. "Şanslısın, bu şeyle seni kaç kez boşaltabileceğimi görmek için bütün gece vaktim var." Kulağına eğildim. "Ve sonunda sana adımı söylediğimde, hayatının geri kalanında çılgık atacağın tek şey bu olacak."

"Adını asla söylemeyeceğim," diye alay ediyor, nefesi boynumu kavuruyor. "Tabii seni cehennemin dibine kadar lanetlemek için değilse."

"Benimle gelir misin bebeğim?" Vibratörü kalçasına doğru yuvarlıyorum, tam boyuma doğru yükseliyorum.

Sırıtişım onu sadece , yüz hatlarını kavurucu bir küçümseme kaplıyor.

"Kelepçelerimi çöz ve defol git buradan."

Vibratörü komodinin üzerine koyuyorum. "İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söyleyip dinlemelerini beklemeye alışkın olduğunu biliyorum."

Yüzümü ikinci kez onunkine yaklaştırıyorum, dudaklarım kulağının üzerinde geziniyor. Nefesi kesiliyor.

"Ama ben senin erkek oyuncağın değilim, Red. Bu yüzden gidip sıcak duşumu alacağım ve işim bittiğinde senden en iyi şekilde davranmanı bekliyorum."

Kendimi takım elbise ceketimin düğmelerini çözmeye başlıyorum ve yatağının kenarına koymadan önce silkeleniyorum. Parmaklarım kemerime doğru iniyor ve onu çıkarmaya başlıyorum, gözlerini hareketlerinden alamadan beni izlerken şangırtılar odanın içinde yankılanıyor.

Sırada gömlek, pantolon ve boxer var, ta ki tamamen çıplak kalana kadar. Sikim kalın ve ağır ve gözleri kesinlikle bunu kaçırmıyor.

"Gördüklerini beğendin mi, bambina?"

"Hayır." Hırlıyor. "Bahse girerim uzun süre dayanamazsın."

"Bebeğim, bunu az önce söylemedin." Hızlı bir adımla hemen yanındayım, elim ensesine dolanıyor, saçlarını geriye çekiyor ve onu yukarı bakmaya zorluyorum. "Sırf bunun için, bedeninin artık fiziksel olarak boşalamayana kadar seni saatlerce becereceğim."

"Bu mümkün bile değil," diye meydan okuyor gözlerinde bir parıltıyla. "Ben bunu mümkün kılacağım."

Nefes verışı hızlanıyor, göğsü yükseldikçe yükseliyor ve lanet olsun, o elbiseyi parçalara ayırmak ve teninin her santimini sevmek için her türlü dürtüye sahibim.

"Şimdi..." Elimi bırakıyorum. "Ben temizlenmeye gidiyorum, senden de burada kalıp sorun çıkarmamanı bekliyorum. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Siktir git," diye homurdanıyor.

"Yaparsan çok sevinirim." Soğuk bir şekilde kıkırdıyorum. "Tercihen adımı söylerken ve bana şeytanmışım gibi bakmazken."

Tam oturma odasına doğru dönüp banyonun kapısını bulduğumda beni tersliyor. İçeri girip suyu açıyorum ve odayı buhar dolduruyor. İçeri girdiğimde kavurucu damlalar vücudumdan aşağı akıyor, bu gece öldürdüğüm birinin üzerimdeki görünmez kirini temizliyor.

Dakikalar sonra bir patlama sesi, ardından da başka bir gürültü odaya yayılır.

Ne oluyor be?

Suyu hızla ve yanımdaki sehpadan bir havlu aldım.

Biriyle kurulandıktan sonra diğerini kalçalarımın sarmak için alıyorum.

Saniyeler içinde dışarı çıktım, iyi olduğundan emin olmak için yatak odasına doğru yürüdüm. Ama döndüğümde onu hiç göremedim.

Peki ya bağlı direk? O da kayıp. "Kahretsın."

GIO VE ISEULT'UN HİKAYESİNİ BURADAN OKUMAYA DEVAM EDİN.

Sevgili okuyucu,

***Zalim Yalanlar'ı* okuduğunuz için teşekkürler! Daha fazla Raph ve Nicolette ister misiniz?**

Bonus sahne için BURAYA TIKLAYIN!

Gio, Iseult'u kazanabilecek mi? Patrick birlikte olmalarına izin verecek mi? Twisted Promises'da öğrenin.

OceanofPDF.com

PL AY LİSTESİ

Spotify'da dinleyin!

- "Dark Outside" by Klergy feat. Marie Gallo
- "No Rest for the Wicked" by Klergy "Moondust
- - Stripped" by Jaymes Young
- Adele'den "Love in the Dark"
- Noelle Johnson'dan "Close"
- "You Don't Want Me" Tassia Zappia
- "Always Been You" Jessie Murph
- "Party of One" by Brandi Carlile feat. Sam Smith
- "Buried" by UNSECRET feat. Katie Herzig "Stoned
- on You" Jaymes Young
- Jenna Raine'den "See You Later (Ten Years)"
- Chris Brown'dan "Under the Influence"
- Dermot Kennedy'den "Kızıl Gökyüzü Altında Dans"
- Lauren Spencer Smith'ten "Dostlara Dönüş"
- Rosa Linn'den "SNAP"
- Little Mix'ten "Secret Love Song, Pt. II"
- KEMAL'den "I'll Stay Here"
- "What Ifs" by Kane Brown feat. Lauren Alaina
- Tenille Arts'tan "I Hate This"
- Maroon 5'ten "Lips On You"
- Taylor Swift'ten "Carolina"
- Gina Brooklyn'den "No More Hiding"
- Dermot Kennedy tarafından yazılan "Masumiyet ve Hüzün"

- "Hurts Like Hell" by Wrabel feat. Sadie Jean
- Chelsea Cutler'dan "Men on the Moon"
- "Dangerous Game" by Klergy feat. BEGINNERS
- Alexander Stewart'tan "Echo"
- BLÜ EYES'tan "You'd Never Know"
- Dylan Conrique'den "I Miss You (Skin to Skin)"
- "You're Gonna Get What's Coming" by Klergy feat. VG LUCAS
- "Kiss Me" by Dermot Kennedy
- Trella'dan "Salt"
- "Falling Faster" by JAC feat. Sean Kelly

OceanofPDF.com

LILIAN HARRIS TARAFINDAN DA

OceanofPDF.com

KIRILGAN KALPLER SERİSİ

1. *Kırılğan Yara İzleri*
2. *Kırılğan Yalanlar*
3. *Kırılğan Gerçekler*
4. *Kırılğan Parçalar*

OceanofPDF.com

CAVALERİ KARDEŞLER SERİSİ

1. Şeytan'ın Anlaşması
2. Şeytanın Piyonu
3. Şeytanın Sırrı
4. Şeytanın İni
5. Şeytanın Ölümü

OceanofPDF.com

MESSINA SUÇ AİLESİ SERİSİ

1. Günahkar Yeminler
2. Zalim Yalanlar
3. Çarpık Vaatler

OceanofPDF.com

STANDALONE

1. Parçalanmış Sırlar

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalmazsınız!

En son , alıntılar almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için okuyucu grubuna katılın:

Okuyucu Grubu

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

E-posta

İmzalı Kitaplar Web

Sitesi

Bülten Facebook

Instagram TikTok

Twitter

Goodreads

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.